NICOLE JORDAN

Extáze

NICOLE JORDAN

Extáze

2004

DOMINO

Copyright © 2002 by Anne Bushyhead
Translation © 2004 by Alena Horváthová
Cover design © 2004 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu ECSTASY,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2002,
přeložila Alena Horváthová
Odpovědná redaktorka: Jana Šafaříková
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: «: Dušan Zárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v roce 2004

ISBN 80-7303-190-6

S díky mému nejmilejšímu knihkupci – Gailu Stordahl-Brownovi

1

LONDÝN, LISTOPAD 1813

Vynořil se z mořských hlubin a zamířil ke břehu. Nezakrýval ho jediný kousek látky. Vlhké tělo se lesklo v odrazu karibského slunce. Na pozadí zářícího tyrkysového moře vypadal jako pohanský bůh. Nicméně nebyl to bůh. Byl to pirát, který ji oloupil nejen o nevinnost, ale i o srdce.

Vyšel z moře a doširoka rozkročený zůstal stát na křišťálově bílé pláži. Sálal z něho žár, živočišná energie a nebezpečí. Vypadal jako dobyvatel. Prokrvený mužský úd jasně hovořil o jeho vzrušení. Okouzleně vydechla.

Jako by slyšel tichý sten, upřel na ni pronikavý pohled tmavých očí. Pokaždé, když se na ni takto podíval, jí po zádech přeběhl mráz. Nikdy si však pořádně nevšímala rysů mužovy tváře. Vnímala pouze jeho planoucí uhrančivé oči.

Pak k ní přistoupil. O jeho úmyslech se nedalo pochybovat. Do zad ji hřál bílý písek a na rtech jeho hladová ústa.

Jeho polibky se zdály pustošivé. Ne však svou silou, ale svým účinkem. Dotýkal se jí krajně smyslně a rukama ji laskal s naprostou samozřejmostí a bezostyšností.

Jazykem lehce přejel po nabízených ústech a pak své laskání pomalu a něžně přesunoval níže. Jemným tlakem jí zaklonil hlavu a zlíbal klenutý oblouk bělostného hrdla, kontury křehkých klíčních kostí, nahá ňadra… Jeho rty považovala za žhavější než sluneční paprsky, které jí spalovaly nahou pokožku. Do úst vzal touhou zduřelou bradavku a začal ji hltavě sát. Cítila, jak se jí celým tělem rozlévají hřejivé vlny rozkoše.

Tiše zavrněla a ochotně roztáhla nohy. Jakmile muž vložil horký úd k jejímu vlhkému ženství, spokojeně vzdychla a netrpělivě ho pobízela, aby konečně ukojil tepající tlak a nutkavou potřebu, kterou cítila mezi stehny. Věděla o něm, že to dokáže.

„Prosím "žadonila.

Poněvadž chápal její naléhavost, prudce do ní vnikl a jedním nesmlouvavým pohybem ji zcela zaplnil. Chtělo se jí křičet rozkoší.

Náhle však znehybněl, čímž jí odepíral uvolnění, po němž bolestné toužila. Zamířil na ni svůj temný pohled se stejnou intenzitou, jakou do ní vnořil ztopořený úd.

„Copak si ho chceš skutečně vzít?“ Zeptal se přísným hlasem. Jak tě vůbec mohlo napadnout, že by ses mu mohla oddat?“

„Musím. Nemohu jinak. Dala jsem slovo.“

Jeho intenzivní pohled ji spaloval. „Tvůj vévoda je chladný, zcela bez vášně. Nedokáže v tobě vyvolat takové pocity jako já. Nedokážete divoce vzrušit a pak uspokojit.“

Obrátila hlavu na stranu. Věděla, že mluví pravdu. Pokaždé, když si vzpomněla na blížící se svatbu, cítila se zoufalá a vystrašená. Chtěla na vévodu alespoň na chvíli zapomenout…, nicméně její pirát jí to nechtěl dovolit.

Ručeji zabořil do hedvábných vlasů a na tváři se mu usadil výraz divoké zběsilosti. „Ty patříš mně, jen mně. Jsi jen má a já jsem tvůj. Stvořila jsi mě.“

Jeho odhodlání ji zároveň děsilo i vzrušovalo. „Ano,“ zašeptala.

Vytáhl z ní tepající úd a znovu do ní prudce vnikl. „Jestli si ho vezmeš, nikdy na mě nezapomeneš. Stále budeš toužit po mých dotecích, cítit mou chuť, můj tvrdý úd pronikající hluboko do tvého měkkého ženství, který tě nutí křičet rozkoší a svíjet se v nekonečné extázi.“

„Ano. Ano…, chci jenom tebe.“

Přimkla se k jeho ústům, aby tak ukojila potřebu cítit ho, vnímat ho…

Muž se začal prudce pohybovat dopředu a dozadu, přičemž neustále zvyšoval tempo. Unášel ji až k samotným výšinám. Nebyl něžný, ale o něžnost nestála. Místo toho pozvedla boky, aby mu tak vyšla v ústrety a umožnila mu vniknout ještě hlouběji.

„Víc. „ šeptal přerývaně. „Dej mi víc. Podlehni mi…“

Vyvrcholení se dostavilo s takovou intenzitou, až se jí celé tělo rozechvělo. A on do ní vstupoval znovu a znovu, až nalezl své vlastní ukojení. Pak se na ni vyčerpaně zhroutil. Jeho přerývaný dech se mísil s jejím, svůj hlad pro tento moment ukojil.

Ležela na zádech a slastně vnímala hedvábné vlny uspokojení, které chladily horkou pokožku a konejšily jejich vášeň…

Raven Kendricková se pomalu probouzela a z fantazie přecházela do reálného světa vědomí. Nacházela se ve své ložnici. Přes damaškové záclony prosvítaly slabé paprsky ranního slunce. Celé tělo se jí ještě chvělo po právě prožité extázi a okolní vzduch zůstával nasycen vzpomínkou na jejího piráta. Byl divoký a sladký a krev v žilách jí měnil v plamenný žár… A jednalo se jen o vysněný přelud.

S povzdechem nevyplněného přání se Raven převrátila na bok a polštář si přitiskla na chvějící se ňadra. On představoval jedinou vášeň, kterou kdy prožije.

Temný milenec existoval jen v její fantazii, ačkoliv někdy se jí zdál reálnější než jakýkoliv jiný muž z masa a kostí. Neměl ani identitu ani minulost kromě té, kterou mu ona sama přisoudila. Vždy po ránu ji ve snech unášel na zářící karibské pobřeží, kde se zmocnil jejího těla i srdce…

Zavřela oči a ve vzpomínkách se vrátila k jejich poslednímu milostnému zážitku. Mezi nohama stále cítila vlhkost a horkost po prožitém snovém vzrušení, ačkoliv ve skutečném životě ještě nic podobného nezažila. Ještě nikdy do ní nevstoupil skutečný muž z masa a kostí. Ještě nikdy ve svém nitru necítila horký úd tepající živočišnou touhou.

Mohla jen snít. Nicméně znala věci, jež žádná jiná panna znát nemohla. Po matčině smrti zdědila vzácnou erotickou knihu *Vášeň srdce*. Elizabeth Kendrickové ji věnoval muž, kterého zoufale milovala, a přesto ji donutili se ho vzdát. Knihu jí daroval na rozloučenou a neustále jí ho připomínala.

Sepsala ji anonymní francouzská spisovatelka a jednalo se o pravdivý tragický příběh lásky, v němž nechyběly podrobné detaily tělesné touhy a jejího ukojení. Dlouhá léta kniha poskytovala Ravenině matce útěchu. Ačkoliv představovala doslovný odraz její vlastní bolesti, živě vyprávěný příběh jí dovoloval uvolnit její vlastní ztracenou vášeň.

Nicméně pro mladé panny se kniha považovala za velice skandální.

Raven se vzdorovitě zamračila. Možná nebylo správné vyvolávat v sobě tak živé představy o divokém pirátovi, avšak jen ve fantazii mohla být zcela nekonvenční a svobodná. Mohla zde utišit neklid, který cítila hluboko uvnitř svého těla, vychutnávat zakázaný hlad bez strašlivých důsledků společenského znemožnění. Mohla se zcela odevzdat svému milenci, aniž by se obávala ztráty svého srdce a své duše, jak se to přihodilo matce.

Raven bezděčně zatnula pěsti a zoufale se snažila odehnat známý strach. Nikdy své srdce neodevzdá *skutečnému* muži. Viděla, jak láska zničila její matku. Jak ji dokázala zotročit matným vzpomínkám. Celá léta maminka noc co noc plakala a své vzdechy nad ztracenou láskou tlumila do polštáře. Za dne si listovala svou převzácnou knihou a

každým pórem se do sebe snažila nasát prchavé okamžiky dávno ztraceného štěstí.

Raven otevřela zásuvku nočního stolku, odkud vytáhla drahokamy vykládanou knihu. Když v ní matka listovala, oči jí vždy plály vzrušením. Dívku ničilo vidět vlastní matku, jak bůhzdarma plýtvá životem a jak dokonce i na smrtelné posteli touží po muži, kterého nikdy nemohla mít.

Raven nesla ztrátu matky těžce a ještě více se utvrdila ve svém rozhodnutí. *Nikdy* neudělá tutéž chybu. Nikdy se nestane obětí beznadějné lásky. Žádný muž nikdy nebude vlastnit její duši. Jen ona sama bude řídit podobu svého osudu. Možná se i vdá, ale láska se součástí této rovnice rozhodně nestane.

Z pochmurných myšlenek Raven vytrhlo zaklepání na dveře. Rychle knihu vrátila do zásuvky a pozvala dále služebnou, jež jí na táce přinášela snídani.

„Dobré ráno, slečno," řekla Nan nepochybně rozrušeným hlasem. „Přinesla jsem vám skvělou snídani, protože se potřebujete posilnit. Než usednete ke svatební hostině, máte před sebou ještě plno povinností."

Z nevysvětlitelných důvodů Ravenino srdce pokleslo. Svatební den byl lady. Pomalu se posadila na posteli a dovolila, aby jí Nan položila tác na klín, ačkoliv věděla, že na jídlo nemá ani pomyšlení.

Služebná jí nalila šálek horké čokolády a celou tu dobu neustále švitořila. Jen si to představte, slečno Raven! Za chvíli budete *vévodkyně. Zni* to jako pohádka." Nan vzdychla a na tváři se jí usadil výraz naprosté blaženosti. „Omlouvám se, slečno. Raději bych měla držet jazyk na uzdě, ale já jsem ještě nikdy skutečnou vévodkyni neviděla."

Raven se přinutila k úsměvu. „To je v pořádku, Nan. Jsem jen trošku vyplašená."

Služebná došla ke krbu, kde přiložila do ohně, aby tak zahnala listopadový chlad. Pak se uklonila. „Voda na koupel je už horká, slečno Raven. Jestli dovolíte, přijdu za půl hodiny a pomůžu vám s koupelí a s oblékáním."

„Ano, děkuji ti, Nan."

Jakmile služebná vyšla z ložnice, Raven s donucením napíchla sousto na vidličku, ale pak je opět odložila. Žaludek se jí stáhl a odmítal cokoliv přijmout. Za několik málo hodin si ona vezme muže, jehož si vybrala. Prominentního šlechtice, který vzbuzuje respekt i v těch nejvyšších kruzích společnosti. Na tento den nedočkavě čekala

několik dlouhých měsíců – tak proč se nyní cítí, jako by ji vedli na popravu?

Jde jen o vzrušení ze svatby. Jistě právě to bude příčinou jejího strachu. Každá nevěsta je přece před svatbou tak trochu nervózní.

Potřásla hlavou pevně rozhodnutá potlačit ten zvláštní pocit, jenž se jí usadil v břiše a tlačil tam jako kámen. Připadalo jí absurdní zabývat se v den svatby úvahami, jestli pro svou budoucnost podnikla ty správné kroky. Svým sňatkem s vévodou z Halfordu nejen vyplní matčino největší přání – zajistit si mocnou pozici ve šlechtických kruzích –, ale konečně přestane být vyděděncem.

Konečně bude někam *patřit.*

Jako vévodkyně ji začne akceptovat dokonce i místní smetánka. Bude náležet tam, odkud její matku před dvaceti lety vyhnal její rozzlobený otec.

Raven ke rtům přiložila šálek s čokoládou a snažila se nevšímat, jak se jí chvějí ruce. Její budoucí manžel, vévoda z Halfordu, byl hrdý aristokrat, dvakrát starší než ona. Měl tu smůlu, že již pochoval dvě mladé manželky, jež zemřely při náhodných tragédiích. Jako jeho žena však už déle nebude muset bojovat se všudypřítomným pocitem osamění, který ji provázel po většinu jejího života.

Když vzala v úvahu nevýhodné postavení, v němž se nacházela, měla vlastně ohromné štěstí, že upoutala vévodovu pozornost. Ačkoliv patřila k britským občanům, narodila se v Západní Indii a do Anglie přijela teprve loni na jaře, rok po matčině smrti. Spolkla veškerou pýchu a S přinucením se smířila se svou odcizenou rodinou – s churavým vikomtem, tedy svým dědečkem, a s pratetou, která sponzorovala její první sezonu v Londýně.

Možná právě díky nim si Raven uvědomila, jak zoufale stojí o začlenění do společnosti, jak bolestně touží po pocitu někam patřit.

K její velké radosti se hned první sezona stala triumfem. Obklopoval ji bezpočet ctitelů a obdržela nejméně půl tuctu nabídek k sňatku. Svým promyšleně ostýchavým chováním popletla hlavu dokonce i těm největším puritánům. Měla k tomu dobrý důvod. Se skrytým skandálem ve své minulosti nesměla dát ani ten nejmenší podnět k pochybnostem o své bezúhonnosti. Ne, pokud chtěla být jednou z nich.

Raven si dobře uvědomovala, že její nekonvenční způsob života se v dané situaci nepokládal právě za výhodu. Prožité dětství na jednom z karibských ostrovů jí poskytovalo tolik vzácnou svobodu. Většinu času trávila prozkoumáváním odlehlých jeskyní, kde si

hrávala na piráty, nebo jízdou na koňském hřbetě s větrem o závod. Dokonce i její jméno se zdálo neobvyklé. Pojmenovali ji podle barvy jejích vlasů, které zdědila po jednom španělském předkovi z otcovy strany.

Nyní se nacházela v Anglii, pevně rozhodnutá zkrotit svůj temperament, potlačit jakýkoliv náznak vášně a přísně dodržovat zkostnatělá pravidla slušného chování. Jen tak mohla být přijata do společnosti, po které tolik toužila.

K uvolnění přemíry energie ji skvěle posloužila ranní projížďka v parku, a kdykoliv tělo začalo toužit po opravdové vášni, oddala se fantazii a svému imaginárnímu pirátskému milenci. Ačkoliv představoval pouhou iluzi – a velice často mladou ženu nechával bolestně nenaplněnou – s jistotou věděla, že její hlad a vášeň dokáže ukojit daleko precizněji než skutečný chladný vévoda.

Raven se otřásla. Od okna vanul podzimní listopadový vzduch. S potlačením zlých předtuch odložila tác s netknutou snídaní a vstala. Jiný den by v tuto dobu již dávno seděla na koňském hřbetě, ale dnes na ni čekají svatební povinnosti.

Právě si přes ramena přehazovala vlněný pléd, když se ozvalo druhé zaklepání na dveře. K velkému překvapení do ložnice vešla její prateta.

Lady Catherina Dalrympleová vynikala impozantní postavou. Jednalo se o vysokou ženu s jemnými konturami tváře a stříbrnými vlasy, které jí dodávaly na majestátnosti.

„Děje se něco?“ Zeptala se Raven s obavami. Za celé ty dlouhé měsíce, co u pratety bydlela, ji nikdy v ložnici nenavštívila. Až dnes. Rovněž nebylo zvykem, aby postarší dáma vstala dříve než před obědem.

Catherina se ztuhle usmála. „Nic, všechno je v nejlepším pořádku. Jen jsem ti přinesla svatební dar.“ ruce držela malou krabičku potaženou saténem. „Patřilo to tvé matce. Předpokládám, že by ti to Elizabeth chtěla dát.“

Raven cítila, jak se jí při vzpomínce na maminku stáhlo hrdlo. Zvědavě otevřela krabičku a ohromeně vydechla. Na sametové podušce ležel perlový náhrdelník a náušnice. Perly se daly považovat spíš za menší, ale jejich třpyt svědčil o vysoké kvalitě.

Raven se tázavě podívala na tetu. Nechápala, kde se v ní vzala taková štědrost. Lady Dalrympleová mladou ženu obvykle přijímala s chladnou rezervovaností, která svědčila o její nelibosti k nově nalezené příbuzné.

„Měla jsem určité obavy," odpověděla na nevyřčenou otázku, „že ten den vůbec někdy nastane. Ale teď, v den tvé svatby, jsem přesvědčená, že máš právo je nosit."

Jsou překrásné," vzdychla Raven.

„Elizabeth si je odmítla vzít s sebou," řekla teta Catherina se zřejmým nesouhlasem. „Zcela nerozumně vzdorovala. Vždyť je mohla prodat za slušnou cenu. Přesto si však myslím, že by ji těšilo, kdyby sis je vzala ke svatebním šatům."

Překvapená, avšak zároveň potěšená tetiným dárkem, se Raven lehce uklonila. „Děkuji. Vezmu si je velice ráda."

Bez dalších řeči se teta Catherina obrátila k odchodu, když vtom se zarazila. Pozvedla jedno elegantní obočí a pronesla: „Musím přiznat, žes mě příjemně překvapila, Raven. Nikdy bych si nemyslela, že uzavřeš tak výhodný sňatek."

„Proč ne?" Zeptala se Raven. „Protože jsi nevěřila, že bych kvůli svému nemanželskému původu mohla dosáhnout tak vysoko?"

„Díkybohu jen málo lidí zná tajemství tvého původu. Ale ne, to není ten důvod. Abych řekla pravdu, nevěřila jsem, že budeš mít tolik zdravého rozumu, abys přijala Halfordovu nabídku. Ucházelo se o tebe tolik nápadníku… Bála jsem se, že si vezmeš někoho nepřijatelného jen proto, abys nás pošpinila."

Raven si uvědomila, že se o ni ucházela skutečně hezká řádka ctitelů. Dokonce jeden z nich byl tak vytrvalý, že ji pronásledoval i po veřejném oznámení zásnub s Halfordem, a málem ji tak dostal do skandálu. Naštěstí teta o možné katastrofě vůbec netušila.

„Navzdory tomu, co si o mně myslíš, teto, bych nikdy neudělala něco tak nezodpovědného."

„Snad ne," odpověděla starší žena. „Přesto jsem se trochu bála, jestli si své rozhodnutí během dlouhých zásnubních měsíců ještě nerozmyslíš. Když vezmeme v úvahu váš věkový rozdíl." Catherina lehce pozvedla koutky úst. „A ten jeho velký břich. Prostě nevypadá jako někdo, kdo by se k tobě hodil."

„Není to s ním tak zlé," bránila ho Raven. „Halford je rezervovaný a řádný muž. A pod tou slupkou nabubřelosti, kterou si vyžaduje jeho postavení, je zcela jistě milý člověk."

„Dobře tedy, jsem jen ráda, že nevstupuješ do manželství s bláhovými představami o lásce jako většina mladých dívek. Láska v manželství není důležitá a rozhodně nezaručuje šťastný a spokojený život, čehož je jasným důkazem osud tvé vlastní matky."

Raven ztuhla. „Ano, právě naopak. Láska přináší jen zármutek a žal. O tom vím své, teto Catherino."

„Očividně máš více zdravého rozumu než tvá matka."

Raven sklopila zrak, aby skryla rozhořčení. Rozhodně nehodlala diskutovat o maminčině chybě a v žádném případě si nemyslela, že by ji teta mohla odsuzovat.

Starší dáma našpulila rty. „No, alespoň že budeš mít budoucnost, jakou by si Elizabeth pro tebe přála. Právoplatné místo ve společnosti, které jí bylo odepřeno."

Raven, zasažená palčivou bolestí, zvedla hlavu a pichlavě se podívala na svou tetu. „Místo, které jí odepřeli, když ji její rodina zavrhla, chtěla jsi říct," nedokázala se zbavit hořkého tónu, který se jí vkrádal do hlasu.

Catherina se zamračila. „Neměli jsme na výběr. Elizabeth se musela provdat. Stála před naprostou katastrofou. Její chování se ukázalo více než skandální – scházet se s ženatým mužem a čekat s ním dítě."

Raven se naježila. Slyšet o matčině hříchu s pohrdáním a s nenávistí se jí vůbec nelíbilo. „Kdyby se jí dědeček nezřekl, nemusel by ji posílat přes oceán!"

„Možná ne." Catherinin výraz se změnil v kus ledu. „Tehdy však udělal to nejlepší, co uměl. Nikdo od něho nemohl čekat, že na sebe převezme část dceřiny hanby, když na svět přivedla nemanželské dítě."

„A tak se rozhodl provdat ji za muže, kterého nemilovala, a nakonec ji vyhnat?"

„Ujišťuji tě, i Elizabeth věděla, že ten sňatek je její jedinou záchranou. Manželství s Kendrickem ji zbavilo hanby a také díky němu na svět nepřivedla levobočka!"

Raven sebou trhla. Sžíravého pocitu hanby se snad nikdy nezbaví. Moc dobře si uvědomovala oběť, kterou pro ni matka vykonala. Teta nemá právo odsuzovat ji a mluvit o ní s takovým opovržením.

„Kdybyste maminku nedonutili žít mezi samými cizinci," řekla tichým, avšak pevným hlasem, „kdyby žila v kruhu rodiny, mezi lidmi, kteří by ji milovali, možná by se dokázala zbavit vášně, jež ji vnitřně sžírala a ničila ji. Místo toho jen chřadla touhou a snila o lásce, kterou nikdy nemohla mít."

„My nejsme ti, kteří by za její situaci nesli zodpovědnost. Mohla za to jedině její slabost. A nakonec i Elizabeth pochopila, že její čin byl vskutku nepatřičný a zhola zbytečný."

„Nezlob se, teto," řekla Raven ironickým tónem, „ale jak něco takového můžeš vědět?"

„Protože mi to napsala v dopise. Elizabeth mi o tom všem po letech napsala."

Raven jen nechápavě vytřeštila oči. „Nevěděla jsem, že ti maminka někdy psala."

„Ale ano." Catherininy šedé oči vypadaly jako z ledu. „Ve svém posledním dopise se vyjádřila zcela jasně. Ukázalo se, že konečně přišla k rozumu. Svého poklesku hořce litovala. Rovněž si uvědomovala, že tak přišla o veškerá privilegia a výhody. Scházel jí život, který mohla mít, a myslela si, že ty by sis ho zasloužila… Prostě byla skálopevně rozhodnutá, že tvůj osud se bude ubírat opačným směrem než ten její."

Teta nelhala, pomyslela si Raven hořce. Její matka skutečně trpěla utkvělou představou, že skrze svou dceru odčiní chybu, které se dopustila. Elizabeth strávila dlouhé hodiny – vlastně každé odpoledne při čaji – cepováním Raven, aby v budoucnu mohla uplatnit své právoplatné místo ve vyšší anglické společnosti. U smrtelné postele musela své matce slíbit, že se provdá za šlechtice…

„Máš ještě některé maminčiny dopisy?" Zeptala se Raven.

„Ne. Neschovávala jsem si je. Ale těšilo by ji, že si bereš za manžela vévodu."

„Těšilo by ji," opravila ji Raven, „že se už nemusím bát okamžiku, kdy mě někdo označí za bastarda. Věděla, jak lidé dokáží být krutí, a proto chtěla, aby mě chránilo bohatství a titul. Myslela si, že tak má minulost nikdy nevyjde najevo. Vévodkyně nebude lak lehkým terčem jako pouhá slečna Kendricková."

„Nu, ať je to jakkoliv, já jsem jen ráda, že neuvedeš rodinu do další hanby."

Raven vztekle zaťala pěsti. Jestli jsi tak vystrašená z toho, že bych tě mohla zesměšnit, proč jsi mi potom poskytla domov a sponzorovala jsi mou sezonu v Londýně?"

„Samozřejmě proto, že se to ode mě očekávalo. A protože tvůj dědeček se za tebe přimluvil." Catherina si elegantně odfrkla. „Podle mého mínění se chová jako starý blázen. Poletuje kolem tebe, jako bys byla jeho milovaná dcera. Když Elizabeth zemřela, nechal se slyšet, že se zachoval až příliš krutě…"

„Protože *byl* příliš krutý," přerušila ji Raven. Její dědeček, Jervis Frome, vikomt Luttrell, se po smrti své dcery vskutku změnil. Začal litovat svého příkrého chování, a když onemocněl, zavolal Raven do

Anglie. Chtěl se setkat se svou jedinou vnučkou a napravit křivdy, kterých se dopustil na Elizabeth.

Teta Catherina už své pravděpodobně řekla, neboť se otočila ke dveřím a hodlala odejít. „Tak už dost s lelkováním. Raději by sis měla pospíšit. Nevypadalo by dobře, kdyby vévoda musel před oltářem čekat."

„Ne, to by opravdu nevypadalo nejlíp," souhlasila.

Jakmile Raven osaměla, zahleděla se slepě na perly. Ještě stále na sobě cítila osten tetina pohrdání. Ale na takový pocit už si zvykla.

Vždyť Elizabeth svou povýšenou rodinu dohnala až k zuřivosti. Svým milostným vzplanutím k ženatému americkému námořnímu magnátovi ohrozila jejich postavení ve společnosti. A to ani nemluvě o tom, že otěhotněla, aniž se předtím provdala. Pohroma mohla být odvrácena jen rychlým sňatkem s jedním ze synů sousedního zchudlého zemana. S mužem, který pak celý život pohrdal nejen Elizabeth, ale i její dcerou.

Když si Raven vzpomněla na muže, o kterém celý svět předpokládal, že je jejím otcem, vnitřně se schoulila do sebe, Ian Kendrick. Dal jí sice své jméno, ale ve skutečnosti ji za svou dceru nikdy nepřijal. Nikdy ji nenechal zapomenout na její nemanželský původ.

Úmyslně ji nechal žít s vědomím, že je poskvrněná, bezcenná… Prostě někdo, kdo musí platit jak za slabost své matky, tak za mizérii nevlastního otce. Podmínky jejich sňatku byly zcela jasné: malá plantáž někde v Karibiku a pravidelný měsíční příjem. Nicméně až do své smrti – Ian Kendrick našel svůj osud před osmi lety při jedné jezdecké nehodě – se cítil jako vyhnanec na jednom zapadlém ostrově uprostřed ničeho, s chabými finančními prostředky, které jen stěží mohly pokrýt náklady jeho vysokého standardu, zatímco jeho žena v ústraní chřadla zcela zničená nešťastnou láskou. A jejich dcera…

Raven vzpurně zvedla hlavu a napřímila ramena. Nikdy nikomu nevyzradí původ svého početí, neboť už vyrostla natolik, aby rozuměla slovu bastard. A ačkoliv její panická hrůza z vyzrazení se možná zdála chorobná, představovala hlavní důvod, proč mezi všemi nápadníky dala přednost právě Halfordovi. A proč se velice obezřetně vyhýbala těm nevyhovujícím. Jestliže se vdá dostatečně vysoko, jestliže se propracuje mezi mocnou a bohatou šlechtu, pak bude chráněna a na hřích její matky si nikdo ani nevzpomene.

Pochopitelně měla určitý pocit viny, že svému nastávajícímu manželovi neprozradila svůj původ, ale Halford získal přesně tu

nevěstu, jakou požadoval. Byla panna s přijatelně okouzlujícím zjevem, dobré krve s vyhovujícími rodinnými kontakty a její chování se jevilo dostatečně vznešené, aby mohla hrát úlohu vévodkyně. A ochotně dá Halfordovi dědice, po němž tolik touží.

Rovněž ona dostane přesně to, co chce: uznání a vážnost okolního světa, kterých se jí až doteď nedostávalo. A *bezpečného* manžela. Nikdy se nedopustí stejné chyby jako její matka. Raději chladný milostný obchod než slepou vášeň, jež by jí mohla rozervat srdce.

Se svým vévodou se lásky rozhodně obávat nemusí, ačkoliv doufala, že se jejich vztah vyvine v náklonnost a přátelství. Občas se jí dokonce podařilo vniknout pod Halfordovu pevnou slupku a donutit ho k úsměvu.

Jejich manželství se stane oboustranně výhodným obchodem. Nic víc. Budou žít v civilizované harmonii, oba s vědomím, co od druhého přesně vyžadují.

A pokud jde o určité potřeby a tužby, vždy tady bude její imaginární milenec. Jestli sama někdy povolí uzdu fantazii, aby tak ukojila svou vášeň, co je na tom špatného? Vždyť občas bude potřebovat utéct od povinností vzorné manželky, která stojí po boku přísného britského šlechtice.

Svým fantazírováním přece nikterak nemůže ublížit ani svému manželovi, ani slibu, jejž mu hodlala dát. Halfordovi bude vždy naprosto věrná…, až na své myšlenky.

Raven se zhluboka nadechla a rozhodně sáhla po zvonku, kterým přivolávala služebnou. Musí jít svou vlastní cestou. Její snoubenec ji bude zanedlouho očekávat v kostele svatého George na Hanoverském náměstí. A spolu s ním tam bude stovka jeho přátel, všichni patřící mezi představitele místní vysoké smetánky. Konečně nastal Ravenin dlouho očekávaný den. Musí se snažit, aby vypadala opravdu dobře.

***

O dvě hodiny později sestupovala po širokém schodišti do vstupní haly, kde na ni čekal dědeček a jeho sestra Catherina. Starý vikomt v tomto domě pobýval vždy během návštěvy města. Považoval to za pohodlnější než zabydlovat své vlastní prostorné sídlo.

Lord Luttrell byl vysoký muž se stříbrnými vlasy přesně jako jeho sestra, ačkoliv ne tak hezký. Už dlouhou dobu ho trápila nemoc. Trpěl srdeční slabostí.

Raven přišla blíže a všimla si, že se mu v očích lesknou slzy.

„Všechno v pořádku?“ Zeptala se s povzbuzujícím úsměvem. Nemohla mu zcela odpustit, co před mnoha lety provedl její matce, ale po osmi měsících strávených v Anglii k němu cítila určitý druh sympatie.

Potřásl hlavou přesně tak, jak to někdy dělávala ona. „Všechno je skvělé, dítě. Jsi překrásná.“

A přesně to Raven chtěla. Dlouhé šaty zářily svou bělostí. Kolem hlubokého výstřihu a lemu sukně probleskovala výšivka ze třpytivých perliček a přes černé havraní vlasy, které si vyčesala vysoko na temeno hlavy, si přehodila sněhově bílý závoj. Na dlouhém hrdle se leskly matčiny perly.

Tetě nezbývalo nic jiného než se starým vikomtem souhlasit, ačkoliv si neodpustila slabé rýpnutí. „Skutečně je kouzelná, Jervisi, ale neměl bys jí plést hlavu takovými lichotkami. A rovněž bych ti chtěla připomenout, že Raven už není žádné dítě.“

Jako obvykle si dědeček uštěpačného tónu své sestry nevšímal a zlehka poplácal Raven po ruce. Ještě nikdy jsem na tebe nebyl tak pyšný. Bude z tebe skvělá vévodkyně.“

Raven se raději kousla do rtu. Podle dědečka – a vlastně většiny světa – se cena ženy měřila postavením jejího manžela ve společnosti. Nicméně musela uznat, že dědeček myslel jen na její dobro.

Přes napětí, které provázelo jejich první setkání, ji lord Luttrell přijal až s dojemnou dychtivostí a ze všech sil se snažil, aby se cítila jako milující člen jeho rodiny. Raven se nejdříve bránila, ale netrvalo dlouho a zjistila, že po něčem takovém bolestně touží. Vždyť on a lady Dalrympleová zůstali jedinými pokrevními příbuznými. Samozřejmě nesmí zapomínat na svého nevlastního amerického bratra, ale k tomu se nesměla veřejně přihlásit, a na svého skutečného otce, bohatého amerického námořního magnáta, jenž před několika lety zemřel, aniž by se s ním kdy setkala.

Věděla, že vikomt pro svou zemřelou dceru skutečně truchlil a že litoval svého nelítostného rozhodnutí, kterým ji navždy vyhnal z domu.

Je mi líto, že tvá matka tu teď nemůže být s námi,“ řekl dědeček rozechvělým hlasem.

Raven se stáhlo hrdlo. Rovněž by si přála, aby jí teď matka stála po boku a spolu s ní mohla oslavit její velký triumf.

Jervisi, až se přestaneš utápět v sentimentu," vmísila se do hovoru teta Catherina, „mohli bychom zajít do kostela, kde už určitě čeká netrpělivý ženich."

„Ale ano, samozřejmě," zamručel Luttrell a chlácholivě se podíval na svou sestru.

Raven si přes ramena přehodila dlouhý plášť a pak dovolila dědečkovi, aby ji vyvedl z tetina domu, kde na ně již čekal vikomtův nejlepší kočár připravený dovézt je do kostela.

K Ravenině radosti vedle kočáru stál její dlouholetý sluha Michael O'Malley.

Je na vás krásný pohled, slečno Raven," řekl Ir svým zpěvným přízvukem a hluboce se uklonil. „Dnes je váš velký den."

Raven se usmála svým nenapodobitelným odzbrojujícím úsměvem a mohutného chlapíka s šedým plnovousem objala kolem ramen. „Děkuji ti, O'Malley," řekla tichým hlasem, ve kterém se odráželo hluboké pohnutí.

Políbila ho na svraštělou tvář a snažila se nevšímat si tetina nesouhlasného odfrknutí a dědečkova zamračeného čela. Po většinu života jí byl O'Malley více otcem než sluhou. A když se rozhodla, že odjede do Anglie navštívit své bohaté neznámé příbuzné, bez váhání se jí nabídl jako doprovod. Za jeho přátelství se mu cítila nesmírně vděčná.

Raven se po chvilce obrátila k vozu a dovolila O'Malleymu, aby ji vzal za loket a pomohl jí nastoupit do elegantního kočáru. Vtom uslyšela podivný rozruch a zvědavě pohlédla na ulici, kde uviděla blížící se uzavřený kočár. Okna byla zatažená neproniknutelnými závěsy a vozka na kozlíku měl přes hlavu přehozenou černou kapuci, která mu dodávala tajemného vzezření.

Z nevysvětlitelných důvodů zastavil těsně vedle tetina domu a z vozu vyskočili tři maskovaní ozbrojení muži, kteří na Raven mířili pistolemi.

„Ty půjdeš s námi," řekl jeden z nich hrubým hlasem.

„Kdo zatraceně jste?" Vykřikl vikomt Luttrell.

Když Raven zůstala ohromeně stát, jejich velitel k ní přiskočil, chytil ji za rameno a táhl ji ke kočáru.

O'Malley divoce zařval a chystal se zasáhnout, ale jeden z maskovaných mužů mu vskočil do cesty a začal kolem jeho hlavy mávat silným klackem, čímž služebnému zabránil v jakýchkoliv dalších krocích, jež by podnikl pro záchranu své paní.

Raven si na chvíli pomyslela, jestli to všechno není jen zlý sen, ale bolest v paži ji ubezpečila, že únosci jsou bezpochyby skuteční.

„Čeho vlastně chcete takovým násilím dosáhnout?“ Řekla teta ledovým tónem. „Nařizuji vám, abyste okamžitě mou neteř propustili!“

Ale Ravenin únosce na podobné řeči nedbal. Místo toho s nevěstou prudce škubl, silnou paží ji objal kolem pasu a bez větší námahy ji zvedl ze země.

Rozběsněná Raven se snažila dostat zpátky na zem a osvobodit se z náručí toho hrubiána. Mávala kolem sebe rukama a kopala nohama, ale se svými kluzkými podpatky neměla šanci prorazit tlustou kůži holínek. zoufalství zaklonila hlavu a přes tlustý tvídový kabátec kousla muže do ramene, avšak její snaha jí přinesla jen ránu pěstí do spánku, až kolem sebe viděla poletovat hvězdičky.

Omámeně se dívala na ohromený výraz tetiny tváře a na nešťastně vyhlížejícího dědečka.

Vyděšeně si uvědomovala vážnost celé situace. Unesli ji za bílého dne!

Pak uviděla, jak na O’Malleyho hlavu dopadla silná rána klackem. Raven nesouhlasně vykřikla, avšak její protest už nikdo neslyšel, poněvadž ji vtáhli do kočáru a vhodili na zem s tváří přitisknutou k zemi. Cítila, jak jí na ramenech povolila látka svatebních šatů.

Ohromeně zatajila dech. Z venku uslyšela výkřik vozky a divoké prásknutí bičem, a vtom se kočár rozjel. Raven se zvedla na všechny čtyři a stále ještě omráčená z ničivé rány se nemotorně snažila vyškrábat na polstrované sedadlo. Vtom si uvědomila něčí přítomnost.

„Vy!“ Vykřikla, jakmile rozpoznala muže s černými vlasy, jenž seděl na protějším sedadle. Jednalo se o téhož obhroublého surovce, před nímž už jednou musela utéct. Nevhodný nápadník, který ji po jejím odmítnutí hrubě napadl. Když ho viděla naposledy, právě bojoval s O’Malleym, jenž jí přispěchal na pomoc.

Krutý úsměv Seana Lassetera sice nevěstil nic dobrého, ale pistole mířící jí přímo na hrud v ní vyvolala strach.

„Takže si na mě pamatujete, slečno Kendricková. Po všech těch měsících. To mi lichotí.“

„Co po mně chcete?“ Zeptala se a ohromeně zírala na pistoli.

„Nic víc než pomstu,“ odpověděl únosce sametovým hlasem.

„Pomstu? Za co?“

Z náprsní kapsy vytáhl placatou láhev, přitiskl si ji ke rtům a zhluboka se napil. těsném prostoru kočáru ucítila silný zápach lihoviny.

„To přece víte," podotkl neradostně.

Náhle zvedl pažbu pistole a Raven se snažila uhnout, neboť věděla, že ji chce uhodit. Instinktivně si rukama chránila obličej, ale vtom ji pažba zasáhla do spánku a mladá žena se pohroužila do ticha a tmy.

2

Jistě jsi musela mít dobrý důvod, když jsi mě nechala odvolat z hodiny šermu," poznamenal Kell Lasseter mírným hlasem, zatímco vystupoval do druhého podlaží svého hráčského klubu.

Jeho kouzelná hosteska, Emma Walshová, na něho už čekala na schodišti. „Velice dobrý důvod," odpověděla značně znepokojeným hlasem. „Tvůj bratr…"

Kell okamžitě zpozorněl. Pokaždé, kdy slyšel o svém bratrovi, nevěstilo to nic dobrého. „Co se stalo? Je snad zraněný?"

„Ne, to ne. Ale přivedl si tady nějakou lady, Kelle, a já se obávám, že ta zraněná je ona. Sean má u sebe bič a tu slečnu přivázal k posteli."

Kellovy tmavé oči ještě potemněly. Jeho mladší bratr občas opravdu nezvládal svůj bujný temperament, čímž se dostával do nebezpečných situací, ale ještě nikdy nevztáhl ruku na ženu. Musel však uznat, že v posledních měsících se Seanova špatná nálada prohlubovala a stále častěji se u něho projevovaly depresivní stavy…

„Nesmíme zapomínat na naši dobrou pověst," lamentovala Emma. Jestli ji znásilní…"

Emmě záleží na dobrém jméně klubu stejně jako mně, pomyslel si Kell, ale kvůli její pohnuté minulosti ji osud bezbranné ženy nikterak nedojímal. Jakmile však Kell slyšel o znásilnění, stáhl se mu žaludek.

„Musíš ho zastavit, Kelle. Slečna Kendricková se pohybuje ve vysokých kruzích a má tam mocné přátele."

Jen co Kell uslyšel, o koho jde, ztuhl. Slečna Raven Kendricková se považovala za miláčka místní smetánky a od minulého léta změnila život jeho bratra v hotové peklo – a uvrhla ho do brutální náruče britského námořnictva.

„Kde je?"

„Ve tvé ložnici."

Kell zatnul zuby a jen doufal, že ještě není příliš pozdě. Sean bojoval se svými vnitřními démony již dlouhá léta, ale od vstupu do námořnictva se jeho stav velice zhoršil. Sean se stal zahořklý,

pomstychtivý. Je snad možné, že ho kruté zacházení v námořnictvu dohnalo až za samotné hranice lidskosti?

Kell svižně kráčel dlouhou chodbou, která vedla k jeho ložnici, již používal vždy, když zůstával v klubu přes noc. Název Zlaté rouno patřilo elegantnímu hráčskému klubu, avšak druhé poschodí bylo čistě privátní.

Dveře do ložnice někdo zamkl. Kell na ně prudce zabušil. „Seane!“

Když se nikdo neozýval, otočil se na podpatku a vešel do přilehlé pracovny. Vzal za kliku spojovacích dveří a s úlevou zjistil, že jsou odemčené. Vešel dovnitř a zůstal ohromeně stát.

Na posteli ležela neupravená dívka s rukama svázanýma nad hlavou a připevněnýma k čelu postele. Nebyla zcela nahá, ale šaty měla vyhrnuté až ke kolenům a rozcuchané havraní vlasy jen stěží zakrývaly holá ramena. Musel uznat, že nohy se daly označit přinejmenším za krásné.

Kell cítil, jak ho píchlo u srdce. Tak tohle je slečna Raven Kendricková, zářící hvězda, která okouzlila snad všechny místní šlechtice. Jejich cesty se nikdy předtím nezkřížily. Kell se totiž úzkostlivě vyhýbal místům, kde se scházela povýšená smetánka. S bratrem se však v tomto lišili. Ten by dal nevím co, jen aby se k těm snobům mohl připojit.

Měla zavřené oči a nehýbala se, avšak z toporného držení těla pochopil, že je v šoku.

Kell ji chtěl okamžitě osvobodit, ale náhle zjistil, že se nemůže ani pohnout. Zůstal ochromený hrůzou, že jeho bratr je schopný tak zrůdného činu na bezbranné ženě. A nezáleželo na tom, že se jednalo o nestydatou svůdkyni, která měla místo srdce kus ledu. Pro ukrácení dlouhé chvíle flirtovala s bohatými a mocnými mladíky a lámala jim srdce. Vlastně si zasloužila být potrestána za to, co provedla jeho bratrovi, avšak ne tak krutým a primitivním způsobem.

Kell se podíval na bratra. Sean seděl zabořený ve velkém křesle poblíž krbu. jedné ruce držel nedopitou láhev whisky a v druhé bič. Tupě zíral před sebe a zdálo se, že je duchem nepřítomný. Na levé tváři měl tři dlouhé šrámy.

Kell zvedl ruku a bezděčně se dotkl svého vlastního zjizveného obličeje. Jeho jizvy se však již dávno zahojily. Ne jako ty bratrovy, ať už viditelné nebo ty skryté.

Navenek bratři vypadali velice podobně. Oba měli černé vlasy a atletickou postavu, avšak Sean byl štíhlejší a nepatrně menší. A oproti Kellovým černým očím se ty, jeho daly přirovnat k jetelově zelené barvě.

Sean se na svého bratra konečně podíval krví podlitým pohledem.

Kell unaveně zavřel oči a v duchu napočítal do desíti. Věděl, že pokud chce tuto katastrofální situaci zvládnout, musí zůstat naprosto klidný a vyrovnaný.

„Byl bys tak laskavý a vysvětlil mi, proč ses zavřel v mé ložnici?“ Promluvil a zavřel za sebou dveře.

Sean mávl poloprázdnou lahví a ukázal na nehybnou krásku na posteli. „To je má odplata,“ zamumlal. „Unesl jsem ji. Zničil jsem její vznešený sňatek. Ten zatracený vévoda si jí teď ani nevšimne.“

„A ten bič?“ Zeptal se Kell.

„Chtěl jsem ji zbičovat stejně, jako bičovali mě. Ale nějak jsem to nedokázal. Najednou jsem k ní pocítil lítost.“ Sean vydal táhlé zavytí. Jsem příliš… zbabělý. Potřebuji více kuráže…“ Zvedl láhev whisky a znovu se napil.

Kell se trochu uvolnil při zjištění, že jeho bratr svou plánovanou pomstu nedotáhl až do úplného konce, ale místo toho se zpil téměř až do němoty. Sean byl okouzlující, lehkomyslný mizera s bláznivými nápady a s divokým temperamentem, za což zajisté vděčil svému irskému původu, ovšem jeho temná stránka duše představovala výsledek utrpení, kterého se dočkal od Angličanů.

Z tohoto pohledu se zdála Seanova zatrpklost zcela oprávněná. Loni v červnu na něho proradná slečna Kendricková poslala svého sluhu jen proto, že si dovolil požádat ji o ruku. Ten chlápek ho tenkrát zle poranil. Nechal ho v bezvědomí ležet na ulici, kde ho našla námořní hlídka. Ta ho násilím dovlekla na loď, kde strávil čtyři kruté měsíce. Ze služby u královského námořnictva si přinesl jen záda zjizvená od ran bičem.

Kell na ty časy nemohl vzpomínat bez hořké pachuti strachu a viny. Když jeho bratr tak znenadání zmizel, začal ho hledat a nakonec ho z nedobrovolné služby u námořnictva vysvobodil. Nicméně Kellovo svědomí to neupokojilo, poněvadž se cítil zodpovědný, že svého mladšího bratra neuchránil od násilí a krutostí, kterými musel projít.

Seanovy zelené oči se náhle zalily slzami a mladý muž sklopil hlavu. Já jsem ji miloval, Kelle. Proč mi to jenom udělala? Nejdříve mě pokoušela a sváděla mě, obtočila si mě kolem prstu, a pak mi na

hlavu vhodila tu svoji svatbu s vévodou. Není nic jiného než bezcitná děvka."

Kell se sám zlobil na tu krutou svůdnici, která bezostyšně nadbíhala jeho bratrovi a pak ho zcela zničila. Nicméně i přes to všechno by nepřipustil, aby ji Sean zbičoval.

Došel ke svému bratrovi a natáhl se pro bič, který držel v ruce. „Ty ji přece nechceš skutečně zbít, Seane. Ať udělala cokoliv, nikdy by ses nesnížil k tomu, abys zbil ženu."

Jakmile mu odebral bič, Sean se začal okamžitě bránit. „Samozřejmě, já… Je mým hostem. Nikdy bych jí neublížil tak, jak ona ublížila mně."

Kell bič odložil na postranní stolek a všiml si dalších zbraní, které sem Sean přinesl – pistole a ostrého nože. Zdálo se, že se připravil opravdu na všechno.

Vtom se však žena na posteli pohnula a vydala dlouhý a bolestný sten. Kell vzal nůž a přistoupil k ní. Ušlechtilou tvář měla staženou bolestí, ale Kell rychle zahnal prvotní příznaky lítosti a sympatie, neboť si vzpomněl, jaké zrady se dopustila na jeho bratrovi. Přesto jí opatrně rozřízl pouta, a uvolnil ji tak ze zajetí.

tu chvíli otevřela oči a upřela na muže nepřítomný pohled. Kell zůstal jako opařený. Dlouhé černé řasy lemovaly až neuvěřitelně modré oči a on náhle pochopil, jak dokázala jeho bratra tak snadno okouzlit.

Podle široce rozevřených zorniček poznal, že je omámená. Zavřela oči a dlouhé řasy se dotkly slonovinově bílé pokožky. Pak se s bolestným zaúpěním obrátila na druhou stranu a na obličej si přitiskla polštář.

Přehodil přes ni cíp přikrývky, aby tak skryl její nahotu a trochu ji zahřál. Svým půvabným zjevem z něho neudělá oběť vlastního chtíče, jak se jí to podařilo s jeho bratrem.

„Co jsi jí dal, Seane?" Zeptal se přes rameno.

„Afrodiziakum. Namíchal jsem jí menšího panáka. Ale ona mě potvora poškrábala."

„Co přesně?" Chtěl vědět Kell. „Dal jsi jí Španělské mušky?"

„Ne…, to ne. Něco orientálního. Prý to má skvělé účinky. Dala mi to madam Fouchetová."

Kell si ulehčené oddechl. Madam Fouchetová byla majitelkou prvotřídního bordelu, který Sean pravidelně navštěvoval. Ta se v omamných látkách vyznala a rovněž uměla namíchat patřičnou dávku. Rozhodně se vyhýbala Španělským muškám, které ve větší

dávce mohly být smrtelné. Přesto to potrvá celé hodiny, než droga vyprchá.

Kell si bezradně hrábl do vlasů a uvažoval, jak se dostat z tak beznadějné situace.

„Proč zrovna afrodiziakum?“ Zeptal se nepřítomně. „Copak jsi jí nemohl dát jenom něco na spaní?“

„Chtěl jsem, aby po mně toužila tak, jak jsem kdysi toužil já po ní.“ Sean se smutně usmál. „A ona mě chtěla, Kelle. Byla tak horká…“

S těmi slovy se Sean ztěžka postavil a vratkým krokem se vydal k posteli. Ve tváři měl vepsanou divou odhodlanost. „Zneužiji její tělo stejně, jako ona zneužila to mé.“

Kell mu rozhodně vstoupil do cesty.

Sean překvapeně zamrkal. „Chceš mě zastavit?“

„Přece se nesnížíš k tomu, abys znásilňoval mladé lady. Ať už jsou sebekrutější.“

„Ale ona není žádná lady,“ odvětil Sean. „Sice vypadá nevinně, ale bez skrupulí se mi nabídla. A nezapomeň, je to Angličanka.“

Ta připomínka bodla jako ostrý nůž. Slečna Kendricková odmítla nabídku jeho bratra ne proto, že Sean neměl žádný titul, ale jelikož byl poloviční Ir.

Kella se zmocnil dobře známý pocit zloby. Ta domýšlivá svůdkyně bezpochyby pohrdala všemi, kteří nedosahovali jejích společenských výšin úplně stejně, jako angličtí Lasseterovi pohrdali jejich irskou matkou. Šlo přesně o to pohrdání, které dohnalo matku k sebevraždě a jež i on ještě stále vnímal na vlastní kůži.

Ohlédl se přes rameno. Na jednu stranu sympatizoval se Seanovou dychtivostí po spravedlnosti, ale na druhou stranu pociťoval nutkavou potřebu spící krásku ochraňovat.

Nevěřícně potřásl hlavou. Jak je jenom možné, že je tak slabý? Jak může cítit sympatie k takové nestoudné potvoře, která za sebou po celé Anglii nechávala zlomená srdce? Obzvláště když před lety přísahal, že už nikdy nikomu nedovolí, aby jeho bratrovi ublížil.

Ale vždyť právě teď se snažil Seana ochránit před obrovskou chybou, které by se znásilněním dopustil. Jistě si ani neuvědomoval, jaké peklo by po jeho činu nastalo.

„Vždyť ty ji ve skutečnosti nechceš vidět, jak trpí,“ řekl klidným hlasem.

„Ale ano, chci!“

„A co bude s klubem? Chceš mi zničit pověst tím, že tady znásilníš vlivnou lady?“

Sean se jen ušklíbl a znovu přiložil láhev ke rtům. Jen žádné strachy,“ zamumlal.

Kell se zamračil. Proč vlastně Sean přivedl slečnu Kendrickovou sem, místo, aby ji vzal do svého vlastního domu ve městě? Možná hluboko uvnitř chce, aby ho někdo zastavil. Ochránil ho před skutkem plánované odplaty. Nebo možná Kella záměrně zapletl do svých machinací, aby se tak pomstil i jemu…

Kell vzal bratra za ramena a řekl: „Běž domů, Seane. Tím, že jí ublížíš, se ti neuleví. Reputace slečny Kendrickové je už i tak zničená. Myslím, že je to dostatečně velká odplata, co říkáš?“

Sean nesouhlasně odfrkl. „Ne, to si nemyslím.“

Kell se na svého bratra přísně podíval. „Seane,“ začal tichým, varujícím hlasem.

Mladší bratr sklopil zrak. Náhle vypadal, že začne každou chvíli plakat. Ještě jednou se zahleděl na spící ženu a pak opile přikývl.

Kell ho zavedl k hlavním dveřím a odemkl je. Rád zjistil, že Emma netrpělivě čeká na chodbě.

„Řekni někomu, aby ho doprovodil domů,“ nařídil Kell. „Promluvím si s ním zítra, až bude střízlivý.“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděla Emma, vzala Seana kolem ramen a vedla ho k hlavnímu schodišti.

Jakmile Kellovi zmizeli z dohledu, vešel zpátky do ložnice a tiše za sebou zavřel. Zhluboka se nadechl a unaveně se opřel o dveře. Co bude zatraceně dělat s tou ničemnou ženskou, která mu leží v posteli?

S největší pravděpodobností ji v tak zbídačeném stavu nebude moci vrátit její rodině. A ještě navíc ji teď za žádných okolností nesmí nechat o samotě. Pro její vlastní bezpečí. Jestliže vypila afrodiziakum, které je jen z poloviny tak silné jako Španělské mušky, může ji ovládnout její vlastní vášeň a pak by se vrhla na prvního muže, kterého by potkala. Ne. To nemůže dopustit. Takovou hanbu si nezaslouží ani ona.

Nejlepší bude, když ji nechá vyspat se z toho a ráno ji vrátí zpátky její rodině.

Kell se zamračil. Raven Kendricková ze sebe stáhla přikrývku, začala kopat nahýma nohama a hlavou divoce zmítala ze strany na stranu. Zhluboka se nadechl a přistoupil k posteli.

Ležela teď na zádech a její jemná spodnička jen stěží skrývala sladké obliny plných ňader s růžovými hroty či temné chloupky mezi dlouhými stehny. Ale byly to její havraní temné vlasy lemující oválný obličej, které ho zcela omámily.

Náhle ho chytila za ruku. Její prsty se mu s překvapivou silou obtočily kolem zápěstí. Měla doširoka rozevřené oči a bezelstně na něho hleděla. Kell se přistihl, že jen tupě zírá do nekonečných modrých tůní olemovaných černými řasami.

Tiše zaklel a snažil se potlačit důvěrně známý tlak, který se začal zmocňovat jeho údu.

Raven se však vzápětí zklidnila, přestala sebou házet a zase zavřela oči. Vypadalo to, jako by ji pohled na něj uklidnil. „Můj piráte," zašeptala. Slabý úsměv, jenž se jí mihl na tváři, působil až neuvěřitelně smyslně.

Do horoucích pekel. Připadalo mu čím dál tím těžší nezačít k ní pociťovat něhu a náklonnost. Pevně se však rozhodl, že dnešní noc přečká, aniž by se stal další obětí její smyslnosti a zvrhlé chuti v dobývání mužských srdcí.

Vyprostil ruku z jejího překvapivé pevného sevření a šel se přesvědčit ke skříňce s umyvadlem, jestli je ve džbánu dostatek chladné vody, která by zklidnila její roztoužené tělo. Už několikrát viděl podobný účinek drogy, a to v divokém období svého života. S velkou pravděpodobností se Raven změní v pulzující vulkán a celé tělo se jí bude otřásat neovladatelnou sexuální touhou, která může kdykoliv vybuchnout. Ať jeho bratrovi provedla cokoliv, všechno bude jen chabým žertem v porovnání s tím, co zakusí, jestliže nenajde vykoupení. A jestliže Kell v sobě nalezne alespoň kousek slitování, v nejhorších chvílích by jí měl stát po boku a pomoci jí zmírnit utrpení…

Podíval se z okna, kde se paprsky zimního slunce pomalu vzdávaly své nadvlády, a přistoupil ke krbu. Rozhrnul řeřavé uhlíky a přiložil na ně hromádku uhlí, aby zahnal vtíravý chlad. Řekne Emmě, ať večeři přinese až později.

Zastavil se u psacího stolu a z křišťálové karafy si nalil řádnou dávku zlatavé tekutiny. Pak zaskřípal zuby a posadil se do pohodlného křesla. Věděl, že ho čeká velmi dlouhá noc.

3

Rvaven k němu toužebně natáhla ruce v zoufalé potřebě jeho doteků. Její smysly se zdály až bolestně rozjitřené. Kůži měla horkou a po celém těle se chvěla. Ten tlak mezi nohama byl nesnesitelný.

„Prosím," žadonila, „pomoz mi. Zastav to." Cítila se jako v horečkách a pomalu přestávala vnímat rozdíl mezi skutečností a snem.

„Jen klid," zamumlal v odpověď, jako by se snažil zkrotit divokou klisnu.

Jednu ruku vsunul do výstřihu, plné ňadro vzal do dlaně a bříškem palce něžně přejížděl po zduřelé bradavce. Omámeně vydechla a vděčně přijímala dotek, který jí přinášel uvolnění.

Její fantazie jí ještě nikdy nepřipadala tak živoucí, tak intenzivní. Náhle si svého piráta uvědomovala zcela jinak než kdy předtím. Přímo cítila živoucí žár, který z něho vyzařoval. Pižmo mužné kůže. Nezvyklou chuť rtů. Něžnost jeho laskání…

Celým tělem jí proudily horké vlny vzrušení. Toužebně se k němu natáhla. Tolik ho chtěla, potřebovala ho.

A on ji chtěl také, věděla to. Zatím se sice ještě nesvlékl, ale pod krátkými kalhotami byl tvrdý, ztopořený, připravený si ji vzít. Nicméně když se dotkla jeho živoucího mužství, ztuhl a odtáhl se.

Ruku přesunul níže a lehce jí vklouzl mezi stehna, jako by věděl, co po něm chce.

„Nechej mě, abych ti pomohl…"

Významu slov téměř nerozuměla, ale jeho hlas zněl jako poezie: temný, smyslný, odzbrojující. S tichým mručením se vzepjala, pozvedla boky a prsty zaryla do přikrývky.

Jeho ruce dokázaly až neskutečné věci. Něžně se pohybovaly v horké vlhkosti její touhy a prsty pomalu přejížděly po lepkavé blizně rozkoše. Když nepatrně zvýšil tlak, čímž podpořil divoký tep, který zmítal celým jejím tělem, neudržela se a vykřikla.

Zatímco prsty nepřestával dráždit citlivý vrchol, nahnul se k ní a vlhkými rty našel jednu zduřelou bradavku. Přes tenkou látku spodničky ji olízl a pak ji vzal do úst.

Znovu vykřikla, neboť slast, kterou zakoušela, jí připadala až neskutečná.

Jeho laskání bylo tak dráždivé, že Raven cítila, jak jí místo krve v žilách pulzuje živočišný žár, který ji spaloval a vzbuzoval v ní ryzí, pudové potřeby chtíče a následného ukojení. Vzepřela se, aby tak silnému pocitu unikla, ale mužův temně sametový hlas ji znovu ukonejšil.

„No tak, to je ono. Dovol mi, abych ti poskytl útěchu."

Divoce zatřásla hlavou a přitiskla se k jeho ruce s tichou prosbou, aby si ji konečně vzal. Tolik toužila cítit ho uvnitř sebe! On však stále odmítal. Pak zasunul dlouhý prst do Raveniny vlhké štěrbiny a začal s ním pohybovat dovnitř a ven. Cítila, jak jí divoce bije srdce, jak se jí v žilách vaří krev, jak ji pohlcuje vlastní chtíč. Připomínala nevybuchlou sopku a křičela po naplnění. Svíjela se zcela omámená horečnou touhou a divoce se vlnila v bocích.

Intenzivní pocit vzrušení se zdál stále větší a větší, až najednou vykřikla ovládaná divou extází, která ji vynesla k samotnému vyvrcholení. Jednalo se o tak bolestně slastný pocit, až měla dojem, že zešílí.

Nekonečně dlouho se chvěla v nekontrolované křeči, zatímco on se snažil vyždímat z ní i tu nejmenší kapičku trýznivé slasti a ukojení. Konečně se uvolnila. Ruce i nohy jí ztěžkly. Cítila se naprosto vyčerpaná.

Obrátila se k němu a s vděčným výrazem ve tváři se přitiskla k pevné hrudi. Pak usnula.

Kell zatnul zuby a v duchu se proklínal, neboť skrovně oděné tělo Raven Kendrickové na něho mělo až nečekaný účinek. Po téměř čtyřech hodinách v její přítomnosti se bolest, již pociťoval ve ztopořeném údu, jevila téměř nesnesitelná.

Jejímu utrpení sice dokázal ulevit docela humánní cestou, ale s tím svým si nevěděl rady. Byla jeho zajatkyní, zcela v jeho moci. Co by to musel být za hulváta, kdyby zneužil jejího chvilkového poblouznění způsobeného výhradně silnou dávkou drogy? Dokonce i když by v tuto chvíli dala nevím co, jen aby mezi nohama cítila chlapa.

Docela by ho zajímalo, co jí to Sean vlastně dal, protože s tak silným účinkem afrodiziaka se ještě nesetkal. Stala se z ní nenasytná sexuální otrokyně svého chtíče. Navzdory četným zkušenostem se mu zdálo, že stimulace nebude dostatečným ukojením. Noc se zdaleka nechýlila ke konci a on věděl, že Raven bude chtít víc.

Lehl si na záda, aby se nenacházel v těsné blízkosti její horkosti, avšak ten nepatrný pohyb pranic nezměnil. Kella napadlo, že by měl raději uhasit lampu. Měkké světlo se tlumeně rozlévalo po místnosti a ozařovalo dokonalou postavu mladé ženy. Látka spodničky byla tak tenká, že zcela odhalovala růžové hroty tuhých bradavek.

Bezděčně pohledem klouzal po jejím těle, od plných ňader přes štíhlý pas až ke krásným dlouhým, štíhlým nohám. Velmi snadno si představil, jak se mu obtáčejí okolo boků, když do ní vstupuje…

neblahé předtuše cítil, jak se ho zmocňuje nová vlna vzrušení.

Na chvíli zatajil dech, čímž se snažil ovládnout nutkavý pocit, který se mu začal bolestně usazovat v podbřišku. Její stav potrvá ještě nejméně několik hodin a on v sobě musí najít dostatek síly, aby odolal pokušení.

Odvrátil zrak od jejího těla a plně se soustředil jen na obličej. Ve spánku se vůbec nepodobala chladnokrevné děvče, za jakou ji považoval. Ba právě naopak vypadala velice zranitelně a nevinně.

Jen zřídka se vidí žena tak znepokojivě krásná, tak čerstvá, živoucí, plná vášně a něhy. A její ústa… tak smyslná, ve spánku provokativně pootevřená…

Snažil se odolat a nepolíbit ji, avšak ona se k němu přimkla, pozvedla obličej a úpěnlivě ho prosila. A v žalostné chvíli slabosti se přestal ovládat a okusil ji.

„Hloupý blázne," spílal Kell sám sobě. Neměl ani ponětí, že bude tak sladká a horká.

Ve spánku se posunula blíže a přitiskla se k němu. Kell ztuhl. Sundal si boty a kabát, ale ostatní šaty si nechal, aby tak utvořil bariéru mezi jejich těly. Její touha však zdaleka nenašla naplnění.

„Můj okouzlující piráte…," mumlala ze spánku a prsty ho hladila na prsou.

Pirát? To bylo už podruhé, co ho nazvala pirátem. Tázavě pozvedl obočí a chytil ji za ruku, aby ji od sebe odtáhl. Co může debutantka s modrou krví vědět o pirátech? Pak si však uvědomil, že ona získala daleko více zkušeností, než měly ostatní neprovdané dámy.

Po pravdě řečeno ho její nesporná znalost věci značně překvapila. Rovněž tak její neohroženost. Dovedl si docela dobře představit, jak jeho bratra svedla a pak ho připravila o rozum.

Svůdně se o něho otřela a Kell věděl, že jeho dočasný klid je u konce. S odevzdaným povzdechem se nad ní naklonil připravený dát jí vše, o co žádá.

Prsty vsunul do hebké vlhkosti a okamžitě cítil, jak žena začíná reagovat. Když něžně přejížděl po vlhkém pupenu ženské touhy, omámeně šeptala slůvka díků.

Chvíli ji hladil a pak prudce vsunul dlouhý prst do úzké štěrbinky. Vykřikla a bez váhání mu vyšla vstříc. Chytila ho za ramena a přitiskla k sobě, jako by ho chtěla pohltit.

Kell cítil, jak se ho zmocňuje stále větší a větší touha. Celé tělo ho bolelo a musel pevně zatnout zuby, aby se dokázal ovládnout. Pod jeho doteky se Raven měnila v živoucí oheň. Byla krásná, horká a divoká.

Zatímco se vzpínala ve slastném ukojení, Kellova vlastní touha se jen prohlubovala. Zdálo se mu, že dnes v noci žena došla vrcholu snad již posté. Její výkřiky se jevily plné agónie, tělo se třáslo v neovladatelných křečích rozkoše a následného uvolnění.

Držel ji v pevném objetí, dokud se nepřestala chvět a alespoň na chvíli nenašla svůj klid. Jakmile bezvládně dopadla na postel, prudce se od ní odtáhl a uvažoval, jak dlouho ještě tohle utrpení potrvá.

Kell využil krátkého období klidu a zavřel oči, aby si na chvíli odpočinul. Co by však vskutku potřeboval, byla stejná péče, jakou věnoval divoké krasavici.

Musel na chvíli usnout, poněvadž když znovu otevřel oči, černovlasá krasavice se nad ním nakláněla a s jeho bezbranným tělem prováděla až neskutečně nádherné věci. Poklopec kalhot měl rozepnutý a omámeně vnímal hebké rty, kterými přejížděla po jeho ztopořeném údu.

Prsty propletl s hebkými vlasy a pobízel ji, aby…

Panebože, on se snad zbláznil!

Zcela probuzený ji chytil za ruce a snažil se ji vytáhnout nahoru. Svou chybu poznal až ve chvíli, kdy si uvědomil, že vlastně leží na něm a poskytuje mu skvělý výhled na odhalená ňadra, která vypadla z pevného krunýře šněrovačky a celou vahou mu spočívala na hrudi. A co víc, temně růžové hroty bradavek zduřené touhou se tyčily jen několik centimetrů od jeho úst a přímo žadonily o polaskání..., jeho polaskání.

Projel jím silný záchvěv touhy.

S vypětím všech sil odtrhl pohled od toho nejkrásnějšího výhledu, jaký se mu kdy naskytl, a ocitl se přímo uprostřed safírových tůní překypujících vášní.

„Nikdy ho nebudu milovat, slibuji," šeptala omámeně. Naklonila se ještě blíže, svůdně pootevřené rty se vznášely těsně nad jeho. Jsem tvá. Jen tvá…"

„Zatraceně," zaklel Kell. Nechtěl zneužít omámeného stavu Raven Kendrickové, ale to, co mu prováděla, se už nedalo vydržet.

Přece není svatý a ani ze železa. Vzrušení, které ji ovládalo, se ukázalo tak nakažlivé, že Kell sám cítil, jak se ho zmocňuje.

Pak ho políbila. Bez jakéhokoliv zaváhání či studu mu jazyk vsunula přímo do úst. V sebeobraně před sebe natáhl ruce, aby ji odstrčil, ale když v dlaních ucítil horké bradavky, jen tiše zaúpěl.

A když se obkročmo posadila přímo na jeho klín, nedokázal se již ovládat. Byla jako v horečkách. Její vlastní touha ji zcela omámila a každičký centimetr hebké kůže se chvěl chtíčem a žadonil o jeho doteky. Už to nedokázal vydržet.

Chytil ji v pase, nepatrně ji nadzvedl a posadil ji přímo na touhou tepající ztopořený úd. Byla tak hebká, tak horká…

Náhle ztuhla. první chvíli doširoka roztáhla nohy a kroutivými pohyby se snažila pojmout pevný penis, když vtom znehybněla. Na tváři se jí objevil výraz překvapení.

Jednalo se přesně o stejný pocit, který sdílel i Kell. Vyděšeně si uvědomil, že Raven Kendricková je ještě panna. Nedotčená žádným mužem…

Prudce ji popadl, vyklouzl z ní a odsunul ji stranou. Zmateně se na něho podívala, černé vlasy lemující andělský obličej, v očích vepsaná tichá prosba. „Prosím…," zašeptala.

Aniž by čekala na odpověď, přitiskla se k jeho pevnému stehnu a v divoké agónii pohybovala pánví a snažila se tak zbavit napětí, které ji zcela ovládalo.

Oběma rukama ji vzal za zadeček a ochotně se jí snažil pomáhat, dokud konečně nenašla slastné uvolnění. Hlasitě vykřikla a jako bez života se na něho zhroutila.

Kell se neodvážil ani pohnout. Ležel na zádech, v celém těle cítil tlak neukojené touhy a v náručí objímal křehkou Raven. Měl dojem, jako by byla ze skla. Bál se jí najednou dotknout, aby se nerozbila.

Jak je vůbec *možné,* že je ještě panna? S jejími dlouhými řasami, smyslnými rty a pověstí svůdnice by předpokládal, že má za sebou již nejednu zkušenost. Pochopitelně že nenasytný chtíč je možno připisovat následkům afrodiziaka, ale kde se naučila tak odvážně a nestydatě líbat a laskat muže?

V milostných praktikách se ukázala lepší než kdovíjaká profesionálka a on by dal půlku svého majetku za to, že už není panna. A sázku by prohrál.

Ať ji vezme samotný ďábel. Dychtivý útok na jeho mužství je jasným důkazem toho, že o mužském těle toho ví více, než by se na slušnou dívku slušelo…

Nicméně ať byla sebezkušenější, svou nevinnost si nechávala pro svého manžela. Urozeného manžela. Kell se zamračil. Náhle si uvědomil, že slečna Kendricková se měla včera vdát za vévodu. Vlastně právě tato událost donutila bratra k rozhodnému kroku vykonat svou vlastní pomstu.

Kell se zhluboka nadechl a do nosu mu vnikla vůně jejích vlasů. Co to jenom jeho prchavého mladšího bratra napadlo? A co si zatraceně myslí, že s ní teď udělá?

Vtom však ze spánku vzdychla a nos mu zabořila do ramene. Podobala se malému kotěti. Kella se zmocnila podivná něžnost –šlo o zcela bezděčnou reakci, která mu drásala nervy.

Ještě se na ni stále zlobil za to, co provedla bratrovi, ale poprvé si začal klást otázku, jestli Sean svou zpověď nějak nepřibarvil. Sean tvrdil, že si užíval její sexuální přízně a že mu nabídla své tělo, což byla jasná lež. Je snad možné, že Raven Kendricková se ani nepodobala té kruté Jezebel, za jakou ji označil?

Seanovy pocity nepochybně silně ovlivnilo brutální zacházení, jakého se mu v poslední době dostávalo. Kell si však se smutkem uvědomoval, že bratrova temná stránka se začala projevovat už dávno předtím. A co mu připadalo nejhorší, Sean mu neustále dával za vinu, že ho před mnoha lety nechal v péči jejich zvrhlého strýce.

Kell zavřel oči, aby tak alespoň trochu unikl před dobře známým pocitem viny. Když jejich matka znenadání zemřela, Kell dovršil patnáct let a Sean pět. Za svého mladšího bratra cítil zodpovědnost, a proto se rozhodl, že nejlépe jim bude pod střechou strýce z otcovy strany, který o ně projevoval zájem. Tehdy však ještě nevěděl, jak ve své snaze ochraňovat mladšího bratra selhal. Nevědomky Seana ponechal na pospas strýcově zvrhlosti.

Jakmile odhalil jeho zločinecké činy, zoufale se snažil všechno napravit. Kell se bezděčně dotkl jizvy na tváři, která představovala výsledek krutého boje s Williamem Lasseterem. Chtěl toho parchanta zabít, ale místo toho vzal Seana a utekl s ním do Dublinu.

Nastaly jim kruté časy. Jejich domovem se stala ulice, kde žebrali a snažili se přežít. Kell naštěstí brzy zjistil, že díky svým hráčským

schopnostem jim alespoň dokáže naplnit žaludky. Měli jen jeden druhého a jejich strýc je pronásledoval až do Irska…

Kell prudce zatřásl hlavou, aby zahnal nechtěné vzpomínky, nicméně trpké pachuti viny se zbavit nedokázal. Nabýval stále většího přesvědčení, že bratrova pomsta se neměla týkat jen Raven Kendrickové, ale i jeho samotného.

Kdyby to bylo zapotřebí, dal by za svého bratra třeba i život. Tudíž ho trápilo pomyšlení, že Sean zcela promyšleně usiloval o pošpinění dobrého jména jeho hráčského podniku, za které musel tak tvrdě bojovat.

Ale proč jinak by přivedl slečnu Kendrickovou právě sem?

Při vzpomínce na modrookou Sirénu ve svém náručí sebou Kell trhl. Její hebké vlasy ho hladily jako čisté hedvábí, oblá ňadra a štíhlá stehna ho propalovala jako žhavé uhlí a celá její bytost v něm vyvolávala pocity, které nikdy nechtěl zažít…

„Do horoucích pekel," znovu zaklel a nejraději by tam poslal jak ji, tak i svého bratra.

Raven, kvůli probuzení tak silného chtíče, jaký ještě nikdy předtím nezažil. A Seana, že ho do téhle situace dostal.

4

Raven se pomalu začínala probouzet z temného bezvědomí. Otevřela oči a zůstala nehybně ležet. Nacházela se v cizí ložnici. V krbu praskal oheň a osvětloval vkusně zařízený pokoj. Naleštěný mahagonový nábytek a burgundský koberec se zlatým lemováním svědčily o tom, že se jedná o pánskou ložnici. Svatá dobroto!

Zcela zmatená se dotkla bolavé hlavy a snažila se vzpomenout, co se vlastně stalo. Jediné však, co si vybavovala, byly vzpomínky na jejího pirátského milence. Kde se to jenom ocitla?

„Chválabohu, že jste se už probudila," ozval se příjemný ženský hlas.

Prudce otočila hlavou a bolestí málem vykřikla. Pak zaostřila zrak a ztuhla. Elegantní zlatovlasá žena vstala z křesla a došla až k její posteli.

Tato žena se jí snažila pomoci, vzpomněla si Raven. Dobrotivý bože, nešlo o noční můru, to se opravdu stalo!

„Copak se mi to všechno jenom nezdálo?" Zeptala se roztřeseným hlasem.

„Ne, obávám se, že ne." Raven zbledla hrůzou. Jak se cítíte?"

Mizerně. hlavě jí tepalo snad tisíce malých permoníků a v ústech cítila hořkou pachuť, jako by jedla piliny… Opatrně si sáhla na hlavu a zjistila, že nad levým spánkem má velkou bouli. A co víc, uviděla svá zápěstí celá odřená od pout a mezi nohama vnímala zvláštní tlak…

Rychle své děsivé pocity zahnala a raději se soustředila na ženu, která ji jen tiše pozorovala. „Kde… jsem? A jak dlouho…?"

„ V hráčském klubu na ulici St. James. Ve Zlatém rounu. Já se jmenuji Emma Walshová a jsem zdejší hosteska. A vy jste tady od včerejška."

Vzpomínky se pomalu začínaly vracet a Raven cítila, jak se celá třese. den její svatby ji unesl dřívější nechtěný nápadník, který ji krutě uhodil. Když se probrala, ležela přivázaná na posteli a Sean Lasseter jí násilím lil něco odporného do hrdla. Všechno, co se událo potom, jí připadalo jako ve snu. erotickém snu, plném úchvatného milování a slastných vzdechů…

Raven prudce zavřela oči a toužebně si přála, aby nestydaté věci, jež v noci prováděla, byly jen jejím snem. Nebo se snad jednalo o skutečnost? Ta vášeň, horko, něžné laskání… Zděšeně zatřásla hlavou.

„Teď už jste v bezpečí," utěšovala ji Emma. Raven otevřela oči. „Pamatuji si na vás," řekla. „Snažila jste se ho zastavit…"

„Ano. Ale obávám se, že se mi to příliš nedařilo." Emma se ušklíbla. „Musela jsem zavolat Kella."

„Kella?"

„Kella Lassetera. Seanova staršího bratra. Je majitelem tohoto klubu. Ten nejlíp ví, jak zvládnout Seana, pokud se dostane do varu."

„Kell…, ten muž, co… To on byl v noci se mnou?"

„Ano. Musel na vás dávat pozor. Sean by vám mohl opravdu ublížit."

Raven sklopila zrak. Vzpomněla si, co se v noci dělo v této posteli, a tváře se jí zalily ruměncem. Co všechno dělal s jejím tělem, jakou jí poskytoval úlevu. A jak ona dychtivě reagovala. Myslela si, že je se svým pirátem… Dobrotivý bože.

Snažila se na to raději nemyslet, když vtom ji napadlo něco jiného. „Moje rodina… Vědí vůbec, kde jsem?"

„Myslím, že ne."

„Musejí být strachy nepříčetní. Dědeček má slabé srdce…" Raven se prudce nadechla. „Bože, co jim vlastně řeknu?"

„Teď byste se takovými věcmi neměla zatěžovat. Přinesla jsem vám snídani. Myslíte, že dokážete něco sníst? Včera jste nebyla v takovém stavu, abyste do sebe něco dostala."

Raven se podívala na tác se snídaní a kupodivu zjistila, že má hlad. „Ano, děkuji."

„Také jsem vám přinesla župan. Sice jsem vyšší než vy, ale nebude to tak strašné." Emma se zkoumavě zadívala na Raveninu postavu. Jestli dovolíte, tu spodničku vám raději vyperu."

Jakmile si Raven vzpomněla, co se stalo s jejími překrásnými svatebními šaty, vztekle zatnula pěsti. Sean Lasseter je z ní prostě strhal. Stalo se to právě tehdy, když se snažila vysvobodit z jeho nechtěné společnosti. A roztrhl jí náhrdelník…

Ruce jí bezděčně vylétly k hrdlu. „Maminčiny perly!"

Jen se uklidněte. Zachránila jsem je. Zámek je sice zlomený, ale určitě půjde spravit."

K velké nelibosti Raven cítila, jak se jí oči zalévají slzami.

Emma se na ni povzbudivě usmála a něžně ji pohladila po rameni. „Až se trochu osvěžíte, zase vám bude lépe. Pod skříňkou s umyvadlem najdete teplou vodu a mýdlo. Alespoň prozatím, než vám nechám připravit koupel. A také se podívám po nějakých šatech."

S vděčným přikývnutím se Raven pomalu posadila. „Normálně nebývám tak bezmocná."

„Samozřejmě. Vždyť jste prožila takové utrpení, z kterého by většina mladých dívek zůstala ještě dlouho v šoku."

Chabě se usmála. „Možná do něho ještě upadnu."

Emmin upřímný smích zněl povzbudivě. „Věřím, že Kell udělá všechno pro to, aby vám pomohl a vše zase uvedl do správných kolejí."

Raven v duchu zaúpěla. Nechce se s ním setkat. Ne potom, co se mezi nimi v noci odehrálo. Pravděpodobně sice byl jejím zachráncem, ale to mu nezabránilo v tom, aby jejího bezmocného stavu využil. Ten hulvát.

Vtom si uvědomila, že Emma před ní přidržuje župan, a tak ze sebe rychle stáhla spodničku a se slovy díků se zabalila do modrého brokátu.

„Mně děkovat nemusíte," řekla Emma. „Kell mi nařídil, abych pro vás udělala, co je v mých silách. Až vám bude lépe, rád by si s vámi promluvil."

Ale já s ním mluvit nechci, pomyslela si Raven.

Jakmile osaměla, pomalu vstala z postele. Jen stěží se udržela na nohou a celé tělo se jí třáslo. Zajisté šlo o důsledek drogy, kterou jí vnutil Sean. Žaludek měla jako na vodě a hrdlo stáhnuté hrůzou. Co teď bude s ní a s její budoucností? Stála před nevyhnutelnou katastrofou…

Nenastal však vhodný čas na to, aby se oddávala hrůzostrašným představám. Posadila se na židli vedle krbu a pustila se do snídaně, kterou jí přinesla Emma.

Snědla krajíček čerstvého chleba s vejcem uvařeným na měkko a opravdu se cítila trochu lépe, nic však nemohlo zarazit chaotický běh jejích myšlenek. Každý pohyb jí připomínal muže, který ji v noci utěšoval. Choval se tak nevýslovně něžně. Pamatovala si, že jí dával vodu ochucenou citronem, aby tak utišil vyprahlé hrdlo. A horečnaté tělo jí omýval vlhkým hadříkem. Znovu a znovu…

Raven pod tíhou vzpomínek zaúpěla.

Vtom se za jejími zády ozvalo tiché zaklepání na dveře. Zděšeně se otočila a upřeně hleděla na kliku dveří. Než se však stačila rozhodnout, zdali má či nemá svolit ke vstupu, dveře se otevřely a do ložnice vstoupil on.

Svatá dobroto, takže se jí to nezdálo. Spatřila vysokého muže s atletickou postavou a na hlavě se mu kroutily temné kadeře. Jedna kučera mu nedbale spadla do čela a ještě tak podtrhovala ostře řezané rysy a smyslné rty. Co ji však znepokojovalo nejvíce, byly jeho oči. Důvěrně je znala. Šlo přesně o ten uhrančivý pohled, který vídávala ve svých snech.

Raven zůstala jako opařená. Podoba s vysněným milencem se jí zdála až neskutečná…

Přesto si uvědomovala určité rozdíly. S jizvou na levé tváři vypadal dokonce nebezpečněji než její pirát ze sna. A v tvrdých rysech chyběla něžnost a laskavost.

Prudce za sebou zavřel dveře a jedním ramenem se o ně ledabyle opřel. Měřil si ji chladným, odsuzujícím pohledem.

Raven cítila, jak rudne. Jistě musel vědět, že je pod županem dočista nahá.

Vstala a podívala se muži přímo do očí. Klopy županu si přidržovala těsně u krku. Její pirát ji takhle nikdy nezastrašoval.

„Co tady děláte?“ Zeptala se hněvivým hlasem, přesvědčená, že zlost je lepší než zranitelnost.

„Mám za to, že tohle je má ložnice,“ odpověděl jízlivě.

„Gentleman by se k dámě takto nikdy nechoval.“

Její agresivita ho překvapila. Výsměšně pozvedl jedno obočí. „Takže to znamená, že žádný gentleman nejsem.“

Ten hlas dobře znala. Tichý a podmanivý. Jednalo se o tentýž hlas, který ji celou noc konejšil a uklidňoval. Kell se oblékl velice neformálně. Přes sněhobílou košili si přehodil hnědou vestu, která skvěle ladila se žlutohnědými jelenicovými kalhotami, a na nohou měl boty s přezkou. Kabátem a kravatou se neobtěžoval.

Odpoutal se ode dveří a vydal se jejím směrem. Raven napadlo, že tak štíhlé a svalnaté tělo může mít jen sportovec. Vyzařovala z něj vitální energie, která dráždila Raveniny smysly.

Rychle od sebe odehnala znepokojující myšlenky a hrdě zvedla hlavu. Kell se zastavil jen nepatrný kousek od ní. „Nezdá se vám nevhodné hovořit se mnou, když nejsem řádně oblečená?“

„Vezmeme-li v úvahu minulou noc, je už trochu pozdě myslet na společenská pravidla. Když jsem těšil vaši vášeň, viděl jsem každičký kousek z vašeho překrásného těla."

„Tomu, co jste udělal, říkáte těšil?"

„Jediné, co jsem *udělal,* bylo zmírnění vašeho utrpení, slečno Kendricková. Věřte mi, kdybych vás tady nechal o samotě, dopadla byste daleko hůře."

Raven zatnula zuby a hrdě odolávala výsměchu, který se mu zračil v očích. Ještě nikdy neviděla tak temného, tak nebezpečně krásného muže…, dokonce ani ve svých fantaziích. K velké nelibosti zjistila, že se znovu červená. Já jsem…? My jsme…?"

Jako by chápal její zmatené otázky, vysvětlil: „Ano, sváděla jste mě. Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách, abych vám v tom zabránil. Naštěstí pro vás jste neuspěla. Jestli se to tak dá ve vašem případě říct, ještě stále jste panna."

Nevydržela jeho upřený pohled a raději se odvrátila. Cítila, jak doslova hoří studem.

„Nešlo o moc přesvědčivý výkon, slečno Kendricková."

Pohrdání v jeho hlase ji donutilo znovu zvednout bradu a podívat se mu přímo do očí. „Co tím chcete říct?"

„Vaše předstírání cudné oběti není zrovna na místě. Můžete být sice panna, ale to neznamená, že jste nevinná. Neočekáváte snad, že bych uvěřil, že jste nikdy neležela s mužem?"

Raven potlačila silné nutkání říci mu pravdu. Samozřejmě že se *skutečným* mužem nikdy neležela. Je však pravda, že vzhledem k vědomostem, které získala z matčiny knihy, se zdála zkušenější, než ve skutečnosti byla.

„Na tom, čemu vy věříte," odpověděla skrze zaťaté zuby, „mi vůbec nezáleží. Vy jste ten poslední, komu bych se musela zpovídat."

Jen s vypětím všech sil se dokázala postavit jeho nelítostnému pohledu. Náhle však cítila, jak se celá chvěje. Vyčerpaně klesla do křesla a hlavu si položila do dlaní.

Přišlo jí k smíchu, že v jeho hlase zaslechla stopy soucitu, když se jí ptal, jestli je jí dobře.

„Ale samozřejmě, je mi skvěle," odsekla se známkou sarkasmu. „Jsem totiž zvyklá *být* unesená, zbitá a zdrogovaná!"

Přistoupil blíže. Vzal ji za bradu a otočil tak, aby jí viděl do obličeje. Jeho temné oči ji soustředěně pozorovaly.

Jak můžu být v pořádku po tom všem, co mi váš bratr udělal?" Zeptala se Raven rozechvělým hlasem. „Nejdříve mě praštil pažbou

pistole a v bezvědomí mě unesl. Pak mě přivázal k posteli a násilím do mě vlil jakýsi odporný jed…“ Zvedla ruce, aby mu ukázala temné podlitiny na zápěstí. „Vždyť on mě *týral*.“

Na tváři Kella Lassetera se na malou chvíli objevil znepokojený stín, ten však ihned zmizel.

„Je mi líto, co vám bratr udělal, slečno Kendricková. Je to prostě neomluvitelné. Ale vy rovněž nejste až tak docela bez viny. Ne, když jen tak pro zábavu svádíte mladé nezkušené muže.“

Raven se zamračila. „To je lež! Nikdy jsem nikoho nesváděla, a zvláště pak vašeho bratra. Jediné, čím jsem se provinila, je to, že jsem mu nabídla přátelství.“

„Odmítla jste ho, protože v jeho žilách koluje irská krev a nemá žádný titul. Prostě se vám nezdál dost dobrý.“

„Ano, odmítla jsem ho, to je pravda, ale když mi nabídl sňatek, byla jsem už zasnoubená.“

Výraz Kella Lassetera potemněl. „Ale nechávala jste ho v naději, že má u vás šanci.“

„To není pravda! Jednou večer, když jsem si vyšla s přáteli na večírek do zahrad Vauxhall, se tam váš bratr příšerně opil. Vrhl se na mě, roztrhl mi šaty a málem mě znásilnil…“

„Takže popíráte, že jste na něho poslala svého sluhu?“

„Ano, to popírám!“ Šlehla po něm rozzlobeným pohledem. „Můj sluha mě jen chránil, za což jsem mu nesmírně vděčná. Díky němu jsem se vyhnula skandálu.“

„Ale nejdříve jste mu poručila, aby Seana utloukl málem k smrti.“

„Ale takhle se to vůbec nestalo. O'Malley ho udeřil, to je pravda, ale jen proto, aby mě váš bratr nechal na pokoji.“

„Váš sluha se s vámi procházel v zahradách Vauxhall, slečno Kendricková?“ Zeptal se Lasseter cynickým tónem.

„Ne, zůstal mi nablízku v případě, že bych se dostala do nesnází! Váš bratr se choval jako blázen. Opravdu nebezpečně. Zatímco ostatní sledovali ohňostroj, oddělil mě od mých přátel a táhl mě do lesa. O'Malley tam přišel za námi. Opravdu nevím, co se s vaším bratrem stalo, poněvadž jsem byla ráda, že jsem co nejdále od jeho dotěrné společnosti. Pokud vím, O'Malley ho tam nechal vyspat z kocoviny.“

Svaly na Kellově čelisti ztuhly. „Sean to líčil úplně jinak.“

„Jestli ano, pak se vás snažil oklamat. Úplně překroutil pravdu.“

„Ale ty jizvy na jeho zádech nejsou nijak překroucené, slečno Kendricková.“ Jaké jizvy?“

„Ty ze surového bičování, co musel vydržet. Pozornost Britského královského námořnictva. Seana té noci naverbovali na loď, kde prožil čtyři měsíce hotového pekla. Máte vůbec představu, jak vypadá lidská kůže po bičování devítiocasou kočkou? Ty jizvy mu zůstanou až do smrti."

Raven nevěděla, co říct.

„Divíte se snad, že Sean je doslova posedlý touhou po odplatě?" Zeptal se Kell.

Těžce polkla. Na patře cítila hořkou pachuť viny.

„Jestli je to všechno pravda, pak je mi to opravdu líto. Ale přísahám, tohle jsem nechtěla. Netušila jsem, co se s ním stalo. Po té noci jsem ho už neviděla. A věřte, že mě to těšilo. Už jsem si nevěděla rady… Až do včerejška jsem o něm ani neslyšela."

Kell ji pozorně sledoval. Zkoumal každičký projev nějaké emoce, která se jí mihla na tváři. Pokožku měla po prožitém utrpení téměř sinalou, jen tváře se rděly nespravedlností a zlobou.

Je možné, že její verze je pravdivá? Že se nesnažila Seana svést? Nebo se jednalo jen o skvělou herečku s dlouholetou praxí, kterou získala při koketování s ostatními muži? Jestli však skutečně není přímo zodpovědná za Seanovo utrpení, jak se on sám zachová? Nechá nevinného chlapce padnout až na dno?

„Možná svého bratra neznáte až tak dobře, jak si myslíte," řekla rozhodně.

Kell si uvědomil, že všechno není tak jednoduché, jak si myslel. Kdo se stal obětí? Ona, nebo Sean? Vlastně měl na ně oba příšerný vztek.

„ V každém případě," zhluboka se nadechla, „váš bratr může být spokojený. Ta jeho pomsta se opravdu vydařila. Má pověst je v troskách."

Pojednou se jí začal chvět horní ret. Šlo o první projev slabosti, kterého se dopustila. A když začala rychle mrkat, aby zahnala slzy, Kell u srdce pocítil zvláštní tíseň. Její zranitelnost se ho dotkla na místě, o kterém se domníval, že ho navždy vymazal ze svého srdce.

Hrdě zvedla hlavu, zahalila se do své důstojnosti jako do brnění. Oči jí jiskřily odhodláním a pýchou.

Kell v duchu zaklel, neboť se mu vůbec nelíbilo, jak jeho tělo reagovalo na Raveninu přítomnost. Ale ty její oči, tak plné života, jiskřivě modré… Viděl v nich barvu Irského moře. Pronásledovaly ho se stejnou intenzitou jako vzpomínky na růžové hroty bradavek, které se dnešní noci dychtivě tyčily k jeho ústům.

Ještě stále cítil naléhavou hebkost jejího ženství na svém údu, plnost ňader zahalených jen průhlednou látkou spodničky. Kell pevně zatnul zuby. Není nic nebezpečnějšího než neovladatelný chtíč.

„Kde je váš bratr?“ Náhle přerušila tok jeho myšlenek.

Ta otázka se mu vůbec nelíbila. „Proč?“

„Poněvadž by se měl svému zločinu postavit čelem. Co je to za zbabělce, který se zachová tak hanebně a pak uteče? To vás tady nechal, abyste za něj nesl jeho následky?“

„On neutekl. Poslal jsem ho pryč.“

Prsty rozhodně sevřela v pěst, pravděpodobně si tak dodávala odvahy.

„ Jak myslíte. Chci vás jen ujistit, že svému potrestání neujde. Za to, co mi udělal, bude viset.“

Kellovi v těle ztuhl každičký sval. Obával se, že se něco podobného stane. Že slečna Kendricková bude požadovat odplatu. A jestli měl být upřímný, tak Sean si ji rozhodně zasluhoval. Z chování jeho bratra se mu dělalo zle. Přesto většinu noci neuvěřitelně trpěl, jen aby Sean z téhle katastrofy vyšel co nejlépe.

Ačkoliv Raven Kendricková se nezdála tak krutá, jak si původně myslel, nebezpečí, jež Seanovi hrozilo, bylo obrovské. Zajisté ho za to, co udělal, nemohla nechat oběsit, ale se styky své rodiny ho docela dobře mohla poslat do vězení.

Do horoucích pekel! Sean si zasluhoval potrestání, to zajisté, ale vězení by ho zničilo.

Kell se pevně rozhodl. Nedovolí, aby jeho bratra potkal takový osud. A když Raven Kendricková chce účtovat, nezbývá mu nic jiného než ji přesvědčit a obměkčit ji.

Když delší dobu mlčel, Raven se na něho vzpurně podívala.

„A teď bych chtěla jít domů.“

Kell na chvíli zaváhal. „Je mi to líto, ale nemohu vám to dovolit.“

Upřeně ho pozorovala. „Proč ne? Má rodina musí být strachy celá bez sebe.“

„Přece vás nemohu pustit domů, když vypadáte, jako by vás napadla divoká kočka.“

„Napadl mě váš bratr.“

„O tom se s vámi nepřu, stále však nejsem přesvědčený, kdo vlastně je v tomto případě obětí.“

„Ale na vašem názoru tady vůbec nezáleží.“

„A právě proto tady budete muset ještě chvíli zůstat.“

„Proč, abyste mě mohl znovu sexuálně obtěžovat?“

„Sexuálně obtěžovat *vás,* slečno Kendricková?“ Kell si ji výsměšně prohlížel. „To je veškerý vděk za to, co jsem pro vás v noci udělal?“

Tváře se jí zbarvily do nachová. „Myslím, že vám vůbec nic nedlužím.“

„Ne? Mám vám snad připomenout, jak jste mě prosila, abych ukojil vaši touhu?“

„Zcela očividně jsem nebyla při smyslech.“

Šlehl po ní pohrdavým pohledem. Jestli se bude zlobit na něho, třeba se už tolik nedostane na bratra. Jen se nebojte. Už se vás ani nedotknu. Zklamal jsem vás?“

Úmyslně ji provokoval a docela se mu to dařilo. Oči jí žhnuly odhodláním. „Kdybych se narodila jako muž…“

Kell výsměšně povytáhl jedno obočí. „Tak co, slečno Kendricková?“

„Vyzvala bych vás na souboj.“

„Prohrála byste.“

Prudce vstala. Každý její pohyb prozrazoval, jak je rozčilená. „Nemůžete mě tady držet!“

„Myslím, že musím. Potřebujete čas, abyste zchladila svůj žhavý temperament.“

To už ale přehnal. Raven povolily nervy. Jedinou obranou bylo smést mu ten jeho výsměšný úšklebek z obličeje. Kell však pohotově nastavil ruku a chytil ji za zápěstí dříve, než svůj plán dokončila. Stisk jeho dlaní ji hladil jako sametová pouta.

Raven sebou trhla, překvapená nečekaným účinkem mužného doteku. Dokonce i tvrdý výraz na jeho tváři zněžněl. Raven se vůbec nelíbilo to podivné napětí, které se náhle rozhostilo v místnosti. Jeho pohled se zdál až znepokojivě intimní, zatímco dotek prstů jí spaloval citlivou pokožku.

Zhluboka se nadechla. Jak je možné, že je tolik podobný jejímu pirátovi ze sna? Očima klouzala po jeho smyslných, pevných rtech. Cítila by znovu totéž vzrušení, kdyby ji políbil?

S vypětím všech sil odtrhla zrak od jeho úst. Chtěla ho nenávidět, ale místo toho k němu cítila něco úplně jiného.

Jako by v jejích očích uviděl náhlý plamen touhy, prudce ji pustil a obrátil se k ní zády.

Beze slova došel k bočním dveřím, zamkl je a klíč si vsunul do náprsní kapsy. Cestou ke druhým dveřím se zastavil. „Nejdříve

dojezte snídani a okoupejte se. Pak si promluvíme.“ Když vyšel z ložnice, uslyšela zaklapnutí zámku.

Raven za mužem tupě zírala a chtělo se jí křičet zlostí, pomalu se jí však začal zmocňovat pocit paniky. Uvěznil ji a zůstala vydaná na milost toho lumpa. Možná ji snad před svým bratrem i zachránil, ale Kell Lasseter pro ni představoval daleko větší nebezpečí. Nechtělo se jí věřit, že by ji pustil neposkvrněnou zpátky k její rodině.

A co až se jednou vrátí?

Nešťastně se chytila za hlavu. Dokonce i když dědeček nedostane srdeční záchvat a nezemře, důsledky minulé noci budou katastrofální. Zcela ji zkompromitoval. Dobrá pověst je nenávratně pryč. Halford o takovou nevěstu zcela jistě stát nebude. Jakékoliv vyhlídky na dobrý sňatek jsou navždy ztraceny. Její život je zničený stejně tak jako matčin sen o lepší budoucnosti.

Z hrdla se jí vydral bolestný sten. Cítila se chladná, vyprahlá…

Raven prudce zatřásla hlavou, rozhodně zvedla bradu a napřímila se. Nemůže si dovolit nechat se pohltit zoufalstvím. Teď musí utéct. Nezůstane tady jako vězeň Kella Lassetera.

Došla k jednomu oknu a podívala se ven. Dvě poschodí. Pokud si natrhá povlečení a uváže z něho provaz, není to zas tak vysoko. Ale co pak? Nemá ani šaty ani boty, a dokonce ani peníze, aby zaplatila drožku. A jen těžko se může domů vydat pěšky. Vždyť je skoro nahá…

Raven začala nervózně přecházet po pokoji, když vtom v zrcadle zachytila svůj obraz. Dobrotivé nebe! Jen stěží poznala ženu, která tu stála. Vypadala jako divoženka. Vlasy měla rozcuchané a volně jí spadaly na ramena, tváře a rty zrudlé, jako by celou noc strávila vášnivým milováním – což odpovídalo. S Kellem Lasseterem.

Znovu zaúpěla. Není se co divit, že si myslel, že jeho bratra svedla jen tak pro ukrácení dlouhé chvíle. Tohle nestydaté stvoření, co vidí v zrcadle, ničeho jiného ani není schopné.

Raven si vzpomněla na Lassetera a zaskřípala zuby. Jeho vystupování bylo až příliš vzdáleno chování gentlemana. Nejen že ji urážel svým arogantním chováním, ale ještě ji schválně popouzel. Jak ráda by mu smazala ten výsměšný škleb z jeho dokonalé tváře. Právě nyní se však cítila zcela bezmocná. Rozhlédla se po pokoji. Potřebovala by nějakou zbraň…

Nejdříve prohledala šatník a pak zásuvku psacího stolu. Když v ní objevila pistoli, málem vykřikla radostí. Zbraň vypadala přesně jako ta, kterou ji Sean včera večer držel v šachu. A dokonce byla

nabitá. Raven se hořce usmála. Ještě sice nemá zcela vyhráno, ale s pistolí se cítila lépe. Alespoň si to teď může vyřídit s Lasseterem. Se zbraní v ruce by ho měla donutit, aby přistoupil na její požadavky.

S nadějí na vysvobození se Raven trochu uklidnila. Zatímco sluhové nesli do ložnice sedací měděnou vanu a nespočet věder s teplou vodou, celkem dobře se dokázala ovládat. Přesto jen s obtížemi zůstávala vyrovnaná. Ačkoliv sluhové zdvořile odvraceli zrak, trpěla ponížením, že ji někdo vidí v takovém stavu. Nejvíce ji však rozzlobilo, když za sebou zase zamkli, čímž dali jasně najevo, že o jejím uvěznění vědí.

Teplá voda konejšila četné modřiny, zároveň však k životu probouzela drobné oděrky a pohmožděniny, které představovaly připomínku včerejšího násilí. Opatrně se ponořila do vody a namočila si i vlasy. Celou půlhodinu si drhla pokožku a snažila se tak smýt potupné doteky Kella Lassetera a jeho násilnického bratra. Aspoň trochu se jí podařilo zbavit se vzteku, který v ní doslova bublal.

Nikde nenašla žádnou vlásenku, a tak si dlouhé vlasy spletla do tlustého copu a sepnula si ho na temeni hlavy. Když skončila, sice nezůstalo ani stopy po panu Lasseterovi, ale ani po žádných šatech. Znovu to v ní začalo doslova vařit. Když se konečně objevil, seděla v křesle otočená směrem ke dveřím a pod záhyby županu držela nabitou pistoli.

„Konečně jste se uráčil poctít mě svou návštěvou?“ Otázala se Raven sladkým hlasem. „Možná bych vám měla rovnou sdělit, sire, že se mi vůbec nezamlouvá být vaší vězeňkyní.“

„Ale vy nejste žádnou vězeňkyní, slečno Kendricková. Jste mým hostem.“

„Opravdu?“ Odpověděla kousavým tónem. „Vy tedy opravdu víte, jak se chovat k hostům. Nejdříve mě zamknete a pak mě necháte čekat skoro celý den.“

„Jednalo se jen o hodinku.“

„Hodina, která se zdála delší než věčnost. A nemám si co obléct. Slečna Walshová mi před neskutečně dlouhou dobou slíbila, že mi něco přinese.“

„Požádal jsem ji, aby to odložila. Nechtěl jsem připustit, abyste zmizela dříve, než si spolu promluvíme.“

„My dva nemáme o čem mluvit. Chci jít domů. A to okamžitě.“

Jeho půlnočně temné oči si ji zaujatě prohlížely. „Myslel jsem, že se mi podařilo zaútočit na vaše city.“

„V tuto chvíli žádnými city neoplývám, sire."

Snad si to ani neuvědomoval, ale na tváři mu hrál ten jeho ironický úšklebek. „Já mám jméno, slečno Kendricková."

„O tom nepochybuji. Darebák, lotr, mizera…"

Kell jen pokrčil rameny. „Docela dobře chápu vaše rozčílení…"

„Rozčílení? Myslíte si, že jsem snad rozčílená po tom, co jste mi vy a váš bratr udělali?"

Kell pokračoval, jako by ho ani nepřerušila. „I když jste se mi zdála být dostatečně inteligentní. Musíte přeci zvážit nepříjemnou situaci, ve které jste se ocitla."

„Ale ano, zvážila jsem ji skvěle." Na malou chvíli se odvrátila. „Stojím před katastrofou."

„A proto bude v zájmu nás obou společně uzavřít obchod. Kolik bude stát vaše úplná a neobnovitelná ztráta paměti?"

Zpražila ho zlostným pohledem. „Chcete si koupit moje mlčení?" Po chvíli napjatého ticha dodala: Jestli doufáte, že váš bratr unikne potrestání, pak jste větší blázen, než jsem si myslela. I kdybych dokonce byla ochotná na vaši hru přistoupit – což nejsem –, můj dědeček bude tak rozlícený, že Seana zcela jistě požene před soud. Váš ničemný bratr bude moci mluvit o štěstí, pokud zbytek svého života nestráví ve vězení."

Lasseter ji upřeně pozoroval skrze dlouhé černé řasy. „Je zcela přirozené, že se chcete pomstít. Ale já jsem hráč. A upřímně mě překvapuje, že raději nechcete zvolit způsob, jak se oné katastrofě vyhnout."

„Samozřejmě že bych chtěla. Ale nevidím žádnou naději, jak takový skandál ututlat."

„Mohla byste odjet do ciziny. Jen dokud se to všechno neuklidní. Jsem bohatý muž, slečno Kendricková. Mohl bych váš dlouhodobý pobyt financovat."

Na tváři se jí objevil pohrdavý úšklebek. „Ani peníze ani čas mi nemohou vrátit to, co jste mi vzali. Zničenou pověst."

Na chvíli zaváhal. „Ještě by byl možný sňatek."

Raven nevěřícně vytřeštila oči. „Vy jste se snad zbláznil?"

„Myslím, že ne. Vzhledem k situaci je to vaše jediná šance na záchranu."

„A koho bych si vlastně měla vzít? Který gentleman by mě teď požádal o ruku, když…" Rozhodně zahnala slzy, které se jí draly do očí. „Když jsem použité zboží."

Pozoroval ji neměnným výrazem. Jsem si jistý, že by se našel vhodný kandidát pro ženu vašich… zkušeností. Samozřejmě by neměl titul a majetek, jakým se mohl pyšnit váš vévoda, avšak.

„Ne, titul je nenávratně pryč," podotkla hořce.

Raven cítila, že se jí oči znovu naplňují slzami. Ne, plakat nebude. Místo toho vstala a nabitou pistoli namířila přímo proti svému nepříteli. „A nyní bych chtěla jít domů, sire."

Výraz Kella Lassetera ztvrdl. „Nemám rád, když mi někdo vyhrožuje, slečno Kendricková."

„Abych řekla pravdu, je mi upřímně jedno, co máte či nemáte rád. Teď uděláte to, co chci já."

Nato vyloudil na tváři ďábelský úsměv. „Nebo co? Nebo mě zastřelíte?"

„Ano, přesně to udělám. Zavolejte Emmu, aby mi přinesla šaty, a pak objednejte kočár, který mě doveze domů."

„Ne, to asi nepůjde."

„Já nežertuji, pane Lassetere. A musím vás upozornit, že jsem velice dobrý střelec."

Překřížil ruce na prsou a výsměšně si ji prohlížel. „Chcete říct, že mě zastřelíte jen tak, s chladnou hlavou? O tom bych si dovolil pochybovat."

Jeho arogance ji rozčilovala až k nepříčetnosti. Ani si nepamatovala, kdy ji něco naposledy takhle rozzlobilo.

„Tak se do toho pusťte," nařídil jí výsměšným tónem. „Když to budete oddalovat, bude to ještě horší."

Znovu ten ďábelský úšklebek. Představoval vyvrcholení všeho ponížení a utrpení, které v minulých hodinách prožila. Raven cítila, jak se jí v žilách vzteky vaří krev.

Zamířila a stiskla spoušť.

5

Vyšla ohlušující rána. Lasseter se s bolestným zachroptěním chytil za levé stehno. Mezi prsty mu okamžitě vytryskla karmínová stružka krve a začala se rozlévat po hnědožlutých kalhotách.

Raven si zděšeně přitiskla ruce k ústům. Nemohla uvěřit tomu, že skutečně vystřelila. Podívala se mu do tváře a uviděla, jak ji probodává hrozivým pohledem. Se smyslnými rty a temně chladnýma očima vypadal velice nebezpečný.

Když se pohnul jejím směrem, v obraně couvla zpátky. Jizva v popelavě sinalé tváři ještě vynikla a jediné, co teď mladá žena dokázala vnímat, byla touha po pomstě, která se mu zračila v pohledu. Kell však prošel kolem ní a s bolestnou grimasou se posadil na postel.

Krev se rychle vpíjela do změti přikrývek. Raven s hrůzou sledovala, jak se snaží zastavit silné krvácení.

„Je to vážné?" Zeptala se roztřeseným hlasem.

Lasseter se na ni upřeně podíval. Musela vynaložit všechny síly, aby pod intenzitou temného pohledu neuhnula.

Pomalu došla až k posteli, aby mu pomohla, když vtom si všimla, jak očima sleduje pistoli. „Proboha, už to konečně položte, ať neuděláte ještě větší škodu."

Náhle se prudce otevřely dveře a v nich stála Emma Walshová. Vyděšeně se rozhlížela po místnosti. „Co se stalo?" Zeptala se, očima těkala od Raven ke zraněnému muži na posteli a zpět. „Slyšela jsem výstřel."

„Slečna Kendricková měla dlouhou chvíli, a tak si hrála s pistolí," vyštěkl Lasseter. „Přičemž mě smrtelně zranila."

„Dobrotivé nebe!" Vykřikla Emma a rozběhla se k posteli.

Příkře zvedl ruce, aby ji zastavil. „Budu v pořádku. Jen mi dones nějaké obvazy."

Jen co Emma vyběhla z ložnice, Raven se zeptala: „Skutečně jste v pořádku?"

„Ne, k čertu s vámi!" Odvětil. Jsem si jistý, že budu až do smrti mrzák."

Raven konečné odložila pistoli a vydala se k posteli. „Ukažte. Podívám se na to."

Odmítavě zakroutil hlavou a chtěl vstát, ale mladá žena se mu opřela dlaní do prsou a zatlačila ho zpátky na postel. Vyplašeně si uvědomila, že pod bílou košilí se skrývá svalnatá hrud. Rychle se naklonila nad zraněnou nohu a odstrčila mu ruce, aby mohla ránu zkontrolovat.

„Nevypadá to tak zle… každém případě to není smrtelné zranění, jak jste tvrdil."

„Je mi opravdu líto, že jsem vás zklamal." V jeho odpovědi se odrážela jen bolest a nepřátelství.

„Není důvod, abyste byl tak protivný, pane Lassetere. Je mi to opravdu líto. Nechtěla jsem vás zranit…"

„Čím to je, že vám vůbec nevěřím?"

Tváře jí zrudly hněvem. „Myslím si, že jsem měla plné právo na vás vystřelit."

„To je jen věcí názoru. Vždyť jste mě mohla připravit o mé mužství."

Je to jen škrábanec," odvětila Raven na obranu. „Kdybych chtěla, zranila bych vás daleko hůře."

„Bohužel se budete muset uspokojit jen s mým vykrvácením."

Upřeně se na něho podívala. „Chcete ve mně vzbudit pocit viny?"

„Přesně to jsem měl v úmyslu."

Cynicky se usmál, což ji jen popudilo. Když se prsty dotkla jeho stehna, prudce sebou škubl, chytil ji za ruce a odstrčil ji stranou.

Raven ztuhla. Pohledem našla jeho oči a v ložnici se rozhostilo napjaté ticho. Okolní vzduch jako by se ve chvíli nasytil nebezpečím.

Kell to vnímal stejně a tiše zaklel. Jeho zranění nebylo smrtelné, ale přesto dosti bolestivé, aby ho dokázalo zbavit pokušení. Proč ho tedy vzrušoval jen její letmý dotek? Nemohl však pochybovat. Vyboulenina v klíně hovořila za vše. Jeho jedinou omluvu představovala snad nekonečně dlouhá noc, kterou strávil s touhle sexuálně nenasytnou modrookou Sirénou.

Se zatnutými zuby ji proklínal za bolest, kterou mu způsobila, a sebe za slabost, již nedokázal ovládat. Pevně rozhodnutý odehnat ženu od sebe si rozepnul kalhoty a vytáhl z nich cípy košile. K jeho velkému uspokojení Raven Kendricková rychle sklopila zrak.

„Co to děláte?"

„Vysvlékám si kalhoty, abych se mohl podívat na tu ránu." Významně na Raven pohlédl. Jen se nebojte, slečno Kendricková. Nemám v úmyslu vás znásilnit. Dávám přednost horkým a přítulným ženám."

Prudce zvedla bradu. „Mohl byste mě přestat oslovovat slečno Kendricková?“

„A jak vám mám říkat? Liško? Ďáblice?“

Když se na něho jen zlostně podívala, posměšně se usmál. „Jestli nechcete, abych se nějak dotkl vašeho jemnocitu, tak se raději otočte. Napřed mi však přineste umyvadlo a džbán s vodou.“

S nepochopitelnou poslušností Raven udělala přesně to, oč ji požádal. Umyvadlo se džbánem položila na noční stolek a pak ještě přinesla čistý ručník. Jakmile se na ni Lasseter tvrdě podíval, otočila se, přešla přes místnost a zůstala stát obrácená tváří ke krbu.

Uslyšela šustění látky a pak tiché kletby, které svědčily o snaze stáhnout zkrvavené cáry kalhot z čerstvé rány.

Raven se kousla do spodního rtu. Nechtěla ho vážně zranit. Chtěla ho jen škrábnout a zmírnit tak jeho aroganci. Buď však špatně mířila, nebo se v poslední chvíli pohnul.

„Je mi to skutečně líto,“ ozvala se tichým hlasem.

„Věřím vám.“ Rozladěně si povzdychl. „Obávám se, že vina je i na mé straně. Měl jsem si to dobře rozmyslet, než jsem začal provokovat rozzuřenou ženu s nabitou zbraní.“ Raven se zdálo, jako by v jeho hlase zaslechla náznak pobavení.

Svou další otázkou ji znovu překvapil. „Kdo vás naučil tak skvěle střílet?“

„Můj sluha. O’Malley mě naučil všechno, co znám a umím. Střílet i jezdit na koni.“

„O’Malley?“ Hlas mu znovu ztvrdl. „Tentýž O’Malley, který zmlátil mého bratra a pak ho nechal na pospas anglickým verbířům?“

Před odpovědí ji naštěstí zachránila Emma Walshová, jež právě vešla do ložnice. náručí nesla obvazy a hojivou mast.

Raven se otočila a přes rameno uviděla Emmu, jak odložila obvazy na noční stolek a posadila se na okraj postele, aby zkontrolovala ránu. Lasseter si sundal kalhoty a překryl si jimi mužství, přesto však když viděla blonďatou krasavici, jak se bez skrupulí dotýká nahého mužského stehna, pocítila zvláštní osten žárlivosti. Docela dobře si dovedla představit, že ti dva spolu něco mají.

„Nevypadá to tak zle,“ promluvila Emma konejšivě. „Chceš, abych ti to zavázala, Kelle?“

„Zvládnu to i sám,“ odvětil. „Ale byl bych ti vděčný, kdybys tady uklidila ten nepořádek.“ Pak se na chvíli odmlčel a Raven na sobě ucítila jeho pohled. „A udělej něco se slečnou Kendrickovou. Odved

ji do svého pokoje a dej jí nějaké šaty. Odvezu ji domů dřív, než tady nadělá další škody."

Raven si zhluboka oddechla, ačkoliv ji zaplavila nečekaná lítost. Tím, že po Kellu Lasseterovi vystřelila, získala přesně to, co žádala. Tak proč potom cítí tak málo uspokojení, že toho nesnesitelného chlapa zranila?

O půl hodiny později si Raven konečně oblékla vypůjčené šaty. Byly sice o pár centimetrů delší a trochu volnější v pase, ale vysoký výstřih jí alespoň skryl bujné vnady a ona už nevypadala jako levná holka, které se před malou chvílí podobala. Maminčiny perly s vděčností ukryla do kapsy svého pláště, jejž Emma rovněž zachránila před záhubou.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Emma je otevřela, aby dovnitř vpustila svého zaměstnavatele. Když vešel do pokoje, Raven si všimla, že trochu kulhá. Pohled jí klesl k levému stehnu. Kell si oblékl čisté kalhoty a ona jen s obtížemi rozpoznala stopy po obvazu ukrytém pod pevnou látkou.

„Asi to nebude tak hrozné," prohodila jízlivým hlasem, „když dokážete chodit i bez pomoci hůlky."

Koutky úst se mu nepatrně nadzdvihly. „Přežil jsem, má sladká trýznitelko. To však neznamená, že jsem zapomněl."

Ať začala pociťovat sebemenší lítost, okamžitě zmizela. Když navíc očima významně klouzal po jejím těle a dlouze se zastavil právě u ňader, jako by tam stála nahá, vzteky se doslova chvěla. Ještě nikdy si žádný muž nedovolil dívat se na ni takovým způsobem jako Kell Lasseter.

Raven si přitáhla klopy pláště až ke krku a bojovně zvedla bradu.

Udržet si však hrdý postoj bylo velice obtížné, neboť si musela neustále přidržovat dlouhé šaty, o něž každou chvíli klopýtla. A ještě těžší se zdálo ignorovat hryzající pocit špatného svědomí, poněvadž Lasseterův bledý obličej a strnulá chůze jasně vypovídaly o bolesti, kterou musel překonávat.

Na konci dlouhé chodby se zastavil a přetáhl Raven kapuci pláště až do obličeje. „V tuto ranní hodinu není pravděpodobné, že by zde setrvával nějaký host, přesto bude lepší, když si zahalíte tvář. Pobyt v mém podniku by vám na dobré pověsti asi moc nepřidal."

Raven cítila, jak se jí strachy sevřelo hrdlo. Opravdu se nejevilo jako vhodné, aby ji někdo viděl vycházet z hráčského klubu.

Když scházeli po honosném schodišti, neodolala a nakoukla do hlavní haly a přilehlých pokojů. Na hráčské doupě se jí místnosti

zdály velice elegantně zařízené. Těžký nábytek se jen leskl a všude se třpytilo stříbro a křišťál. Jen samotný lustr ve vstupní hale musel stát celé jmění. Zlaté rouno evidentně patřilo mezi dobře prosperující podniky.

Letmo mrkla na záhadného majitele. Proč se muž, který svým vzezřením i vystupováním vypadá jako pravý gentleman, nechal zaplést do tak pochybného obchodu? Lassetera už nepovažovala za ďábelského lotra jako v první chvíli. Byl úplně jiný než jeho násilnický bratr. Vždyť ji dokonce ani neuhodil, ačkoliv by se to po jejím výstřelu dalo čekat. A v noci o ni pečoval s něhou a s pochopením obětavého milence…

Rychle od sebe zahnala pocit hřejivého tepla, jenž ji nečekaně zaplavil. Kell Lasseter si nezaslouží, aby ho obdivovala. Jednalo se o obyčejného hazardního hráče, který ji zachránil jen proto, aby jeho bratr neskončil ve vězení. A držel ji tady proti její vůli. Měla by jím spíše opovrhovat.

Před domem na ně čekal uzavřený kočár. Raven udala adresu své tety a dovolila Kellovi, aby jí pomohl nasednout.

Bez jediného slovíčka se posadil vedle ní a mlčky dojeli až domů. Z jakéhosi zvláštního zvrhlého důvodu si Raven přála, aby s ní Lasseter mluvil, i když by ji jen káral za to, že na něho vystřelila. Potřebovala rozptýlení. Stále více si totiž uvědomovala holou skutečnost, že její zářná budoucnost vzala nenávratně zasvé.

Pověst jí pošpinili, sny se roztříštily. Dědeček s ní nebude mít slitování. Stejně jako ho neměl ani se svou vlastní dcerou. A maminka... Kdyby ji viděla v bahně skandálu a hanby, zlomilo by jí to srdce.

Raven zavřela oči a uviděla před sebou maminčiny poslední chvíle. Její kdysi krásná tvář ztrhaná horečkou, vnitřní síla vyčerpaná smrtelnou chorobou. Přesto když svou dceru zoufalým hlasem prosila, stisk na jejím zápěstí byl pevný a nesmlouvavý.

„Slib mi, Raven. Musíš mi přísahat, že si vezmeš urozeného muže, který tě bude moci ochránit a očistit od hanby, za kterou jsem zodpovědná."

„Slibuji, maminko. Slibuji."

Bledé rty se stáhly do něžného úsměvu. „Teď mohu zemřít v pokoji a v míru."

Ach, maminko.

Raven cítila, jak se jí stáhlo hrdlo a do očí se nahrnuly štiplavé slzy. Elizabeth Kendricková žila jen pro ten den, kdy se její dcera

vrátí do Anglie a zaujme právoplatné místo ve vyšší společnosti, aniž by se musela bát, že ji někdo označí za levobočka. A teď ten sen leží v popelu.

Raven se bolestí sevřelo srdce a celé tělo se jí začalo třást neovladatelnými vzlyky. Už neexistovala naděje, že svůj slib splní. A neměla se ani na koho obrátit o pomoc. Zůstala úplně sama.

„Tady," uslyšela vedle sebe tichý mužský hlas.

Vzala si kapesník, který jí Lasseter podával, rozhodně potlačila další vzlyk a v duchu si spílala za projevenou slabost. Jakmile na sobě ucítila jeho pronikavý pohled, odvrátila se a pevně zatnula zuby.

Když kočár konečně zastavil před tetiným domem, Raven se už cítila poněkud lépe, přesto by ráda setkání se svými příbuznými trochu oddálila.

„Potřebujete více času?" Zeptal se Lasseter. Připadalo jí to zvláštní, ale v jeho temném pohledu zahlédla náznak sympatie.

„Ano, ale přijde mi to zbytečné. Svým otálením na tom stejně nic nezměním." Napřímila se. „Nedá se nic dělat. Musím čelit dragounovi."

„Dragounovi?"

„Své pratetě, lady Dalrympleové. Od prvního dne, co jsem se objevila v Anglii, se netajila přesvědčením, že způsobím skandál. Bezpochyby teď bude spokojená, protože se její obavy konečně potvrdily."

„Myslíte si, že vám bude dávat vinu za to, co se stalo?"

„Samozřejmě. Jsem si jistá, že žádnou jinou mladou dámu právě v den svatby ještě neunesli."

Jeho smyslná ústa se nepatrně zkroutila do úsměvu, který postrádal běžnou dávku sarkasmu. „Možná to jen navýší vaši jedinečnost, slečno Kendricková," řekl ve snaze nějak ji uklidnit.

Otevřel dveře kočáru, opatrně seskočil a pak se obrátil, aby pomohl Raven. Když za sebou zavřel dveře a nabídl jí rámě, zpražila ho nesouhlasným pohledem.

„Trvám na tom. Chci se ujistit, že jste v pořádku," pronesl Lasseter a Raven se s ním déle nedohadovala. Podivným způsobem ji těšilo, že jí stojí po boku.

Zatímco začali stoupat po širokých schodech, všimla si jeho ztuhlého výrazu. Nebylo se co divit, vždyť čerstvá rána musela příšerně bolet. Nabídla mu, aby se o ni opřel, ale Lasseter zůstal nehybně stát a nedůvěřivě si ji prohlížel. Po chvíli však její nabídku přijal, objal ji kolem ramen a přenesl na ni část své váhy.

„Raději jste si měl vzít tu hůlku," zamumlala a snažila se nevšímat si pocitů, které v ní jeho blízkost vyvolávala. „Naštěstí dědeček s sebou nějakou přivezl. Pak se po jedné podívám."

Poté, co konečně dorazili ke dveřím, Raven je se sevřeným žaludkem otevřela a i s Lasseterem vešla dovnitř.

V první chvíli se chtěla zachovat jako zbabělec, utéct do svého pokoje a zamknout se tam, ale v přijímací místnosti stáli dva sloužící, kteří ji upřeně pozorovali. A vtom se tam zjevil tetin lokaj.

„Slečno Raven!" Na vrásčité tváři se mu objevil radostný výraz. „Vrátila jste se! Nejste zraněná?" Stárnoucí sluha se rychle vzpamatoval. „Odpusťte mi, slečno. Tolik jsme se o vás báli."

„Děkuji, Broady." Raven se chabě usmála. „Nic se mi nestalo. Je teta doma?"

„Samozřejmě, slečno. A Jeho Lordstvo také. Váš dědeček musel ulehnout do postele. Vaše zmizení ho značně rozčílilo."

Raven začalo hryzat špatné svědomí. Tak se soustředila na své vlastní problémy, že málem zapomněla na dědečkovo zdraví. Vždyť šok z jejího únosu ho mohl i zabít.

„Raven, jsi to ty?" Ozvalo se z vedlejšího salonku a do haly vešla stříbrovlasá dáma. „Můj ty bože, jsi v pořádku?"

„Ano, teto. Nic mi není."

„Co se stalo? Vystrašila jsem se až k smrti."

„Možná by bylo lepší promluvit si v soukromí," navrhla Raven v naději, že ostudné detaily nebudou probírat před služebnictvem.

Lady Dalrympleovou však natolik přepadlo rozrušení, že si Raveniny narážky ani nevšimla. „Všichni jsme si mysleli, že se někdo chtěl pomstít Jervisovi… nebo snad Halfordovi. Kdo byli ti surovci, co tě unesli?"

Raven se podívala na Lassetera. Tvář se mu stáhla do ironického úšklebku a v celém jeho těle cítila napětí. Čekal, že teď jeho bratra začne odsuzovat, a proto na chvíli zaváhala.

Co získá tím, když Seana Lassetera označí za svého únosce? Skutečně chce, aby skončil ve vězení? A co bude s Kellem? Vždyť ho docela dobře mohli označit za kumpána svého bratra.

Tolik mu toho dluží. Vždyť ji zachránil. A v noci se zachoval jako gentleman – určitým způsobem. Utišil její nutkavou touhu a nezneužil situace, kdy se mu sama přímo nabízela. Kolik mužů by se zachovalo tak šlechetně? A co od ní za své úsilí dostal? Ránu z pistole…

Raven se zhluboka nadechla. „Nevím, o koho šlo, teto. Měli na sobě masky, a dokud mě neuhodili a já neupadla do bezvědomí, nesundali je."

Cítila na sobě Lasseterův upřený pohled. A čím více spřádala narychlo smyšlený příběh, tím více ji spaloval. „Naštěstí mě tento gentleman zachránil. Dovol, teto, abych ti představila pana Kella Lassetera. Pane Lassetere, moje prateta Catherina, lady Dalrympleová."

Lasseter se krátce uklonil, zatímco starší dáma ztuhla.

„Lasseter? Ten Lasseter z Derbyshireu?"

„Přesně ten, madam," odpověděl.

„Vy jste starší syn Adama Lassetera." Jelikož to nezapíral, na tetině tváři se objevil výraz čistého děsu. Já jsem o vaší skandální reputaci zpravena, sire! Jste hazardní hráč, vaše matka byla irská nicka a je všeobecně známo, že jste zabil svého strýce!"

Raven, šokována z posledního obvinění, na Kella ohromeně zírala.

Na tváři vykouzlil nebezpečný úsměv. „Zajímalo by mě, co považujete za můj největší zločin, lady Dalrympleová? To, že jsem hazardní hráč s irskou krví, nebo pomluvu, že jsem zavraždil svého vlastního strýce?"

Starší dáma se zachvěla a ruce si přitiskla ke rtům. „Dobrotivý bože! Jsme úplně znemožněni." Náhle se obrátila na svou neteř. Jak jsi to *mohla* udělat, Raven? Jak jsi do mého domu mohla přivést *vraha?"*

„Vraha?"

Raven se otočila za drsným hlasem svého dědečka. Stál uprostřed širokého schodiště v nočním úboru s tváří rudou vzteky.

Lord Luttrell se jednou rukou přidržoval zábradlí a druhou ukázal na Lassetera. „Chopte se ho!"

Chvíli se nikdo ani nehnul. První se vzpamatovali sluhové a rychle přiskočili před Lassetera, aby splnili pánův rozkaz.

Když ho však chtěli zneškodnit a svázat mu zápěstí, velice lehce jim vyvázl. Každému z nich uštědřil několik tvrdých ran do žaludku a do tváře a prudce je odhodil do protilehlých rohů místnosti.

Raven nevěřícně hleděla na dva urostlé sluhy, kteří leželi na dřevěné podlaze a s naříkáním se snažili popadnout dech. Přestože Lassetera trápilo zranění, ukázal se daleko silnější než oni dva dohromady.

„Zatraceně, řekl jsem chopte se ho!“ Zařval dědeček. Když se na Kella vrhl dokonce i postarší lokaj, Raven se mu s rozpaženýma rukama postavila do cesty. „Broady, už dost!“

Úzkostně se kolem sebe rozhlédla. „Dědečku, vždyť ty vůbec nevíš, co děláš.“

„Ale vím! Nechám toho únosce zavřít do vězení!“

„To bys udělal strašnou chybu. On není únosce.“

„Jestliže unesl mou vnučku…“

„Ale on to neudělal! Ve skutečnosti mě zachránil.“ Na chvíli zaváhala a pak příběh ještě okrášlila. „A co víc, kvůli mně ho dokonce zranili. Skutečně, jsem mu opravdu zavázaná.“

„Konečně jste to přiznala,“ zamumlal Lasseter.

Raven po něm šlehla významným pohledem a pokývnutím hlavy ho vybídla, aby podpořil její lež. Zdálo se jí, že v pronikavě tmavých očích uviděla nejen záblesk pobavení, ale i cosi jako obdiv a vděčnost.

Teta se nepřestávala mračit a zděšeně hleděla na své dva sluhy, kteří leželi na navoskované parketové podlaze vstupní haly.

„Broady,“ zašeptala Raven, „byl byste tak laskavý a pomohl jim?“

Lokaj se krátce podíval na svou paní a pak přikývl. „Samozřejmě, slečno Raven.“

Jakmile sluhům pomohl na nohy a odvedl je do zadní části domu, lady Dalrympleová přenesla svůj zděšený pohled na Raven. „Pro lásku boží, co si vlastně myslíš, že děláš, Raven Kendricková?“ Podívala se na Lassetera. „Nestrpím, aby tenhle… *zachránce* pobýval v mém domě.“

Jeho oči se změnily v kusy ledu a stejně mrazivě působil i jeho hlas. „Velice mě bolí, že jsem vás takto zneuctil, lady, ale neodejdu dříve, dokud se situace s vaší neteří zcela nevysvětlí.“

Raven spěšně navrhla: „Pan Lasseter by se měl posadit. Jsem si jistá, že ho ta rána bolí. A pro tebe, dědečku, také není dobré dlouho stát. Mohl jsi klidně zůstat v posteli.“

„Zvláště pak, když ty jsi tím důvodem, proč musel ulehnout,“ podotkla teta kousavým tónem.

„Proč se neodebereme do salonku, kde můžeme všechno prodiskutovat jako civilizovaní lidé?“ Procedila Raven skrze zaťaté zuby.

Vydala se směrem k salonku a cítila se nevýslovně šťastná, když ji všichni přítomní následovali. Nicméně posadil se jen dědeček. Raven

si pomyslela, že opravdu nevypadá moc dobře. Rovněž tušila, že se musí velice přemáhat, aby nevybudil.

Zůstala stát. Připadala si tak méně zranitelná a navíc ve stoje mohla lépe skrýt své vnitřní chvění. Návrat domů se vyvedl hůř, než si vůbec dokázala představit. Nečekala, že dědeček s tetou budou k jejímu zachránci projevovat tolik hněvu. Rozčilovalo ji, že Lassetera jen tak mávnutím ruky odsoudili. Obvinění z vraždy bylo dosti závažné, to je pravda, nicméně navzdory auře nebezpečí, která ho neustále obklopovala, nemohla uvěřit, že by Kell Lasseter někoho zavraždil. Rozhodně nehodlá soudit jeho minulost, dokud jí někdo nepředloží pádné důkazy o vině.

Nejvíce se však bála o svou vlastní budoucnost. Nemůže doufat, že tohle všechno dopadne dobře. A ještě navíc to dědečkovo srdce. Zcela evidentně utrpěl šok, který jeho zdraví zrovna moc neprospěl. Co by asi udělal, kdyby se dozvěděl pravdu? Nechal by Lassetera vsadit do vězení nebo by ho vyzval na souboj. Což v obou případech znamenalo hotovou katastrofu.

Bála se o dědečka…, a dokonce i o tetu a nechtěla jim nijak uškodit. Ale jak je může zachránit? Má snad učinit to, co jí navrhoval Lasseter, a pro dobro své rodiny opustit Anglii? Ale kam by šla? A svým útěkem by jim stejně nepomohla. Museli by čelit hanbě, která by po jejím zmizení padla na jejich hlavy. I když jí by se podařilo uniknout skandálu, je by stáhla do bahna hanby a ponížení.

Raven si náhle uvědomila, že teta znovu křičí, avšak většina z toho, co řekla, jí unikla.

„Catherino, dej Raven alespoň šanci, aby nám vysvětlila, co se stalo," přerušil ji lord Luttrell.

Raven se přinutila k odpovědi. „Je mi to líto, dědečku, ale na včerejší událost žádné vysvětlení nemám. Věř mi, kdybych mohla, uchránila bych tě před tím."

„Tak o tom tedy pochybuji!" Řekla teta Catherina rozhodným hlasem. „Od samého začátku jsi čekala na vhodnou příležitost nás znemožnit."

Raven si ohromeně uvědomila, že Lasseter se postavil po jejím boku, jako by se chystal ji obhajovat. Byla mu za to neskonale vděčná.

„To přece není pravda," odpověděla Raven se zatnutými pěstmi. „Copak si myslíš, že jsem chtěla, aby mě někdo unesl?"

„Nu dobrá, ale ať je pravda jakákoliv, jedno je jisté. Jsme úplně znemožnění. Několik stovek lidí vidělo, jak jsi Halfordovi dala košem přímo před oltářem. Snažili jsme se všechno zachránit, a tak jsme

řekli, že se ti náhle udělalo nevolno. Ale trvalo to příliš dlouho. Halford sem přišel třikrát a chtěl tě vidět. Když naposledy odcházel, vypadal vzteky nepříčetný. Vykřikoval, že s tebou už nechce mít nic společného a že s naší rodinou přerušuje veškeré styky. A lord a lady Wycliffovi nám dali jasně najevo, že tvé nemoci nevěří…"

Raven se kousla do rtu. Brynn Tremayneová, lady Wycliffová, byla její nejlepší přítelkyně. A Brynnin manžel, Lucian, se všeobecně pokládal za Ravenina ochránce. Když ostatní přátelé odjeli na léto do Ameriky, strávila s nimi několik dlouhých měsíců. Oba se k ní chovali velice laskavě. Kdyby se Lucian dozvěděl o jejím únosu, zcela jistě by zburcoval cizineckou policii, u které pracoval, a obrátil by celý Londýn vzhůru nohama, jen aby ji našel.

„A jako by to nestačilo," pokračovala teta jízlivým tónem, „zmizíš si na celou nekonečnou noc a pak se objevíš v doprovodu tohoto… kriminálníka."

Povýšeně pozvedla nos a svrchu pohlédla na Lassetera. „Ne, nemůžeme na nic čekat. Musíme ti najít manžela. A to hned teď."

Raven ztuhla. Něco takového vůbec nečekala. „Nedovolím ti, abys mi hledala manžela, teto Catherino."

„Co tím myslíš, *nedovolím ti?* Svatba je to jediné, co můžeš udělat, abys zachránila naši pověst!"

„Možná ano, ale ty mi nebudeš rozkazovat, koho si vezmu."

„Pravděpodobně ani netušíš, jakou hanbu jsi na nás uvalila!"

„Ale ano. Moc dobře to chápu, teto, jen chci říct, že ti nedovolím, abys mě provdala stejně, jak jste to udělali s maminkou."

Lady Dalrympleová se nad ní vztyčila v celé své výšce. „Tvá drzost prostě nezná mezí. Tak takhle ty projevuješ vděčnost za to, že jsem tě přijala jako vlastní dceru? Jak myslíš, mladá dámo. Už tady nejsi vítaná!"

„Tak to by stačilo, Catherino!" Ozval se její bratr.

„Ne, dědečku," řekla Raven upjatě. „Má pravdu. Pro nás pro všechny bude nejlepší, když odejdu. Rozhodně nezůstanu v domě, kde mě nechtějí."

Kell ji ohromeně pozoroval. Oči jí plály vzdorem a tváře hořely vzrušením z boje. Připomínala mu jeho vlastní matku, která tak často podlehla svému irskému temperamentu. Ačkoliv samozřejmě k Raven Kendrickové cítil něco úplně jiného než ke své matce. Dokázala v něm vzbudit ty nejprimitivnější mužské pudy.

Navzdory chladnému rozumu začal obdivovat její odvahu a kuráž, a to ani nemluvě o jejím důvtipu a kráse. Smrtelně nebezpečná kombinace.

Kell v duchu zakroutil hlavou. Nestačil se divit, jak se jeho pohled na Raven v několika málo hodinách změnil. Ještě dnes ráno si téměř myslel, že jeho bratr jednal po právu, když se chtěl pomstít nestydaté svůdkyni, která jen pro svou zábavu pletla hlavy mladým gentlemanům. Nicméně teď Kell váhal, jestli se bratrova verze příběhu zakládala na pravdě, a co hůře, bojoval se zvláštním pocitem Raven Kendrickovou ochraňovat.

Stále pro něj představovala nebezpečnou svůdkyni, o tom nepochyboval, ale zranitelnost v těch krásných očích ho nemohla nechat chladným. Nechtěl, aby trpěla za to, co jí udělal jeho bratr. A pohrdání, kterému nyní musela čelit, mu až příliš důvěrně připomínalo chování matčiných anglických příbuzných z otcovy strany.

Pociťoval nutkavou potřebu slečnu Kendrickovou chránit, ačkoliv se zdálo, že si se svou tetou celkem dobře poradí i sama. Vzdorovala jí s krajním odhodláním a s odvahou. Bojovně vystrčená brada však neztratila nic na své roztomilosti a hrdý postoj nedokázal utajit její vnitřní žár. Šlo o ten druh žáru, do kterého se muž bezmyšlenkovitě vrhne, třebaže ho může spálit.

Zaskočen svými vlastními myšlenkami se obrátil na Raven. „Mohl bych s vámi mluvit, slečno Kendricková? soukromí?“

Překvapeně se přestala dohadovat s tetou a nechápavě se na něho podívala, zatímco lady Dalrympleová vyštěkla: „Co byste tak asi chtěl říct? Už jste nadělal škody dost!“

„Nechej ho být, teto Catherino!“ Okřikla ji Raven. „Nemáš právo vybíjet si vztek na panu Lasseterovi. Velice ráda si s ním promluvím.“

Impulzivně ho popadla za ruku a vedla ho ze salonku. Kella překvapovalo, jak jeho tělo reaguje na pouhý dotek. Bez jakéhokoliv varování se ho zmocnila prudká touha. Přišla neočekávaně, nechtěně, ale Kellovi to bylo z nepochopitelných příčin docela příjemné.

V duchu zaklel a dovolil slečně Kendrickové, aby ho vyvedla ze salonku do sousední jídelny.

Prudce za nimi zavřela dveře a začala nervózně přecházet po měkkém koberci. Oči jí plály vzrušením a rozčilením. Kell ji se zájmem sledoval, ale zdálo se, že na jeho přítomnost zapomněla.

Po chvíli se konečně uklidnila a s nespokojeným výrazem se na něho podívala. „Neměl byste zapomínat na své zranění. Proč si nesednete?“

„Není správné posadit se ve společnosti dámy, která stojí. Tak se přece gentleman nechová.“

„Snad mi řeď nezačnete tvrdit, že jste gentleman?“ Podotkla Raven kousavě.

Jen stěží potlačil smích. „Chápu, že jste popuzena bojem se svou tetou, ale není důvod, abyste po mně šlehala svými jedovatostmi.“

Zhluboka se nadechla, aby se zklidnila. „Máte pravdu. Odpusťte mi. Neměla bych jí dovolit, aby mě takhle vyvedla z míry.“

Kell její omluvu přijal se zvláštním pocitem zadostiučinění.

„Chtěl bych se vás na něco zeptat. Proč jste lhala? Proč jste jim neřekla, že vás unesl můj bratr?“

Na chvíli zaváhala. „Protože jsem si uvědomila, že vám to dlužím. Zachránil jste mě před jistým znásilněním. A taky si nejsem jistá, jak by se dědeček zachoval, kdyby se o všem dozvěděl. Bojím se, že by vás chtěl vyzvat na souboj a v jeho ubohém stavu by se jednalo o jistou smrt. A pak je tu ještě spravedlnost. Jak jste sám řekl, váš bratr si svůj podíl už odpykal.“ Pokrčila rameny. „Teď si nejsme nic dlužni.“

Jeden koutek úst se mu nepatrně zvedl. „To stěží. Zapomněla jste, že jste mě postřelila?“

„Ale vy jste mě věznil.“ modrých očích se znovu objevily bojovné jiskry.

Kell se rozhodl, že se raději stáhne, a proto změnil téma. „Asi chápu správně, že svatba s vévodou teď nepřipadá v úvahu.“

Raven uhnula pohledem. „Pravděpodobně. Přece jste slyšel mou tetu… Halford se mě veřejně zřekl. A já se mu ani nemůžu divit. Stovky lidí viděly, jak jsem ho nechala stát před oltářem.“

„Co když si to ještě rozmyslí?“

„Jsem si jistá, že ne. Vévoda Halford je, co se týče vhodného chování, hotový puntičkář. A jeho pýcha je přímo legendární. Po dobu našeho zasnoubení jsem ho celkem dobře poznala. Nikdy by nemohl akceptovat nevěstu, která strávila noc v posteli jiného muže. I když bych klidně mohla zatajit…“ Tváře jí zrudly rozpaky. „Nedokázala bych mu lhát v tak důležitých věcech.“

„To jsem ani nepředpokládal,“ promluvil Kell tichým hlasem.

„O čem jste tedy se mnou chtěl mluvit?“ Zeptala se.

Zhluboka se nadechl a upřeně se jí podíval do očí. Jsem ochoten požádat vás o ruku, slečno Kendricková."

Zrychlený dech svědčil o jejím zděšení. Dlouze si muže prohlížela a pak konečně zareagovala: „Jsem si jistá, že ani v nejmenším nemáte chuť si mě vzít. Proč byste něco takového dělal?"

Kell si mimovolně prohrábl vlasy. Kdesi uvnitř slyšel tichý varovný hlásek. Od první chvíle, kdy uviděl Raven Kendrickovou ve své posteli, věděl, že bratrův čin bude mít katastrofální následky. Až doteď ho ani nenapadlo, že by se mohl ženit. A v žádném případě nechtěl být vtáhnutý do manželství se svůdkyní, která změnila život jeho bratra v hotové peklo.

Na druhou stranu ho hryzalo špatné svědomí. Cítil se zodpovědný za to, co provedl jeho mladší bratr. Nejmenší, co může pro slečnu Kendrickovou udělat, je nabídnout jí manželství, ačkoliv zoufale doufal v odmítnutí.

„Poněvadž manželství alespoň částečně zachrání vaši dobrou pověst. A já udělám všechno pro to, abych svého bratra zachránil od vězení. Jsem ochoten vzít si vás, když mi slíbíte, že ho neudáte."

Chytila se za hlavu, jako by ji braly mdloby. Pomalu došla k jídelnímu stolu a klesla na polstrovanou židli. „Jestli vám dobře rozumím, nabízíte mi sňatek jen tak na oko."

„Ano. Přece jsme civilizovaní lidé. Jakmile odejdeme od oltáře, můžeme si každý dál žít svůj vlastní život. Jistě se to bude dát nějak zařídit, abychom si vzájemně nepřekáželi." místnosti se rozhostilo hluboké ticho.

„Dříve, než odpovíte, slečno Kendricková," ozval se Kell, „měla byste si uvědomit, co jsem zač. Myslíte si o mně, že jsem ničema a darebák, a já vám to nebudu vymlouvat. A ve vyšších kruzích nejsem příliš oblíbený. Vlastním hráčské doupě. A kvůli mé irské krvi jsou přede mnou dveře všech urozených Angličanů zavřené. Nemluvě o tom, že nemám žádný titul."

Povzdychla si, jako by ji to trápilo. „Já vím," špitla tichým hlasem. K velkému překvapení si Kell všiml, jak se jí oči zalily slzami. Rychle si je však otřela hřbetem ruky a podívala se na Kella, jako by si najednou na něco vzpomněla. „Proč teta říkala, že jste zabil svého strýce?"

Všechny svaly v těle mu ztuhly. Po chvíli Kell spustil: „Není to tak dávno, co se po městě rozšířila zpráva, že jsem ve vzteku zabil otcova bratra."

Pozorně se na něho zahleděla. „A zabil?"

„Budete mi věřit, když vám řeknu, že ne?“

„Ano,“ odpověděla pomalu. „Myslím, že budu. Na pomluvy moc nedám. Loni v létě mého bra… mého drahého přítele obvinili, že někoho zabil, a málem ho i pověsili. Nakonec se však prokázalo, že nic nespáchal.“

Znovu ho překvapila. Její postoj k životu se zdál opravdu neobyčejný. Bude se muset naučit drahou slečnu Kendrickovou nepodceňovat.

A co se týče odpovědi na její otázku, necítil potřebu prozrazovat jí pravdu a nějak se ospravedlňovat. Temná zvěst o vraždě strýce se za ním vlekla až z Irska a Kell se nikdy nepokoušel vysvětlovat, jak k ní skutečně došlo.

„Myslím, že mohu s klidným svědomím říct, že se jednalo o spravedlivou smrt.“

Pomalu přikývla, vstala od stolu a začala znovu přecházet po místnosti. Po chvíli se zastavila a sepjala ruce: „Asi máte pravdu. Svatba je má jediná záchrana. Stojím před hotovou katastrofou. Jestli si okamžitě nenajdu manžela, budu znemožněná.“

Něco takového nečekal. „Neměla byste zapomenout, že vaše rodina se mnou nebude příliš spokojená. Vždyť vaše teta si myslí, že jsem vrah.“

Raven se jen ušklíbla. „Ten fakt, že se tetě nelíbíte, svědčí jen ve váš prospěch.“

„Copak si vezmete nevhodného manžela jen proto, abyste ji naštvala?“

„Ne, samozřejmě že ne. Jen jí nechci dovolit, aby mi diktovala, koho si mohu vzít.“

Tolik se mu líbila, když jí v očích tančily vzpurné plamínky. Moc dobře jí rozuměl. Vždyť on sám se považoval za rebela. To však neznamená, že by ji chtěl povzbuzovat, aby jeho nabídku přijala.

Upřel na ni zkoumavý pohled.

Sklesle svěsila hlavu. „Ať je vaše pověst sebehorší, pane Lassetere, jste pořád lepší manžel než žádný manžel. Neprovdaná ztratím jakoukoliv šanci ještě někdy se ukázat ve společnosti. Pokládám to za velice nespravedlivé, ale prostě to tak je. Ocitla jsem se v postavení, kdy si nemohu dovolit být příliš vybíravá.“

„Ale vždyť právě před chvílí jste své tetě řekla, že se odmítáte vdát.“

„Ne, já jsem řekla, že nejsem ochotná podvolit se jejímu rozhodnutí.“

ôJe v tom snad nějaký rozdíl?“

„Obrovský. Je to dlouhá historie, ale… mou matku donutili vzít si muže, kterého… ke kterému pociťovala odpor. A já nemíním jít v jejích šlépějích.“ Modré oči naplňovala bolest.

„Přece musí existovat nějaký jiný kandidát. A daleko lepší.“

„Opravdu mě nikdo nenapadá. A kdybych se snad snažila někoho najít, riskovala bych, že všechno vyjde najevo. Pak bych si už navždy zavřela vrátka do společnosti.“

„Mohla byste opustit zemi, jak jsem vám už navrhoval.“

„A žít jako vyvrhel? To je mi odpornější než sňatek z rozumu.“ Ztišila hlas do naprostého šepotu, přesto se v něm odrážela zlost a lítost. „Maminka většinu svého času trávila tím, že mě připravovala na život ve společnosti, který ona musela opustit. Kdyby věděla, že se její životní sen nesplnil, zničilo by ji to. A dědečkovi by se určitě udělalo lépe, kdybych se provdala, a vyhnula se tak skandálu, který by zasáhl celou rodinu. O tetě ani nemluvě.“

Kell skepticky pozvedl obočí. „Poté, co vaše teta prokázala, jak vás miluje, nechápu, proč byste jí měla prokazovat laskavost.“

„Protože nechci, aby rodina trpěla mou vinou. Jestli to je jediná možnost, jak je zachránit před hanbou, pak se chci vdát. A to okamžitě. Dříve, než si sloužící pustí pusu na špacír a všichni se dozvědí o mém únosu.“

Nejdřív Kella napadlo odmítnout, pak se však zarazil.

„Tak se mi zdá, že své nabídky litujete,“ podotkla, když mlčel.

Kell rozčileně přešlápl z jedné nohy na druhou. Nevěděl, co mu způsobuje větší nepohodlí. Jestli zraněná noha, nebo tlak v podbřišku. Jsem svobodný muž, slečno Kendricková. Musíte pochopit, že se do chomoutu zrovna dvakrát neženu.“

Raven se zachmuřila. „Existuje snad nějaká jiná žena?“

„Ne, to ne,“ odvětil Kell suše. „Vůbec jsem se nehodlal ženit. Alespoň ne v dohledné době.“

„Předpokládám, že máte milenku. Většina mužů ji má.“

Kell pozvedl jedno obočí a zkoumavě se na ni podíval. Překvapil ho její střízlivý a chladný pohled na vydržování si milenky, avšak nach v Ravenině tváři ho ujistil, že dané téma pro ni není příliš obvyklé.

„Skutečně,“ dodala. „Nebudu vám zazlívat, když ve vašem vztahu budete pokračovat i nadále.“

„Vaše velkorysost mě ohromuje,“ řekl líným tónem.

„Myslím to vážně. Náš vztah může být výhodný jak pro mě, tak i pro vás. Mám pravidelný měsíční příjem ze zdrojů svého… otce. A dědeček slíbil, že mi dá štědré věno."

„Nepotřebuji vaše peníze," odvětil Kell. Rozzlobila ho představa, že si o něm myslí, že je na prodej.

Špičkou jazyka si navlhčila rty, čímž znovu upoutala jeho pozornost. „Nu, jestli chcete svou nabídku stáhnout zpátky, budu to muset akceptovat."

Zpříma se na ni podíval. „Myslím, že byste to měla důkladně zvážit. Mohu vám slíbit, že budu příšerným manželem."

Probodával ji svýma uhrančivýma očima a pomalu se k ní přibližoval.

Raven mimoděk couvla. Jeho upřený pohled ji vyváděl z rovnováhy. Ještě stále nemohla uvěřit jeho nabídce manželství. Vůbec nepochybovala o tom, že bude *příšerným* manželem. Vždyť se jednalo o známého karbaníka, cizince, který ji ani neměl rád. Jako manžel se zdál prostě zcela nevhodný a nepřijatelný. A ještě k tomu po něm úmyslně střelila…

Jejich manželství se jevilo jako předem odsouzené k záhubě. Ale ona neměla na výběr. Jakýkoliv manžel byl lepší než žádný manžel. Potřebuje ho.

Jste si jistá, že se chcete stát mou chotí?" Zabručel. Jakmile ji chytil za loket, Raven cítila, jak se jí zrychlil dech.

„Nu?" Jeho sametový hlas v ní vyvolával zvláštní chvění.

Zahleděla se na zjizvenou tvář, která jeho výrazu dodávala na divokosti a nebezpečnosti, a pak očima klesla níže k jemně tvarovaným smyslným rtům, jež jí připadaly ještě nebezpečnější. Chce ji snad políbit? Srdce se jí divoce rozbušilo.

Ale on ji nepolíbil. Místo toho ji objal tak pevně, že se nemohla ani hnout. Zasáhla ji horká vlna primitivní touhy. Temnýma očima jí pronikal až do duše a připomínal jí předešlou noc, kterou strávila v jeho náručí a zmítala se pod dráždivými a zároveň konejšivými doteky obratných prstů.

„Nebojíte se mě, slečno Kendricková?"

Bála se ho? Šlo o silného, nebezpečného muže, překypujícího vášní a horkou touhou. Měla by se bát o svou poctivost. Ale ona se ho nebála. Možná proto, že ho důvěrně znala ze svých snů.

V temných očích se odrážela divokost a Raven připomínaly oči jejího piráta ze sna.

„Ne…, nebojím se vás," podařilo se jí konečně zašeptat. „Zvláště ne v situaci, kdy vím, že mě chcete úmyslně zastrašit."

Dlouze se na ni zadíval. „Takže se mi to nepodaří?"

„Ne, sire, nepodaří."

Ústa se mu zkroutila do sarkastického úsměvu. „Nejmenuji se sir."

„Tedy pane Lassetere."

„Jmenuji se Kell. Řekni to."

„Tedy, Kelle. Nebojím se tě, Kelle."

Cítila, jak jí divoce buší srdce.

Tiše zaklel, prudce ji od sebe odstrčil a ustoupil stranou. Stál tam se zatnutými zuby a vypadal jako někdo, kdo vede divokou vnitřní bitvu.

Konečně po ní střelil letmým pohledem. „Dobře tedy, lištičko," řekl a v hlase se mu odrážela rezignace. „Vezmeme se okamžitě, jak bude vše připravené

6

Kéž bych se jí nikdy nedotknul, přál si Kell, když pozoroval Raven, jak se snaží svým zděšeným příbuzným vysvětlit náhlé rozhodnutí. Domníval se, že ji svou blízkostí v jídelně ovlivní natolik, že ona sama jeho ukvapenou nabídku k sňatku odmítne. Avšak místo očekávaného chytil do pasti sám sebe. Jeho impulzivní objetí v něm jen vyvolalo vzpomínky na společnou noc. Ravenino neuvěřitelně citlivé tělo a vášnivý hlad po muži. Jeho neukojená touha a bolest…

Zatraceně, to neuvážené objetí se ukázalo jako veliká chyba, která v něm zburcovala ty nejprimitivnější pudy. Zatímco jeho tělo ještě stále bojovalo s touhou, mysl se snažila vnímat rozhovor mezi Raven a jejími příbuznými.

Před malou chvílí, když se vrátili do salonku a oznámili své rozhodnutí uzavřít spolu manželství, teta i dědeček úžasem ztuhli. Lord Luttrell začal posléze projevovat svou nelibost tím, že vyskočil na nohy a dřevěnou hůlkou mával ve vzduchu, aby tak dodal svým slovům nesouhlasu patřičný důraz, zatímco Raven se ho pokoušela uklidnit a ze všech sil se snažila zabránit, aby si ublížil.

Kell sklesle seděl na židli a pozoroval svou budoucí nevěstu. Nemohl pochopit, kde se vzal ten nutkavý pocit chránit ji. Vždyť on o žádnou ženu nestál. A už vůbec ne o urozenou svůdkyni, která z mužů jako jeho bratr dělala šílence. Vždyť existovala i jiná možnost, jak zachránit Seana před vězením. Mohl ho poslat pryč ze země, daleko od slečny Kendrickové i její rozzlobené rodiny.

Samozřejmě zde roli hrála ještě jeho čest. Každý muž jen s kousíčkem slušnosti v těle by považoval za svou povinnost odčinit násilí, které bratr na slečně Kendrickové spáchal. A nesměl zapomínat, že právě on sám ji zkompromitoval. Vždyť postel, ve které strávila uplynulou noc, patřila jemu.

V hloubi duše však Kell věděl, že existoval ještě jeden, a to daleko závažnější důvod, proč slečně Kendrickové nabídl, aby se stala jeho chotí.

Jednoduše řečeno, kdyby si ji nevzal, sama by se proti krutosti anglické společnosti nikdy neubránila. Nechtěl připustit, aby ho

obraz její zničené tváře pronásledoval stejně, jako ho pronásledoval obraz jeho matky.

Ta se narodila irskému lékaři a zamilovala se do jednoho z pacientů svého otce. Jednalo se o Angličana, který přijel do Irska na návštěvu a zranil se při lovu. Fiona se provdala do vyšší společnosti za bohatého anglického šlechtice a nadutá rodina Lasseterů jí to nikdy neodpustila. Nikoho nezajímalo, že ji její manžel i oba synové hluboce milovali. Jakmile ovdověla, chlapcův strýc William ji vyhnal zpátky do Irska a navzdory úpěnlivým prosbám i hořkým protestům se ustanovil poručníkem obou synovců. O rok později Fiona zemřela v naprosté bídě.

Kell z její smrti vinil strýce a začal Williama hluboce nenávidět, a to ještě předtím, než ten parchant svou perverzností zneuctil mladšího ze dvou svěřenců…

Kell zaplašil temné vzpomínky. Tehdy ho svazovalo vlastní mládí a nedokázal ochránit ani svou matku, ani mladšího bratra, ale teď už nepřipustí, aby se musel vláčet s pocitem viny, že Raven Kendrickové nepomohl.

Ať už ho hnal jakýkoli důvod, cítil téměř zoufalou potřebu ji chránit. Nemohl by ji teď opustit. Ačkoliv právě svatba s ní se zcela vymykala jeho přirozenosti.

Kell se hořce usmál. Kdysi přísahal, že si nikdy nevezme šlechtičnu. Když o tom tak nyní přemýšlel, chtěl se oženit jedině z lásky. Toužil po podobném vztahu, jaký mezi sebou měli jeho rodiče.

Alespoň že Raven nepatřila k typickým modrookým slečinkám bez jediné kloudné myšlenky v hlavě. Jako manželé se jistě budou často střetávat a on by raději riskoval, že ho znovu postřelí, než by celý život strávil s naprostou hlupačkou. A jako přídavek jeho panenská nevěsta minulou noc prokázala, že má v sobě dostatek vášně a plamenné touhy, aby se za dlouhých nocí společně nenudili…

Až příliš mnoho.

Kell v duchu zaklel. žádném případě nechtěl být okouzlen vášní své nechtěné nevěsty. Velmi dobře věděl, jak se něco takového může stát nebezpečné. Naštěstí se předem domluvili, že jejich sňatek bude jen formální, bez jakýchkoliv nadějí či emocionálních projevů. Na veřejnosti budou sice vystupovat jako dokonalí manželé, ale v soukromí si každý půjde svou vlastní cestou. A on udělá všechno, co bude v jeho silách, aby se na jejich ryze obchodním vztahu nic nezměnilo.

Kell se znovu přinutil sledovat rozhovor a uvědomil si, že Ravenin dědeček se sňatkem ještě stále nesouhlasí, kdežto lady Dalrympleová jejich rozhodnutí kupodivu plamenně hájila.

„Snaž se trochu uvažovat, Jervisi," řekla lady svým obvyklým chladným tónem. „Raven nemá žádnou jinou možnost než se vdát."

„Já přece uvažuji, Catherino! Ale právě ty jsi ho nazvala vrahem!"

„To je sice pravda, ale kdo ví, jak se to všechno semlelo. Třeba to je jen pomluva."

„Ovšem to, že je karbaník, to je přece holá pravda."

„Ano, to je. Pan Lasseter je hanbou slušné společnosti. Ale Raven je v tomto případě ve stejné situaci. Ať už je vhodným manželem či ne, sňatkem s ní jí poskytne alespoň ždibek respektu. Mimoto," lady Dalrympleová po své praneteři střelila rozzlobeným pohledem, „jsem v pokušení říct, že si jeden druhého zaslouží."

Vzduch v místnosti začal pomalu houstnout a lord Luttrell tomu svou další poznámkou jen napomohl.

„Bezpochyby není ničím jiným než zatraceným lovcem majetku."

Kell ztuhl. Po smrti strýce se stal právoplatným dědicem bohatství Lasseterů, ale odmítl ho přijmout a spolu se dvěma domy v Londýně veškerý majetek přenechal svému mladšímu bratrovi jako odškodnění za to, co vytrpěl. Sám využil své dovednosti a hrou v kartách získal malé bohatství, za které si pořídil soukromý hráčský klub. Noční podnik se ukázal natolik výnosný, že spolu s několika výhodnými obchody zvýšil několikrát svůj majetek a stal se dostatečně bohatým mužem, aby si koupil respekt dokonce i mezi šlechtou, o ten však nestál.

Dříve, než stačil cokoliv namítnout, lord Luttrell pokračoval. ‚A nemůžeš popřít, že je to zatracený Ir!"

Vtom se do hádky vložila Raven a neochvějným hlasem podotkla: „Myslím, že jsi zapomněl, že lan Kendrick byl rovněž částečně Irem. A jestliže on splňoval požadavky, aby se stal mým otcem, pak nevidím důvod, proč by pan Lasseter nemohl být mým chotěm."

Kell ji skoro ani nevnímal, poněvadž se ze všech sil musel ovládat, aby nevybudil. Poznámka, že pro vnučku anglického vikomta není dost dobrým manželem, ho přiváděla k zuřivosti. Nikdy nemohl zapomenout, že ani jeho matka se nadutým Angličanům nezdála dost dobrá a že ji mezi sebe nepřijala dokonce ani irská šlechta.

Taková úzkoprsost v něm vyvolala další pohnutku, proč si chtěl slečnu Kendrickovou vzít. Jednoduše proto, aby se pomstil jejím nabubřelým příbuzným.

Jeho původ je teď vedlejší," zkusila situaci zmírnit lady Dalrympleová. Jestli se Raven okamžitě nevdá, ten skandál padne i na naše hlavy."

„Skandál mi může být ukradený." Postarší šlechtic se teď nápadně podobal své vnučce. „Nebudeš ji nutit, aby se provdala proti své vůli. Nechci opakovat chybu, které jsem se dopustil u její matky."

„Ale ten sňatek není proti mé vůli, dědečku," odvětila Raven odhodlaným hlasem.

Kell konečně zvládl svůj vztek natolik, aby mohl promluvit. „Vaše stížnost týkající se mého povolání je oprávněná, lorde Luttrelle. Musím vás však upozornit, že za to, že jsem Ir, se nestydím a nikdy se stydět nebudu. A co se týče vašeho mínění, že jsem lovcem majetku, naprosto se mýlíte. Klidně vaši vnučku uživím i bez vašeho věna a dokonce bude žít stylem, na jaký je zvyklá. Jsem připraven k ní být velice štědrý. Bude mít svůj vlastní dům i pravidelný příjem. A jestli se stále bojíte o své peníze, můžeme podepsat předmanželskou smlouvu, ve které mi odepřete jakýkoliv přístup k Raveninu věnu."

Lord Luttrell po Kellovi jen střelil pohledem, ale lady Dalrympleová se hned chopila příležitosti. „Dobře tedy. Ujednáno."

V místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Po chvíli si starý muž konečně oddychl a podíval se na svou vnučku. „A to opravdu neexistuje nikdo jiný?"

„Ne, dědečku, neexistuje," odpověděla Raven.

„Nyní," spustila teta, zjevně rozhodnutá využít příležitosti, „musíme vymyslet přijatelný příběh Ravenina včerejšího zmizení. Jestliže je tak rychle připravená na novou svatbu, nikdo nebude věřit, že skutečně znenadání onemocněla. A nesmíme zapomenout ani na dobrou pověst vévody z Halfordu. V žádném případě ho nesmíme zesměšnit." Na chvíli zaváhala. „Ale vůbec mě nenapadá, proč by Raven v den svatby zmizela."

„Měli bychom se držet co nejvíce pravdy," navrhl Kell. „Asi se nám nepodaří utajit, že slečnu Kendrickovou unesli, ale můžeme to trochu poopravit."

„Co tím myslíte?" Zeptala se Raven.

Opětoval její pohled. „Možná jsme se už někdy v minulosti setkali a zamilovali se do sebe. Vy jste mě pro dobré jméno své rodiny

odmítla a přijala jste vévodovu nabídku k sňatku. Já jsem si však v den vaší svatby uvědomil, že bez vás nemohu žít, a tak jsem vás unesl a donutil vás provdat se za mě."

„Chcete z toho udělat příběh plný lásky?" Zeptala se Ravenina teta jízlivým hlasem.

„Budeme snad předstírat, že jsme do sebe zamilovaní?" Budoucí nevěsta si jaksi nedovedla představit Kella, jak jí vyznává lásku. Vždyť v jeho očích vypadala jako chladná potvora. „Ale kdy jsme se vlastně potkali a zamilovali se do sebe? Až do loňského jara jsem žila v Karibiku."

„A není to snad skvělé místo pro milostný románek? Před rokem jsem tam byl na návštěvě."

„To zní dobře," řekla lady Dalrympleová zamyšleně. „Dřívější romance by mohla být dostatečným vysvětlením, proč vévodovi dala košem. A snad bychom tak mohli zabránit další katastrofě. Vévoda by mohl chtít Ravenina únosce hnát k zodpovědnosti, ale jestli uvěří, že je zamilovaná do někoho jiného, pravděpodobně už o ni nebude stát a vyhne se zbytečným konfrontacím."

„Můžeme třeba prohlásit, že jsme se vzali už minulou noc," dodal Kell. „Skutečný sňatek by proběhl v naprosté tichosti, jakmile to bude možné."

„Co kdybyste utekli do Skotska?" Navrhl Luttrell.

„Útěk by dobré pověsti slečny Kendrickové zrovna moc nepomohl," upozornil Kell. „Ocitla by se totiž příliš dlouhou dobu v mé společnosti neprovdána. A se zraněnou nohou bych byl raději, kdybych nemusel trávit celý nekonečný den v drkocajícím se kočáře." Podíval se na stojací hodiny na římse krbu. „Máme ještě dost času zažádat o zvláštní licenci, takže bychom mohli být oddáni už dnes večer."

„Ale to budeme potřebovat kněze," podotkl suše vikomt.

„To mohu zařídit. Obřad však nesmí probíhat tady. Je tu příliš mnoho svědků, kteří by nás mohli později prozradit. Svatba se musí konat někde v ústraní."

„A kde?"

„Mám dům v Richmondu, kde je jen pár diskrétních sloužících. Myslím, že to bude skvělé místo."

Raven se na svého budoucího manžela podezřívavě zamračila. Gentlemani si často zařizovali domy poblíž Londýna, kde se nerušeně oddávali radovánkám se svými milenkami. Patřil k nim Kell Lasseter taky? A jednalo se vůbec o gentlemana?

Tok zneklidňujících myšlenek přerušil dědeček svou další otázkou. „A co bude s předmanželskou smlouvou? Chci, aby má vnučka byla dobře zajištěná."

„Jervisi, už není čas na žádné smlouvy," namítla jeho sestra. „Musíme s tím počkat, až budou svoji."

Lasseter ho zpražil chladným pohledem. „Nemám v úmyslu obrat vaši vnučku o věno. To vás rozhodně trápit nemusí."

„Samozřejmě že to může počkat," vyhrkla rychle Raven. „Věřím, že pan Lasseter dodrží své slovo."

Kupodivu mluvila naprosto upřímně a pravdivě. Vůbec nepochybovala, že by neudělal to, co slíbil. Jediné, čeho se bála, že sňatkem zcela ztratí svou nezávislost, neboť ženě zůstávalo jen málo práv. Lassetera nedokáže ovládat o nic víc než Halforda. Ba právě naopak. Jestli by někdo měl ztělesňovat pánovitého a těžce ovladatelného manžela, pak by si vybavila právě Kella Lassetera.

Znovu ji pozoroval těma tajemnýma očima, jako by se jí snažil číst myšlenky. Raven náhle ucítila, jak se jí sevřel žaludek.

Ten muž bude brzy jejím manželem. Dobrotivé nebe, vždyť ona je ochotná vzít si nechvalně známého hráče a zvrhlíka.

Jestliže se včera obávala života s ideálním manželem, co potom dneska. Neustále si připomínala, že nemá na výběr, a snažila se tak potlačit paniku, která se jí zmocňovala. Když už nic jiného, aspoň bude bohatá žena, poněvadž Lasseter slíbil, že se jejího věna ani nedotkne.

„Pak tedy," upozornila teta, „máme co dělat. Raven, zatímco pan Lasseter obstará zvláštní povolení, ty musíš napsat Halfordovi a požádat ho o odpuštění."

„Ano," souhlasila Raven. Jistě mu nějakou omluvu dlužím. A také bych měla napsat Brynn a Lucianovi…"

„A já udělám totéž se svými přáteli," dodala teta, „zatímco Jervis pošle oznámení do novin."

Lasseter se podíval na Raven. „Bylo by lepší, kdybyste dopis napsala až z Richmondu. Čím déle se tady budete zdržovat, tím obtížněji pak dokážeme, že jsme se vzali už minulou noc. Jestli hned odjedeme, můžeme říct, že jsme se tady jen zastavili, abychom informovali vaše příbuzné."

„Ano," souhlasila Raven. Musela uznat, že myslel opravdu na všechno. „Vydáme se na cestu hned."

„A je takový spěch opravdu nutný?" Namítla lady Dalrympleová. Raven se na ni podezřívavě podívala. Jistě se tak stará jen z důvodu,

že tentokrát to není ona, kdo o něčem rozhoduje. „Raven by si měla alespoň převléct šaty."

„Ne, teto Catherino, pan Lasseter mluví rozumně. To, co mám na sobě, není teď příliš důležité. Ale budu potřebovat svou výbavu. Je sbalená v cestovním kufru. Doufám, že jste ho ještě neposlali k Halfordovi?"

„Ještě ne. Po všem tom včerejším zmatku…"

„Kufr snad může dorazit později," namítl Lasseter se značnou netrpělivostí.

„Ale vždyť už je připravený," trvala na svém lady. Jen ať si ho vezme rovnou s sebou. Není správné ukazovat se po městě jako nějaký otrapa." Raven se podívala na své ne příliš padnoucí šaty.

„Možná to není špatný nápad," řekla tichým hlasem a uvědomila si, že v kufru je s ostatními šaty sbalená i noční košile.

„Dobře tedy," souhlasil Kell.

Lady Dalrympleová spokojeně vyskočila ze židle a zazvonila na Broadyho, kterému poručila, aby kufr slečny Kendrickové naložil do kočáru pana Lassetera.

Pak už nezbývalo nic jiného než se rozloučit. Raven srovnávala svůj nynější odchod s tím včerejším. Včera si jela vzít bohatého a vlivného vévodu, dnes nechvalně známého karbaníka, navíc podezřelého z vraždy…

Nejistota příbuzných se zdála téměř tak velká jako ta její. Teta zůstala chladně lhostejná, zatímco dědeček vypadal zjevně rozrušen. Lord Luttrell vzal její ruce do svých třesoucích se dlaní a pevně je stiskl.

Jestli budeš někdy v nesnázích, mé dítě… Doufám, že víš, že se mnou můžeš počítat."

Hrdlo se jí sevřelo náhlým přívalem citu. Jednalo se snad o překvapení, vděčnost, nebo dojetí? Jedno věděla jistě. Dědeček nechtěl, aby trpěla stejně jako její matka. Tiše poděkovala.

Poté se dědeček obrátil k Lasseterovi a s plamenným pohledem ho varoval: Jestli jí ublížíte, sire, budete se mi zodpovídat."

„Dědečku…," namítla Raven, ale Lasseter se na staršího muže jen chladně pousmál.

„Chci ji ochraňovat, lorde Luttrelle, ne jí ublížit. Můžete být naprosto klidný."

Raven čekala, až zůstanou sami. Chtěla se Kellovi za dědečkova netaktní slova omluvit, ale přede dveřmi na ni čekal Michael

O'Malley. Netrpělivě přecházel po chodbě a na tváři měl téměř zoufalý výraz.

„Ach, slečno Raven. Tolik jsem se o vás bál… Musel jsem se přesvědčit na vlastní oči, že jste v pořádku," řekl s irským přízvukem.

„Nic mi není, O'Malley. Skutečně."

Jakmile Lasseter uslyšel jeho jméno, ztuhl. Prohlížel si sluhu příkrým pohledem, ale mlčel.

„Který mizera se opovážil?" Chtěl vědět O'Malley. „Snad ne ten neřád Lasseter?"

„Ano," zašeptala Raven, „ale prosím, nemluv tak hlasitě. Nechci, aby o tom někdo věděl." Na chvíli zaváhala. „To je jeho bratr, pan Kell Lasseter. Souhlasil, že se se mnou ožení, O'Malley."

„Že se s vámi ožení?" Starší sluha vypadal šokován. „Dobrotivé nebe, ochraňuj nás."

Zatímco Raven ve zkratce vysvětlovala, proč se musí tak náhle vdát, oba muži na sebe hleděli téměř s nenávistí.

„Chápu, že jste neměla na výběr, slečno Raven," přitakal O'Malley neochotně. ‚Ale já půjdu s vámi. Už vás nespustím z očí."

Podívala se na Lassetera, který se jen ušklíbl. „Prosím," zeptala se, „může jet se mnou?"

K jejímu velkému překvapení a radosti Lasseter přikývl. „Může vám jít za svědka. A bezpochyby budete vedle sebe potřebovat někoho, kdo vás ochrání. Co kdyby se ve mně probudily chlípné choutky?"

Sice mluvil s ironií v hlase, ale Raven se rozhodla raději nezkoumat, co tím myslel. Místo toho poslala jednoho ze sluhů pro hůlku, aby se Kell měl o co podpírat, a vydala se ke kočáru, kde už nakládali její cestovní kufr. Jakmile všechno zvládli, O'Malley vyskočil za vozkou. Lasseter podal Raven ruku, aby jí pomohl do kočáru, a pak se sám posadil vedle ní.

Ještě ani nevyjeli z města a Lasseter promluvil.

„Váš sluha je Ir." Nejednalo se o otázku, ale konstatování.

„Ano. Když se mí rodiče brali, působil ve službách Kendricků. Pak s nimi odjel do Karibiku. O'Malley je něco jako můj otec. Vlastně mě vychoval."

„To on vás naučil střílet?"

„Ano…, kromě jiného."

Lasseter se usmál. „Divím se, že ho vaše rodina snesla tak nablízku. Pochopil jsem, že vaši příbuzní pohrdají vším, co je irské."

„Ale já nejsem mí příbuzní," ujistila ho Raven strohým hlasem.

Z Lasseterova výrazu nedokázala poznat, co si o tom myslí, ale tušila, že jí dovolil vzít si sluhu s sebou jen kvůli jeho původu. Moc dobře viděla, jak se rozčílil, když se dědeček pohrdavě vyjádřil o jeho irské krvi. Vlastně v jeho očích zahlédla směsici hněvu a zranitelnosti.

„Kell je irské jméno?" Zeptala se.

„Ne, gaelské. Je to zkratka od Kellach. překladu to znamená něco jako boj nebo svár."

Potlačila úsměv, přesto se nedokázala ovládnout a podotkla: „To se k vám opravdu hodí."

Záblesk v temných očích mohl být známkou pobavení, ale pohled, kterým ji obdařil, se nedal pořádně rozluštit. „Kell je mé prostřední jméno. Dala mi ho matka. I Sean se rozhodl používat své irské jméno."

Při zmínce o jeho bratrovi se veškerý humor vytratil a nahradil ho pocit nedůvěry a nejistoty. Raven si uvědomila, že Sean Lasseter bude co nevidět jejím švagrem.

Pomalu začala s tématem, které ji trápilo. „Zítra z vašeho bratra a ze mě budou příbuzní. Ale já…, bude pro mě obtížné jednat s ním se vší slušnosti. Potěšilo a uklidnilo by mě, kdybychom spolu neměli nic společného."

„Nevidím důvod, proč byste měli mít," odpověděl Kell bez zaváhání.

„Ale třeba ještě se svou pomstou neskončil. Budu potřebovat ochranu."

Viděla, jak Kellovi ztuhla čelist. „Zařídím, aby vás už déle neobtěžoval."

Raven se cítila s jeho ujištěním spokojená a po zbytek cesty už nepromluvila. Kell se zachoval stejně.

Konečně vozka odbočil z hlavní cesty a vjel na pěšinu vysypanou drobným štěrkem. Po obou stranách se táhla dlouhá alej, jejímž bujným větvovím občas zahlédla klidnou hladinu řeky Temže. Když zastavili, Raven překvapeně vydechla. Obydlí připomínalo spíše panské sídlo než venkovský dům. Elegantní budovu postavili z červených cihel, po kterých se pnul břečťan a popínavé růže.

„To je váš dům?" Zeptala se Kella. „Nebo ho používáte pro své milenky?"

„Pro milenky?"

„Obávám se, že gentlemani často mívají domy poblíž Londýna, kde si milenky vydržují."

Dlouze se na ni zadíval, avšak jeho odpověď nezněla tak, jak si Raven přála. „Momentálně je neobydlený."

„Poněvadž se stýkáte s Emmou Walshovou? To ona je vaše milenka?"

Jedno temné obočí se cynicky pozvedlo. „Nabídl jsem vám, že si vás vezmu, slečno Kendricková. Ne že s vámi budu probírat svůj soukromý život."

Raven cítila, jak rudne. „Jen chci vědět, na čem přesně jsem. Nerada bych zůstala něčím zaskočená."

„Myslím, že jsme oba souhlasili s formálním svazkem. Chcete si snad hrát na manželku ještě předtím, než budeme oddáni?"

„Ne, samozřejmě že ne!" Odvětila Raven.

Díkybohu se ve dveřích kočáru objevil O'Malley a podával jí ruku, aby jí pomohl vysednout. Po schodech ji však vedl Kell. Zatímco ji uváděl do domu, mimoděk se rukou dotkl Raveniných zad. Celým tělem jí projela zvláštní vlna vzrušení. Byla ráda, že souhlasí s odděleným soužitím. Snášet každodenní blízkost Kella Lassetera by pro ni znamenalo komplikaci.

Vnitřní část domu vypadala stejně elegantně jako jeho zevnějšek. Dům vůbec nepůsobil jako sídlo pochybného hazardního hráče… nebo jeho milenek.

Přivítal je lokaj a služebná, pravděpodobně manželé. Jestliže je náhlý sňatek jejich pána překvapil, chovali se natolik disciplinovaně, že to dokázali umně skrýt. Kell nařídil, aby vyložili zavazadla slečny Kendrickové a donesli je do její ložnice.

„Pravděpodobně mi vyřizování zabere skoro celý den. Musím zajít k doktoru Commonsovi a požádat ho o zvláštní licenci k sňatku a pak ještě sehnat kněze. Zatímco budu pryč, můžete na mě počkat v přijímacím pokoji," rukou ukázal ke dveřím na druhé straně chodby, „nebo si můžete odpočinout v ložnici."

Raven zatřásla hlavou. Sice toho minulou noc příliš nenaspala, ale teď se hodlala věnovat důležitějším věcem. „Nejdříve ze všeho bych měla napsat Halfordovi."

Přikývl. „Pošlu jednoho sluhu, aby mu dopis doručil."

„Kdyby vám to nevadilo, raději bych poslala O'Malleyho. Nechci tak důležitou věc dávat do rukou neznámého člověka. Jeho Lordstvo tu zprávu nemusí přijmout zrovna v klidu, a tudíž by bylo lepší, kdyby se svědkem jeho reakce stal O'Malley."

„Asi máte pravdu." Kell se pobaveně usmál. „Halford je nadutý a úzkoprsý tupec. Vůbec nemohu pochopit, jak jste se mohla stát jeho

snoubenkou. Nezdá se mi jako váš typ… Nu, nevadí," zakončil Kell odměřeně. „Dovedu si přestavit, co vás tolik oslnilo. Jistě jeho titul."

Raven sebou škubla. Tenhle muž nikdy nepochopí, proč se rozhodla pro bezpečné manželství v bohatství a na výsluní londýnské smetánky. „Nepopírám," přiznala, „že jeho titul představoval ten nejsilnější motiv."

Viděla, jak se Kellova ústa stáhla opovržením, pak však pokrčil rameny. „Dělejte, co uznáte za vhodné. Sloužící vám budou zcela k dispozici. Teď vám může pomoci paní Goodhopeová, ale později pošleme pro vaši služebnou."

„Žádnou nepotřebuji."

Změřil ji nevěřícným pohledem.

„Skutečně. Vždy jsem se oblékala sama," vysvětlila Raven. „Sloužící pro nás znamenali luxus. Až do mého příjezdu do Anglie jsem neměla nikoho, kdo by mi s čímkoliv pomáhal."

Kellovo temné obočí se překvapeně povytáhlo, avšak nechal to bez komentáře. „Dobře. Uvidíme se dnes večer."

Už se obrátil k odchodu, když vtom ho Raven zastavila. „Pane Lassetere…, Kelle…, jsem vám vděčná za vaši záštitu. Vím, že jste si život se mnou neplánoval."

Lehce se pousmál. „Občas se mi stane, že –rozená rytířskost vyhraje nad zdravým rozumem."

„Přesto bych vám ráda poděkovala."

„Můžete mi poděkovat, až si budete jistá, že vaše dobrá pověst zůstala bez úhony." Na chvíli zaváhal a pak se na ni významně podíval. „Nezapomeňte, že ze všeho nejdříve musíme naplnit náš sňatek. Pokud ovšem nechcete, aby o legálnosti našeho manželství mohl později někdo pochybovat."

Raven se zarazila. Něco takového ji ani nenapadlo. „Samozřejmě, máte pravdu."

Jeho úsměv pozbýval humoru. „Jste si jistá, že ještě nechcete couvnout, slečno Kendricková? Copak vás vůbec neděsí vyhlídka na noc strávenou v mé posteli?"

Upřeně se na něho podívala. Jizva těsně pod okem dodávala jeho výrazu na divokosti a nenechávala nikoho na pochybách, že by se nesnížil k násilnosti, zatímco z pronikavého pohledu temných očích sálal žár a živelná energie. Stačil jeden jeho pohled a Raven se chvěla…, stejně jako při myšlence, že se budou milovat.

„Vždyť se to stane jen jednou," zašeptala.

„Ano, to úplně postačí.“ Z tónu jeho hlasu pochopila, že z nutnosti naplnění jejich manželství nemá větší radost než ona. „Jen dnes večer.“

S lehkou úklonou ji tam nechal stát a odešel.

Osamocená Raven si skousla vrchní ret a přemýšlela, jestli neudělala zásadní chybu, když se oddala do rukou naprostého cizince. Zvláště pak tak znepokojujícího jako Lasseter. Vypadal temný, nebezpečný a krásný jako hřích s očima překypujícíma vášní a energií – pravý opak muže, kterého původně chtěla. Navzdory instinktům i zdravému rozumu ji však Kell záhadně přitahoval. Živelná energie a žár, který z něho sálal, v ní rozechvíval každičký nerv. A myšlenka na dnešní noc…

Jestli to, co si pamatuje ze včerejška, je pravdivé, pak Kell Lasseter je vskutku skvělým a zkušeným milencem.

Zavřela oči a z hrdla vydala žalostný sten. Ona přece *nechce* skvělého a zkušeného milence. Nepotřebuje ho, vždyť má svého piráta. Pro dnešní noc však musí udělat výjimku. Stane se Lasseterovou ženou.

Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. Pro jednou se přece nic nestane.

Pevně rozhodnutá zbavit se znepokojujících myšlenek se Raven vydala do přijímacího pokoje, aby zde napsala dopis svému bývalému snoubenci.

Než se Raven spokojila se svým výtvorem, trvalo to déle než hodinu. Musela Halfordovi vysvětlit, jak ji ve svatební den unesl muž, který před dávnou dobou získal její srdce.

Nelíbilo se jí, že mu musí lhát, avšak považovala to za nutné nejen pro záchranu své dobré pověsti, ale i pro ukonejšení Halfordovy poraněné pýchy. Vévoda se jevil jako velice hrdý člověk a ona, i když ne vlastní vinou, ho urazila. Proto s potěšením zjistila, že její omluvný dopis nakonec vyzněl opravdu upřímně.

Připadalo jí to zvláštní, ale přes všechen strach, který ji občas zcela pohltil, cítila zvláštní úlevu, že se nestane Halfordovou ženou. Jeho ztráta neznamenala nic proti tomu, kdyby přišla o někoho, koho by skutečně milovala.

Raven zapečetila obálku a nechala poslat pro O’Malleyho, kterého pověřila doručením dopisu Halfordovi. Tomu se však úkol vůbec nezamlouval.

„Už jsem ten vymyšlený příběh slyšel, slečno Raven," sluha protestoval skoro tak urputně jako před chvílí její dědeček. Jeho pověst je přímo odstrašující."

„Ale to já přece všechno vím," bránila se Raven. „Musím však věřit, že to jsou jen pomluvy."

„Ale jeho bratr…"

„Kell není jako jeho bratr, O'Malley, jsem si tím jistá. Ale jak jsi už sám řekl, nemám na výběr. Sňatek s panem Lasseterem je jediný způsob, jak mohu předejít katastrofě."

„Možná ano," souhlasil O'Malley neochotně, „ale nerad bych viděl, jak vám ubližuje."

„Já vím. Ale to nejhorší je už za mnou." Povzbudivě se na něho usmála a pokračovala se svými neochvějnými argumenty, dokud sluhu neuklidnila alespoň natolik, aby doručil dopis.

Jakmile odešel, Raven si oddychla. Nemohla O'Malleymu zazlívat, že překračuje hranice mezi sluhou a paní, poněvadž věděla, že ji má opravdu rád a bojí se o ni. Připadal jí spíše jako její starý přítel. Vždy se pohyboval někde nablízku, aby na ni mohl dávat pozor a zakročit, kdyby jí snad hrozilo nějaké nebezpečí.

Když si vzpomněla na první příhodu, při níž ji sluha musel utěšovat, žaludek se jí sevřel úzkostí. Tehdy dovršila deseti let. Těšila se na návštěvu narozeninového večírku urozené slečny Jane Hewittové. Jedenáctiletá Jane byla dcerou nejvznešenějšího šlechtice na ostrově a na narozeninový večírek pozvali všechny děti urozených rodičů.

Raven udělala velkou chybu, poněvadž svého nevlastního otce požádala o nové šaty, Ian Kendrick nejen její prosbu odmítl, ale ještě jí uštědřil krutou lekci.

„Ty nepotřebuješ nové šaty, Raven, protože nikam nejdeš. Bastardi do tak slušné společnosti nepatří." Hleděl na ni chladnýma očima. „Nikdy nebudeš patřit nikam jinam než mezi ty nejposlednější a nejubožejší."

Bastard. Při tom slově Raven projela ostrá bodavá bolest. tu chvíli mohla tak akorát spolknout slzy, které se jí draly do očí. Ne že by toužila po nových šatech. Spíše než stuhy a volánky měla raději své staré obnošené sukně a haleny. Ale být stále ponižována pro svůj původ, jejž ona nemohla nikterak ovlivnit, a ještě k tomu ze strany svého nevlastního otce… Jeho krutost prostě neznala mezí.

Dívka utekla do stájí a skryla se s pláčem na seníku, kde ji našel O'Malley. Posadil se vedle ní a snažil se ji utěšit.

„Jsem bastard, levoboček, O'Malley. Nikdy nebudu nic lepšího. Jsem nikdo."

„To není pravda, slečno Raven. Jste překrásná mladá dáma. A to, kdo vás zplodil, není tak důležité jako to, jakým člověkem jste uvnitř." Dotkl se svého srdce.

„Ale já nemám otce."

Jestli potřebujete otce, budu jím já." Poplácal ji po rameni. „A teď si utřete slzičky a pojďte se se mnou podívat na novou kobylku. Je nádherná. Srst má stejně černou a lesklou, jako jsou vaše vlasy."

Ian Kendrick zemřel o dva roky později, ale Raven se nikdy nezbavila svého strachu, že bude veřejně označena za nemanželské dítě.

A stejně jako její matka snila o dni, kdy se bude moci vrátit do Anglie a zaujmout postavení ve společnosti, které získá jen díky tomu, že nikdo nebude znát pravdu o jejím původu.

Raven si myslela, že se skvělým titulem před jménem si své tajemství jednou vezme do hrobu. Nikdo si nedovolí pochybovat o neposkvrněném původu vévodkyně. A ona bude konečně někam patřit.

Ale nyní náležely všechny tyto sny minulosti.

V zoufalé snaze zbavit se svých neradostných úvah Raven zazvonila na hospodyni. Po většinu svého života se cítila osamělá, tak proč by na tom najednou něco měnila.

Podařilo se jí do sebe vpravit několik doušků světlého čaje, když však posléze vycházela po schodišti do své ložnice, znovu se vrátil hořký pocit beznaděje a samoty. Veškeré napětí a emocionální zmatek posledních dnů si vybralo svou daň.

Myšlenku na oblékání do svatebních šatů téměř nedokázala snést. Možná by si měla trochu odpočinout. Pak jí snad bude lépe.

Shodila ze sebe vypůjčené šaty, vklouzla pod přikrývku a zavřela oči. Téměř ve stejnou chvíli usnula. Nejednalo se o hluboký povzbuzující spánek, který by jí dodal nových sil, ale o lehké podřimování naplněné neklidnými sny o jejím milenci.

Překvapila ji jeho zlost. Oči mu žhnuly jako černé uhlí a prsty pevně sevřely hebké prameny vlasů. Drsně se jí zmocnil. Raven zatajila dech a snažila se uniknout bolesti, kterou jí muž způsoboval. Nikdy předtím se nechoval tak zuřivě.

„Nemůžeš ho milovat," vrčel jí přímo do pootevřených úst. „Nikdy nezíská tvé srdce."

„Ne," slibovala, „nikdy. Mé srdce patří jen tobě."

Kousek se od ní odtáhl a ona se mu podívala do očí. To nebyl její pirát! Choval se stále stejně vášnivě a jeho temné oči ji spalovaly stejně jako dřív, ale něco se na něm změnilo. Hleděl na ni totiž Kell Lasseter.

Konečně mu viděla do tváře, ve které se zračila hluboká touha a chtíč. Vypadal až ďábelsky krásný a působil daleko nebezpečněji než její pirát.

Vyděšená mu přitiskla ruce na prsa a snažila se ho odtlačit. Pod prsty cítila horkou pokožku a chvějící se svaly. Jakmile se jí podíval do očí, srdce se jí rozbušilo ve stejném rytmu jako to jeho. Zlobil se na ni – za to, že zranila jeho bratra a že ho donutila, aby si ji vzal.

Ale ona se na něho také zlobila. Vždyť zmařil její plány a zničil jí život. Vzdorovitě se na něho zahleděla.

Sklonil se k ní a hladověji políbil. Celým tělem jí projela důvěrně známá vlna vzrušení. Chtěla ho odmítnout, zvítězit nad ním. Jako by mezi sebou bojovali o nadvládu… Vedli bitvu touhy, kterou nikdo z nich nemohl vyhrát.

Celým svým tělem vnímala jeho horkou vášeň, a když jí jazykem pootevřel rty a prudce vnikl dovnitř, srdce jí začalo divoce bít jako na poplach. Sálala horkem, vzrušením a vášní.

Vzepjala se a snažila se osvobodit z jeho ocelového objetí, ale on ji ještě více přitiskl. Raven už nevnímala nic než jeho ztopořený horký úd. Bradavky jí ztuhly touhou a v podbřišku cítila bolestné napětí.

Stehna pevně stiskla k sobě, přesto se mu však podařilo vniknout mezi nejedním prstem. Našel ji horkou a připravenou. Celá se chvěla a on vydal drsný zvuk vášnivého očekávání. Vsunul prst hlouběji, až do štěrbinky pokryté vlhkou touhou.

Bezmocně roztáhla nohy a plně se mu otevřela. Nemohla popírat svou pravou podstatu. Nedokázala se bránit proti vášni, jež spalovala celé její tělo. Vždyť právě tohle chtěla. Divoce se milovat s tímto tajemným mužem. Jejich ústa se střetla a ona ho začala pobízet…

Náhle uslyšela tichý hlas. Někdo volal její jméno. Raven otevřela oči a ztuhla. Na posteli vedle ní seděl ten, s kým se právě milovala. Ne, nebyl to on. Hleděl na ni budoucí manžel. Kell Lasseter se jedním bokem opíral o postel a třásl jí ramenem, aby ji konečně probudil.

V teplém světle lampy jeho rysy zněžněly a překypovaly smyslností. Tolik jí připomínal vášeň z jejího snu. Když se pohledem střetla s temnýma očima, celým tělem jí projela prudká vlna vzrušení.

Celá její bytost ji bolela touhou. Tolik ho chtěla. Věděl, o čem snila?

Pak očima klesl níže a Raven zrudla. Přikrývka jí sklouzla téměř až k pasu a z hlubokého výstřihu spodničky vykukovalo jedno nahé ňadro.

Rychle zkřížila ruce na prsou, aby se bránila jeho pohledu, ale Kell dělal, jako by se nic nestalo.

„Je čas," řekl krátce a jeho hlas zněl tak smutně, jako by místo na svatbu mířil na popraviště.

7

Svatba se vůbec nepodobala té, kterou si plánovala. Místo v honosném kostele se stovkami urozených hostů řekla své ano v přijímacím pokoji venkovského sídla. O'Malley a Goodhopeovi šli za svědky. Oblékla si jednoduché šaty šeříkové barvy a vlasy si svázala do hladkého drdolu.

Ani její manžel nevypadal jako urozený šlechtic, s nímž chtěla spojit svůj život posvěceným svazkem manželství. Místo honosného titulu a pohádkového bohatství skutečný manžel vlastnil hráčský brloh a považovali ho za pochybnou partii. A už vůbec nepůsobil tak bezpečně, jak se domnívala. Nic na Kellu Lasseterovi nebylo bezpečné.

Když naslouchala obřadním slovům, která navždy svazovala její život s Kellovým, Raven si uvědomila, že z jejího výrazu musí být všem jasné, jaké má pochyby, neboť Kell jí náhle zašeptal do ucha: „Usmívej se, lištičko. Jsi na svatbě, ne na pohřbu."

Škrobeně zvedla hlavu a snažila se usmát, ale dokázala pouze, vykouzlit pochybný úšklebek. Kdyby se včera provdala za svého vévodu, právě by stolovala u přepychově prostřeného stolu se stovkou urozených přátel. Místo toho na ni čekalo jen lehké jídlo ve společnosti manžela.

Když společně odcházeli do jídelny, na chvíli na svou celoživotní chybu zapomněla, neboť si všimla, že Kell kulhá dokonce i s hůlkou.

„Po tom dnešním cestování jsem jako ochrnutý," vysvětlil, jakmile uviděl její tázavý pohled.

Výčitky svědomí jí zabránily, aby se usmála. „Mohla bych pro tebe něco udělat?"

„Ne. Ale obávám se, že dnes v noci budeš muset převzít vedení. Nejsem tak docela v pořádku, abych mohl podat výkon, jaký se od novomanžela očekává."

Raven cítila, jak se jí sevřel žaludek.

Celou večeři mlčela a z každého chodu jen tak nepatrně uždibla. Přítomnost jejího manžela ji vyváděla z rovnováhy natolik, že se nedokázala na nic soustředit. Každý jeho pokus o konverzaci odbyla jednoslabičným slovem.

Kell si její rezervovanost vyložil po svém. Minulou noc byla tak horká, tak hladová a plná touhy, že z něho málem ztrhala košili. Ale dnešní noci, bez účinku afrodiziaka, si už moc dobře uvědomuje, kým on ve skutečnosti je – polovičním Irem, vlastníkem hráčského pekla, kterého obvinili z vraždy.

Znovu se ho zmocnila zlost. Skutečnost, že Raven důvěřovala svému irskému sluhovi a tvrdila, že jí jeho irské kořeny nevadí, ho nepřesvědčila o tom, že je jiná než všichni namyšlení Angličané její společenské vrstvy. Zajisté ho právě teď jeho urozená nevěsta srovnává s vévodou, kterého si původně hodlala vzít. A jistě zjistí, že jeho neurozenost je značným nedostatkem.

Kell pevně sevřel číši s vínem, vzápětí si však začal v duchu nadávat. Proč by mu vůbec mělo záležet na tom, co si o něm myslí? Po dnešní noci půjdou každý svou cestou.

Nicméně i to ho popouzelo. Pro Raven je dost dobrý na to, aby ji zachránil od společenské katastrofy, nicméně jeho kvality nejsou dostatečné, aby s ní mohl sdílet společný život jako její manžel – ne že by o něj nějak stál.

Pravdou zůstávalo, že ji chce, pomyslel si a vztekle zaklel. Bolest v noze představovala nic ve srovnání s bolestí, která mu pulzovala ve ztopořeném údu.

„Půjdeme si lehnout?“ Zeptal se ochraptělým hlasem. Jeho manželka viditelně ztuhla. A když Kell odsunul židli a vydal se kolem stolu, aby ji pomohl vstát, hleděla na něho doširoka otevřenýma modrýma očima.

„Myslel jsem, že se mě nebojíš,“ pronesl upjatě. Skousla si vrchní ret.

„Vůbec ne, skutečně.“

„Pak se přestaň dívat jak raněná laň. Nemám v úmyslu tě znásilnit. Sex je mnohem příjemnější, když s ním žena souhlasí.“

Následkem jeho sarkastické poznámky Raven zprudka zvedla bradu. A přesně toho chtěl dosáhnout. Viděl raději, když jí z očí sálal vzdor. Pak nezažíval takové problémy s bláhovým citem, který se ho v její společnosti neustále zmocňoval.

Kell odsunul Raveninu židli a počkal, až manželka vstane. Pak jí galantně nabídl rámě. Doprovodil ji až ke své ložnici a nechal ji vstoupit jako první. Místnost jen chabě osvětlovala jedna lampa a v krbu tiše praskal oheň.

Jakmile za nimi zavřel dveře, všiml si, že se Raven zarazila a upřeně zírala na obrovskou postel s brokátovými nebesy. Přikrývku

sloužící rozestlali. Raven rychle uhnula pohledem a snažila se soustředit na něco jiného.

„Předpokládám, že tady pořádáš své orgie?“ Zeptala se. Kell přemýšlel, jestli chce něco takového skutečně vědět, nebo jestli se jen snaží ubít čas.

„Co může dobře vychovaná dáma vědět o orgiích?“ Odfrkl.

„V mých kruzích je i několik gentlemanů, kteří jsou členy Ligy pekelníků. Slyšela jsem… Není těžké si představit, jakých perverzností se na svých shromážděních dopouštějí.“

Kell o Lize pekelníků už slyšel. Jednalo se o hejno urozených darebáků a dobrodruhů. Nikdy ho však nepozvali, aby rozšířil jejich řady.

„Žádné orgie nepořádám,“ odvětil Kell suše.

„Snad mi nechceš namluvit, že jsi úctyhodný muž?“

„Něco takového jsem opravdu neměl v úmyslu. Chtěl jsem jen říct, že v posteli dávám přednost jen jedné ženě. A nejsem milovníkem perverzností.“

Když si vzájemně propletla prsty a začala se rozhlížet po pokoji, uvědomil si, že je nervózní.

„Jestli tě to uklidní, lištičko, slibuji, že se pokusím svou chlípnou touhu držet na uzdě. A kdyby se mi to náhodou nepodařilo, můžeš po mně zase střelit.“

Upřeně se na něho podívala. „Už jsem *řekla,* že se nebojím.“

Kell si povzdychl. „To je pravda. Proto půjdeme rovnou k věci, ať už to máme za sebou.“

Začal si rozvazovat kravatu a zjistil, že ho Raven upřeně pozoruje. „U nás to je zcela obvyklé, že se lidé, než jdou do postele, vysvléknou, madam.“

„Cože? Tak brzy? Vždyť tě skoro ani neznám.“

„Minulou noc jsi se tak ostýchavě nechovala.“

„Ale minulou noc mě ovládala droga. Skoro si vůbec nevzpomínám, co se dělo.“

Kell ji vážně pozoroval a zvažoval, zdali mluví pravdu. Zřejmě skutečně pod vlivem silných narkotik ztratila jakékoliv zábrany, aniž by o tom věděla. Zlobilo ho, že on jako jediný si na noc plnou vášně pamatoval. Nicméně nemínil jí uvěřit, že je tak nevinná, jak se snaží předstírat.

„Dovol mi tedy, abych ti osvěžil paměť. Málem jsi mě znásilnila. Vůbec ses nebála jakýchkoliv intimností, a dokonce jsi je vřele a vášnivě vítala.“

„To jen kvůli tomu, že… Považovala jsem tě za někoho jiného."

„Někoho jiného?" Kell si zděšeně uvědomil, že se chová jako žárlivý manžel. Raven byla ještě panna, to věděl, což však neznamenalo, že si nemohla s někým užít noc plnou vášně. „Chceš říct, že jsi už měla milence?"

„Ne, to ne. On není… skutečný."

Nechápavě se na ni podíval. „Snad bys mi to mohla vysvětlit."

„Nejsem si jistá, jestli mě pochopíš."

„Budu se snažit."

Bezradně rozhodila rukama a začala přecházet po místnosti. „Nejsem vůbec tak zkušená, jak si myslíš. Ještě nikdy jsem to nikomu neřekla, ale já… jsem si milence vysnila." Tváře se jí zbarvily studem.

„Pokračuj. Jsem zcela fascinován. Proč bys však potřebovala neexistujícího milence, když všude kolem je plno ochotných gentlemanů, kteří by rádi splnili vše, co ti uvidí na očích?" Zeptal se Kell nevěřícně.

„Protože, jak jistě víš, dobře vychovaná lady nesmí mít milence, jestli tedy nechce přijít o dobrou pověst." Na chvíli zaváhala. „A poněvadž to je daleko bezpečnější. Takhle se jeden prostě nemůže zamilovat."

„A to tě tolik trápí? Že by ses mohla zamilovat?"

„Ano." Zdálo se, že je jeho otázkou překvapená. „Tak sis pozvala imaginárního milence?"

„Ano," přiznala neochotně. „Vlastně jde o piráta." Kell ztratil řeč. Raven ho nepřestávala překvapovat. Znovu se duchem vrátil do včerejší noci a vzpomněl si, jak Raven omámeně vzdychala a jak ho oslovovala: Můj piráte. Zcela evidentně si ho spletla. Čímž se sice dá vysvětlit její dychtivost, ale ne sexuální zkušenost.

„Musíš mít velice živou představivost. To však nevysvětluje, odkud ses naučila vše, co jsi mi včera předváděla. Moc dobře jsi věděla, jak mě máš vzrušit."

„No, jestli to musíš vědět…" Tváře jí doslova hořely. „Mám knížku… Je to erotický příběh, který napsala jedna Francouzka. Kdysi ji unesli turečtí piráti. Stránky překypují vášní a všechno je… zcela přesně popsané. Když jsem dostatečně vyrostla, dala mi ji maminka."

„Tvá *matka?*"

„Věděla jsem, že to nepochopíš."

Kell na ni upřeně zíral. Něco takového by opravdu nečekal.

„Tak mi to vysvětli. Proč by tvá matka chtěla, abys byla zběhlá ve věcech týkajících se sexuálního života?“

„Poněvadž si myslela, že ta kniha pro mě bude varováním,“ odpověděla Raven rozechvělým hlasem. Ještě než jsem se narodila, maminka se beznadějně zamilovala do někoho absolutně nepřijatelného. Celý život se na něho snažila zapomenout, ale marně. Nakonec steskem zemřela. Doufala, že mi ta kniha bude navždy připomínat ničivou sílu, jakou může láska mít. Láska je smrtelný jed. Může ti vniknout do mozku a zcela zničit zdravý rozum a logické uvažování. Ženy, které milují, ztratí jakoukoliv kontrolu nad svým životem.“ Raven mimovolně zatnula pěsti. „Přísahala jsem si, že se nevydám v jejích šlépějích.“

Podívala se na Kella, jak přijal její vysvětlení. Výraz jeho očí skrýval hustý závoj dlouhých řas.

„A ty se bojíš, že by ses do mě mohla zamilovat?“ Zeptal se.

„No… já…, „ koktala Raven. Najednou zjistila, že svůj největší strach nedokáže jen tak lehce zformulovat. „Nechci se zamilovat do tebe…, ani do žádného jiného muže. A ani nechci, aby ses ty zamiloval do mě, jako se to stalo tvému bratrovi.“

Raven viděla, jak Kell pevně stiskl zuby. „Myslím si, že něco takového nám nehrozí. Náš sňatek je ryze obchodního charakteru, nic víc. Nehodlám doplnit řady mužů, kteří podlehli tvému kouzlu.“

„Ujišťuji tě, že o něco takového ani nestojím,“ odsekla Raven poněkud kousavěji, než měla v úmyslu. „Copak, lištičko? Poraněná pýcha?“

Jízlivost v jeho hlase se jí vůbec nezamlouvala. „Nebudu se muset bát své poraněné pýchy, když ty jednou provždy zapomeneš, že vůbec existuji.“

„Právě na to se chystám…, jen co naplníme náš sňatek.“ Raven zkoprněla a mlčky zírala, jak si její manžel svléká košili. Pod bronzovou kůží se rýsovaly mohutné svaly a hrud pokrývaly tmavé chloupky.

Představa, že bude za chvíli úplně nahý, ji znervózňovala. „Doufám, že se nechceš zcela obnažit?“

„No, možná si nevzpomínáš, ale včera v noci jsem toho příliš nenaspal. Když vezmeme v úvahu nedostatek spánku a bolest, kterou mi způsobuje poraněná noha, nemůžeme doufat, že náš milostný akt bude kdovíjak bouřlivý. Takže bych sice mohl zůstat klidně oblečený, ale věř mi, bude to tak pohodlnější.“

Vlažné chování manžela se nezdálo Raven ani trochu lichotivé, ale Kell vypadal pevně rozhodnutý celou tu frašku co nejdříve ukončit. Sedl si na židli, aby si sundal boty a kalhoty.

Raven uviděla důkladně obvázané stehno, ovšem to ji v dané chvíli vůbec nezajímalo. Zůstala totiž zcela fascinována jeho svalnatým tělem. Dobrotivé nebe, působil tak okouzlujícím dojmem.

Mimovolně sledovala úzký proužek temných chloupků, který směřoval přímo k nahému údu, a zatajila dech. Vypadal právě tak živoucí, jak si ho představovala…, a ještě trochu více. Milovat se se svou fantazií nebylo totéž jako se oddat cizímu muži. Velice skutečnému muži, hmatatelnému muži s horkou pokožkou a s pevnými svaly.

Uvědomila si, že ji pozoruje, a odvrátila se. Ale jen na chvíli. Když vstal a začal se k ní pomalu přibližovat, znovu ji zcela pohltil intenzitou svého pohledu. Vypadal úplně jako její pirát, jen s tou výjimkou, že temné stíny v jeho tváři působily ještě hrozivěji a nebezpečněji. Přesně jako v jejím posledním snu.

Zastavil se těsně před ní. Nemohla se ani pohnout. Nevědomky zvedla ruku a konečky prstů přejela po pevné linii jeho brady, přičemž se dotkla drsné jizvy.

„Děsí tě má tvář?“ Zeptal se tichým hlasem.

Ta otázka ji polekala. Stál před ní nádherný muž obdařený až ďábelskou schopností zaujmout každou ženu a žádná jizva na tom nemohla nic změnit. Ve skutečnosti jen přispívala k mužné smyslnosti. Dodávala jeho tváři jiskru nebezpečí, což hluboko uvnitř Raven probouzelo žádostivou vášeň a hlad. A rovněž myšlenky na bolest, kterou musel vytrpět.

„Ne, vůbec ne,“ odpověděla něžně. „Spíše přemýšlím, jak jsi k ní přišel.“

Zamračil se. „To není hezký příběh.“

Prudce ji popadl za ruku a odtáhl ji. „Teď by mě spíše zajímalo, lištičko, jestli dokážeš odložit svou pýchu.“

„Já… Nejsem si jistá, jestli ti rozumím.“

„Jsem příliš unavený a noha mě bolí natolik, že se ti budu muset zcela oddat. Takže musíš převzít iniciativu.“

„Ach tak.“ Tváře jí zrůžověly rozpaky. „Nejsem si jistá, jestli budu vědět, kde začít.“

„Vždyť jsi říkala, že v té tvé knize je všechno dopodrobna popsáno.“

„Ano, ale o něčem číst je úplně jiné než to provádět…“

„Tak snad bys mohla zavřít oči a zavolat na pomoc svou bujnou představivost.“ Když se zamračila, Kell navrhl: „Začni polibkem.“

Se zavřenýma očima pozvedla obličej a rty mu přitiskla na jeho… Žádná reakce. Očekávala, že se zmocní jejích rtů tak, jak to dělával ve snu, ale Kell zůstal chladný a zcela bez reakce jako socha.

Přitiskla se k němu celým tělem a na rtech ucítila nepatrnou stopu vzrušení. O chvíli později ji pevně objal, ale polibek se zdál stále stejně váhavý, jako by se musel přemáhat, aby se jí jen dotkl.

Raven prsty odhodlaně zajela do temné hřívy hebkých vlasů a přitiskla si jeho obličej blíže ke svému. Výsledkem odvážného činu se stala vášnivá jiskra, která zcela probudila dřímající vášeň.

Konečně se jí podařilo ho vzrušit. Když ji přitiskl k sobě a na břiše ucítila horký důkaz jeho touhy, omámeně vydechla.

Prsty ji vzal za bradu a pozvedl ji tak, aby jí viděl do očí. S určitostí tušila, že v nich vidí směsici touhy a strachu. Moc dobře věděl, co se s ní děje. Vnímal nepravidelný tep jejího srdce, cítil horkost její pokožky.

A pak ji skutečně políbil. Už se nemusel přemáhat. Sklonil hlavu a její rty překryl svými jako muž dožadující se svého práva. Jazykem pronikl hluboko dovnitř a líbal ji, jako to dělával v jejích snech.

Raven z hrdla unikl vzrušený sten. Věděla, že by se slušelo jeho kouzlu bránit, ale náhle se cítila tak malátná, tak bezbranná jako nikdy předtím. Celé tělo se jí chvělo touhou a krev v žilách doslova vařila.

Odtáhl se od ní a mlčky jí hleděl do očí. Na muže měl až neskutečně dlouhé řasy černé jako inkoust, pomyslela si Raven.

Beze slova ji začal vysvlékat. Pomalu jí rozepnul knoflíčky na šatech a stáhl jí je z ramen, až dopadly na zem. Když si všiml pevně zatnutých pěstí, v očích se mu zračila účast a sympatie, avšak pokračoval dále. Vyzul jí střevíce, stáhnul punčochy a pak se zaměřil na mašle na korzetu a dále na spodničku. Odstraňoval jeden kousek spodního prádla za druhým, dokud před ním nestála zcela nahá a bezmocná.

Fascinovaně ji hltal očima a Raven cítila, jak se celá chvěje. Pomalu klouzal pohledem po bujných ňadrech, úzkém pase, klenutých bocích, štíhlých nohou… Jeho pohled jako by ji spaloval a mezi nohama cítila pulzující bolestnou touhu.

Zhluboka se nadechla a snažila se nevnímat vášeň, která se jí zmocňovala. Musí se naučit ovládat. Musí překonat dnešní noc a pak už bude navždy volná.

Nedokázala však zůstat jednoduše zcela chladná, zatímco on stál tak blízko ní. Cítila, jak z jeho těla sálá živelná energie a žár. Natáhl ruku a z vlasů jí vytáhl ozdobné špendlíky, čímž uvolnil kaskádu hebkých vlasů, jež se jí smyslně svezly po ramenech. Jeho oči vypadaly překrásně, temné jako půlnoční obloha a právě tak hluboké.

Mlčky se otočil a odcházel k posteli. Fascinovaně pozorovala jeho graciózní pohyby, široká ramena, která se zužovala k rovným bokům a k pevnému zadku. Měl silná stehna a svalnatá lýtka, která svědčila o jeho sportovním založení. A když si lehl na postel a ruce si založil pod hlavu, znovu ji vylekal svou silnou erekcí.

„Pojď sem, Raven." Dotkl se matrace po svém boku.

Téměř bezradně došla k posteli a tázavě se na něho podívala. Kell však zůstal nehnuté ležet.

Chce, aby převzala iniciativu, vzpomněla si. Vždyť to ona ho postřelila. Jednat se zdálo daleko obtížnější než se jen poddat horkým dotekům a počkat, až ukojí svůj chtíč.

„Co mám dělat?" Zašeptala.

„Cokoliv chceš. Sama brzy zjistíš, co se mi líbí."

Sklopila oči a podívala se dolů na jeho pulzující úd. Nejisté se k manželovi naklonila a ruce mu položila na prsa. Pod prsty ucítila bušící srdce, horkou pokožku, pevné svaly a hebké chloupky. Jeho výraz zůstal neměnný, když však rukama pomalu cestovala dolů přes pevné svaly až k plochému břichu, cítila, jak se ho zmocňuje napětí.

Raven si dodala odvahy a posunula ruce ještě kousek níže a jako by náhodou prsty lehce přejela po ztopořeném mužství. Jeho vyvinutý úd sebou mimovolně škubl a Raven zatajila dech. Přivřela oči a rozkošnicky si představovala, jaké by bylo cítit jeho délku uvnitř svého ženství stejně jako ve snech.

Celým tělem jí projela prudká vlna vzrušení.

Raven se donutila ke klidu a prsty pevně obkroužila kolem tepajícího penisu. Když uslyšela přerývaný dech, vzhlédla ke Kellovi a stala se zajatkyní jeho hypnotizujícího pohledu.

Zdálo se, jako by se do ní vpíjel, a předával jí tak svou horkou vášeň. Pevné mužské rysy zněžněly a Raven se zmocnila téměř neovladatelná chuť dotknout se jeho staré rány a smazat ji spolu s bolestí, kterou mu přinesl život.

Zoufale ho chtěla potěšit a ze všech sil se snažila vzpomenout si, co se psalo v knize. Zatajila dech, sklonila se dolů a tepající úd

vsunula mezi rty. Kellem projela exploze vzrušení a vášně. Raven si omámeně uvědomila, že je stejně vzrušená jako on. Fascinovalo ji vědomí, že v něm dokáže vyvolat tak silnou reakci.

Vtom Kell převzal iniciativu. Natáhl se a do dlaní uchopil její plná ňadra. Horkost jeho doteků spalovala citlivou pokožku. Růžové hroty bradavek okamžitě reagovaly.

A když se snažila odtáhnout, pevně je sevřel mezi prsty a pomalu s nimi kroutil, čímž jí způsoboval tak neskutečnou rozkoš, že jen slastně přivřela oči a vychutnávala vše, co jí mohl dát.

Jeho doteky působily až magicky. Dráždil ji tak promyšleně, že ani na chvíli nepochybovala o tom, že je mistrem v prodlužování vášně. Tuhé bradavky střídavě hladil bříškem palce a pak je zase palčivě hnětl mezi dvěma prsty. Potom ji chytil v pase, přitáhl si ji k sobě a jednu bradavku vzal mezi zuby. Začal ji dráždivě sát, hladit špičkou jazyka a něžně kousat.

Raven omámeně vykřikla, vzepjala se jako luk a zcela se mu nabídla. Kell věděl, po čem touží, a dále v ní svým umem vyvolával slastné vlny vzrušení. Zatímco jednou rukou dráždil volné ňadro, druhou vklouzl mezi dlouhá stehna a dotkl se citlivého místečka jejího vzrušení. Byla vlhká vlastní touhou, a jakmile si Kell prsty razil cestičku k lepkavému jadérku, z hrdla jí uniklo tiché zasténání.

Když do ní pomalu vsunul dva dlouhé prsty, málem spadla z postele. Reflexivně sevřela stehna kolem jeho ruky a začala se nedočkavě kroutit. Moc dobře věděla, jak slastný pocit uspokojení v ní včera večer dokázal vyvolat. Tentokrát si však muže, který jí poskytoval rozkoš, naplno uvědomovala.

V pomalém, přímo mučivém rytmu vytáhl vlhké prsty ven a znovu je vsunul dovnitř. Zcela bez dechu se přimkla k jeho hrudi, neschopná bránit se pocitům, které se jí zmocňovaly. Jeho palec pak našel orosené poupě slasti a začal po něm lehce přejíždět, zatímco prsty pokračoval v rozkošném mučení, čímž ji přiváděl stále blíže a blíže, až na samotný okraj vyvrcholení.

Napětí, které se jí zmocňovalo, narůstalo, až měla dojem, že to už déle nevydrží.

„Teď, lištičko," nabádal ji, jeho temné oči žhnuly vzrušením.

Nepotřebovala další povzbuzování. Téměř slepá touhou rozkročila nohy a opatrně, aby se vyhnula jeho zranění, na něho obkročmo dosedla.

Oběma rukama ji chytil za zadeček, kousek ji nadzdvihl a posunul tam, kde ji chtěl mít. Špičkou vztyčeného penisu směřoval přímo do jejího horkého středu.

Raven cítila, jak ji pohlcuje vášnivá touha. Omámeně sledovala, jak Kell bere tvrdý úd do ruky a hebkou hlavičkou přejíždí po vlhkém uzlíčku rozkoše. Pak ho vsunul do horké štěrbinky a jedním prudkým vpádem vnikl dovnitř.

Zalapala po dechu a vydala tlumený výkřik. Projela jí ostrá bolest. Okamžitě znehybněl a čekal, až bude připravená pojmout celou jeho délku.

„Uklidni se," šeptal. Zatímco jí rukama hnětl zadeček, rty ji něžně líbal na tvář. „Zkus se uvolnit."

I přes bolest, kterou cítila, se začala opatrně pohybovat, ale Kell ji zarazil a čekal, až bude schopná přijmout jeho další vpád. A bolest se začala pomalu vytrácet.

„Je to lepší?" Zeptal se, jako by dokázal číst myšlenky.

Přikývla a pohledem se vpíjela do jeho očí, jež přetékaly vášní a intenzitou. Tolik se podobaly očím jejího piráta, avšak vysněný milenec ji nikdy nedokázal uchvátit tak silně a bezbřeze jako Kell Lasseter.

Prsty vklouzl mezi jejich těla a začal se probírat jemnými chloupky ženského klína. Jakmile našel zduřelý pupen, znovu ji dráždil a slastně týral. Pouhým dotekem palce v ní vyvolával takové pocity, o jejichž existenci ani netušila.

Něčemu tak silnému se nedokázala ubránit. Těsně se k němu přimkla a za malou chvíli se její dech změnil v přerývané, slastné vzdechy.

Oběma rukama ji chytil v pase a posunul si ji na bocích tak, aby zcela vnikl dovnitř a naplnil ji svou zduřelou touhou. A pak ji políbil. Zatímco se jazykem nořil do jejích úst, horký úd neustále zvětšoval svůj objem a pomalu ji přiváděl k šílenství.

To je to, co mi chybělo, pomyslela si. *Tahle neuvěřitelná blízkost, spojení dvou těl a duší. Milování s vášnivým mužem z masa a kostí. Smyslný milenec, kterého bych mohla ochutnat a cítit jeho vůni. Živelné teplo, které sálalo z jeho žil…*

Vzrušení, jež v ní vzbuzoval, vypadalo ve skutečnosti úplně jinak, než jaké až doposud znala. Těsně se k němu přimkla, jako by se chtěla vpít do jeho podstaty a stát se jeho nezbytnou součástí.

S pevně zatnutými zuby do ní naposledy prudce vstoupil. Smyslná zběsilost, která se jí zmocnila, byla tak silná, že se Raven celá křečovitě chvěla a divoce vykřikovala.

Kell pod ní ztuhl v bolestném deliriu a v příštím okamžiku ji rychle nadzvedl. Životodárné sémě jí stříkalo na břicho, zatímco jeho tělo se otřásalo ve slastných křečích plných uvolnění.

Ještě dlouho po vyvrcholení jí celým tělem proudily hřejivé vlny slasti a ukojení. Raven si jen mlhavě uvědomovala, že vyčerpaně klesla na jeho mohutné tělo a tvář mu zabořila do prsou. Najednou se jí však rozbřesklo. Už ví, proč z ní tak rychle vystoupil. Nechce jí dát dítě.

Dříve, než začal mozek racionálně uvažovat, ji bolestně bodlo u srdce. Vždyť žádné dítě ani nechce. Rozhodně ne ve světě, kde by muselo žít bez milujícího otce.

Nemělo smysl, aby s Kellem o něčem takovém vůbec diskutovala, přiznala si. Natolik ji zahltily neradostné změny v jejím dokonale naplánovaném životě, že na to nejdůležitější prostě zapomněla. Pochybovala však, že by muž, který se nechtěl ženit, toužil po dítěti. Vždyť nechtěl být ani jejím manželem.

A po dnešní noci ani milencem.

Ležel nehnuté a ona na své hrudi cítila tlukot jeho srdce, pomalý a vyrovnaný. Konečně se pohnul a lehce se dotkl jejích vlasů.

„Řekni mi, vyrovnalo se to tvému fantazírování?“

Jeho otázka ji zároveň překvapila i vylekala. Daleko více se však bála své vlastní odpovědi. Vášeň, kterou cítila před malou chvílí, byla daleko intenzivnější, mocnější, než kdy zažila ve svých erotických snech se svým pirátem. Kell ji přivedl na místo divokého odevzdání se, přenesl ji přes vrchol věčné touhy a nutkavé potřeby ukojení.

To mu nikdy neodpustí. Odtáhla se od něho a lehla si na svou stranu postele. Překvapila ji bolest mezi nohama. „Myslím, že sny jsou lepší,“ řekla tichým hlasem a raději se vyhnula jeho pronikavému pohledu. „Iluze jsou méně bolestivé.“

„Ublížil jsem ti?“

„Ne…, vlastně ani ne. Ne více, než jsem očekávala.“

„Příště to už bolet nebude.“

„Žádné příště nebude.“

Když se natáhla pro přikrývku, aby skryla svou nahotu, zarazil ji. „Počkej chvíli.“

Vstal z postele a došel k toaletnímu stolku, odkud se vrátil s mísou naplněnou čistou vodou a s ručníkem. K Raveninu velkému

překvapení a zahanbení z ní jedním škubnutím stáhl přikrývku a smyl stopy po semeni a po panenství. Nejdříve omyl její tělo a pak své.

Jeho něžnost se k temnému výrazu vůbec nehodila, nicméně Raven v hlavě probleskly i další vzpomínky – jak se ji minulou noc, kdy se svíjela pod vlivem narkotik, snažil ukonejšit, jak ji znovu a znovu zbavoval nesnesitelného napětí, jež ovládalo celé její tělo. Vzpomínka na jeho smyslné doteky v ní znovu vyvolala touhu.

Uklidnilo ji, když se na chvíli vzdálil. Konečně se mohla zahalit do přikrývky. Kell vrátil umyvadlo na své místo a ztlumil lampu. Poté, co se vrátil do postele, celou místnost osvětlovalo jen mihotající se světlo z krbu.

Raven se na manžela letmo podívala. Nejednalo se o jejího piráta, ačkoliv měl stejně temný pohled, jeho ústa vypadala tak smyslná a měla na ni přímo pustošivý dopad, i když v ní vyvolával pocity, jimž se nemohla bránit.

Touha, kterou v ní probudil, představovala dokonce větší hrozbu než skandál, jemuž se ocitla tváří v tvář. Doufala, že sňatkem s Kellem zachrání svou dobrou pověst. K čemu to však všechno bylo dobré, když teď zešílí svou vlastní touhou?

Ani se na ni nepodíval. Lehl si na záda, ruce založil pod hlavu a zamyšleně zíral do brokátových závěsů.

„Opravdu chceš přijmout život v celibátu?“ Zeptal se po chvíli.

„Ano. Proč tě to tolik překvapuje?“

„Poněvadž ať je tvá fantazie sebeživější, sny se nikdy nedají srovnat se skutečnou vášní. Vsadím se, že za nedlouho budeš litovat, o co jsi dobrovolně přišla.“

„Tak to pochybuji. Se svou fantazií si docela dobře vystačím i sama.“

Obrátil hlavu a podíval se na Raven. „Uvědomuješ si, že může existovat i vášeň bez lásky?“

„Možná ano, ale nebudu riskovat. Nechci skutečného milence.“

Koutek jeho smyslných úst se nepatrně povytáhl. Jako tvůj manžel bych měl být potěšen. Alespoň mi nehrozí, že ze mě uděláš paroháče.“

„Toho se tedy rozhodně bát nemusíš.“

„Ale doufám, že něco takového nečekáš i ode mě?“

„Ne. Už jsem ti jednou řekla, že chápu, když budeš mít milenky.“

Upřímnost v jejím hlase Kella nepochopitelně rozčilovala. Jak je možné, že je vůči němu a jiným ženám tolik tolerantní? To Kell nedokázal pochopit.

Zamračeně ji pozoroval. Přece musí existovat nějaký vysvětlitelný důvod, proč ho to k té ženské tolik přitahuje. Ano, je to primární instinkt muže. Tím, že se zmocnil jejího těla, že byl první, kdo ji dobyl, ho k ní váže zvláštní pouto staré jako lidstvo samo. Je to primitivní zvířecí hlad zdravého muže na ochotnou ženu. Tudíž je přirozené, že ke své nové mladé ženě cítí jakési závazky.

Kell se rozhodl, že raději změní téma hovoru. „Měli bychom zavést určitá pravidla," navrhl stroze. „Mám dům v Londýně. Sice ho můžeš používat, kdykoliv se ti zachce, ale nakonec stejně budeš chtít mít svůj vlastní."

Překvapeně se na něho podívala. „Ty nechceš, abych žila s tebou?"

„Ať chci nebo ne, stejně alespoň chvíli budeme muset žít pod jednou střechou. Jestli ovšem chceme vypadat jako zamilovaný pár. Po čase můžeme každý jít svou cestou. Zítra odjedeme."

„Děkuji," zašeptala.

„Proč se raději trochu nevyspíš?"

Obrátila se k němu zády, černá opona rozcuchaného hedvábí se rozprostřela po polštáři.

Trvalo dlouho, než Kell uslyšel pravidelné oddychování, a ještě déle, než sám dokázal uvolnit napjaté svaly.

Navzdory únavě se spánek dlouho nedostavoval. Kell se v myšlenkách neustále vracel ke svému trápení. Jak je jenom možné, že povrchní milování, které měl v plánu, se změnilo v něco tak vášnivého a bezuzdného, co snad ještě nikdy nezažil? Raven se chovala tak ochotně a spontánně, že by v ní chtěl zůstat ponořený navždy.

Musel bojovat se svou vlastní touhou. Opustit její sladké tělo a vytáhnout tepající úd dříve, než do ní vstříkl horké sémě, byl téměř nadlidský výkon. Krátké milostné setkání ho neuspokojilo. Ještě stále cítil bujné křivky jejího těla tisknoucí se na jeho pevné svaly, hebkou pevnost panenské blanky, kterou on přetrhl…

Kell tiše zaklel. Vzpomínky znovu probudily jeho hlad a on zkontroloval svou mohutnou erekci.

Nemohl si pomoci. Natáhl k Raven ruku a lehce se dotkl hedvábných pramenů rozhozených po polštáři.

Raven Kendricková… Ne, je to žena Kella Lassetera. A je pro něho velkou záhadou. Lištička, která svou touhu a smyslnost ukrývala hluboko uvnitř duše. Vystrašená, že každý muž, jenž se jí jen dotkne, v ní může probudit neovladatelnou a zhoubnou vášeň.

I on se bál. Celé tělo se mu chvělo touhou po milování s ní. Toužil po jejích ústech, po jejích dotecích, po její vůni. Po svém vlastním ukojení.

Představovala pro něj nebezpečnou svůdnici.

Bez potíží si představil, kolik musela mít vznešených nápadníků. On sám by pro ni…

Bože, co se to s ním jenom děje?

Nastane ještě dost potíží s vysvětlováním jejich náhlého sňatku. Obával se, jak jeho mladší bratr přijme fakt, že se oženil se ženou, kterou on kdysi miloval. A už vůbec neměl zapotřebí nechat ze sebe udělat blázna a dokonce se snad zamilovat do ženy, jež o jeho lásku vůbec nestála.

Náhle litoval své nabídky společně sdílet dům v Londýně. Poslední věc, kterou teď mohl potřebovat, je setkávat se s Raven dnem i nocí v soukromí útulného apartmá a nechat se lákat a trýznit její smyslností.

Naštěstí spolu nemusejí být příliš často. Většinu času stráví ve svém klubu, a pokud bude nevyhnutelně nutné, aby přespal doma, mohou se jednoduše ignorovat.

Kell se převrátil na bok a zavřel oči. Zítra ráno odveze Raven do londýnského domu a tím s ní bude hotový. Pak už se jen bude snažit vyhnat si ji z hlavy a všechno vysvětlit svému mladšímu bratrovi. Jeho hlavní prioritou by teď měl být Sean.

A svých pochybných citů k Raven se musí zbavit dřív, než se to všechno zvrhne v něco úplně jiného. něco, co už nedokáže kontrolovat.

8

Když se Raven ráno probudila, k velké úlevě zjistila, že je sama. Potěšilo ji, že se nemusí setkat se svým manželem. I tak pro ni bylo dost obtížné ignorovat vzpomínky na právě prožitou noc, které se vracely se stále větší a větší intenzitou.

Zvláštní bolest mezi stehny a neuvěřitelně citlivé bradavky její mysl jen přiživovaly a vytvářely před Raven obrazy, na něž by raději zapomněla. Znovu cítila Kellovy horké rty, jeho vzrušivé doteky, pevné a svůdné tělo. Jeho zběsilá vášeň daleko překonávala Ravenino očekávání. Tolik toužila po bezpečném přístavu u svého snového milence.

Sešla po schodech dolů a zjistila, že Kell už posnídal a poručil osedlat koně. Proto do sebe jen narychlo vpravila několik soust a pospíchala do kočáru.

Letmý Kellův pohled udal tón jejich vzájemnému vztahu a rovněž Ravenině náladě. Uvědomila si, že jejich manželství se nedalo označit za nic jiného než oboustranně výhodný obchod. Jsou sice muž a žena, ale to neznamená, že budou vzájemně sdílet přátelství nebo snad vášeň. Zcela evidentně chtěl Kell jejich manželství udržet v mezích chladné slušnosti, což Raven skvěle vyhovovalo.

Cestou do Londýna si neměli ani co říct. Jen když přijeli k honosnému sídlu, které se mělo stát jejím novým domovem, Raven zostražitěla.

Městský dům stál v tiché, elegantní čtvrti. Nepůsobil tak luxusně jako dům jejího dědečka, ale vypadal dostatečně pohodlný a vkusný. Prostornou vstupní halu zdobila díla známých umělců. Na zdech visely obrazy a tapiserie a v rozích stály mramorové sochy.

Nejdříve ze všeho Kell představil Raven sloužícím. Překvapené výrazy na jejich tvářích svědčily o tom, že svatbu jejich pána ani v nejmenším neočekávali.

Kell si jich však nevšímal a nařídil, aby pro paní Lasseterovou připravili pokoj hned vedle jeho ložnice. Pak poslal služebnou, aby vybalila Raveniny věci.

Jakmile sloužící propustil, obrátil se k Raven, „Asi si budeš muset najmout svou vlastní služebnou. Až do dnešního dne se jednalo o

dům svobodného mládence a pro pohodlí žen jsem ho příliš nevybavil."

„Možná by teta mohla postrádat jednu ze svých služebných," uvažovala Raven nahlas.

Jak myslíš. O'Malley by zatím mohl přinést tvá zavazadla."

Raven mu chtěla za všechno poděkovat, ale ještě se ani nevzpamatovala a Kell se chystal odejít.

„Odcházíš?" Zeptala se, avšak v zápětí litovala, že to znělo tak zklamaně.

Jestli budeš cokoliv potřebovat, mí sloužící ti jsou zcela k dispozici."

„Samozřejmě," hlesla a v duchu se ptala, co si asi budou myslet o šťastné novomanželce, kterou manžel opustí, sotva překročí práh domu.

„Musím řídit podnik," připomněl jí Kell. „A také si musím promluvit s bratrem dříve, než tu novinu uslyší od někoho cizího."

Jeho zadumaný výraz svědčil o tom, že se na jejich setkání příliš netěší. Když si Raven uvědomila, jaká zřejmě bude Seanova reakce, sevřelo se jí hrdlo. „Asi nebude mít radost, až uslyší o naší svatbě."

Kellovi se na skráních napjaly svaly. „Ne, ale zařídím, aby to respektoval. Seana se bát nemusíš."

Jen mlčky přikývla a zamyšleně pozorovala Kella, který se lehce uklonil a odcházel ze dveří. Možná šlo o šílenství, ale plně mu důvěřovala. Alespoň co se týkalo jeho bratra. Věřila, že Kell dodrží své slovo a bude ji chránit. A musela uznat, že představoval hrůzu nahánějícího ochránce.

Stejně jako skvělého milence. Samotná myšlenka na jeho nahé tělo, na dráždivé doteky a něžné laskání, na pevný úd, jenž ji dokázal přivést téměř až k šílenství, ji znovu vzrušila a Raven cítila, jak vlhne touhou.

Tváře jí zrůžověly studem. Dokonce ani po přečtení těch nejdivočejších pasáží erotické knihy nebyla připravená na vášeň, kterou v ní vyburcoval. Až dosud nevěděla nic o bolestné touze po naplnění, poněvadž ji ve svých snech nikdy neprožila. Vědomí, že už nikdy v životě nepocítí žár, který v ní dokázal probudit svými doteky, ji naplňovalo melancholií.

Nemá si však na co stěžovat. Kell pro ni udělal více než kdokoliv jiný. Nejdříve ji zachránil před svým bratrem a pak jí poskytl ochranu svého jména. Už po něm nic víc nemohla chtít.

Se svěšenou hlavou se vydala po širokém schodišti do své ložnice.

„Děláš si srandu?“ Chtěl vědět Sean. Upřeně pozoroval svého bratra a čekal na odpověď.

Stáli v knihovně impozantního Seanova domu. Tento dům Lasseterové vlastnili již téměř celá staletí.

Sean nikdy nevstával před polednem, a tak Kella přijal v nočním úboru, přes který si přehodil těžký župan. Vypadal neupravený a z jeho neoholené tváře a zakalených očí se dalo vyčíst, že celou noc strávil hýřením v jednom z místních barů.

„Obávám se, že ne,“ odpověděl Kell věcně. „Vzali jsme se včera večer.“

Pozoroval, jak Sean bledne. Mlčky došel k baru, nalil si řádnou dávku whisky a jedním lokem ji vypil. Když konečně promluvil, hlas se mu chvěl vzteky.

„Musíš mě omluvit, ale jaksi nedokážu pochopit, že mě můj vlastní bratr zradil. Vzít si tu děvku, která mi zkazila život!“

Kell si prsty prohrábl vlasy. Mohl předpokládat, že se jejich setkání neobejde bez citových výlevů. Znal Seana a věděl, jak dokáže být impulzivní a nerozumný. Spíše ho však překvapilo, že on sám má problém, aby svůj hněv udržel pod kontrolou.

„Nezradil jsem tě, Seane, ale zachránil před vězením. A můžeš to považovat za zatracené štěstí, že jsem se nacházel nablízku a mohl jsem se do toho vložit. Možná to uniklo tvé pozornosti, ale únosem slečny Kendrickové ses dostal do nezáviděníhodné situace. Copak sis myslel, že se ti její bohatá a vlivná rodina nebude chtít pomstít? Vyhrožovali, že tě poženou před soud. To bys byl radši, kdybys zbytek života strávit ve vězení?“

Sean po něm šlehl rozzlobeným pohledem. „Měl jsi vymyslet něco jiného. Zatraceně, Kelle! Věřil jsem ti a tys mi zabodl dýku do zad!“

Bez varování mrštil křišťálovou sklenicí do krbu a ta se roztříštila na stovky malých kousků. Poté se zhroutil do křesla, s dlaněmi přitisknutými na oči.

Kell zatnul zuby. Sice cítil na bratrově neštěstí určitý podíl viny, ale rovněž vztek za to, že se Sean nedokázal ovládat a v návalu zlosti páchal takové věci. „Nedal jsi mi na výběr. Kdybys jí nic neprovedl, nikdy bych se s ní neoženil.“

„Zasloužila si přesně to, co dostala!“

„Nejsem si tím tak úplně jistý. Ona nenesla zodpovědnost za tvé uvěznění, ale její sluha. A dokonce ani jeho nemůže nikdo vinit,

protože ji chránil. Co sis myslel, že podnikne, když jsi ji tehdy napadl?“

„Udělala z tebe naprostého hlupáka.“

„To si nemyslím.“

„Ne? Věříš jí více než mně? Stavíš se na její stranu proti své vlastní krvi. Zahrává si s tebou stejně jako s ostatními. Jsi jen její hračka.“

„Mýlíš se,“ řekl Kell zachmuřeně.

„Skutečně? Jak jinak si mám vysvětlit tvou zradu?“ Svou hořkost ještě dovršil slzami, které mu začaly kanout z očí. „Ukradl jsi mi ji, Kelle. Já jsem ji miloval a ty jsi mi ji ukradl.“

Kell pomalu zatřásl hlavou. „Kdybys ji skutečně miloval, Seane, nikdy bys jí nemohl ublížit tak, jak jsi to udělal. Nechtěl bys ji vidět zničenou, jak stojí sama proti celé společnosti. Nemohl bys ji nechat projít utrpením, které zažila naše matka.“ Prsty sevřel v pěst. „Už bylo dost zbytečného utrpení, Seane. Nedovolím to.“

Sean zahanbeně odvrátil zrak. „Ale vždyť já ji skutečně miluji. Opravdu. Já sám bych se s ní oženil.“

„Nikdy by s tím nesouhlasila,“ odvětil Kell. „A už vůbec ne potom, co jsi jí provedl.“

S tváří zkřivenou bolestí Sean divoce zaskučel a obličej si skryl do dlaní. Kell cítil k bratrovi lítost, a tak se ho snažil utěšit. „Myslím, že se svou pomstou můžeš být spokojený. Přemýšlej trochu. Podařilo se ti přesně to, o co jsi usiloval. Navždy jsi ji zbavil jejího postavení. Nikdy si nevezme vévodu a nikdy nebude patřit mezi londýnskou smetánku.“ Výsměšně se ušklíbl. „Začne se za mě stydět, a tak se bude raději držet v ústraní. Abychom vysvětlili její náhlé zmizení, museli jsme si vymyslet romantický příběh. Takže jsem ji unesl, poněvadž jsme se milovali a já jsem bez ní nedokázal žít. Milostné poblouznění do polovičního Ira s mou reputací, který navíc vlastní hráčský klub, je dostatečně velkým skandálem, než aby o ni ještě nějaký vévoda vůbec stál. Vyšší šlechta by jí nikdy neodpustila, že mohla klesnout tak hluboko a do někoho takového se zamilovat.“

Seanova tvář se zkřivila pohrdáním. Stejně jako Kell i on nenáviděl nabubřelou společnost vyšších tříd. Ve skutečnosti byl Kell přesvědčený, že více než samotné odmítnutí slečny Kendrickové Seana rozlítil fakt, že se nemůže rovnat s jejími urozenými nápadníky, a tudíž o její ruku ani nemůže požádat.

Jemu však Sean očividně nemínil odpustit. Alespoň ne tak brzy. Ztišil hlas a nenávistně pronesl: „Kéž byste oba skončili v pekle.“

„Seane…“

„Běž pryč. Nech mě být.“

„Ještě moment. To totiž není všechno.“

„Cože? Je toho více?“ Odfrkl Sean.

„Chci, abys na nějaký čas odjel z Londýna.“

Sean na něho ohromeně zíral. „A proč bych to zatraceně dělal?“

„Protože to bude chvíli trvat, než se všechno zase uklidní a než se její rodina přestane vztekat. Uvědom si, že se vyhlídky na odplatu jen tak lehce nevzdají. Bude lepší, když zmizíš a nebudeš jitřit staré rány.“

„A kam bych podle tebe měl jít?“

„Do Irska. Na farmu. Od minulé zimy jsi tam ještě nezavítal.“

Před třemi roky Kell koupil koňskou farmu poblíž Dublinu, jež sloužila jako Seanův úkryt vždy, když ho jeho démoni přemohli a on se už déle nedokázal ovládnout. Je načase, aby se tam vrátil.

„Všechno dám do pořádku,“ řekl Kell. „Ty zatím můžeš využít příležitosti a znovu získat kontrolu nad svým chováním. A taky trochu přemýšlet o tom, cos udělal.“

„Nechápu, co jsem podle tebe udělal tak strašného?“

Kell unaveně vzdychl. „Žádný čestný muž nevztáhne ruku na bezbrannou ženu, Seane. Překročil jsi hranice. A ještě navíc jsi mi lhal. Raven Kendricková se ti nikdy neoddala, jak jsi mi tvrdil.“

Sean ho mlčky pozoroval zelenýma očima překypujícími lítostí.

„Vždy jsem tě omlouval, poněvadž jsem chápal, co všechno sis musel vytrpět. Také bych dokázal pochopit, že nedobrovolný pobyt v námořnictvu tě dohnal k pomstě. Ale to, co jsi udělal slečně Kendrickové, to už zašlo daleko.“

„Jdi k čertu.“

„Hned, jen jak ty odjedeš do Irska.“

Sean vzdorovitě zvedl hlavu. „Nebudu tě poslouchat. Už nejsi můj bratr. A teď běž a dělej ze sebe blázna před svou mladou manželkou. Ale až tě zničí, pak si za mnou stěžovat nechoď.“

„Odjedeš z Londýna, Seane. A jestli to nepůjde po dobrém, tak třeba i po zlém.“

„To mě pak budeš muset odnést.“

„Jestli to bude nutné…“

Kell bojovně vystrčil bradu a vyšel z domu, který celá léta nenáviděl. Sean potřeboval čas, aby se vzpamatoval ze šoku z jeho svatby. Mladší bratr však reagoval hůř, než čekal.

Jak se to všechno vůbec mohlo stát? Nikdy ani v těch nejčernějších snech by se nenadál, že mezi ně dva jednou vstoupí žena. Nechtěl zranit svého bratra tím, že si vezme ženu, již on tvrdí, že miluje. Nicméně udělal by to znovu, jen aby Seana ochránil před ním samým.

Seanova schopnost sebeničení Kella již delší dobu znepokojovala, vždy se však snažil jeho podivné chování omluvit. Ztratit nevinnost již jako mladý chlapec a ještě k tomu takovým způsobem, to by muselo navždy poznamenat i ty nejsilnější jedince. A Sean nikdy nepatřil k silným.

Jeho cesta utrpení začala toho dne, kdy zrádná choroba nečekaně skolila jejich otce. Kell dovršil čtrnáct let a Sean devět. Jako by krutá rána osudu nestačila. Adama Lassetera ještě ani nepokrývala zem a jejich nenáviděný strýc už uplatňoval svou nenasytnou moc. Svou zvůli se ustanovil poručníkem obou chlapců a jejich matku navždy vyhnal z jejich životů. Fiona neměla finanční prostředky ani sílu, aby se mohla postavit bohatému Lasseterovi, a tehdy to nedokázal ani Kell. Při srdcervoucím loučení s matkou jí slíbil, že se o mladšího bratříčka postará.

Těžký závazek, ve kterém podle sebe zcela selhal.

Kell pomalu došel k čekajícímu kočáru a ztěžka usedl na polstrované sedátko. Hryzalo ho vlastní svědomí a vzpomínky se neustále vracely k neradostným letům, kdy on i Sean museli žít pod strýcovou střechou. Svou matku pak už nikdy neviděli, poněvadž ani ne za rok v Irsku zemřela na chřipku, která tehdy zachvátila celý Dublin. Zůstala zcela bez prostředků a nemohla si dopřát patřičnou péči, jež by ji zachránila před epidemií.

Kellova nenávist k Williamu Lasseterovi se stala až chorobnou. Překypující odporem a záští se neustále stavěl na odpor a bouřil se při každé příležitosti, za což si vysloužil neustálé bití. Ďáblův zplozenec, tak ho strýc nazýval. Často se hádali a jednou Kell dokonce utekl. Samozřejmě s sebou vzal i Seana. Jenže strýc je dotáhl zpátky domů a krutě je potrestal. Vyhrožoval, že jestli Kell ještě jednou uteče, odnese to Sean.

Kell se pak snažil svou nenávist alespoň navenek nedávat najevo, aby tím netrpěl jeho mladší bratr, a v duchu si přísahal, že přijde čas, kdy se nenáviděnému strýci za všechno pomstí.

V sedmnácti Kell odešel studovat na univerzitu a Sean zůstal doma pod dohledem strýce Williama. Když se Kell vracel domů na prázdniny nebo na svátky, bratr se mu zdál uzavřený a podivně

zamlklý, nikdy však nepřiznal, že něco není v pořádku… Až jednou se Kell ke své hrůze dopátral pravdy sám.

Odehrálo se to o vánočních svátcích a tehdy se Kell dozvěděl, že Williama Lassetera ovládá nechutný chtíč ke čtrnáctiletým chlapcům.

Kell chtěl jít se svým bratrem na bohoslužbu, když ho našel schouleného před krbem v jeho ložnici. Byl zabalený do několika přikrývek a přesto se třásl zimou.

„Já… nemůžu jít do kostela, Kelle," zašeptal s drkotajícími se zuby. „Nejsem čistý."

„Co to říkáš, hochu?" Nechápal Kell. „Neokoupal ses nebo sis neumyl uši?"

Na to utrpení, co spatřil v Seanově tváři, Kell nikdy nezapomněl. „Ne, okoupal jsem se. Ale stejně nejsem čistý. Bože, pomoz mi… On to se mnou dělal, Kelle. Nemohl jsem ho zastavit."

Po těch slovech se Sean zhroutil a celá ta hrůza vyšla najevo. Celé měsíce ho zneužíval vlastní strýc.

Kell se během vzpomínek mimovolně dotkl jizvy na tváři a vybavil si další děj. Vzteky nepříčetný se tehdy vrhnul na Williama a vyhrožoval mu, že jestli se ještě jednou Seana dotkne…

„Pane Lassetere?" Formální lokajův hlas ho vytrhl z temných vzpomínek.

Kell si uvědomil, že stojí přede dveřmi svého hráčského klubu.

Připadal si jako unavený stařec. S poraněnou nohou pomalu vešel do dveří, kde ho uvítal majordomus.

Timmons se choval příliš zdvořile, než aby se zeptal na nečekanou návštěvu svého pána, ale Kell pociťoval povinnost mu podat alespoň částečné vysvětlení. „Mám tady něco na práci."

„Vítám vás, sire. Musím říct, že slečna Walshová si po dobu vaší nepřítomnosti vedla přímo skvěle. Ještě spí. Šla si lehnout téměř až k ránu. Zdrželo se tu několik gentlemanů, jejichž sázky vystoupaly vskutku na vzrušující hodnoty."

Což znamená, že dnes v noci se tady hrálo o sta tisíce dolarů. Kell věděl, že klubu to přineslo nemalý zisk. Alespoň *něco* se mu daří.

Přikývl a vlastně si oddechl, že se s Emmou Walshovou setká až později. Neměl v sobě dost síly, aby jí vysvětloval důvody svého nečekaného manželství.

Podepřel si bolavou nohu a pomalu dokulhal do pracovny. Emma na rohu stolu nechala úhlednou hromádku stvrzenek a příjmových dokladů a hned vedle hlavní účetní knihu. Kell však věděl, že ji

nemusí kontrolovat. Emma dávno prokázala své schopnosti a ve vedení klubu si vedla stejně dobře jako on.

Místo toho vešel do vedlejšího pokoje a položil se na postel, kde před dvěma dny strávil vášnivou noc se svou nynější manželkou.

Ve snaze zastavit spalující myšlenky zavřel oči a nechal svou mysl zabloudit až do temných dnů, kdy odhalil perverzní choutky svého strýce.

Tehdy společně utekli do Irska, kde se Kell ze všech sil snažil vychovat svého bratra a pomoci mu zapomenout na krutou minulost. S využitím svých hráčských schopností se Kellovi podařilo dostat je z bídy a nakonec nashromáždil celkem slušné jmění, takže se postavili na vlastní nohy. Ani v nejmenším nezamýšlel hlásit se o dědictví po svém otci. Udělal však obrovskou chybu, a to ve výchově svého bratra.

Když si uvědomil, za co je zodpovědný, zaplavil ho náhlý pocit viny. Až příliš toleroval Seanovy výstřelky, které si mohl dovolit díky jeho penězům. Hýčkal ho a rozmazloval a nic nenamítal na flámy plné pití, hazardu a děvek. Nechal sice Seana prohlédnout u nejlepšího doktora v Edinburghu, aby mu pomohl překonat jeho temné nálady, pak však nedokázal dodržet lékařské doporučení, že Seanův život by měl být daleko klidnější a uváženější.

Možná kdyby zaujal přísnější postoj…

Trvalo několik dlouhých let, než si Kell uvědomil svou chybu. A pak ještě dalších pár, než konečně došel k poznání, že strýcův nemravný čin zanechal v Seanově duši nevyléčitelné rány, které neustále hnisaly a jednou za čas vyrazily na povrch.

A loni v létě Seanovo utrpení ještě gradovalo. Zamiloval se do urozené krásky bez srdce a ten bláhový cit ho přivedl až do kruté náruče britského námořnictva.

Teď už Kell věděl, že Raven Kendricková nenesla přímou zodpovědnost za Seanovo utrpení, nepochyboval však, že její neodolatelná krása způsobila Seanovi další utrpení. Na zádech navždy ponese stopy po brutálním zacházení britského námořnictva, ačkoliv jizvy, které mu způsobil strýc na duši, jsou bezesporu daleko horší.

Kruté zacházení námořníků přeneslo Seana až za samotné hranice. Když bratr unesl Raven, nebyl zcela při smyslech. Rozhodně si za svůj čin zaslouží odplatu, přesto ho Kell stále hodlal chránit.

Dokonce i svatbou se ženou, o které Sean prohlašoval, jak ji miluje, čímž Kell riskoval jeho nenávist.

Smutně se ušklíbl. Vzpomněl si na bratrovo hořké obvinění ze zrady a z podlehnutí jejímu kouzlu.

Samozřejmě že žádnému kouzlu nepodlehl. Nicméně cítil povinnost bránit ji i proti svému bratrovi. Ještě stále si, vybavoval hebkost jejích vlasů, horkost pokožky, tu neuvěřitelnou kombinaci vášně a nevinnosti. Celé tělo ho bolelo neukojenou touhou. Tolik ji potřeboval…

Do horoucích pekel, zaklel v duchu. Musí se naučit být proti jejímu kouzlu imunní. Když nic jiného, dluží to svému bratrovi. Nesmí prohlubovat jeho rány a zvětšovat utrpení. Nesmí naplnit jeho obvinění ze zrady.

A to znamená, že se musí své mladé nevěstě vyhýbat.

Ravenino ráno vypadalo stejně úmorně jako Kellovo. Rozhodla se totiž setkat se svým zhrzeným snoubencem tváří v tvář. Cítila povinnost osobně se mu omluvit a vše vysvětlit. Alespoň to Halfordovi dlužila.

Poněvadž dámy nenavštěvují mládenecká obydlí a Raven v žádném případě nechtěla zavdat dalším pomluvám, poslala vévodovi dopis, v němž ho žádala o schůzku. Trvalo několik dlouhých hodin, než přijel.

Jakmile se Jeho Lordstvo objevilo v přijímacím pokoji, stáhlo se jí hrdlo a ruce se začaly chvět. Stačil jediný pohled a Raven okamžitě pochopila, že není příznivě nakloněn její omluvě.

Charles Shawcross, vévoda z Halfordu, byl každým coulem urozený muž, vysoký a uhlazený a svým způsobem i přitažlivý. S prošedivělými vlasy na spáncích vypadal spíše jako její otec než jako budoucí ženich. Avšak navzdory jeho věku a hrané odměřenosti by vytvářeli skvělý pár. Raven obdivovala jeho chladnou inteligenci, zatímco jeho přitahovala nejen její krása, ale i chuť do života a dokonce její nekonvenčnost.

Po jejím tichém přivítání se Halford vznešeně usadil na damaškové sofa, přehodil si jednu nohu přes druhou a mlčky vyčkával. Nikdy nepatřil k mluvkům, ale jeho mrazivé mlčení hovořilo za vše. Ještě ho neviděla tak upjatého.

V modrých očích nespatřila jen zlost, ale i jakousi temnou emoci… Je možné, že by šlo o smutek? Nikdy si neuvědomila, že by mu způsobila skutečnou bolest. Myslela, že svým rozhodnutím zraní jen jeho pýchu.

„Nu?“ Zeptal se konečně chladným tónem.

„Četl jste můj dopis?“ Zeptala se Raven.

„Ano, madam. Tudíž jsem neshledal žádný důvod k tomuto setkání. Všechno je naprosto jasné.“

Provinile sklonila hlavu. „Chtěla jsem vám to vysvětlit osobně a požádat vás o odpuštění.“

„Vážně? Čekáte, že vám odpustím to, jak jste si zahrávala s mými city?“

„Ano, Charlesi… Skutečně toho lituji. Nezasloužil jste si takové zacházení.“

Jestliže ho překvapila její neobvyklá mírnost, nedal na sobě nic znát. „Je vám líto, že jste ze mě udělala blázna? Že jste mě málem přinutila ke svatbě s milenkou vraha? Irského lotra?“

Raven se zhluboka nadechla a náhle si uvědomila, že je obtížné bránit špatnou pověst svého manžela, když o ní vlastně nic neví. „On není vrah,“ špitla tiše. „Ani lotr.“

„Je to známý karbaník, který ze mě udělal hlupáka. Vždyť mi v den svatby unesl nevěstu!“

Potřásla hlavou. Není správné, aby veškerý Halfordův hněv padl na Kellovu hlavu. „On za to nemůže. Viňte pouze mne.“

Halford si ji zkoumavě prohlédl. „Chcete mi říct, že jste zinscenovala svůj vlastní únos?“

„Ne, tak to není. Únos byl skutečný, ale… Neudělala jsem nic, abych ho zastavila.“

Raven se naklonila dopředu, ve tváři prosebný výraz. Nechtěla vévodu za nepřítele, zvláště ne za Kellova nepřítele. Jestli však má doufat v Halfordovo odpuštění, musí ho přesvědčit, že svého manžela skutečně miluje.

„Nechtěla jsem, aby se to stalo, Charlesi. Nechtěla jsem se do něho zamilovat. Ale někdy… Nemůžeme poručit svému srdci.“ Znovu se zhluboka nadechla a pokračovala v plamenné obhajobě. „Mám dojem, jako bych Kella znala odjakživa. Před lety jsem ho však odmítla, poněvadž jsem věděla, že by má rodina s takovým svazkem nikdy nesouhlasila.“

„Myslel jsem si to,“ řekl Halford, v jeho hlase se odráželo hluboké opovržení.

Raven však na jeho přerušení nereagovala a pokračovala dál. „Když se blížil den naší svatby, pociťovala jsem stále větší nevolnost. Myslela jsem si, že to je jen nervozita, kterou prožívá každá nevěsta,

až najednou… jsem si uvědomila, že si vás nemohu vzít, Charlesi. Ne, když miluji jiného muže. Nepovažovala jsem to za správné."

Jeho rty se zkroutily do znechuceného úšklebku. „A teď mi chcete namluvit, že jste udělala správnou věc?"

„Ano. Přemýšlejte o tom. Vašeho srdce jsem se nedotkla. Vždyť vy mě ve skutečnosti nemilujete. Viděl jste mě jen jako svou trofej. Líbila se vám výzva změřit si síly s ostatními nápadníky. A já… já jsem se chtěla jen vdát za šlechtice."

Ublíženě se na ni podíval a Raven si náhle uvědomila, že je jí ho líto.

„Charlesi, jistě mě pochopíte. Moje rodina se mnou měla tak velké plány. Dědeček doufal, že mě uvidí dobře zaopatřenou a já jsem mu chtěla udělat radost. Nakonec jsem však zjistila, že nemůžu lhát svému vlastnímu srdci. Miluji Kella, Charlesi. Miluji ho už příliš dlouho."

„A kde je?" Zeptal se náhle Halford.

Raven ho vystrašeně pozorovala. „Proč to chcete vědět?"

„Protože jsem v pokušení vyzvat ho na souboj."

Cítila, jak bledne. „Charlesi, to nesmíte!"

„Ne?" Zeptal se sladkým hlasem. „Bojíte se, že bych ho zabil?"

Ve skutečnosti se daleko více bála o Halforda. Kdyby Kell přijal vévodovo vyzvání, mohlo by to Halforda stát život. Žádný muž jeho postavení by však něco takového nepřiznal. Ztěžka polkla.

„Charlesi, prosím… Tento spor je jen mezi námi dvěma. Kell s tím nemá nic společného. To já si zasloužím váš hněv."

„A máte ho mít, madam. To dřive zamrzne peklo, než já kdy na tuto událost pohlédnu alespoň s malou dávkou shovívavosti."

Kousla se do rtu. „Takže mi nedokážete odpustit?"

Halford vstal a z rukávu kabátu si smetl imaginární smítko. „Ne, má drahá. A ani si nemyslím, že bych to někdy dokázal. Avšak pro vaši útěchu vám mohu slíbit, že se Lassetera nepokusím zabít. Jen udělám, co je v mých silách, abych ho zruinoval." Jeho modré oči se blyštěly jako střípky ledu. „Ten váš zvrhlík bude litovat dne, kdy ho napadlo ukrást mi mou nevěstu."

Raven ještě stále seděla v přijímacím pokoji, když se ohlásila její nejlepší přítelkyně.

Brynn Tremayneová, hraběnka Wycliffová, byla rusovlasá kráska, kterou vloni v létě provdali proti její vůli za jednoho z nejurozenějších mužů Anglie. Přes prvotní potíže se jejich manželství vyvinulo v hluboký a vášnivý svazek, tedy v něco úplně jiného, než se událo její matce. Raven se samozřejmě ze štěstí své přítelkyně

radovala, to však ještě neznamenalo, že by hodlala ztratit své srdce stejně jako Brynn.

Hraběnka se oblékla podle poslední módy. Zelené bohatě řasené šaty spolu s krémovým pláštěm ukrývaly jemně dmoucí bříško, v němž Brynn nosila děťátko, zatímco rudé vlasy si stáhla do decentního drdolu. Neřekla ani slovo, ale v jejích smaragdově zelených očích se zračilo tolik starosti a lásky, až se Raven dojetím stáhlo hrdlo.

Mimoděk vstala. Původně měla v plánu hrát roli odvážné ženy, ale když její přítelkyně roztáhla paže, vběhla jí do náručí a pevně ji stiskla. Po všem tom vypětí a stresu uplynulých dvou dnů se nedokázala ubránit slzám.

Brynn ji jen držela a něžně ji hladila po vlasech.

Poté, co se konečně utišila, si otřela slzy a řekla: „Omlouvám se. Nesnáším uplakané scény."

„Myslím, že k tomu máš plné právo." Brynn vytáhla krajkový kapesníček a podala ho Raven, aby si otřela uplakané tváře. „Skutečně jsi v pořádku?"

„Ano, úplně."

„Byli jsme šílení hrůzou. Než jsme včera dostali tvůj vzkaz, Lucian obrátil Londýn vzhůru nohama."

Raven o Brynninych slovech vůbec nepochybovala. Lucian Tremayne, hrabě Wycliff, působil jako velitel cizinecké policie. Je mi líto, že jsem mu přivodila takové potíže."

Brynn si pobaveně odfrkla. „Po pravdě řečeno, spíš to bral jako skvělou výzvu. Obávám se, že se poslední dobou trochu nudí.
Když jsme se dozvěděli, že jsi v pořádku, opravdu se nám ulevilo. A nyní jsi provdaná… Musíš mi o tom vyprávět."

Zatlačila Raven na sedačku a nedovolila jí vstanou, dokud se nedozvěděla úplnou pravdu.

Raven před ní nic neskrývala. Svěřila se jí o únosu, který měl na svědomí Sean Lasseter, o tom, jak se probudila v posteli jeho bratra, o zlosti své rodiny. Jak se rozhodla provdat za svého zachránce a jak je mu vděčná.

Pomlčela pouze o své vlastní nebezpečné vášni, kterou pociťovala vždy, když uviděla Kella. Před Brynn nikdy nic nezatajovala, ale teď šlo o něco zcela jiného.

Jakmile s vyprávěním skončila, Brynn se na ni zamračeně podívala. „O panu Lasseterovi toho příliš nevím. Jen to, že zrovna neoplývá nejlepší pověstí. A ani Lucian s ním zatím nepřišel do

styku. Ale vím, že se s ním zná Dare. Často totiž navštěvuje ten jeho hráčský klub. Zkus se zeptat jeho, jestli o tvém manželovi neví více než já."

Dare se vlastně jmenoval Jeremy Adair North, markýz Wolverton, dřívější hrabě Člune a současný člen Ligy pekelníků. Jeho přátelé mu dali přezdívku Dare, kdežto ostatní ho znali jako Pána rozkoše. Šlo o nejroztomilejšího mizeru, jakého kdy Londýn pamatoval. A měl až neuvěřitelně vlivné přátele.

Raven zamyšleně přikývla. Jestli někdo věděl něco o temné minulosti jejího manžela, pak to musel být Dare.

Jaký člověk je tvůj pan Lasseter?" Zeptala se Brynn. „Něco jako jeho bratr?"

„Ne!" Vykřikla Raven pohoršené. „Díkybohu, vůbec není jako Sean. Kell je…" Vtom se zarazila a přemýšlela, jak manžela popsat.

Působil na ni jako hrozivý, přesvědčivý, úchvatný a až neskutečně přitažlivý muž, navzdory jizvě pod okem a temnému pohledu uhrančivých očí. Nebo možná právě proto. Provokoval ji svým jízlivým humorem a kousavými poznámkami. A také tím, jak neustále obhajoval svého bratra.

„Možná bude lépe, když si o něm uděláš vlastní názor," zhodnotila nakonec.

„Tak kde je? Konečně bych ho chtěla vidět."

„Asi je ve svém klubu." Raven se podívala Brynn do očí. „Domluvili jsme se, že budeme žít každý po svém. Naše manželství je jen oboustranně výhodnou dohodou."

„A ty s ním chceš žít pod jednou střechou?"

„Ano, nějaký čas, ale jen proto, abychom budili dojem šťastných novomanželů. Vlastně budu mít svůj vlastní dům. Jakmile se všechno uklidní… Tak daleko jsem ještě nepřemýšlela."

Brynn se se zájmem rozhlížela kolem sebe, až se zastavila u elegantního nábytku se zlatým kováním. „Opravdu krásný nábytek. Na hazardního hráče, jakým tvůj pan Lasseter zřejmě je, má skvělý vkus. Lepší než většina gentlemanů, které znám."

Ta poznámka Raven potěšila. „Když jsme se seznámili, Kell se mi snažil namluvit, že žádným gentlemanem není, ale já si myslím něco jiného…"

„Hmmm," zamumlala Brynn bez komentáře. „Skutečný gentleman by neutekl jako zajíc a neopustil by tě v nejtěžších chvílích tvého života."

Raven zakroutila hlavou. „Nemyslím si, že mě opustil. Kell toho pro mě udělal až příliš. Pomohl mi zabránit katastrofě a zachránil mou pověst před naprostou zkázou. Cítila bych se nevděčná, kdybych toho po něm chtěla ještě více."

„Dobře tedy." Brynn na chvíli našpulila rty a pak vykouzlila povzbuzující úsměv. „Ty víš, že budeme vždycky stát při tobě. Musíme dát hlavy dohromady a vymyslet, jak nejlépe přestát nadcházející bouři. Nemůžeš tady zůstat dlouho zavřená. Jakmile to bude jen trochu možné, znovu se vrátíš ke svému obvyklému způsobu života. Obzvláště k ranním projížďkám v parku. A zase se budeme navštěvovat. Přece se tady nebudeš schovávat."

Raven se ušklíbla. „Nemíním se nikde schovávat…, ačkoliv musím uznat, že teď se mi příliš na veřejnosti ukazovat nechce. Když si představím všechny ty čarodějnice, které se mi budou vysmívat za zády a budou mít radost z toho, že se už ze mě nestane vévodkyně, třesu se vzteky."

Brynnina tvář odrážela pochopení. „Raven, je mi to opravdu líto. Vím, co ten titul znamenal pro tvou matku."

Raven pokrčila rameny. „To je teď už jedno. Není důvod, proč cítit smutek. Možná to skýtá i jisté výhody." Smutně našpulila ústa. „Nebudu muset navštěvovat všechny ty nekonečné večírky, na kterých by Halford trval. A vdané ženy mají mnohem více svobody. Být svou vlastní paní bude jistě daleko zábavnější než žít pod věčným dohledem tety Catheriny." Na chvíli zaváhala. „Co mě však znepokojuje, je nebezpečí, které hrozí Kellovi. Halford je nepříčetný rozčílením."

„Dovedu si to představit," řekla Brynn hořce. „Ale to ho časem jistě přejde."

„Nejsem si tím tak jistá. Halford mi řekl, že mého manžela zruinuje."

„Opravdu? Nu, to bude mnohem obtížnější, než předpokládal. My totiž budeme tvého manžela samozřejmě podporovat. Lucian je natolik důležitý a mocný, že se s ním nemůže měřit dokonce ani Halford."

„Brynn… Nechci, aby sis kvůli mně dělala starosti. tuhle chvíli máš dost vlastních."

Lucianova funkce je nedávno oba dostala do velkého nebezpečí, které se jim málem stalo osudným. A kvůli největšímu z britských nepřátel, zrádci jménem Caliban, se jejich životy nacházely neustále v

ohrožení. Raven věděla, že Lucian svou Brynn nikdy nikam nepustí samotnou. Vždy ji doprovázeli nejméně dva členové osobní stráže.

Přítelkyně však jen pozvedla jemné obočí. „Doufám, že si nemyslíš, že bychom tě zradili?“

„Ne, to samozřejmě ne. Jen nechci, aby ses kvůli mně dostala do potíží. A stejně si nejsem jistá, jestli by mi tvá podpora mohla pomoct.“

Brynn potřásla hlavou. „Tvé utrpení tě muselo postihnout více, než si vůbec myslíš. Vůbec nemluvíš jako Raven, kterou jsem znala. Copak se opravdu chceš vzdát a žít jako vyděděnec společnosti?“

Raven na chvíli uvažovala a pak se poprvé po dvou dnech upřímně zasmála. „Máš pravdu, Brynn. Odpusť mi.“ Zakroutila hlavou. „Vždyť já ten boj vzdávám dříve, než vůbec začal.“ Vzdorovitě zvedla bradu. „Ale ještě není všem dnům konec.“

Brynn se spokojeně usmála. „Ne, to určitě není.“

„Mohu tě ujistit,“ dodala Raven, „že se nenechám nikým nutit, abych žila jako vyděděnec. Před dávnou dobou jsem si přísahala, že mě místní společnost bude muset jednou akceptovat. Pracovala jsem na tom příliš tvrdě, než abych se teď vzdala bez boje.“

9

Netrvalo dlouho a skandál se roznesl celým městem.

Brynn dostála svému slovu a udělala vše, co mohla, aby Raven obtížnou situaci ulehčila. Ukázalo se, že tvrzení, v nouzi poznáš přítele, je vskutku pravdivé.

Raven obnovila své ranní vyjížďky parkem a během dne doprovázela Brynn, kamkoliv se jen přítelkyně vydala. A tak si společně vychutnávaly vzrušení z nákupů, navštěvovaly přednášky a výstavy v muzeích, a to všechno jen proto, aby se ukázaly na veřejnosti. Přesto existovala místa, kterým se Raven raději vyhýbala a čekala na vhodnou příležitost k útoku.

Například nepovažovala za moc moudré jezdit okolo páté do Hyde Parku. Tato hodina totiž patřila městské smetánce. Mladá žena se rovněž necítila natolik odvážná, aby se zúčastnila pompézních večírků, kde již čekal pomstychtivý dav připravený zhltnout ji jako hejno kobylek. Zneuctila nesmlouvavá pravidla společnosti, a proto musela být opatrná, aby svůj boj o návrat příliš neuspíšila.

Stále optimistická Brynn plánovala večírek na oslavu Raveniny svatby. Lady Wycliffová se rozhodla, že mírným tlakem donutí zkostnatělé dámy, aby Ravenin pád vzaly na milost. Nicméně prozatím se nenašla ani jediná odvážná duše, která by chtěla odpustit nepříteli tak mocného člověka jako vévoda Halford.

Není se co divit, že se Raven cítila stále osamělejší a pomalu si začala myslet, že je všechno ztraceno. Její služebná Nan se bez problému začlenila do nové domácnosti stejně jako O'Malley. A když se Raven rozhodla navštívit dědečka a tetu, lady Dalrympleová se vždy ujala slova a celou dobu ji jen hubovala.

O Kellovi ani nevěděla. Ze svého klubu se vracel pozdě v noci a odcházel ráno, zatímco se Raven projížděla v parku. A ačkoliv měli společnou šatnu, spávali v oddělených ložnicích.

Samozřejmě se něco takového nezdálo hned neobvyklé. Někteří manželé se střetávali jen náhodně a během dne si prokazovali nezbytné zdvořilosti. Raven si nepřála nic jiného než pevně uchopit zbývající střípky svého života do vlastních rukou a zcela se oprostit od nechvalné manželovy pověsti.

Ale něco tady přece jen nefungovalo. Měli představovat zamilovaný pár. Jestli se ukáže, že se jí manžel záměrně vyhýbá, jejich lež bude s hanbou odhalena.

Nicméně zdálo se, že Kell na ni až tak úplně nezapomněl. Jeho právní zástupci se setkali s dědečkem a předložili mu smlouvu, díky níž Raven získala zpět svou nezávislost a její honosné věno nechali převést na děti.

Problém viděla v tom, že žádné nebude mít…

Raven o těchto věcech s dědečkem nikdy nehovořila, ale podle jeho častých narážek pochopila, že lord Luttrell byl spíše než skandálem znepokojen čistotou svých potomků.

„Chci, aby náš rod nevymřel, dítě," často říkával. „I když s velkou pravděpodobností nebudu žít natolik dlouho, abych své pravnuky ještě spatřil, trápí mě myšlenka, že v jejich žilách bude kolovat krev vraha."

Raven nemohla nic namítat.

Její přítel, lord Wolverton, představoval jediného člověka, který mohl alespoň částečně ukojit její zvědavost ohledně manželovy minulosti. Markýz ji jednou odpoledne doprovodil na vyjížďce v otevřeném kočáře, aby všichni mohli vidět, že on se její společnosti nezříká.

Dare symbolizoval šlechtice každým coulem: vysoký, štíhlý, se světlými vlasy a s odzbrojujícím úsměvem, který obměkčil srdce i té nejchladnější dámy. Nicméně když Raven sděloval to málo, co o jejím choti věděl, obvyklého úsměvu se nedočkala.

„Občas ho potkávám. Jeho klub je považován za ten nejlepší v Londýně – vysoké sázky, a co se týče poctivé hry, prostě nemá konkurenci. A také se vídáme v Andělském sále. Je skvělý šermíř. Lepšího jsem snad ani neviděl. Nemůžu však tvrdit, že bych se s ním znal."

Dare si odkašlal a pokračoval: „Podle všeho je to rebel. Nemůžeš však věřit všemu, co se o něm povídá. Zdá se, že se úmyslně vyhýbá slušné společnosti, ačkoliv bych si troufl říct, že kdyby se jen trochu snažil, za chvíli by ho přijali i ti nejurozenější šlechtici. Z otcovy strany je jeho původ naprosto v pořádku. On však nikoho nenechá na pochybách, že v něm koluje irská krev."

„Jeho matka byla Irka. Celkem ho chápu."

„Ano. A on to všem Angličanům neustále strká pod nos. Je to hlupák." Dare se usmál. „Když Lasseter před léty otevřel hráčský klub, myslel jsem si, že se zbláznil. A nejodvážněji na tom všem

působil název: Zlaté rouno. Nyní si však uvědomuji, že se jednalo o skvělou strategii. To jméno působilo stejně jako rudá barva na býky a šlo o výzvu pro ty nejotrlejší hazardní hráče. Vůbec bych se nedivil, kdyby Lasseter oplýval obrovským bohatstvím. Ve zkratce řečeno, Zlaté rouno teď patří mezi ty nejlepší kluby v celém Londýně."

Dare zavedl koně na tichou ulici a pobídl je ke klusu.

„A co je pravdy na tom, že zabil svého strýce? Myslím, že to klidně mohl udělat. Lasseter mi přijde jako nebezpečný muž. A také jsem už slyšel o jeho zhýralosti. Popravdě řečeno, vůbec se mi nezamlouvá, že je to tvůj manžel, kotě."

Raven se málem hlasitě rozesmála – floutek, jako je Wolverton, Pán rozkoše, se obává Kellovy zhýralosti.

„Nick z toho také nebude nadšený." Dare se ušklíbl. „Bude mě chtít vyzvat na souboj, že jsem nezabránil v tom únosu a dovolil ti, aby ses provdala proti své vůli."

Nicholas Sabine byl americký námořní magnát a muž, kterého bohužel nemohla veřejně uznat jako svého nevlastního bratra. Nějakou chvíli jí dělal doprovod, všechno však skončilo, když ho anglická vláda obvinila z pirátství a odsoudila k trestu smrti. Nickovi se podařilo utéct a do Anglie se vrátil v přestrojení, aby se zde mohl setkat se svou ženou, již nadevše miloval. Poté s Aurorou oba odjeli do Virginie a Raven nechal v opatrovnictví svých přátel Darea a Luciana.

Oba gentlemani se své role zhostili zodpovědně a smrtelně vážně. Nicméně ovlivnit Ravenin osud nedokázali.

„Kdybych jen tušil, co ten mizera zamýšlí…" Dareovy krásné rysy ztvrdly a Raven věděla, že mluví o Seanu Lasséterovi. „Vězení by pro něho bylo až příliš dobré."

Raven zapátrala v paměti. Dareovi řekla jen o tom incidentu, který se vloni v létě odehrál v zahradách Vauxhall. Až do té doby Seana považovala jen za otravného nápadníka, který následoval její stopu jak čmuchající pes. A má-li být upřímná, za svůj čin tehdy v noci zaplatil.

„V zajetí si Sean hodně vytrpěl, Dare. Myslím, že už je potrestaný až příliš."

„A já myslím, že ne." Překvapeně se na ni podíval. „Snad nechceš omlouvat, co ti ten parchant udělal?"

„Ne, to v žádném případě. Ale nevidím žádný smysl v hledání pomsty. A také nezapomínej, že nyní jsem manželkou jeho bratra."

„Asi si s tvým manželem budu muset promluvit, abych se ujistil, že plné chápe, co by se mu stalo, kdyby ti snad chtěl ublížit."

„Ne, Dare, prosím, to ne. Nevěřím, že by mi ublížil. A se svými problémy bych se raději poprala sama."

Na chvíli zaváhal. „Nu, jak myslíš, kotě. Ale první náznak problémů a…"

„Byl bys první, koho bych požádala o pomoc, slibuji."

Naklonil se k ní a na tvář jí vtiskl polibek. „Jen si na něho dej pozor," varoval ji. „Už tak budu mít s Nickem dost potíží. Kdyby ses dostala do dalších nesnází, uřízl by mi nejen hlavu, ale i jiné, daleko delikátnější části mého těla, které bych raději nechal netknuté."

Dnes v noci se jí zdálo o Kellovi. Jednalo se o něco naprosto jiného, než když snila o svém pirátovi. Připadalo jí to daleko mocnější a intenzivnější. Jeho smyslná vášeň zcela ovládla její tělo i mysl. Temný milenec, který ji ponechal bez ukojení, vzdychající touhou… Raven se probudila. Lapala po dechu a snažila se bojovat s pocity, které ji zahlcovaly.

Chtěla na Kella zcela zapomenout, ale nedokázala to. A navíc ty nezbytné formality. každém případě musela Kella pozvat na večírek, který se konal na počest jejich svatby.

Když se pátého dne vrátila z ranní projížďky, služebná ji informovala, že pán je ještě doma. Vrátila se tedy do svého pokoje v úmyslu vejít do manželovy ložnice přes společnou šatnu. Vešla dovnitř právě v okamžiku, kdy vystupoval z vany.

Kell překvapením ztuhl, zatímco Raven instinktivně couvla. Přesto však nedokázala odtrhnout pohled od jeho nahého mužného těla. Její vysněný milenec z masa a kostí.

Jeho svalnatá postava vypadala smyslnější než v těch nejerotičtějších snech. Hra svalů pod hladkou kůží, kapičky vody třpytící se na hebkých chloupcích, které se v tenkém pruhu táhly přes ploché břicho a pak…

Jakmile uviděla pevný úd, jenž ji dokázal přivést do stavu divoké extáze, zalapala po dechu. Srdce jí začalo splašeně bít a v puse měla najednou sucho. A co horšího, v plné intenzitě si vzpomněla na svatební noc a na vášeň, kterou s ním prožila.

Na chvíli se jí zdálo, že v temných Kellových očích prokmitly tytéž vzpomínky, ale pak popadl ručník a uvázal si ho okolo štíhlého pasu.

„Copak tě neučili klepat?"

Do tváře jí vstoupil ruměnec. „Omlouvám se…," koktala. „Nevěděla jsem… Já jsem myslela…"

Neoholený vypadal ještě temněji a nebezpečněji. Koutky úst se mu posměšně zkroutily. „Mohu pro tebe něco udělat, madam?"

„To může počkat," hlesla Raven.

Couvla zpátky a rychle za sebou zavřela dveře do šatny, avšak obraz Kellova nádherného těla jí zůstal pevně vtisknutý do paměti. Trvalo to téměř celé dopoledne, než se vzpamatovala a uvědomila si, proč se s ním vlastně chtěla setkat.

Uběhly další dva dny a jí se za tu dobu stále nepodařilo promluvit si se svým manželem. Rozhodla se tedy, že za ním bude muset zajít.

Připravila se na boj a odhodlaně se vydala do hráčského klubu na ulici St. James. Tvář si překryla závojem a využila diskrétnosti uzavřeného kočáru. Samozřejmě že doprovod jí dělal O'Malley. Přesto však, když vystoupila z kočáru a pospíchala k hlavním dveřím, cítila se zranitelná a jaksi nesvá.

Některé dámy považovaly návštěvu hráčského klubu za skvělé dobrodružství, ale ona mezi ně nepatřila. A nikdy by to neudělala, kdyby tím mohla ohrozit své společenské postavení.

Teď však neměla co ztratit. Tak proč se potom cítí, jako by právě páchala smrtelný hřích? Proč jí srdce tluče, jako by běžela dlouhý závod? Nechtěla si přiznat, že to bylo z očekávání, že se znovu uvidí se svým manželem. Za splašený pulz nejspíše mohou divoké vzpomínky na svatební noc strávenou v Kellově posteli.

Dveře otevřel obrovský sluha. Mohutnou postavou se podobal O'Malleymu, ale podle zkřiveného nosu a chybějících předních zubů pochopila, že kdysi býval boxerem.

Rozhodně by se s ním nechtěla dostat do křížku.

„Mohu vám nějak pomoci, madam?" Zeptal se obr formálním hlasem.

„Jsem paní Lasseterová. Ráda bych hovořila se svým manželem."

Na sluhově tváři se objevil překvapený výraz. Netrvalo to však dlouho a znovu si nasadil masku lhostejnosti. „Zeptám se pana Lassetera, jestli vás přijme."

V obavě, že bude odmítnutá, Raven vešla dovnitř. „Nechci čekat přede dveřmi."

„Jak si přejete, madam. Následujte mě."

Nešli do druhého poschodí, jak Raven předpokládala, ale do samotného centra hráčského doupěte. Cestou minuli několik

elegantních místností, které se podobaly pokojům v tom nejexkluzivnějším pánském klubu s názvem Černá a bílá, o němž její přátelé často hovořili a barvitě ho popisovali: knihovny se honosily nablýskanými mahagonovými policemi s těžkými knihami vázanými v kůži, obrovský jídelní stůl obklopený polstrovanými židlemi a prostřený stříbrnými příbory a křišťálovými poháry, tři menší salonky pravděpodobně sloužící pro soukromé karetní hry a konečně veřejné kasino, kde se prohrávaly či vyhrávaly obrovské sumy peněz.

Raven by se zde ráda porozhlédla, ale její zvědavost musela počkat. Najednou si překvapeně uvědomila, že stojí v kuchyni.

I když venku panoval chladný zimní den, místnost se zdála příjemně vyhřátá ohněm z obrovského krbu. Kell seděl u stolu a na sobě měl jednoduché kalhoty a volnou bílou košili. Rukávy ohrnuté až k loktům odhalovaly mohutné svaly na předloktí, zatímco rozepnuté knoflíčky u krku poskytovaly úchvatný pohled na mohutnou hrud porostlou temnými chloupky.

Raven rychle zahnala smyslné mrazení, které při pohledu na svého manžela ucítila v břiše. Copak se nikdy nepoučí? Musí se naučit ovládat. Snad se jí nebudou podlamovat kolena pokaždé, když uvidí kousek jeho nahého těla.

Pak se na ni podíval těma svýma temnýma očima a mrazení se vrátilo s ještě větší intenzitou. Raven jen zalapala po dechu.

„Paní Lasseterová, sire," oznámil lokaj.

„Děkuji ti, Timmonsi. Můžeš jít."

Lokaj odešel a oni se ocitli sami. Raven si uvědomila, že by tady někde měla být kuchařka.

Napadlo ji to právě ve chvíli, kdy si všimla ostrého nože, jehož čepel Kell utíral čistým hadříkem. Na stole ležely ještě další zbraně. Viděla jak rapíry, tak i pistole.

„Co to děláš?" Zeptala se polekaně. Když si uvědomila, k čemu by ty zbraně mohl potřebovat, srdce se jí stáhlo hrůzou.

„Čistím si zbraně," odvětil Kell nevzrušeným hlasem.

„Nechystáš se náhodou na souboj? Halford tě nevyzval, že ne?"

Jedno obočí se mu tázavě vyklenulo. „Ještě ne. Očekáváš snad, že to udělá?"

Raven si ulehčené oddychla. „Nedokázala jsem to s určitostí zhodnotit. Když jsem s ním minulý týden mluvila, vyhrožoval mi, že tě vyzve."

„Opravdu?"

„Ano.“ Raven při té vzpomínce těžce polkla. „Halford vypadal opravdu rozzlobený. Všechnu vinu házel jen na tebe, ač jsem ho ujišťovala, že za to, co se stalo, jsme odpovědni oba.“ Znovu se cítila provinile, neboť to právě ona do toho všeho Kella zatáhla. Je mi to opravdu líto.“

Zdálo se však, že on o její omluvu nestojí. „Je to od tebe velice dojemné, že se tolik zajímáš o mé blaho,“ řekl výsměšným hlasem.

Ušklíbla se. „Popravdě řečeno, spíše jsem se bála o Halforda. Ty nevypadáš jako někdo, o koho bych musela mít strach.“

Kellovi se na tváři usadil chladný výraz a Raven vzápětí litovala, že něco takového vůbec vypustila z úst. „Bude lepší, když ti vypovím raději všechno. Halford mi skutečně vyhrožoval. Říkal, že tě přivede na mizinu.“

„Jen ať to zkusí.“ Mluvil tiše a pomalu, avšak v jeho hlase vnímala něco, co připomínalo chladnou ocel.

„Proč jsi tady?“ Zeptal se, aby změnil téma hovoru. „To není vhodné místo pro dámy. Jak mám chránit tvoji dobrou pověst, když navštěvuješ hráčské kluby?“

Ani ji nevyzval, aby se posadila. Tak to udělala sama. „Má pověst snad už ani nemůže být ve větším nebezpečí. A jelikož jsem tvoje žena, nemůžu se od klubu jen tak distancovat. Kromě toho mám ke své návštěvě dobrý důvod. Musím s tebou mluvit a od svatby se mi k tomu ještě nenaskytla příležitost. Vlastně tě ani nevidím.“

„Myslel jsem, že jsme se tak domluvili. Ty nebudeš zasahovat do mého života a já zase do tvého.“

„Ale také jsme se domluvili, že budeme budit dojem zamilovaného páru. Tedy alespoň na čas. Vždyť jsme se vzali z lásky, pamatuješ?“

Naklonil hlavu na stranu a z pistole odstranil čmouhu od sazí. „Oba víme, jaký je to nesmysl.“

„Ale zbytek světa si to nemyslí. Chci tě upozornit, že k té komedii nezbytně potřebuji tvou přítomnost. Mí přátelé, lord a lady Wycliffovi, pořádají večírek na naši počest, abychom oslavili náš sňatek.“

Kell ani nezaváhal. „Je to pro mě sice čest, ale musím odmítnout.“

„Proč?“

„Protože o tvé urozené přátele prostě nestojím.“

„Bohužel však nemáš na výběr, jak by řekl lord Wolverton.“

Kell se na ni překvapeně podíval. Něco takového od své ženy zjevně nečekal. „Ty znáš Wolvertona? Největšího sukničkáře v Anglii?“

„Je to rodinný přítel,“ připustila Raven bez kouska studu. „Dare tvrdí, že tvůj klub je jeho oblíbený.“

„Jsem potěšen,“ prohodil Kell ironicky.

„Ptala jsem se ho na tebe. Říkal, že kdybys chtěl, přijali by tě i mezi ty nejvyšší společenské vrstvy.“

Kell sklopil dlouhé řasy – tak husté a krásné, že by mu je mohla závidět každá žena – a smyslná ústit zkřivil do nebezpečného úsměvu. Neřekl však ani slovo. Vzal jednu dlouhou dýku a začal ji leštit.

„Dare říkal, že jsi skvělý šermíř,“ pokračovala Raven tichým hlasem. „Tak jsi přišel k té jizvě?“

Šlehl po ní temným pohledem. „Na manželku, jejíž sňatek je jen čistě formální, jsi dost zvědavá.“

„Asi ano,“ přiznala neochotně. „Teta Catherina to považuje za mou největší chybu.“

Mimovolně se konečky prstů dotkl dlouhé jizvy pod okem. „Za své zohyzdění vděčím laskavosti svého strýce a jeho prstenu, jestli to musíš vědět.“

Raven by zajímalo, jestli se jedná o stejného strýce, z jehož vraždy Kella obviňovali. Tu otázku musela mít vepsanou v očích, poněvadž Kell jen mlčky přikývl.

„Klidně bych ho zabil. A rád. Vyhnal mou matku a nechal ji napospas chudobě. Může za její smrt. Nenáviděl jsem ho.“

„A on tě uhodil? Do tváře?“ Ravenině hlase se odráželo zděšení.

„I jinde. Není žádným tajemstvím, že jsme spolu často bojovali.“

Raven ho zamyšleně pozorovala. Vypráví jí svůj příběh, aby se přestala vyptávat, nebo aby získal její sympatie? Možná jizvu využívá pro svůj vlastní prospěch, aby tak ukryl nějaké děsivé tajemství. Tajemství, které by ráda znala. Podívala se mu do tváře. Jeho oči žhnuly jako leštěné obsidiány.

Kolik dalších tajemství skrývá pod tímto neproniknutelným pohledem?

„Proto odmítáš vyšší společnost?“ Zeptala se. „Kvůli matce?“

Něco nebezpečného v těch temných hlubinách zajiskřilo. Trvalo dlouho, než odpověděl. „Především. Jako Irka pro příbuzné mého otce nebyla nikdy dost dobrá – stejně tak pro ostatní urozené Angličany. Nechci s nimi mít nic společného.“

„V něčem jsme si podobní," podotkla Raven vážným hlasem. „Také nesouhlasím s povrchním chováním některých nadutých šlechticů. Dokáží být krutí, bezohlední a neuvěřitelně sobečtí. Kdyby záleželo na mně, klidně bych je poslala k čertu."

Kell se na ni posměšně podíval. „Bohatá šlechtična pohrdá svými soukmenovci? Proč ti jen nevěřím?"

„Je to pravda," trvala na svém. „To, že chci jejich úctu, neznamená, že schvaluji jejich chování."

„Tak proč jsi se potom hodlala tak dychtivě za jednoho z nich provdat?"

Na chvíli se odmlčela a zvažovala, kolik mu může prozradit. „Hlavně proto, že jsem to slíbila mamince. Jako mladá… mládí měla menší neshodu se svým otcem. Ten ji pak vyhnal do Západní Indie. Celý život litovala, že ztratila prestižní místo ve vyšší společnosti a odepřela mi život s výsadami. Snila, že se provdám za šlechtice a znovu se zařadím mezi londýnskou smetánku. Vlastně se tím zdála téměř posedlá. U její smrtelné postele jsem musela přísahat…"

Raven cítila, jak se jí stahuje hrdlo. „Jedině tak mohla zemřít v klidu a v míru," dodala třesoucím se hlasem.

Na Kellově tváři se objevil ten dobře známý, záhadný výraz. „Rozumím takovým přísahám. Já sám jsem dal matce podobný slib, že se postarám o Seana."

Raven si uvědomila, že toho o sobě prozradila až příliš, a rozpaky zrudla.

„Prosím," až překvapivě rychle se vrátila k původním tématu, „snad toho po tobě nechci tak mnoho. Jestliže mám mít ještě nějakou naději, že mě jednou vezmou mezi sebe, musím jim dát, co chtějí. Vlci potřebují svou kořist. A Brynn – lady Wycliffová – myslí, že přesně tohle očekávají. Pochopitelně nemůžu uspět, jestliže nebudeš stát vedle mě."

„Stát? Jen to je dostatečně dobrý důvod, proč bych se tomu večírku měl vyhnout. Co má zraněná noha? Nedokážu se na ni ani postavit, ne tak ještě tancovat."

„Ty umíš tancovat? Vždyť to umí jen gentlemani."

Chtěla ho vyprovokovat a podle rozzlobeného výrazu poznala, že se jí to podařilo.

Kell si ji zadumaně prohlížel.

Raven zatajila dech a čekala na výbuch hněvu, ale ten se nedostavil. Místo toho se v Keltových temných očích objevily jiskry pobavení. „Neměla bys to s tou svou odvážností tolik přehánět,

lištičko. Copak se nebojíš, že by tě tvůj nebezpečný manžel mohl zardousit holýma rukama?“

Raven se usmála. „Jen jednou, prosím. Přísahám, že pak tě už nechám na pokoji. Až se to všechno uklidní, můžeš si žít dál po svém a nebudeš už muset předstírat, že mě miluješ.“

Kell se ušklíbl. „Dobře tedy. Já na ten tvůj zatracený večírek přijdu. Ale teď už upaluj domů a pokus se zachránit aspoň to málo, co zbylo z tvé ubohé reputace. A nechej mě v klidu v mém pekle.“

Raven odešla a Kell dál seděl u velkého kuchyňského stolu a jen tak tupě zíral před sebe. Necítil žádnou radost, že musí jít na ten hloupý Ravenin ples, ale něco ho k ní táhlo. A také rozuměl slibu, který dala své matce. On té své také přísahal.

Kell se mimovolně dotkl zjizvené tváře. Ještě teď, kdykoliv si vzpomněl na strýcův podlý čin, jehož se dopustil na jeho mladším bratrovi, se mu zlostí vařila krev v žilách.

„Ty odporný parchante! Jestli se ho ještě jednou dotkneš, zabiju tě!“

Otupělý bolestí se tehdy slepě vrhnul na strýce a dostalo se mu patřičné odměny. Kell se nakonec ovládl a nepodlehl prudkému návalu zlosti, ale Williamův pečetní prsten mu rozsekl tvář a zanechal na ní hlubokou jizvu.

Té noci odvezl Seana do Dublinu s nadějí, že se jim tam podaří zmizet. Ze dne na den se z nich stali bezdomovci a jen zázrakem to vůbec přežili. Poněvadž Kell neměl čas ani peníze, aby vyhledal lékařskou pomoc, rána se hojila jen velice pomalu a navždy ho zohyzdila. Nicméně jeho jizva se nedala ani srovnat s těmi, které William zanechal jeho bratrovi. Seanova hanba se mohla připodobnit k hnisající ráně, ukryté hluboko v dětské duši.

A o šest měsíců později je William vypátral…

Kell zatřásl hlavou, aby tak zapudil chmurné myšlenky, vzal ze stolu dlouhý rapír a začal ho pečlivě čistit. Jejich strýc William se všeobecně považoval za skvělého šermíře a beze strachu se mohl pustit do jakéhokoliv souboje. Nakonec však zemřel svou oblíbenou zbraní.

10

Raven stála před křišťálovým zrcadlem a prohlížela si v něm svůj odraz. Viděla před sebou mladou ženu oděnou v elegantním broskvovém zázraku plném zlata, s havraními vlasy vyčesanými vysoko na temeni hlavy a zahalenými zlatým závojem.

Příjemný pohled, říkala sama sobě, aby si tak dodala odvahu. Právě se chystala do nelehké bitvy, v níž potřebovala všechny dostupné výhody. Pohledem zalétla k hodinám na krbové římse. Za chvíli to propukne…

Raven odhodlaně zvedla bradu a začala nervózně přecházet po pokoji. Čekala na svého manžela, který ji měl doprovodit. Věděla, že Kell už přišel domů, aby se převlékl. Slyšela ho totiž v sousední místnosti, jak hovoří se svým sluhou.

Netrvalo dlouho a ozvalo se tiché zaklepání. Když otevřela dveře, stál před ní nádherný cizinec. S otevřenými ústy hleděla na Kella.

„Tak co, mohu se setkat s tvými přáteli?“

V modrém saku z jemného sametu, slonovinově bílé kravatě, stříbrné brokátové vestě, bílé hedvábné košili a černých kalhotách vypadal neuvěřitelně tajemně a přitažlivě.

„A-ano…,“ zakoktala. „Ano, samozřejmě.“

Kdežto on se na ni skoro ani nepodíval. Jen letmo ji přejel chladným pohledem, čímž dal najevo, že si jí vůbec všiml, a pak jí nabídl rámě. „Půjdeme?“

Doprovodil ji dolů po schodech, kde si před vstupem do chladné noci oblékli dlouhý plášť, rukavice a Kell navíc vysoký elegantní klobouk. Pomohl jí nastoupit do kočáru a pak se posadil vedle ní.

Ve Wycliffově rezidenci se ukázali jako první hosté. Raven pozorovala ztichlou ulici a začala propadat depresi. Co když nikdo nepřijde? Co když její přestupek považovali za neomluvitelný?

Dům vypadal naprosto úchvatně. Všude voněly zimní růže a skleníkové květiny, v křišťálových lustrech se odrážely plameny svíček.

Jejich hostitelé na ně již čekali v přijímacím salonku, a když manželé Lasseterovi vešli dovnitř, oba Wycliffovi jim vyšli v ústrety.

Raven spokojeně sledovala Brynn, která si se zájmem prohlížela Kella. Jeho mužná postava a příjemný vzhled nemohly nechat nikoho na pochybách, dokonce ani tak půvabnou ženu, jakou byla Brynn, že Raven svého muže beznadějně miluje. Dokonalá fraška pro všechny očekávané hosty.

Brynn se rychle vzpamatovala a s milým úsměvem podala Kellovi ruku.

To její manžel se choval daleko rezervovaněji, avšak rovněž srdečně. Vysoký a štíhlý Lucian patřil k nejmocnějším hrabatům. Potřásl si s Kellem rukou, přičemž ho zkoumavě pozoroval.

„Raven nám vyprávěla, jak jste ji zachránil, pane Lassetere. Rád bych vám za to poděkoval. Jsme vašimi velkými dlužníky."

„Vy mi vůbec nic nedlužíte, lorde," odvětil Kell poněkud popuzeně.

„Naopak. Raven je nám velice drahá. Je téměř jako naše sestra." Lucian vykouzlil úsměv, pod kterým by roztál i kámen. „Chci vás ujistit, že jistě najdu vhodný způsob, jak vám projevit svou vděčnost."

Raven viděla, jak Kell ztuhl, a už chtěla zasáhnout, když vtom oznámili příchod jejího dědečka a pratety.

Lord Luttrell ji vřele objal a pak se se sklenkou sherry nechal usadit do pohodlného křesla. Lady Dalrympleová Raven přivítala s chladnou zdvořilostí. S Raveniným manželem ani nepromluvila, čímž dala jasně najevo, že je tady jen z nutnosti.

Netrvalo dlouho a ostatní v místnosti si přestali všímat chladné atmosféry a s chutí se pustili do nenucené konverzace. Hostitelé se mistrně postarali, aby se hovořilo jen na nekontroverzní téma.

Brynn před samotným plesem naplánovala tichou večeři jen pro rodinu a blízké příbuzné. Vše probíhalo s naprostou samozřejmostí. Raven překvapovalo, že se Kell nejen do diskuse zapojoval, ale dokonce ji sám vedl. Věděla, že to dělá jen pro její dobro, přesto ji však znepokojovalo, že se na ni ještě ani nepodíval.

Po večeři se přesunuli do tanečního sálu, kde čekali na další hosty. obrovské místnosti se mihotala záře z nesčetných svíček a zaháněla chlad zimního večera, nicméně ani tisíc ohňů by nemohlo rozpustit led, který Raven cítila v útrobách.

Vnitřní hlas ji zbaběle nabádal, aby se otočila a utekla, kdežto instinkt rebela jí dodával odvahy a přesvědčoval ji, aby to nevzdávala a pokusila se o očištění svého dobrého jména.

Podívala se na Kella, který stál po jejím boku, a z nějakého neznámého důvodu se jí sevřelo srdce. Jestliže pro ni je situace obtížná, pro Kella to musí být hotové utrpení.

Markýz Wolverton přišel jako první. Zcela proti jakýmkoliv zásadám slušného chování Dare políbil Brynn i Raven na tvář a pak se přátelsky přivítal s Lucianem, s Kellem a s lordem Luttrellem. Před lady Dalrympleovou vysekl hlubokou poklonu, a když jí políbil ruku, jeho rty spočinuly na konečcích prstů déle, než bylo nezbytně nutné, čímž do tváře starší dámy vehnal ruměnec.

Teta se mu prudce vytrhla a téměř bez dechu mumlala něco o skandálním chování a nevkusnosti a vypadala, jako by ho chtěla přetáhnout svým vějířem.

Dare se nevzrušeně rozhlédl po prázdném sále a pohledem se zastavil na připravené hudbě. „Jak je možné, že tady ještě nikdo není? Na podobné události chodívám zásadně mezi posledními."

„Jak můžeš vidět, jsi náš jediný host," podotkla Raven chmurně. Dare na ni mrkl. „Tím lépe pro mě. Bez toho dlouhého zástupu nápadníků s tebou protančím alespoň polovinu plesu." Jestliže nikdo nepřijde, třeba i celý."

„Ach, jen se neboj, drahá, však oni přijdou. Když pro nic jiného, tak ze zvědavosti. Mezi horními deseti tisíci gentlemanů se nenajde ani jediný, kterým by nezmítala zvědavost na piráta, jenž jim ukradl takový poklad přímo pod jejich vznešeným nosem."

„Jeho proroctví se ukázalo jako pravdivé. Úderem deváté hodiny začali přicházet hosté, nejdříve pomalu, pak v houfech.

Raven se rozhlížela okolo sebe a s lehkou úlevou konstatovala, že v tanečním sále je přímo narváno. Ale vždyť něco takového mohla od přelétavých členů vyšší společnosti očekávat. Jen málo z nich odmítlo prominentní pozvání hraběte a hraběnky Wycliffových a zřeklo se tak jejich podpory a přátelství. A na skandál takové nedůležité osůbky se při tom všem dá přece klidně zapomenout.

A v tom, co řekl Dare, bylo také kus pravdy. Dokonce i ti nejnadutější, nejvybíravější členové společnosti chtěli vidět muže, který v den svatby unesl nevěstu vévody z Halfordu. Krátce řečeno, urození šlechtici jsou dychtiví po jakémkoliv skandálu a jsou až morbidně fascinovaní rebely jako Kell, který bez skrupulí porušuje jejich pevná pravidla.

Když se přivítala s hosty a ti pak přešli k jejímu manželovi, tajně pokukovala po Kellovi, jenž stál po jejím boku. Vypadal záhadně, až neskutečně krásný a se svýma temnýma očima působil opravdu jako

pirát. Ve srovnání s jeho syrovou mužností se ostatní gentlemani vedle něho naparovali jako neduživí parádiví pávi.

K nemalému překvapení Kell uspěl i mezi tou nejvybranější společností. Dokonce potlačil i svou obvyklou oblibu v jízlivosti a nepřátelství, kterou svou ženu tak často zahrnoval.

Vypadalo to, že Kell je pevně rozhodnutý dnes večer být za každých okolností zdvořilý a okouzlující. S pobavením sledovala, jak flirtuje se všemi přítomnými ženami s intenzitou, jakou nedokázal vyvinout dokonce ani Dare. Takhle Kella ještě neznala a nemohla se ubránit otázce, jestli takový zůstane i po dnešním večeru.

Ale ať by mělo jeho chování sebekratší trvání, přesto k němu cítila vděčnost. Nekonečný zástup lidí jí dával naději, že získá zpět své místo.

Mnoho hostů si udržovalo chladný odstup, jaký viděla už u své tety, ale v dlouhé řadě příchozích se nacházela jen hrstka těch, kteří Raven projevovali otevřené nepřátelství. Většina skrytých urážek se týkala Kellova nestydatého vlastnictví hráčského klubu nebo jeho irského původu.

Raven na takové narážky odpovídala chladným pohledem a s povytaženým obočím používala několik připravených odpovědí:

„Ano, lady Poindexterová, můj manžel vlastní ten nejlepší klub v Londýně. Jistě v něm rád uvítá lorda Poindextera, aby se pobavil stejně jako lord Wycliff nebo markýz Wolverton."

Nebo: „Nechcete mi snad říct, že vy nehrajete hazard, pane Smythe-Jonesi? Mohu zcela zodpovědně říct, že všichni gentlemani se občas takto baví. A neslyšela jsem snad minulý týden o nějaké hodně vysoké sumě, o kterou jste se vsadil se sirem Randallem Dewhurstem, kdy přesně dopadne na okenní parapet první dešťová kapka?"

Kell stál poblíž a sledoval její představení se směsicí roztrpčení a obdivu. Trápilo ho, že ho Raven musí obhajovat, a trápilo ho to ještě víc, když si uvědomil, že vůbec není zvyklý, aby ho někdo bránil. Na posměch těchto prominentních obyvatel Londýna si už dávno zvykl a brzy se naučil potlačit nepříjemný pocit zlosti, který se ho zmocnil vždy, když mu začali dávat najevo své pohrdání a nadřazenost.

Jeho obvyklá zlost se však dnes téměř neprojevovala. Možná to způsobila jeho krásná žena, která s úsměvem na rtech klidně čelila pomlouvačům. Nepřekvapovalo ho, že Raven umí kousat, ale spíše skutečnost, že své zbraně používá na jeho obhajobu. Zvláště pak, když její vlastní postavení je tak nejisté.

Kell musel přiznat, že hraje opravdu odvážně. Nikdo z přítomných by nehádal, že nastavuje svůj krásný krk přímo proti chladnému ostří gilotiny.

Když uslyšel Raven, jak mezi příchodem jednotlivých hostů skrze zaťaté zuby drtí nadávky, které se rozhodně nehodily pro správně vychovanou dámu, musel se usmát.

„K čertu s tou ženskou! Proč strká nos do toho, po čem jí nic není?“ Řekla šeptem. „Někteří lidé jsou prostě neuvěřitelně nestydatí a drzí.“

A jakmile si stejným způsobem začala stěžovat, málem vyprskl v hlasitý smích. „Připadám si jako vycpaný exponát v muzeu. To na nás všichni musejí tak zírat?“

Nicméně jen co se přiblížila další jízlivá dáma a Raven jí odpovídala na posměšnou otázku o původu svého manžela, na tváři znovu vykouzlila přesladký úsměv. Kell si náhle uvědomil, že na ni upřeně zírá. Raven pro něho stále představovala záhadu, která ho fascinovala. V jejích očích se v jednu chvíli zračila něžnost, a vzápětí z nich sršel vzdor a odpor…

Pohledem klouzal stále níže, přes plná ňadra k úzkému pasu až ke klenutým bokům, kde se sukně šatů rozšiřovala a v elegantních liniích skrývala dlouhá štíhlá stehna. Náhle v puse znovu ucítil sladkou chuť jejích touhou zduřelých bradavek a s údivem si uvědomil, že jeho úd reaguje až neskutečně rychle a ochotně.

V duchu proklínal reakce svého těla a přál si, aby nemusel stát tak blízko a necítil její vzrušující vůni, jež ho zcela obklopovala a opíjela. A za nejhorší na tom všem považoval, že její plamenná obhajoba v jeho prospěch ještě zesilovala něžný cit, který se ho začal zmocňovat, a rovněž potřebu na oplátku chránit zase ji. Rozhodl se hrát svou roli milujícího manžela až do samotného konce.

Když se dlouhá řada hostů smísila v jeden dav, vyzval svou ženu k prvnímu zahajovacímu tanci. Hráli menuet.

Raven se na něho překvapeně podívala. „Nemusíš to dělat. Copak jsi zapomněl na svou nohu?“

„Ale já chci,“ odvětil Kell s líným úsměvem na rtech. „Přece se ode mě očekává, že celý večer protančím se svou okouzlující mladou ženou.“

Poprvé se na ni usmál tak vřelým způsobem, bez pohrdání či výsměchu a výsledek se zdál ohromující. Pohledem se přimkla k jeho smyslným rtům a nedokázala se soustředit na nic jiného než na pevné mužné tělo a hřejivý dotek, který ji spaloval. Věděla, že to

všechno je z Kellovy strany jen šaráda, přesto však na zádech cítila příjemné erotické mrazení. A ty jeho temné oči…

S vypětím všech sil odtrhla zrak a raději se dívala jinam. Přece se nenechá svést vášní, kterou v nich viděla. Ať už to předstírá či ne, pro Raven je příliš nebezpečný. Kell Lasseter představoval muže, jenž jí dokázal rozehřát krev v žilách a srdce rozbušit na poplach. Raději by se od něho měla držet kousek dál.

S oddechem přijala pozvání dalšího tanečního partnera a ponechala Kella, ať si sám poradí, jak umí. Od té chvíle se před ní střídal jeden gentleman za druhým a po zbytek večera naštěstí nezbyl žádný čas na sebemenší intimnosti nebo snad na rozhovor.

Poslední hosté odešli ve tři hodiny ráno. Brynn prohlásila večer za velký triumf a předpovídala, že hned následující den Raven na svém stole najde tucty pozvánek.

Unavená, ale spokojená Raven objala své přátele a dovolila Kellovi, aby ji doprovodil do kočáru. Ve srovnání s horkým a vydýchaným vzduchem tanečního sálu se jí chladný vítr zdál přímo osvěžující.

Jakmile se usadila na polstrované sedátko, cítila, jak se pomalu uvolňuje. Ačkoliv všechno se ještě zcela nevyřešilo, nenacházela v sobě dost síly, aby se strachovala o další vývoj situace. Uvědomila si, že za to všechno vděčí především Kellovi.

Podívala se na nebezpečného muže, který v tichosti seděl po jejím boku a zamyšleně vyhlížel na temnou ulici.

„Chtěla bych ti poděkovat," pronesla tichým hlasem. „Dopadlo to lépe, než jsem doufala."

„Ano," souhlasil s cynickým úsměvem. „Nestačil jsem se divit, jak mě obletovali. Většina z těch namyšlených hlupáků považuje Iry za méně důležité než bahno, po kterém šlapou, a o moc lépe na tom nejsou ani hazardní hráči."

A levoboček je ještě níže, pomyslela si Raven.

„Mou matku by nikdy neakceptovali," zamumlal Kell. „K čertu s nimi."

Slyšela v jeho hlase zlost a najednou ji napadlo, co by asi řekl, kdyby znal její původ. Dokázal by pochopit zdrcující osamělost vyděděnce? Nikdy nikam nepatřit? Nikdy nebýt dost dobrým? Ale dlouhá zkušenost skrývat své tajemství ji donutila mlčet.

„Je mi líto tvé matky. Musela projít hotovým peklem," řekla.

Pokrčil rameny. „Je to už dlouho, co nedovolím, aby mě něco takového sužovalo."

Ale udělalo to z něho muže, jakým byl. Pochybovala však, že by o tom s ní chtěl hovořit. Raven cítila, jak se jí zmocňuje lítost, a raději se od něho odvrátila.

Zatímco se přibližovali k domovu, v Kellovi se zvyšovalo napětí. Jak asi bude dnešní noc pokračovat? Když kočár zastavil, pomohl Raven vystoupit a pak ji doprovodil ke dveřím. Dále však nepokračoval.

„Kde je služebnictvo?" Zeptal se.

„Říkala jsem jim, aby na mě nečekali, protože se vrátím pozdě."

Copak takhle se chová rozmazlená šlechtična? Pomyslel si Kell. Neznal žádnou lady, která by se ke svým sluhům chovala tak ohleduplně.

Začala si sundávat plášť, náhle však ztuhla a překvapeně se na něho podívala. „Ty nepůjdeš dovnitř?"

Kell se ani nehnul. Věděl, že musí odejít. A to co nejrychleji. Celý večer pozoroval Raven a okouzlil ho nejen její zjev, ale i elegantní způsob chůze, její tanec, vtip a neohroženost. Stále se smála a hýřila vtipem a temperamentem. Není se co divit, že se jeho bratr zamiloval.

On sám cítil nepochopitelnou žárlivost, když pozoroval, jak flirtuje s ostatními gentlemany v místnosti, ačkoliv věděl, že to všechno jen hraje.

Symbolizovala ďábelskou svůdkyni a pulzoval v ní život a smyslnost. *A* jednalo se o jeho ženu. Měl plné právo tady zůstat.

Ta myšlenka v Kellovi vzbudila vášnivou touhu. Noc by mohl strávit se svou krásnou ženou, užívat si její plamenné vášně a nedovolit jí, aby déle zapírala sama sebe.

„A proč?" Zeptal se zkoumavě. „Říkala jsi, že milence nepotřebuješ."

„Ne, já… Nezvala jsem tě do postele, jen do tvého vlastního domu. Nelíbí se mi myšlenka, že jsem tě z něho vyhnala."

Kell ji upřeně pozoroval. „Bude lepší, když odejdu. klubu bude ještě otevřeno."

„Asi ano," zašeptala tichým hlasem. Nicméně se k němu přiblížila, jako by ji něčím přitahoval.

Kell cítil, jak se mu všechny svaly v těle napjaly a chvěly se její vzrušující blízkosti. Instinkt válečníka ho však varoval. Moc dobře věděl, co dokáže pouhý její dotek, vášnivý polibek… Nicméně se nedokázal ovládnout. Něžně ji vzal za ramena a přitáhl k sobě.

Projela jím prudká vlna touhy a podle potemnělého pohledu jejích očí poznal, že stejně zasáhla i jeho ženu.

Přitiskl si ji na tělo a cítil, jak jeho mužství roste okamžitou, tepající erekcí.

Kell tiše zaúpěl a snažil se ovládnout primitivní chtíč, který ho spaloval. Musí si dávat pozor. Takový hlad by se mohl ukázat jako nebezpečný, smrtelně nebezpečný. Jestli nebude ve střehu, ta žena mu může ublížit.

Nicméně nedokázal se ani hnout. Díval se dolů do těch křišťálově modrých očí a pozoroval, jak se jejich barva pozvolna mění v sytý odstín hracích kamenů. Měl dojem, jako by ho něco táhlo do nekonečných hlubin a halilo jeho smysly do neproniknutelné mlhy sladkého opojení.

Tolik ji chtěl políbit. Spojit svá ústa s jejími. Chtěl uvolnit bolest vzrušení a ponořit svůj tepající úd do její hebké vlhkosti.

Kell zhluboka oddychoval, překvapen intenzitou vlastní touhy.

Raven se zdála být jako omámená. Konečky prstů se lehce dotkla jeho jizvy a on cítil, jak se v něm něco pohnulo… Něžnost, vášeň, potřeba. Zoufalá potřeba.

Sklonil hlavu…

„Takže kdo měl pravdu, můj velký bratře?“ Ozval se zlostný hlas.

Kell se podíval směrem, odkud hlas přicházel, zatímco Raven ztuhla. Sean pomalu stoupal po schodech k domu.

Kell v duchu zaklel. Proklínal svou vlastní slabost. Byl přistižen s Raven v objetí, ačkoliv přísahal, že se jí bude vyhýbat. Chtěl ji odstrčit stranou, ale ona od něho rychle odskočila a s vyděšeným pohledem upřeným na Seana couvala do bezpečí budovy.

„Jak jsi netaktní, Kelle,“ vyštěkl Sean. „Copak to se dělá, nepozvat vlastního bratra na svatební večírek?“

Kell se přes rameno podíval na Seana. Celý minulý týden se Kellovi vyhýbal. Očividně proto, aby nemusel opustit Londýn. Teď vypadal opilý a rozzuřený.

„Ten ples,“ podotkl Kell netrpělivě, „představoval pouhý pokus o rozptýlení skandálu, jehož příčinou jsi jen ty sám. Chtěli jsme všem ukázat, že náš svazek je opravdový a že jsme se brali z lásky.“

„Chceš mi snad říct, že tu dojemnou scénu, jíž jsem se stal svědkem, jste *předstírali?* Přiznej to, bratře, dostala tě.“

„Doprovázel jsem svou ženu domů,“ namítl Kell ostře. „Kdyby nebylo tebe, nic takového by se nestalo, protože bych žádnou ženu neměl a Raven by se provdala za svého vévodu.“

Sean sebou škubl, jako by dostal políček.

„Ale popravdě řečeno," dodal Kell výsměšně, „právě jsem se chystal do svého klubu. Nechceš mě doprovodit?"

Kell se k Raven otočil zády a ona pocítila zvláštní chlad. Nechtěla, aby odešel. Potřebovala ho. Kell však už měl ve tváři svůj obvyklý chladný výraz a věnoval se výhradně bratrovi.

„Pojď." Aniž by čekal na odpověď, ponoukl Seana dolů ze schodů.

Raven pozorovala, jak odcházejí, a cítila zvláštní směsici uvolnění a lítosti. Opovrhovala Seanem a už nikdy se s ním nechtěla setkat, a i když si nepřipadala jako zbabělec, třásla se strachy, jen si na něho vzpomněla. Oddychla si, že zmizel.

A zároveň ji těšilo, že se objevil. Kdyby je nevyrušil, pravděpodobně by podlehla. Na malou chvíli, kdy ji Kell držel v náručí, téměř zapomněla, že manželství uzavřeli jen jako obchodní dohodu. Chtěla, aby ji políbil, aby se jí dotýkal. Dobrotivé nebe, pomoz jí. Tolik po něm toužila.

Blázne, spílala sama sobě.

Zafoukal noční chladný vítr a Raven se zachvěla. Až teď si uvědomila, jak těsně se vyhnula nebezpečí. S tichými nadávkami na rtech zabouchla dveře a jako vždy osamělá se vydala do své ložnice.

11

Stalo se přesně to, co Ravenina přítelkyně Brynn předpovídala. Odpolední poštou přišlo téměř tucet pozvánek pro paní Lasseterovou a jejího manžela.

Raven se dívala na objemnou hromádku a cynicky se usmívala. Podivila se tomu, ale v ústech na patře cítila zvláštní hořkou pachuť. Takoví přelétavci! Následovali svého vůdce jako hloupé ovce. A ona snad přišla o oči a soudnost.

Celý čas ze sebe dělala blázna. Tolik toužila po jejich milostivém přijetí. Myslela si, že když bude patřit mezi elitu společnosti, splní se jí velký sen. Ale mýlila se. Jejich zvláštní pojem solidarity by se dal přirovnat k jejímu sňatku. Domeček z karet, který se mohl kdykoliv zřítit. Stačil jen slabý závan větru a…

Tak to by už stačilo! Stále hodlala získat zpátky své dobré jméno a postavení ve společnosti. Už toho udělala příliš, než aby se tak snadno vzdala a couvla zpět.

Raven si přečetla několik pozvání, když vtom uslyšela hlas Seana Lassetera.

„Jak okouzlující. Věrolomná nevěsta si hraje na paní domu.“ Raven polekaně vyskočila a několik pozvánek spadlo na podlahu.

„Omlouvám se, madam,“ ozval se lokaj za Seanovými zády. „Ale pan Lasseter trval na tom, že vás musí vidět.“

„Přišel jsem navštívit svou drahou švagrovou,“ vysvětlil Sean líným hlasem a okázale se procházel po místnosti.

Raven se mimovolně chytila za hrdlo, kde cítila zběsilý tlukot vlastního tepu. „Co tady děláte?“

„Přišel jsem na návštěvu, jak jsem už řekl. Je přece pochopitelné, že mám klíč k bratrovu domu. A vy mě odsud nedokážete vyhodit.“

Možná nemá právo poručit mu, aby odešel, ale nemíní zůstat sama v jedné místnosti s mužem, který jí tolik ublížil.

„Knowlesi,“ obrátila se Raven na lokaje, „byl byste tak laskav a poslal za mnou O'Malleyho?“

„Znovu se schováváte za záda svého sluhy?“ Řekl Sean, když lokaj odešel.

„Co po mně chcete, pane Lassetere?“ Zeptala se Raven třesoucím se hlasem. Snažila se uklidnit, nicméně bolest a pokoření, které jí způsobil během jejího únosu, se ukázaly stále příliš živé. Měla oprávněný důvod se ho bát.

„Už jsem vám to říkal, přišel jsem pozdravit svou švagrovou. Myslel jsem, že by to bylo ode mě slušné, přijmout vás do rodiny.“

Jízlivě se ušklíbla a sledovala ho ostražitým pohledem. Sean se pohodlně usadil do křesla, jednu nohu přehodil přes druhou. Oblékl si dokonalý lahvově zelený kabát, který ladil s odstínem jeho očí. Mohla by Seana považovat za krásného mladého muže, jen kdyby ji ušetřil divokého pohledu, kterým si ji nenávistně prohlížel.

„Nevím proč, ale silně o vašich slovech pochybuji,“ odpověděla.

„Dokonce ani nevěřím, že byste se uvolil k běžné slušnosti.“

„Pak to tedy nazvěme zvědavostí. Řekněte mi, jakou lest jste použila, abyste přinutila Kella ke sňatku?“

Raven se zhluboka nadechla a snažila se ovládnout chvějící se hlas. „Já jsem ho k ničemu *nenutila.* Chápal mé postavení a jako správný gentleman mi podal pomocnou ruku.“

Sean se pohrdavě ušklíbl. „Kell je všechno, jen ne gentleman.“

„No, alespoň mě neunesl, neomámil mě drogami a nezničil mou dobrou pověst.“

„Ale nevíte nic o hříších, které spáchal.“ Seanův pohled vypadal až úlisně. Je obžalován z vraždy, věděla jste to?“

Odhodlaně zvedla bradu pevně rozhodnutá nevěřit ničemu, co se jí snažil Sean napovídat. „Odmítám poslouchat tak nízké pomluvy.“

„A jste si jistá, že to jsou pomluvy?“

Raven se na něho upřeně podívala. „Chcete snad tvrdit, že nejsou? Kell říkal… Mám důvod věřit mu, že svého strýce nezabil.“

„A co jste čekala? Že by se vám přiznal? Že by se úplně cizí ženské svěřil, co udělal?“ Sean vydal pohrdavý zvuk. „Můj bratr není žádný ideál, za jakého ho považujete. Měla byste si dávat pozor.“

Raven jen potřásla hlavou. Moc dobře věděla, čeho chce Sean dosáhnout. Hodlal ji popudit proti Kellovi. Evidentně se jeho narážky nezakládaly na pravdě. Mohl se snažit jakkoliv, ale ona toužila po jediném – zbavit se ho.

Zhluboka se nadechla. „Co by vás přesvědčilo, abyste mě konečně nechal na pokoji, pane Lassetere? Peníze? Jestli ano, dám vám je. Mám celkem pěkné bohatství. Jestliže mě přestanete pronásledovat, jsou vaše.“

„Mě nemůžete podplatit," odvětil Sean s pohrdáním. „Žádná suma peněz mi nemůže vynahradit peklo, kterým jsem kvůli vám prošel."

„Je mi to líto. Ale už jste se mi pomstil. Můžete být spokojený."

„Ještě ne. Nikdy nebudu spokojený." Jeho hlas klesl do mrazivého šepotu. „Ne, dokud mi nezaplatíte svou krví."

Vstal z křesla a pomalu se k ní přibližoval. Jestli ji chtěl vystrašit, pak se mu to podařilo. Raven začala vyděšeně couvat a ohlížela se po zvonku. Zvažovala, jestli k němu dojde včas, aby zavolala sloužící. Jestli ne, začne křičet…

Když k ní Sean prudce přiskočil a chytil ji za zápěstí, propadla panice. Modřiny, které jí nadělal tehdy v noci, ještě ani nevybledly.

A právě v tu chvíli se objevil O'Malley. Raven si ulehčené oddechla a sledovala, jak mladého muže chytil za límec a prudce s ním škubl.

Když Sean začal bojovat, O'Malley ho chytil za napřažené pěsti a odstrčil je stranou. „Tak se mi zdá, že jste to minule nepochopil."

„Okamžitě mě pusť, ty mizerný zmetku!" Vykřikl Sean. Celý zbledl a doslova se třásl vzteky.

Když ho sluha po chvíli pustil, začal pomalu couvat a prsty si uvolňoval kravatu, jako by ho najednou škrtila. „Toho budeš litovat, O'Malley."

„Ne tolik jako vy. Jestli se jí ještě jednou dotknete, slibuji, že vám zakroutím krkem. Nedožijete se ani příštího rána."

Sean se zamračil a udělal jeden krok dopředu. Pak však zůstal stát, jako by si uvědomil, že není moudré bojovat s mužem, který je o tolik větší a silnější než on sám.

Zatnul pěsti a nenávistným hlasem zasípal: „Na tvém místě bych si hlídal záda." A po těch slovech Sean konečně odešel. Raven roztřeseně klesla do prvního křesla. Jste v pořádku?" Zeptal se O'Malley. „Ano… Myslím, že ano."

„Je mi líto, že jsem minule toho hajzla nechal jít. Měl jsem ho zabít."

Pomalu se nadechla. „Něco takového ať tě ani nenapadne. Cena za jeho mizerný život by byla příliš vysoká. Do konce svých dní bys seděl ve vězení."

„Ale kdybych toho neřáda zabil, už by vás neobtěžoval. A vy byste si nemusela vzít jeho bratra."

Raven pevně sevřela rty. „Nu, již se stalo. Budu se s tím muset naučit žít."

„Nelíbí se mi, že je volný a že vám může kdykoliv ublížit."
„Já se spíše bojím o tebe. To, jak ti vyhrožoval, znělo příšerně," řekla se zatajeným dechem, když si vzpomněla, co Sean říkal o O'Malleyho zádech.

„Já se o sebe postarám, paní Raven. To vy byste si měla dát pozor. Raději u sebe mějte pistoli nebo nůž."

Raven se ušklíbla. Vždyť už postřelila jeho bratra. Nelíbila se jí představa, že by se měla bránit takovým způsobem, uznala však, že to nejspíše bude nutné. „Asi máš pravdu."

„Budu poblíž, kdybyste mě potřebovala."

„Děkuji ti, O'Malley."

Sluha odešel a Raven unaveně zavřela oči. Připadala si nečistá a vystrašená. Trvalo dlouhou dobu, než se přestala třást.

Očima zalétla k pozvánkám rozsypaným po koberci. Možná udělala určitý pokrok v utišení skandálu, ale také chápala, že to nejhorší ji teprve čekalo.
Ze Seana Lassetera se stal nebezpečný nepřítel. Jak její, tak i O'Malleyho.

Když Ravenin sluha vešel, Kell seděl za psacím stolem soukromé pracovny a dával do pořádku účty. Překvapeně sledoval, jak O'Malley vstoupil na koberec.

„Chtěl bych si s vámi promluvit, pane Lassetere," řekl sluha vážným hlasem a zůstal stát až těsně před stolem. ruce držel klobouk jako každý správný sluha, ale v jeho postoji nespatřoval nic podřízeného. Spíše hněv nebo dokonce agresivitu.

Kell odložil pero. „Jedná se o mou ženu?"

„Ano, a vašeho bratra."

Kell cítil, jak se mu strachy sevřely útroby.

„Obvykle nepatřím k těm, kteří si hned stěžují," zamumlal O'Malley, „ale váš bratr… dnes odpoledne přišel k vám domů a vyhrožoval paní Raven. Málem ji uhodil."

„Ublížil jí?" Zeptal se Kell ostře.

„Ne, ale kdybych se tam neobjevil, určitě by to udělal. Musel jsem mu ukázat pěsti, jinak by neodešel."

Kell přijal informaci v tichosti, pomalu s ním však začal cloumat vztek. Dříve, než však mohl cokoliv odpovědět, O'Malley pokračoval.

„Myslím, že to ještě není všechno. Váš bratr paní vyhrožoval, že nebude spokojený, dokud nezaplatí svou krví. Ale paní Raven

nemůže za peklo, které prožil u námořnictva. Jestli je za to někdo zodpovědný, pak jsem to já. Když tehdy v parku napadl paní Raven, dal jsem mu takovou ránu, až upadl do bezvědomí, a nechal jsem ho jeho osudu. Ale přísahám, nikdy mě nenapadlo, že by ho tam našli žoldáci."

„Ne," odvětil Kell tichým hlasem. Jestli je někdo za něco zodpovědný, pak je to Sean. V prvé řadě ji neměl obtěžovat."

„Ano," souhlasil O'Malley. „Myslím, že už jí ublížil až příliš. Přesto se však vážně obávám, že to nevzdá. A já neručím za to, co se stane, když ji budu muset znovu bránit."

Kell cítil, jak mu ztuhly svaly na čelisti. „Se svým bratrem si to vyřídím sám, O'Malley," řekl upjatě. „Přísahám, že Sean jí už neublíží."

Jakmile Kell zjistil, že Sean není doma, obešel několik pochybných míst, která jeho bratr s oblibou navštěvoval, až nakonec skončil u madam Fouchetové. Jednalo se o jeden z nejelegantnějších doupat hříchu, které navštěvovali mladí šlechtici a bohatí občané, aby zde utišili i ty nejerotičtější fantazie. Podnik vlastnila mazaná Francouzka, která Seana zásobila afrodiziakem, jež on potom vlil do Raven. Madam Fouchetová Kella přijala osobně a vřele.

„Jak ráda vás zase vidím, *mon cher.* Dlouho jste nás zanedbával. Už jsme mysleli, že jste na nás zapomněl."

Kell vřelé přijetí oplatil neformálním úsměvem. „Hledám svého bratra, madam. Je někde tady?"

„No, vlastně je. Ale teď… je poněkud zaneprázdněn."

„Přesto bych s ním potřeboval mluvit."

„Pak ho tedy najdete v pokoji číslo sedm."

Kell se už chystal odejít, vtom ho však madam Fouchetová zastavila. „Trochu se o vašeho bratra bojím, *cher.* Zdá se, že má nějaké potíže. Je opravdu okouzlující, ale občas… občas se k mým děvčatům nechová zrovna hezky."

„Opravdu?" Zeptal se Kell zamyšleně. „ tom případě bude lepší, když nad ním přestanete držet ochrannou ruku. Neváhejte, a jestli překročí určité meze, okamžitě mi zavolejte."

„Udělám to, *monsieur.* Děkuji." Usmála se. „Jistě víte, že *vy* jste u nás kdykoliv vítaný. Ale slyšela jsem, že jste se oženil. To asi nebudete chtít vyměnit svou manželskou postel za jednu z mých dívek, co?"

Donutil se k úsměvu a odpověděl: „Budu na to myslet, madam."

Zatímco Kell vystupoval po schodech, podnikem se rozléhalo nezvyklé ticho. Pak si však uvědomil, že je teprve pozdní odpoledne, tedy příliš brzy na obvyklé hýření.

Nepochyboval o tom, jak svého bratra najde. A vzhledem ke své vlastní bouřlivé minulosti mu mohl jen stěží dělat kázání. Kell si moc dobře pamatoval na svá mladá léta, kdy poprvé přišel do Londýna. Nemyslel na nic jiného než jak strávit celý den v posteli s krásnou Cyprian a oddávat se hýření a stále novým sexuálním praktikám.

Příliš dlouho dával Seanovi špatný příklad. Přesto se však vždy snažil být diskrétní a pokud možno veřejným domům se vyhýbal širokým obloukem. Jeho poslední aférka s bohatou vdovou nedopadla právě nejlépe. Žena plakala a dožadovala se něčeho, co ji nemohl dát. Tehdy se Kell pevně rozhodl, že další stálou milenku už nechce.

Což vzhledem k faktu, že se oženil, se jevilo jako velice moudré rozhodnutí. Zvládnout milenku a zároveň manželku bylo nad jeho síly. Měl už i tak dost starostí se svým bratrem.

Náhle ho však napadlo, že přijmout pozvání madam Fouchetové mu třeba nakonec pomůže. Možná by tady v náručí jiné ženy alespoň na chvíli zapomněl na modré oči a hebká ňadra, která ho nenechávala klidně spát.

Rychle zahnal myšlenky na svou krásnou ženu a lehce zaklepal na dveře číslo sedm. Aniž by čekal na vyzvání, vešel dovnitř.

Sean seděl v křesle a na klíně držel polonahou ženu.

„Mohl bych si s tebou promluvit?“ Řekl Kell a bez váhání se posadil do křesla proti Seanovi. „V soukromí,“ dodal.

S úšklebkem na tváři Sean plácl dívku po zadnici a poslal ji pryč.

„Co tě sem přivádí, bratře?“ Zeptal se výsměšně. „Snad nejdeš za zábavou? Ty přece nemáš zapotřebí tišit svůj žal v náručí placené děvky. Nyní máš svou vlastní… ženu. Nebo tě snad zavrhla stejně, jako to udělala se mnou?“

Kell se donutil jízlivé narážky ignorovat. „Dnes odpoledne jsi překročil hranici,“ spustil vážným hlasem. „Raven je nyní moje žena, ať se ti to líbí či ne. Nedovolím, abys jí ublížil.“

Sean provinile sklopil zrak. „Vždyť jsem jí nic neudělal.“

„Ale vyhrožoval jsi jí.“

„Jak to víš? Běžela za tebou žalovat?“

Kell nepovažoval za nutné na jeho otázku odpovědět. „Možná jsi mi dobře nerozuměl. Napříště se jí budeš vyhýbat.“

„A jestli ne?“

Upřeně se podíval na svého bratra. „Očekávám, že zítra opustíš Londýn."

Seanovy rty se vzdorovitě stáhly a v očích se mu objevily nenávistné jiskry. „Nebo co? Co mi uděláš, jestli odmítnu, bratře?" Sean vyskočil z křesla a začal prudce přecházet po místnosti. Jsi jen stěží v pozici, kdybys mi mohl něco nařizovat. Ujišťuju tě, že můžu zařídit, abys svůj čas ubíjel užitečněji než jen tím, že bráníš děvku, kterou sis vzal."

Kell zatnul zuby. „Co tím myslíš?"

Sean se zastavil a s pocitem zadostiučinění svrchu shlížel na Kella. „Stačí mi, abych zašel na policii a řekl jim, jak chudák strýc přišel ke svému smrtelnému zranění. Jestli budu tvrdit, že jsem viděl, jak jsi ho zabil, budeš mít víc potíží, než jsi schopný zvládnout. Pravděpodobně jim budeš čelit ve vězení."

Kellovi se odporem stáhly útroby. Měl dojem, jako by ho vlastní bratr bodl ostrým nožem.

Na chvíli jen nevěřícně zíral na muže, který stál před nim. Připadalo mu, jako by svého bratra už ani neznal. Sean se během let stával stále více a více rozrušenějším a někdy dokonce propadal násilí, ale nikdy mu nevyhrazoval zradou.

Kell už dávno věděl, že musí svému bratrovi pomoct, ale stále to odkládal. A možná tím udělal další chybu.

„Říkej si, co chceš," odvětil Kell chmurně. „To však nic nezmění na mém rozhodnutí poslat tě do Irska."

Seanova tvář zrudla hněvem a zlostně zatnul pěsti. „Je to všechno jen tvoje vina, abys věděl. Slíbil jsi, že mě budeš chránit. Ale neudělal jsi to, že, Kelle? Dovolil jsi strýci Williamovi, aby si se mnou dělal, co se mu zlíbilo."

Kell se zatajeným dechem pozoroval bratra a lítostí se mu svíralo srdce. Možná si bude po zbytek života vyčítat, jak se zachoval tvrdě, ale nepovolí. Sean začal být příliš nebezpečný. „Ano, jsem zodpovědný za to, že jsem tě nedokázal ochránit," odpověděl s tichou vehementností. „A nikdy si to neodpustím. Minulost však nelze změnit. Kdyby to jen šlo…" Pevně sevřel pěsti. „Rád bych si s tebou vyměnil místo."

Na tváři bratra se objevila bolestná grimasa. „Nikdy bys nemohl být na mém místě. Nedovolil bys tomu hajzlovi, aby se tě dotkl. Bojoval bys s nim." Celá tvář se mu zkroutila. „Vždycky jsem byl slabší než ty." Po těch slovech se sesypal do křesla a s tváří v dlaních se rozplakal.

Kell cítil, jak jeho vlastní vztek ustupuje a nahrazuje ho lítost nad Seanovým osudem. Naklonil se dopředu a snažil se najít správná slova. „Seane…, copak nevidíš, co se s tebou děje? Vždyť se ničíš minulostí."

Sean si vjel prsty do vlasů. „Já vím," vydechl zničeně. „Ale někdy si prostě nemůžu pomoct. Kdesi v hlavě mám takový podivný hlas, který křičí a… nabádá mě, abych něco udělal, někomu ublížil, abych ublížil tobě."

Kella se zmocnila zoufalá potřeba bratra chránit. „Musíme něco udělat. Znám jednoho doktora…"

„Ne! Nepotřebuju dalšího chytráka, který mi bude klást hloupé otázky, šťárat se v mé minulosti a tvrdit, že jsem narušený." Po chvíli se Sean zarazil, zelené oči tonuly v slzách. Je mi to líto, Kelle," řekl tichým hlasem. „Nemyslel jsem to vážně, to, co jsem říkal. Jsem odporný nevděčník. Bože, odpusť mi… Je to proto, že já… miluji Raven. Zničilo mě, když sis místo mě vybral ji. A teď se ještě staví mezi nás."

Kell si prsty zoufale prohrábl vlasy. „Ale já jsem si ji nevybral z vlastní vůle, Seane. A postavit ji mezi nás, to je ta poslední věc, kterou bych kdy chtěl udělat. Nemůžu však stát bokem a dívat se, jak jí ubližuješ. Copak to nechápeš?"

„Ano." To slovo připomínalo jen tiché hlesnutí.

„Slib mi, že ji necháš být."

„Já… slibuji."

Kell si uvědomoval bratrovu slabost, jeho žal a zármutek. Sean prožíval hotová muka. Jeho dobré srdce bojovalo s démonem ukrytým v jeho vlastní duši.

Kell vstal, došel k Seanovi a položil mu ruku na rameno. „Musíš odejít. Kdybys tady zůstal, jen by tě dál trýznila vlastní minulost."

„Možná máš pravdu," řekl prázdným hlasem. „Alé kam bych šel?"

„Už jsem ti to říkal, do Irska. Na farmu. Pokud si dobře vzpomínám, v chovu koní se ti docela vedlo."

Farma na chov koní, která stála poblíž Dublinu a již Kell koupil víceméně pro svého bratra, se pyšnila opravdu výbornými výsledky. Neexistoval závod, v němž by jejich koně nezískali alespoň nějaké umístění. Ne že by se o šlechtění zvířat nějak zajímal, ale protože Sean koně tolik miloval, Kell doufal, že v nich najde zalíbení i spásu.

„Půjdeš se mnou?" Zeptal se prosebně Sean.

Kellovi se sevřelo hrdlo. Znovu před sebou viděl malého chlapce. Bratra, kterého kdysi znal. Je mi to líto, ale nemůžu. Mám tady závazky. Klub…“

„A Raven.“ Seanovy rysy okamžitě ztvrdly.

„Ano. A Raven. To však neznamená, že bych se o ni nějak zajímal. Seane, pro své vlastní dobro musíš odejít.“

„Dobře tedy. Jestli tě to učiní šťastným, pak odejdu,“ řekl Sean tiše, v očích prázdný pohled poraženého člověka.

Byla skoro půlnoc, když Kell zdráhavě vystupoval po schodišti a mířil k ložnici své ženy. Raven bude jistě překvapená, že se vrátil z klubu dříve než obvykle. A ještě více ji překvapí, až ho uvidí ve své ložnici. Dlužil jí však omluvu za bratrovo nevhodné chování.

Pomalu vešel do temné chodby, myšlenky stále upnuté na odpolední hádku s bratrem. Zůstával až rozum stát, jak je Sean naplněný nenávistí a bolem. Znovu se před ním vynořila ta osudná noc, kdy zemřel jejich strýc.

Šest měsíců poté, co utekli z Anglie, se Williamovi podařilo vyslídit je. Kell věděl, že na tu noc nikdy nezapomene. Celý večer strávil v herně, kde se obratným riskováním snažil vydělat další peníze, aby se svým bratrem mohli začít žít důstojným životem. Do jejich pronajatého bytu se vrátil až těsně nad ránem a to, co uviděl, mu vyrazilo dech. Sean seděl u mrtvého těla jejich strýce a usedavě plakal.

„Šlo o nehodu, Kelle, přísahám! Nechtěl jsem mu ublížit. Chtěl jsem ho jen zastavit, aby na mě už nikdy nesahal.“

Kousek po kousku se Kell dozvěděl celý příběh. William je zřejmě pronásledoval až do Irska. Popoháněl ho jak vztek, že jeho nevděční synovci nechtějí dále žít pod jeho střechou, tak i strach, že by mohli odhalit jeho homosexualitu a zcela ho znemožnit před celým světem. Když se William začal domáhat, aby se s ním vrátili domů, a vzal Seana za ramena, chlapec nedokázal snést jeho dotek a vzbouřil se. Uchopil strýcův rapír a bodl Williama přímo do prsou.

Kell nemohl svého čtrnáctiletého bratra z ničeho obviňovat, poněvadž sám by se na jeho místě nezachoval jinak. Nepochyboval, že chlapcova nepřiměřená reakce byla jen explozivní obranou.

Pevně rozhodnutý chránit svého bratra před dalším utrpením odtáhl mrtvé tělo na zapadlou ulici poblíž Dublinu a vše naaranžoval tak, aby to vypadalo na loupežné přepadení. Vyšetřování, které následovalo, ukázalo vyčítavým prstem na Kella a na jeho bouřlivou

minulost, avšak nakonec ho kvůli nedostatku důkazů museli zbavit obvinění. Kell se však nikdy nesnažil úplně umlčet pomluvy, že právě on strýce zabil. Lépe ať je obviňovaný on, než aby uvrhl podezření na svého bratra.

Přesto všechno se Sean nikdy docela neuzdravil. Kombinace výčitek ze strýcovy smrti a bolestné hanby z minulosti ho téměř zničila. Ztrýzněnou duši nedokázala vyléčit ani bratrova povzbuzující slova, ani čas.

Kell se zastavil před dveřmi do Raveniny ložnice a pevně zavřel oči. Navzdory všemu svému snažení Seanovu depresi nedokázal utišit.

Další dva roky zůstali v Irsku a pak se rozhodli začít někde, kde hazard přináší daleko větší zisk. Tudíž se vrátili do Anglie. Kell dále hromadil majetek a nakonec, po šesti letech, získal takovou sumu, která mu postačila k otevření vlastního hráčského klubu, kde se scházeli i ti nejmocnější představitelé londýnské smetánky.

Nicméně temná pověst ho nepřestala pronásledovat. Bez obvinění vlastního bratra se však nemohl očistit, a proto raději mlčel. Nikdy by Seanovo hrozné tajemství nikomu neprozradil, ale aspoň se chtěl pokusit získat Ravenino pochopení a možná i sympatie.

Kell potichu zaklepal a vešel dovnitř. Raven ležela v posteli a četla si. Překvapený výraz na krásné tváři svědčil o tom, že jeho tedy opravdu nečekala. Rychle zavřela knihu a přikrývku si vytáhla až pod bradu.

Kell na chvíli zaváhal. Zvažoval, zdali by rozhovor neměl nechat až na ráno a vybrat si k němu lepší místo, než je její ložnice. Ovšem jen zde s ní mohl mluvit o samotě.

„Stalo se něco?“ Zeptala se vyplašeně.

„Přišel jsem se omluvit za Seanovo chování,“ řekl Kell a potichu za sebou zavřel dveře.

Vystrašeně ho pozorovala, jak se k ní přibližuje. Kell si s úlevou uvědomil, že ho nechce ve své přítomnosti o nic více než on ji.

Když stále mlčela, využil své převahy a posadil se vedle ní na postel. S uspokojením si všiml, jak Raven v jeho blízkosti ztuhla.

„Vím, že to není žádná omluva,“ začal, „ale chtěl bych ti něco vysvětlit. Týká se to Seana a jeho chování.“

„Co tím myslíš?“

„Před několika lety trpěl depresemi a melancholií. Když se pohroužil do svého smutku, nemohl ani jíst ani spát, zato tím více pil.

Po čase se však všechno uklidnilo a já jsem skutečně věřil, že své démony dokáže ovládnout."

Kell se odmlčel a snažil se najít ta správná slova. „Když loni v létě zmizel, málem jsem zešílel strachy. Celé měsíce jsem nedělal nic jiného, než že jsem ho hledal. Pak jsem náhodou uviděl nějaký námořní manifest, kde stálo Seanovo jméno. Najal jsem si loď a plul rovnou za ním.

Našel jsem ho připoutaného u stěžně, ležel ve svých vlastních výkalech. Ze zad mu visely krvavé cáry kůže. Bičovali ho tak dlouho, dokud neomdlel."

Kell cítil, jak se mu při otřesných vzpomínkách stahuje hrdlo. „Je to můj bratr, Raven." Pevně zatnul pěsti. „Možná dokážeš pochopit, co jsem tehdy cítil."

„Ano…," zašeptala.

„A dokážeš si představit bolest, která v něm stále přetrvává?"

Raven sklonila hlavu, aby se vyhnula jeho pronikavému pohledu.

„Ano…, dokážu."

„To přeneslo Seana až za samotné hranice."

„A ty po mně chceš, abych mu odpustila?" Zeptala se stěží slyšitelným hlasem.

„Ne. Ale doufám, že teď alespoň částečně pochopíš, proč se Sean chová tak, jak se chová. Vedlo ho k tomu jen hluboké zoufalství. Můj bratr je nemocný, Raven. A po tolika útrapách, kterými prošel, se ani není co divit."

Když stále mlčela, něžně ji vzal za bradu a pozvedl tak, aby se mu podívala do očí. „Jediné, co ho vyléčí, je čas. Poslal jsem ho do Irska. Už tě nebude obtěžovat."

„Děkuji ti." Celá se chvěla. „Budu ráda, když se s ním už nesetkám."

„Nebudeš muset."

Podívala se na manžela temnýma a vážnýma očima. Kell si náhle uvědomil nebezpečnost celé situace. Jeho žena se nacházela v posteli, oděná jen v noční košilce, půlnočně temné vlasy jí v kaskádách splývaly po ramenech, měkké světlo lampy dodávalo její krásné tváři zlatavý nádech. Pravda, Raven se sice ukryla pod přikrývku, ale Kell dobře věděl, jaká nádhera před ním leží.

Viděl před sebou živý obraz jejího nahého těla. Pamatoval si na její ňadra, na touhou zduřelé bradavky. Jak je lízal, sál a něžně okusoval. Pamatoval si na její štíhlá stehna, jak na něho nasedla… Náhle cítil, jak mu ztuhl penis a v duchu zaklel.

V touze po rozptýlení se rozhlédl kolem sebe a očima sklouzl ke knížce, kterou před chvílí četla. mihotavém světle lampy se leskly polodrahokamy, které zdobily přebal. Zvědavě ji zvedl a začal si ji prohlížet. Ani na chvíli nepochyboval, že se jedná o opravdu vzácné dílo.

„To je ta kniha, o níž jsi mi vyprávěla?“ Zeptal se. „Erotická zpověď, kterou ti zanechala matka?“ Raven cítila, jak se červená. ‚Ano.“

Mimochodem pohledem zavadil o její smyslná ústa. Pamatoval si na jejich sladkou chuť, když ji líbal. Když do ní pronikl jazykem, aby ji ochutnal. Pamatoval si na její ochotnou odpověď, na pootevřené rty, na tichý sten slasti a rozkoše…

Kell se zhluboka nadechl. Věděl, že musí odejít. „Možná mi někdy dovolíš, abych si ji přečetl. Vcelku rád bych se naučil nějaké nové způsoby milování.“

„Myslím si… Jestli budeš chtít,“ zašeptala.

Mohl si říct, že svou krásnou ženu vyvedl z míry, a považovat to za jakýsi druh vítězství. Dokonce v tom mohl klidně pokračovat, jen kdyby to on sám dokázal. Musel odejít. A to co nejrychleji.

Kell potlačil svou vlastní touhu a provokativně Raven políbil na čelo. „Spi dobře, liščko.“

Raven seděla na posteli a zírala na zavřené dveře společné šatny, kterými Kell před chvílí odešel.

12

„Děkuji ti, O'Malley," řekla Raven, když jí sluha pomohl do dámského sedla.

Urovnala si sukni a pevně se zabalila do teplého pláště, který ji měl chránit před chladným ranním vzduchem. Uchopila otěže a už se nemohla dočkat, až bude na své pravidelné projížďce. Jakmile se O'Malley vyšvihl na koně, Raven nasadila ostrý klus a se sluhou v zádech zamířila přímo do parku.

Neočekávala, že tam narazí na Brynn, poněvadž její přítelkyně měla to ráno něco důležitého k vyřízení. Doufala však, že najde Darea. Potřebovala si s ním nutně promluvit. Týkalo se to jejího manžela a zvěstí o vraždě.

V posledních několika týdnech s Kellem ani nepromluvila, až do dnešní noci, kdy přišel do její ložnice omlouvat se za bratrovo chování. Kromě výjimek, kdy se míjeli na schodišti, ho dokonce ani neviděla. Návrat do společnosti ji stál nemalé úsilí a Raven na sebe musela převzít nejednu funkci v různých sociálních aktivitách.

Z nevysvětlitelných příčin Raven Kellova nepřítomnost vadila. Samota ničím novým nepřekvapovala, často se jí však zmocňoval neobvyklý pocit smutku a zoufalství. Snažila se proti tomu bojovat a přesvědčovala samu sebe, že špatná nálada nemá s manželem pranic společného. Koneckonců Kell jen dodržoval podmínky jejich vzájemného obchodu.

Vždyť existovala stovka dalších příčin, které mohly mít za následek její nynější stav melancholie. Nejlogičtější z nich se zdál skandál, jemuž musela čelit. Donutit londýnskou společnost, aby na něco podobného zapomněla, představovalo vskutku nelehkou práci.

Nebo za její špatnou náladu může zimní počasí, které se i na konec listopadu jevilo velice chladné?

Nebo se jednalo o blízkost Seana Lassetera? Raven se často přistihla, že se nervózně rozhlíží kolem sebe. Třásla se před každým stínem v obavě, že ji Sean znovu napadne, i když ji Kell ubezpečil, že se tak nestane.

Nebo za to může samota? Z nepochopitelných důvodů se cítila daleko více osamělejší než kdykoliv předtím. Dědeček odjel na své panství do jižního Sussexu a Raven zůstala ve městě. Měla v plánu za ním přijet na Vánoce, ale na ty musela ještě několik týdnů čekat.

Alespoň že měla O'Malleyho. Znamenal pro ni stejnou útěchu jako blízkost Brynn, Luciana a Darea, kteří byli jejími nejdražšími přáteli a přívrženci. Přesto se Raven nemohla zbavit pocitu izolace. Nejhůř trávila noci – osamělá ve své posteli hleděla na nebesa nad hlavou. Už ji nedokázal utěšit ani pirátský milenec. Mohla se snažit sebevíce, ale nedokázala ho vyvolat. Jakmile zavřela oči, aby se oddala erotickým představám, uviděla před sebou Kella.

S nejistou budoucností, která se před ní rozprostírala, opuštěná, prázdná, bez cíle, se cítila osamocená a ztracená; a nezáleželo na tom, jak hodně hubovala samu sebe a zakazovala si považovat se za oběť a vhodný objekt k lítosti.

Raven věděla, že by spíše měla počítat své úspěchy. I když se plány na manžela s titulem rozplynuly, ačkoliv se před ní kvůli skandálu zavřely všechny dveře, ona přežila. A ve srovnání s mnoha podobnými si vedla vcelku dobře. Uzavřela výhodné manželství, ve kterém jí nehrozilo, že by se mohla zamilovat nebo snad podlehnout vše ničící vášni. A jako manželka bohatého netečného muže si užívala naprostou volnost a svobodu, po kterých vždy toužila.

Přesto jí však stále něco chybělo. Scházel jí Kell. Tehdy v noci, když k ní přišel, aby se omluvil, ji vylekal. Zvláště pak, když se nahnul a nečekaně ji políbil.

Spi dobře, lištičko, řekl jí.

Ale ona nespala. Celé hodiny se převracela a vzpomínala na jeho lačný pohled, když očima klouzal po jejích obrysech skrytých pod přikrývkou. Myslela na jeho náhlý zájem o erotickou knihu a na svůj stud, když ji nachytal při jejím čtení.

Po jeho odchodu knihu raději odložila, poněvadž zvláště pikantní pasáže jí jen připomínaly fyzickou potřebu a uvolnění, které se jí v manželství nedostávalo. Jelikož ležela v posteli a uslyšela manžela, který se pozdě v noci vracel domů, uvědomila si jeho blízkost a celé tělo se jí rozechvělo touhou… Vzpomínala na jeho nádherné svaly, když ho tenkrát překvapila v koupeli… A přemýšlela, jak by se zachovala, kdyby vešel do ložnice a dožadoval se svých manželských práv.

Ale on nikdy nepřišel.

Evidentně byl Kell zaneprázdněn povinnostmi v klubu, ale jistá si tím být nemohla. Přestože on s ní sdílel mnohá tajemství, jako ta o erotické knize nebo o pirátském milenci, ona o něm nevěděla téměř nic.

A navíc si včera znovu uvědomila, jak je mu zavázána.

Podle Brynn se začaly trousit nechutné zvěsti o poctivosti Kellova hráčského klubu. Raven se mohla pouze dohadovat, že všechny hanebné pomluvy vypustil vévoda Halford. Moc dobře si totiž pamatovala jeho výhrůžky, že muže, který mu ukradl nevěstu, zruinuje.

Když konečně dorazila do Hyde Parku, po Dareovi nebylo ani památky. Vydala se tedy lehkým klusem podél Rotten Row a vychutnávala si požitek z jízdy. Netrvalo to ani půl hodiny a v dálce uviděla markýze.

Sotva k ní dorazil, krátce se s ním přivítala a už určila téma hovoru. Musela si ověřit svou teorii o bývalém snoubenci a jeho pomstě.

K Ravenině velké nelibosti Dare její strach jen podpořil.

„Ano, obávám se, že Halford se opravdu rozhodl zničit klub tvého manžela. Přesvědčil hezkou řádku svých známých, aby se mu vyhýbali. Tvrdí totiž, že Zlaté rouno je věrno svému jménu, že se snaží oškubat všechny své zákazníky."

„Má pro to snad nějaké důkazy?"

Dare na ni uličnicky mrkl. „K takovým věcem důkazy nepotřebuješ, má milá. Dobrou pověst snadno zničíš i bez nich. Pouhé slovo urozené osoby může být více než smrtelnou zbraní. Vůbec bych se nedivil, jestli se Halford ve Zlatém rounu nikdy ani neukázal."

Raven se nesouhlasně zamračila. Jistě ho někdo dokáže zastavit."

„No, já se Lasseterovi snažím pomoci tím, že jsem jeho častým zákazníkem. Stejně tak i ostatní členové Ligy pekelníků. Mohu se za nás za všechny zaručit, že ho i nadále budeme podporovat."

„Uděláš to, Dare, *prosím?*"

„Samozřejmě. Nejsem si však jistý, jestli mu tím pomůžu. Bezúhonná reputace hráčského klubu je něco jako dobrá pověst lady. Jakmile je jednou poskvrněná, jen velice těžko se pověst získává nazpět." Dare zamyšleně našpulil svá smyslná ústa. „Pomohlo by, kdyby se Lasseter snažil udělat dobrý dojem zejména na známé a bohaté klienty. Myslím tím dát jim šanci posoudit jeho charakter a čestné jednání. Zatím je známý jen jako záhadný hazardní hráč."

„A jak by to měl udělat?“

„Asi by se měl více ukazovat mezi lidmi. Samozřejmě mezi urozenými lidmi. Já i Lucian ho budeme ochotně podporovat, ale tvůj manžel s námi musí především spolupracovat.“

„To asi neudělá,“ zhodnotila Raven zadumaně. „Místní smetánkou zcela pohrdá.“

„A když to bude jediná šance, jak zachránit klub?“

„Nevím. Budu se ho muset zeptat.“

Hned odpoledne zašla do klubu, ale mohutný lokaj ji informoval, že pan Lasseter není přítomen. Právě v tu chvíli scházela ze schodů Emma Walshová a mile se s Raven přivítala. Zdálo se, že má z jejich setkání upřímnou radost.

Raven se však necítila úplně ve své kůži. Od toho únosu se s půvabnou hosteskou nesetkala a nevěděla, jak se má chovat.

Ale Emma byla tak bezprostřední a nenucená, že to Raven svým vystupováním velice ulehčila. „Kell je na hodině šermu, ale za chvíli bude zpátky. Nechtěla byste na něho počkat?“

Raven připadalo absurdní, že věděla o svém manželovi méně než tato žena. Překvapená jejím pozváním ho mileráda přijala. Jakmile Emma nařídila lokajovi, aby jim do knihovny přinesl občerstvení a šálek čaje, Raven odložila plášť a vydala se za hosteskou. Cestou se zvědavě rozhlížela okolo sebe.

Kamkoliv se podívala, viděla vkusné důkazy bohatství: lesk voskovaných parket, třpyt křišťálových lustrů, luxusní vysoké koberce a přepychové brokátové závěsy.

Emma si zřejmě všimla jejího zájmu a ochotně se nabídla, že ji provede po klubu. „Už jste někdy zavítala do podobného zařízení?“

„Ne, ale musím připustit, že jsem opravdu zvědavá.“

„Vypijeme si čaj, a jestli budete chtít, mohu vás tady provést.“

„Byla bych vám velice vděčná.“

„Tato místnost je nejpohodlnější z celého podniku,“ prohodila Emma a uvedla Raven do knihovny. Je navržená tak, aby klubu dodala na kultivovanosti a naši patroni se v ní cítili jako doma. Tady si mohou odpočinout od hry.“

Když se posadili k malému stolku, Emma se na ni zvídavě podívala. „Možná by vás mohlo zajímat, že Sean odjel do Irska.“

Raven si zhluboka oddychla. „Skutečně? Je pryč?“

„Ano. Kell ho donutil, aby opustil Londýn.“

„Zajímalo by mě, jak to dokázal?“

„Tím si nejsem jistá, ale Kell je jediný, který má na Seana nějaký vliv. Jsou si velice blízcí. Myslím, že můžete být klidná."

Raven si přitiskla prsty ke spánkům a usmála se. „Ani nevíte, jak jsem ráda."

Emma se mile usmála. „Je mi opravdu líto, co jste si musela vytrpět. Snažila jsem se Seana tu noc zastavit, ale jediné, co jsem mohla udělat, jsem vykonala – poslala jsem pro Kella."

Raven se při té vzpomínce zachvěla.

„Jestli vám mohu být s něčím nápomocná," nabídla se Emma, „stačí jen říct."

„Děkuji," odvětila. „Vlastně…" Naklonila se dopředu. „Existuje způsob, jak byste mi mohla pomoci. Nacházím se v poněkud… nepříjemné situaci. Vlastně jsem se provdala za cizince. Evidentně znáte mého manžela lépe než já. Velice by mi pomohlo, kdybyste mi o něm něco řekla. O jeho minulosti jsem slyšela jen samé špinavé pomluvy."

Emma na chvíli zaváhala. „Asi máte na mysli tu pomluvu o vraždě jeho strýce."

„Ano. Sean se mě snažil přesvědčit, že to je pravda."

Emmě se v očích objevily hněvivé plamínky a rty se stáhly do tenké linky. „Nevím, jak jejich strýc zemřel, ale dala bych na to i svůj krk, že Kell Lasseter není žádný vrah. A jestli Sean tvrdí něco jiného poté, co všechno pro něho jeho bratr udělal, pak je nevděčný neřád!"

Její usilovná obhajoba Kella Raven potěšila a jen ji utvrdila v přesvědčení, že je nevinný. „Taky si nemyslím, že by toho byl Kell schopný," pronesla jeho žena. „Ale on se nesnaží nijak bránit. Řekl mi jen, že jeho strýc je zodpovědný za matčinu smrt, neboť ji odtrhl od synů. A že ta jizva je památka na strýcův pečetní prsten."

Emma přikývla. „Myslím, že nezradím Kellovu důvěru, když řeknu to, co je všeobecně známo. Věděla jste, že jeho matka pocházela z Irska?"

„Ano."

„Dokonce nebyla ani urozeného původu, ale dcera irského lékaře, a Lasseterovi jí proto velice opovrhovali. Poté, co ovdověla, William Lasseter se stal poručníkem jejích synů a vyhrožoval, že jim nedá ani cent z jejich dědictví, jestli Fiona okamžitě neodjede pryč z Anglie."

„A odjela?"

„Ano. Podle toho, co mi říkal Sean, nechtěla syny zbavit jejich práv. A neměla ani dost síly na to, aby s bohatým a urozeným Lasseterem bojovala. Vrátila se do Irska a zanedlouho tam i zemřela,

opuštěná a zcela bez prostředků. William dokonce nedovolil, aby ji synové pohřbili."

„Není se co divit, že Kell svého strýce tolik nenáviděl."

„Ano, ale to není jediný důvod. Sean označil Williama za tyrana. A někdo s Kellovou výbušnou povahou se jen tak lehce diktatuře nepodvoluje. Netrvalo to dlouho a dostal se se svým strýcem do sporu, z kterého si odnesl tu jizvu. Utekl i se Seanem do Irska a ukrývali se na dublinských ulicích. Jen tak tak, že přežili. Sean mi říkal, že dokonce často jedli i krysy – ačkoliv je možné, že si to jen vymyslel, aby mě dojal."

Raven cítila, jak se vnitřně chvěje. „A co se stalo pak?"

„Pak už mi to není zcela jasné. Nakonec je William vyslídil a odjel za nimi do Dublinu. Zde si najal pokoj a celý týden své synovce usilovně hledal. Jednoho dne však jednoduše zmizel. Jeho tělo našli na zapadlé cestě poblíž Dublinu. Pravděpodobně ho přepadli nějací vandráci, zabili ho a okradli."

„Proč potom obvinili Kella z jeho vraždy?"

„Protože Williama někdo probodl rapírem, což je pro pouliční lupiče poněkud nezvyklá zbraň. Ti používají spíše pistole. Sean řekl, že Kell se tomu sportu naučil, aby v budoucnu porazil Williama, mistra v šermu. Teorie se vykládá tak, že Kell Williama zabil v souboji a pak všechno narafičil tak, aby to na loupežné přepadení jen vypadalo."

„Ale žádné pádné důkazy k takovému tvrzení nenašli."

„Přesně tak. Jenže Lasseterovi zůstali o jeho vině přesvědčeni, i když mu to nikdy nemohli dokázat. A samozřejmě tomu příliš nepomohl ani fakt, že Kell nad smrtí svého strýce nikdy nevyjádřil žádný smutek a ani se nehodlal vrátit do Anglie. Nechtěl mít nic společného s Lasseterovými či s jejich majetkem, ačkoliv to znamenalo stát se hazardním hráčem. Pevně se rozhodl vychovat a uživit Seana zcela sám, bez jakékoliv podpory. Dokonce odmítl přijmout své právoplatné dědictví. Všechno, co tady vidíte, získal jen svým vlastním úsilím."

Raven se rozhlédla po přepychové místnosti a ucítila zvláštní pocit viny. Navzdory svému spornému původu žila vždy v pohodlí a v dostatku. Nezbývalo jí nic jiného než obdivovat muže, který pro svého bratra podstoupil takové oběti. A i když jeho minulost stále halila rouška tajemná, nepochybovala o tom, že její manžel byl čestný a spravedlivý muž. Rozhodně ne chladnokrevný vrah.

Emma chtěla pokračovat, když vtom do knihovny vešel asi desetiletý chlapec a přinesl stříbrný tác s čajem. jeho stopách šel majordomus, se kterým se Raven setkala již dříve.

Pod Timmonsovým dohledem chlapec opatrně položil tác na stůl. Pak se tázavě podíval na sluhu a se strachem v očích vyčkával na tichý souhlas.

Raven nedokázala skrýt pobouření nad jeho zjevem. Vypadal sice čistě oblečený a umytý, rovněž však zosobňoval roztřesené klubíčko emocí a nervů. A co hůře, na tváři i na rukou měl značné množství jizev a ran, které vypadaly jako popáleniny.

„Děkuji ti, Natě," řekla Emma mírně. „To je od tebe velice laskavé."

„Rádo se stalo, madam." Jeho přízvuk svědčil o nízkém původu.

Jakmile chlapec i lokaj odešli, Emma uchopila konvici s kouřícím čajem a začala ho nalévat do křehkých šálků. Nemohla si však nevšimnout Ravenina nesouhlasného výrazu. „Nate pracoval až do minulého týdne jako kominický učedník. Kell ho našel v jednom parku. Ležel na zemi a jeho mistr do něho kopal. Kell ho od něho koupil."

Raven sebou při té představě škubla. Kominický učedník byl skoro méně než otrok a často tak s ním i zacházeli. Nutili chlapce prolézat úzkými komíny, a když se mistrům zdáli být příliš pomalí, pobízeli je noži či hořícími pochodněmi. Mnoho chlapců tak i zemřelo.

„Já vím." Souhlasila Emma s nevyslovenou myšlenkou. „Hotové peklo na zemi. Ale tenhle má aspoň šanci na lepší budoucnost. Jakmile se uzdraví, bude bydlet v domě pro nalezence, který Kell štědře podporuje."

„Dům pro nalezence?"

„Pro sirotky." Emma se usmála. „Nate je už třináctý uličník, kterého Kell zachránil. Dá jim najíst, obléká je a dohlíží na jejich vzdělání."

„To je velice ušlechtilé," zhodnotila zamyšleně Raven a v duchu zvažovala, kolik ona za svůj život udělala dobrých skutků.

„Ano," souhlasila Emma. „I já jsem Kellovi zavázána. Zachránil mě od mého předešlého… ochránce."

Stejně tak i mě, pomyslela si Raven. Kell ji zachránil před životem vyděděnce. „Tak se mi zdá, že zachraňovat lidi je jeho stálý zvyk."

„Vlastně ano," souhlasila Emma něžně. „Nikdy by to nepřiznal, ale vždy se staví na stranu bezbranných a nevinných."

Raven zamyšleně pozorovala Emmu a přemýšlela, jestli obdiv k jejímu muži není něco více než jen vděčností. Vždyť hned od začátku Emmu považovala za Kellovu milenku. Nepřekvapilo by ji, kdyby se Emma do Kella zamilovala.

Ta myšlenka se Raven pranic nezamlouvala a vyvolala v ní nepříjemné mrazení v břiše. Tato žena zná jejího muže daleko intimněji, než kdy ona bude schopná. A docela dobře by pochopila, kdyby Kella blonďatá krasavice okouzlila. Hosteska sice vypadala o dost starší než Kell, mohlo jí být tak kolem čtyřicítky, přesto však působila stále sexy a přitažlivě.

Navzdory tísnivému pocitu, který v ní vyvolávala žárlivost, Raven zjistila, že má Emmu opravdu ráda a že v ní nalezla svého spojence. Rovněž Emma se zdála být její přítomností potěšena, což Raven uvádělo do pochybností. Kdyby se totiž skutečně jednalo o Kellovu milenku, cožpak by ji těšilo, kdyby se v jeho životě objevila jiná žena? Takže pokud ji Emma nepovažuje za sokyni, pak je to jen proto, že nesdílí jeho postel.

Raven přivítala, když změnily téma a začaly hovořit o méně vážných věcech. Zajímal ji totiž hříšný svět mužů, který ji vždy odpírali. Proto Emmě kladla bezpočet otázek, na něž ona ochotně a trpělivě odpovídala.

Její zvědavost Emma ukojila hned po čaji, kdy ji provedla celým klubem a ukázala jí velkou přepychově zařízenou místnost s herním stolem na hazard. O'Malley ji sice učil hrát kostky, ale ona moc dobře věděla, že hazard je něco daleko jiného než obyčejné vrhání kouskem slonoviny. Jednalo se o složitou bojovou hru, ve které hráči uzavírali vysoké sázky na různé číselné kombinace.

Oválný mahagonový stůl byl na jedné straně mírně vykrojený – Raven usoudila, že toto místo je zcela jistě vyhrazeno pro krupiéra – a jeho povrch zdobila pevná zelená látka s vyznačenými jednoduchými a dvojitými žlutými čarami. Ke stolu vhodně ladily i pohodlné židle, kostky, krabičky, žetony a malé hrabičky.

„K čemu to všechno slouží?" Zeptala se Raven.

„To jsou hrací kostky," vysvětlovala Emma. „Ty krabičky jsou na žetony, které se vyměňují za peníze, a hrabičky na jejich shrabování."

„A kostkami hází jen jeden hráč?"

„Ano. Svým prvotním vrhem otevírá celou hru. Jestli chcete, můžu vám to ukázat."

Dříve, než Raven stačila odpovědět, za zády uslyšela mužný hlas.

„Mohla bys mi vysvětlit, co tady děláš?“ Zeptal se její manžel nesouhlasným tónem.

Raven se s bušícím srdcem otočila a uviděla rozzlobeného Kella. Jejich oči se střetly a ona ucítila, jak jí po zádech přejel mráz. Snad nikdy ji nepřestane překvapovat ten podivný pocit, jaký na ni měla jeho přítomnost. Stačil pouhý zvuk jeho hlasu a jí se podlamovala kolena.

Nejraději by po něm mrštila vlastními hracími kostkami, které před chvílí vytáhla ze své kapsy ve skládané sukni, místo toho je však pevně sevřela a raději je schovala za záda.

Jen jsem tady Raven prováděla,“ odpověděla za ni Emma.

„Děkuji ti, ale já se o ni už postarám.“

Na malou chvíli Emma vypadala, jako by chtěla něco namítnout, pak se však zarazila, povzbudivě se na Raven usmála a beze slova odešla.

„Co tady děláš?“ Znovu se zeptal Kell, když osaměli.

„Přepadla mě zvědavost,“ odvětila Raven. Ještě nikdy jsem do podobného klubu nezašla.“

„To taky není vhodné místo pro dámy.“

Překvapeně vyzdvihla obočí. „Je až podivuhodné, jak mi připomínáš tetu. Opravdu mi chceš naznačit, že má přítomnost zde tě nějak pobuřuje?“

Ano? Kell se v duchu ptal sám sebe. Považoval by se za pokrytce, kdyby tvrdil, že svou ženu tady nechce, poněvadž to není správné. Někteří muži, dokonce i ti největší zpustlíci, se během manželství stávali vůči své choti velice konzervativní. Vzhledem k jejich ryze obchodnímu soužití mu však připadalo směšné Raven odpírat jakýkoliv druh zábavy. Nemohl ji přece označit za svou ženu v pravém slova smyslu. Dokonce ani za milenku.

Přesto ji tady nechtěl. Jeho klub představoval jediné útočiště, kde se před ní mohl ukrýt. Netrvalo dlouho a zjistil, že je zcela nemožné, aby s Raven sdílel jeden dům, ne tak ještě ložnice, které od sebe oddělovala jen průchozí šatna. Prostě ji vedle sebe nesnesl. A už vůbec se mu nelíbila myšlenka, že by jí snad nějak dal najevo, jak mu nynější situace v jejich manželství nevyhovuje.

„A kromě toho,“ pokračovala, „jsem pochopila, že klub často navštěvují i dámy.“

„Možná, ale ne ty, kterým nad hlavou visí skandál. Nebo jim prostě na jejich dobré pověsti nezáleží. Ještě jsi mi neodpověděla. Co tady děláš?“

„Vlastně jsem si s tebou přišla promluvit. Nejdříve ze všeho jsem ti chtěla poděkovat, žes poslal Seana pryč."

Kell přikývl. „Dobře, beru to na vědomí. A teď můžeš jít"

Raven se ušklíbla. „Jestliže chceš nadále předstírat, že jsme šťastný pár, nemůžeš mě jen tak vyhodit."

Kell povytáhl obočí. „Měl jsem za to, že jsme se domluvili. Doprovodil jsem tě na ples u Wyclifů a výměnou jsem očekával, že už po mně nikdy nic nebudeš chtít. Copak jsi zapomněla?"

„Ale já po tobě vlastně nic nechci. Tentokrát se to netýká mé dobré pověsti, ale reputace tvého klubu." Na chvíli zaváhala. „Jistě jsi už slyšel o tom, co o tobě prohlašuje Halford."

Rty se mu stáhly do tenké linky. „Slyšel," odvětil ponuře.

„Pak tedy jistě chápeš, že *musíme* něco udělat. Musíme se pokusit ho zastavit."

„Pochybuji, že bych to mohl nějak ovlivnit."

„Lord Wolverton se nabídl, že tě bude ve společnosti podporovat. Dare je přesvědčený, že jestli se ti podaří dostat se mezi místní smetánku, pak dokážeš zavřít i pomlouvačnou Halfordovu pusu."

Kell potřásl hlavou. Vždy mu dělalo potíže přijmout něčí pomoc, tím spíše od Raveninych urozených přátel. „Nemíním se tak ponížit a od markýze Wolvertona přijmout jakoukoliv charitu."

„To není žádná charita. Udělá to pro mě. A kromě toho, vždyť ty často pomáháš jiným. Emma mi vyprávěla o všech těch chlapcích, které jsi dostal z ulice. Je tedy v pořádku, když někdo konečně pomůže i tobě."

Kell se ušklíbl. Vědomí, že se jeho překrásná žena snaží proniknout do jeho soukromého života, se mu líbilo asi stejně jako reakce vlastního těla, která se mu v její blízkosti zcela vymykala kontrole. „Zdá se mi, že se až příliš staráš o mé záležitosti."

Jednoduše si jeho narážky nevšímala a místo toho znovu zaútočila. „Kelle… Dokážu pochopit, že šlechtu nesnášíš, ale to je něco jiného. Tvůj klub je v nebezpečí."

„To není tvoje věc."

„Ale je." Raven se na něho prosebně podívala. „To já jsem důvodem těch pomluv. Prostě se nemůžu jen tak vrátit domů a zapomenout na potíže, které máš. Nedokážu se jen nečinně dívat, zatímco ty jim dovolíš, aby tě zruinovali."

„Nevšiml jsem si, že bych ti dal na výběr. Já tvou pomoc nechci a ani ji nepotřebuji."

Modré oči jí potemněly zlostí. „Nemůžu pochopit, že jsi tak tvrdohlavý!“

Kell toužil jen po tom, zbavit se Raven a alespoň na chvíli najít uvolnění. Její blízkost pro něho představovala neovladatelné pokušení. Musí se jí co nejrychleji zbavit. Hned teď! Ale jak?

Přivřel oči a provokativně si prohlížel štědré křivky jejího svůdného těla. „Je jen jediná věc, kterou bych po tobě chtěl, lištičko.“

Nervózně couvla. „Ano? A co to má být?“

„Možná bys mohla hádat.“ Natáhl ruku a přes šaty ji pohladil po oblém ňadru. „Tělesné uvolnění. Mohla bys ukojit mé potřeby.“

Její krátký a přerývaný dech pro něho symbolizoval dostatečnou satisfakci.

„Tak se mi zdá, že jsem tě šokoval,“ zašeptal Kell. „Musím uznat, že je velice příjemné zbavit tě slov.“

Raven se rozhodla, že bude jeho chabé pokusy vystrašit ji prostě ignorovat, a zpříma se mu podívala do očí. „Opravdu to chceš?“

Kell cítil, jak jeho úd vzrušením doslova tepe. Až příliš dobře si pamatoval na vlhkou těsnost, která ho zcela pohltila. „Ne,“ odvětil. „Naše předstírané manželství mi vyhovuje přesně tak, jak je. Nikdo po nikom nic nechce a ani nic neočekává.“

„Budeš o Dareově nabídce alespoň uvažovat? Vím, že by to mohlo poranit tvou pýchu…“

„Má pýcha se tě netýká.“

Na chvíli pevně sevřela rty, pak se jí však v očích podivně zablýsklo a Raven se na něho mile usmála. „Dobře tedy. Mám pro tebe návrh.“

Kell ji změřil zkoumavým pohledem. „Proč bych se měl zajímat o tvé návrhy?“

„Protože jsi hráč a nedokážeš odolat sázce. Budu s tebou hrát o souhlas. Stačí jen několik hodů kostkou. Jestli třikrát po sobě hodím sedmičku nebo jedenáctku, pak vyhrávám a ty přijmeš Wolvertonovu pomoc.“

„A jestli ne?“

„Pak tě s tím už nikdy nebudu zatěžovat. Půjdu domů a klidně se budu dívat, jak zničíš své dobré jméno i celý klub.“

Kell si ji na chvíli prohlížel a uvažoval, jak ji něco takového napadlo.

„Bojíš se snad, že bych mohla prohrát?“ Vysmívala se mu Raven s výzvou v očích.

Chtěl jí říct, ať jde k čertu, ale nakonec vyhrála zvědavost. Líně se natáhl přes stůl a přisunul k ní hrací krabičku. „Tak tedy házej."

Přikývla a ukázala mu sevřenou dlaň, ve které držela dvě kostky. Několikrát s nimi zatřásla a pak je vhodila na stůl. Jedenáct.

Když Kell pozvedl obočí, usmála se.

Rovněž druhý hod přinesl úspěch. Sedm. Vzala kostky a znovu se připravila k hodu.

Kell natáhl ruku a něžným tlakem jí rozevřel dlaň. Uchopil kostky a několikrát je potěžkal.

Oči mu potemněly hněvem. „Ty kostky nejsou vyvážené!"

„Nikdy jsem netvrdila, že jsou," odvětila nevzrušeně Raven. „Neřekla jsem přece, že budu házet tvými kostkami."

Kell přistoupil těsně k ní a dlouhé prsty jí obtočil kolem útlého hrdla. „ mém klubu se podvádět nebude."

Na rtech se jí objevil koketní úsměv. „Ani na chvíli jsem o tom nepochybovala. Teď o tom však musíme přesvědčit ostatní."

Kell zavřel oči a v duchu prosil o trpělivost. „Nechal jsem se napálit jako úplný zelenáč, že?"

„Obávám se, že ano." Raven zakroutila hlavou a uvolnila se z jeho sevření. „Ale udělala jsem to z dobrého důvodu."

Kell pozoroval, jak jí na rtech pohrává šibalský úsměv, a v duchu zaklel.

„Kde jsi zatraceně vzala ty kostky? Ne, neříkej mi to. O'Malley."

„Ano. Učil mě hrát karty a vrhat kostky."

„A střílet z pistole," doplnil Kell stroze.

„No, ano. Vlastně mě naučil všechno, co umím."

„Tvé vzdělání se k mladé dámě příliš nehodí."

„S tím musím jen souhlasit. Kdyby o tom věděla maminka, jistě by ji to šokovalo."

Vzala od něho kostky a znovu hodila. Další sedmička. „Pokud se nemýlím, vyhrála jsem," řekla triumfálním tónem.

Kell ji však nehodlal nechat tak lehce vyklouznout. Uchopil ji za rameno a obrátil ji tváří k sobě. Tělem ji přirazil na hráčský stůl a jednou rukou ji objal v pase, aby nemohla uniknout.

„Víš, co dělám s podvodníky?" Zeptal se hrozivě tichým hlasem.

„Ne, co?" Hlesla téměř bez dechu.

Pohledem se přimkl k jejím pootevřeným rtům. Chtěl s ní zatřást. Chtěl ji políbit a ukojit ten žár, který viděl v jejích neuvěřitelně modrých očích. „Chytím je za uši a vyvedu je ven."

„Opravdu bys ke mně dokázal být tak krutý?“ Tolik ji chtěl. Jak snadno by ji teď mohl chytit v pase, vysadit na stůl a vklouznout mezi štíhlá stehna…

Natáhl ruku a konečky prstů ji něžně pohladil po tváři. Cítil, jak se jí zrychlil tep. Překvapeně zalapala po dechu a modré oči se jí rozšířily údivem. V místnosti se rozhostilo naprosté ticho.

Kellovo nečekané pohlazení v Raven dokázalo vyvolat nechtěné pocity. Žaludek se jí stáhl úzkostí a bradavky ztuhly touhou. Chtěla ho. Ano, věděla to.

Naklonil se níže, temné oči zářily jako leštěné onyxy, pevné rty se nacházely kousek nad jejími. Chvěla se a vnímala jeho horký dech. Jestli ji Kell políbí, nedokáže ho už déle odmítat.

Něco takového však nemusela ani udělat, poněvadž Kell náhle zatnul zuby a odskočil od ní, jako by se popálil o její horkou kůži. „Jdi. Hned!“ Rozkázal. „Odejdi dříve, než ti ublížím.“ Raven moudře usoudila, že poslechne rady svého chotě, popadla kostky a bleskurychle opustila místnost.

U východu stála Emma. Zřejmě se s ní chtěla rozloučit. Raven se zhluboka nadechla a schválně protahovala oblékání pláště, který jí podával lokaj, aby se alespoň trochu uklidnila.

Náhle ucítila, že v místnosti stojí i Kell. Podívala se přes rameno a uviděla ho stát vedle blonďaté krásky, jednu ruku důvěrně položenou na jejím rameni.

Ucítila, jak ji bodlo u srdce. Tahle krásná hosteska určitě noc co noc opětuje Kellovy něžnosti, zatímco ona leží sama v posteli a marně čeká na svého milence.

Házela sebou ze strany na stranu a uvolnění, po kterém tolik toužila, stále nepřicházelo. Na zduřelé bradavce cítila vlhké rty svého piráta. Něžně ji sál, laskal ji a po růžovém hrotu přejížděl špičkou jazyka. Chvěla se touhou a vzrušením a ochotně se oddávala příjemným pocitům, jež v ní vyvolával.

Mezi stehny vnímala hbité prsty. Vlastnicky ji hladil po vlhké blizně horoucí rozkoše a Raven cítila, jak jí celým tělem pulzují bolestné vlny touhy. Přitiskla se k němu a zoufale žadonila o naplnění.

Horké rty přestaly trýznit citlivou bradavku a pomalu se sunuly níže, přes ploché břiško až k citlivému místečku mezi jejími stehny. Otevřel ústa a dychtivě se přisál k vlhké štěrbince. Z Ravenina hrdla unikl tichý sten blaha.

Začala se svíjet a pirát ji chytil oběma rukama zadeček, aby ji trochu pozvedl a ona se mu tak plně otevřela. Pak začal střídavě dráždit lepkavý pupen rozkoše a jazykem vnikat do vlhké štěrbinky. Raven cítila, jak celé její tělo doslova hoří a prahne po ukojení.

Nicméně ať žadonila sebevíce, temný milenec jí sladkou úlevu stále neposkytoval. Naposledy jazykem vnikl hluboko to hebké smyslnosti a vstal. Jeho tvář skrýval stín, přesto však vnímala intenzitu jeho spalujícího pohledu.

Pak se na ni položil a kolenem jí doširoka roztáhl nohy. Cítila jeho mužnou tíhu, vnímala jeho žár.

„Jsi má vášeň a má bolest," šeptal ochraptělým hlasem. Když do ní prudce vnořil svůj pevný úd, zalapala po dechu a přitiskla milence těsně k sobě, aby ji zcela naplnil. A jakmile se v ní začal pomalu pohybovat, obtočila štíhlé nohy kolem jeho útlého pasu a ochotně mu vycházela v ústrety. Pobízela ho stále k rychlejšímu a rychlejšímu tempu.

Bylo to krátké, téměř až násilné milování. Tiché steny se po chvíli změnily v divoké výkřiky rozkoše, až ji vybičované smysly donesly na samotný vrchol, kde se celé její tělo i duše roztříštily v tisíce kapiček horečné extáze.

Poté, co se konečně upokojila a tělo se jí přestalo otřásat v křečích uvolnění, Raven zničeně padla na postel. Stále se však necítila ukojená.

Zklamaně otevřela oči. Nechala svou mysl vklouznout do světa snů a představ, kde obvykle našla to, co potřebovala, ale tentokrát se to nestalo. Kýžená rozkoš se nedostavila. Stále uvnitř cítila spalující vášeň, před kterou nenacházela úniku. Spolu s divokou touhou ji naplňovala prázdnota…

Převrátila se na bok a přikrývku si přitáhla až pod bradu, aby tak skryla svou nahotu. Co se stalo? Její milenec ještě nikdy předtím neselhal.

Stvořila ho tak, aby zcela splňoval její ideály. Měl vše, co mohla od milence chtít – něžnost, vášeň, vtip. Jednalo se o muže bez jména a bez tváře a vždy dokázal ukojit i ty nejdivočejší a nejerotičtější představy a touhy.

V jeho náručí našla něžnost, kterou potřebovala, lásku, již nemohla čekat u skutečného muže z masa a kostí. Její pirát fungoval jako její ochránce před zlomeným srdcem. Mohla se mu odevzdat, aniž by se strachovala o svou vlastní duši.

Nikdy se jí však nezdál tak neskutečný jako dnes.

Znovu zavřela oči a snažila se představit si ho. Pevné mužné rysy. Husté dlouhé řasy. Temné oči, které překypovaly vášní a intenzitou…

Ach, bože… *Kell.*

Tiše zaúpěla. Až příliš se podobal jejímu vysněnému milenci.

Raven se zmocnila panika. Musí proto existovat nějaké logické vysvětlení. Poprvé v životě ji zradila její vlastní fantazie. Něco se muselo stát a ona na to přijde.

S Kellem jako s prvním mužem okusila skutečnou vášeň. Nyní již ví, jaké je dotýkat se horkého těla z masa a kostí. Poznala jeho chuť, jeho vůni, ten nezkrotný žár… Poznala Kella.

Náhle si vzpomněla, jak v ní o svatební noci dokázal vyvolat vášeň a jak ji ukojil, a znovu zaúpěla.

S tichou modlitbou na rtech zabořila tvář do polštáře pevně rozhodnutá navždy se zbavit nechtěných vzpomínek na onu noc. Zbavit se vzpomínek na něho.

Nemohla však déle popírat holou pravdu. Vysněný milenec nedokázal ukojit její vášeň tak jako skutečný manžel.

Nedostupný manžel, který s ní nechtěl mít nic společného.

13

Raven musela připustit, že svého manžela vlastně oklamala. Jednala tak však jen pro jeho vlastni dobro. Teď se musí postarat, aby jejich sázku vzal vážně. Hned následujícího rána zrušila pravidelnou projížďku parkem a místo toho překvapila svého manžela u snídaně.

Kell jen krátce vzhlédl od *Morning Chronicle.* Zdálo se, že ho nečekaná přítomnost jeho manželky nepotěšila. Chladně se s ní přivítal a znovu se vrátil k pročítání novin.

Raven se však jeho nedostatkem slušného chování nenechala vyvést z míry. Ze servírovacího stolku si vzala připravený talíř a posadila se po Kellově pravici. Nevzrušeně si mazala housku máslem a džemem a přitom se vydala do boje.

„Včera jsem mluvila s Darem a s Lucianem o naší taktice na záchranu klubu. Když teď souhlasíš, udělají vše, co bude v jejich silách, aby ti pomohli."

Zvuk, který Kell vydal, se podobal něčemu mezi povzdychnutím a odfrknutím. „Už o tom vím. Večer mě navštívili v klubu."

„Skutečně?" Raven se šťastné usmála. „Věděla jsem, že s nimi mohu počítat."

Kousla si do namazané housky a zamyšleně pozorovala Kella. Oblékl se dnes zcela neformálně. Seděl tam bez kravaty a v hnědém kabátě, který mimochodem skvěle kopíroval mužné svaly na širokých ramenech a perfektně se hodil ke sněhobílé košili. Na nebezpečně vyhlížející jizvu pod okem si už zvykla, zatím ji však nepřestával udivovat vliv, jaký na ni měla jeho smyslná krása.

Raven se v duchu okřikla a zoufale hledala nějaké vhodné téma, kterým by zaplašila nebezpečné myšlenky o svém svalnatém a vášnivém manželovi.

„Překvapilo mě, když jsem v klubu včera uviděla toho chlapce. Jak se mu daří?"

Ani se na ni nepodíval. „Dobře."

„Myslela jsem si…"

„Ze jsem ho vyhrál v sázce," zamumlal Kell suchým tónem.

Musela se kousnout do rtu, aby se nerozesmála. „Zdá se mi, že hazardní klub není vhodné místo k výchově chlapců."

Konečně se jí podařilo ho zaujmout a Kell zvedl oči od novin. „Považuješ se snad za experta v otázkách výchovy mladých chlapců?"

„Ne, a v žádném případě jsem tě nechtěla kritizovat. Jen jsem si myslela, že by mu mohlo být lépe třeba tady. Spíše ve tvém domě než v klubu."

Zkoumavě ji pozoroval. „Opravdu chceš, aby tady s tebou žil ubožák z ulice? Nemáš strach, že by mohl ukrást stříbrné příbory nebo tě zabít ve vlastní posteli?"

„Vůbec ne," odvětila překvapená, že jí vůbec mohl položit takovou otázku.

„Většina dam by se bála."

„No, ale já ne. Ráda bych si připadala nějak užitečná."

Když Kell konečně odpověděl, jeho hlas pozbýval obvyklou jízlivost. „Je to od tebe ušlechtilé, ale Nate si už zvykl na personál v klubu a myslím si, že je spokojenější tam, než by byl tady. A koneckonců už tam ani dlouho nezůstane. Jen co se mu zahojí rány, odvezu ho do sirotčince."

Raven se zamračila. „O sirotčincích jsem slyšela jen samé nepěkné věci. O krutosti, která vládne za jejich zdmi."

„Nemůžeš všechny házet do jednoho pytle. A pro Natea bude lepší, když bude vyrůstat mezi chlapci svého věku a učit se obchodu. Ten mladík je velice bystrý a jistě se brzy začlení mezi ostatní."

„Musí to pro něho být deprimující."

„Vůbec ne," odvětil Kell. „Ředitel je velice příjemný a veselý chlapík. A nově příchozí chlapce vždy uvítá sladkým perníkem."

„Ráda bych se tam podívala," řekla Raven zamyšleně. „Nebude ti vadit, když půjdu s tebou, až tam Natea povezeš?"

Kell se na ni podezřívavě podíval. „A proč?"

„Protože stejně nemám co na práci. A ráda bych dělala něco užitečného. Celé dny chodím od ničeho k ničemu a připadám si opuštěná a bezcenná. Prosím. Slibuji, že se mnou nebudeš mít žádné potíže."

V očích se mu objevily veselé jiskřičky. „Tvé druhé jméno je potíž, lištičko. Ale jestli opravdu chceš jet…"

Raven se na něho šťastně usmála. „Ano."

„Dobře tedy. A teď už mě necháš, abych v klidu dokončil svou snídani?"

„Zajisté," souhlasila, „jestli mi ovšem půjčíš tak aspoň dvě stránky novin. To jsi vždy po ránu tak mrzutý?"

Kell se zdál značně podrážděný. „Mohu ti snad připomenout, že jsi souhlasila s formálním svazkem a v žádném případě v naší dohodě nepadlo nic o mém trýznění?"

Raven se jen pobaveně usmála a spokojeně se začetla do společenské rubriky novin. S manželem po boku si labužnicky vychutnávala své malé vítězství.

O čtyři dny později doprovázela Kella a Natea z Londýna do Hampsteadu, kde se nacházel charitativní dům pro osiřelé chlapce.

Nate se ze začátku zdál ohromený luxusním vybavením kočáru a rovněž ho vyváděl z míry neobvyklý pohled na okolo běžící krajinu. Nehnuté seděl a tiše zíral z okna, přesto však věděli, že vnímá každé slovo, které Kell vypustil z úst.

Raven považovala za zábavné sledovat Kella, jak se snaží chlapce všemožně uklidnit.

„Jestli se ti tam nebude líbit, nemusíš tam zůstat. Ale jsou tam i ostatní chlapci tvého věku. A budeš se učit obchodu, což ti jednou pomůže postavit se na vlastní nohy."

„Nebudu vymetat komíny?" Zeptal se chlapec tichým hláskem.

„Ne, už nikdy. Ale naučíš se číst, psát a poznávat cifry." Neochotně pokrčil nosík. „Proč musím umět poznávat cifry, sire?"

„Protože když budeš umět počítat, nebudeš se muset tolik dřít. Stane se z tebe krejčovský učeň nebo pomocník v obchodě. Nebo z tebe může být dokonce úředník. A nenecháš se okrádat od kupců, kteří tě budou chtít připravit o těžce vydělané peníze. Věř mi, na začátku své kariéry si nemůžeš dovolit zbytečně vydat ani penny."

Kell se natáhl a zpoza chlapcova ucha vykouzlil penny, kterou mu daroval.

Nateovi se úžasem doširoka rozevřely panenky.

„A tady máš další," dodal Kell, když z kapsy vytáhl malý váček. „V prvních dnech budeš potřebovat nějaké peníze."

Chlapec zcela ztratil řeč, zatímco Raven cítila, jak se jí do očí derou slzy dojetí. Pochopila, že Nate se s takovou laskavostí v celém svém životě ještě nesetkal.

Jakmile zastavili před pěkně vyhlížející vilou v Hampsteadu a vystoupili z kočáru, chlapec se pevně chytil Kellovy ruky. Velký cihlový dům porostlý břečťanem vypadal spíše jako venkovská

šlechtická usedlost. Za budovou však stály chlívy s kuřaty a s prasaty a táhla se dlouhá pole s pasoucím se dobytkem jako na farmách.

K Ravenině značné úlevě gentleman, který je s úsměvem přivítal, vypadal mile a inteligentně. A jeho žena působila jako opravdu upřímná duše, která si Natea okamžitě získala sladkým perníkem a něžným pohlazením. Netrvalo dlouho a Nate ochotně odpovídal na opatrné otázky týkající se jeho původu.

Nate otce neznal, ale věděl jistě, že ho matka v pěti letech prodala do otrockého života vymetače komínů. Nejvíce ze všeho se bál svého tehdejšího pána.

Paní Fentonová ho ujistila, že tady ho nikdo bít nebude a ani ho nebudou nutit, aby se kamkoliv šplhal. Když se mu nebude chtít, nemusí ani po žebříku na seno. Nakonec Natea představila tuctu dalších chlapců, kteří se ho okamžitě ujali a společně se vydali na prohlídku domu. Pan Fenton zatím Raven vysvětloval vše, co se týkalo chodu jejich domácnosti.

V sirotčinci bydlelo asi čtyřicet chlapců. Dříve se živili žebráním nebo kradením. Spali v oddělených ložnicích a každý z nich musel pomáhat v domácnosti nebo na farmě, to záleželo na věku dítěte. Několik hodin denně však strávili výukou, kde se připravovali na své budoucí povolání.

Když se pan Fenton zeptal Kella, jakou práci by považoval pro Natea za nejlepší, na chvíli se zamyslel a pak řekl: „Nepřečte ani jedno písmenko, ale myslím si, že má nadání na počty. Netrvalo dlouho a přesně se orientoval v hazardu." Pak se jízlivě usmál. „Za jeho slovník by se nemusel stydět ani ten nejotrlejší námořník. A varuji vás, velice nerad se koupe. S dostatkem jídla se ta jeho vychrtlá postava snad za chvíli zakulatí, ale stejně si myslím, že nikdy nebude schopný vykonávat těžkou práci."

„Uděláme, co bude v našich silách, abychom mu pomohli, sire," reagoval pan Fenton.

„Jsem si tím jistý," odpověděl Kell. „Vždyť s těmi ostatními nebožáky, co jsem je sem dovedl, jste dokázali hotové zázraky."

A období zázraků začalo i pro Natea. Když se vrátil zpátky, oči mu zářily štěstím. Jednalo se o skutečný domov. Připadal si jako v nebi. Pouze odchod Kella a Raven mu kazil radost.

Kell mlčky nasedl do kočáru a počkal, až vyjeli na silnici. „Tak co, už jsi spokojená?"

„Ano," odpověděla tiše. „Ani si nedokážu představit lepší místo, kde by mohl vyrůstat."

A mínila to upřímně. Raven přemýšlela o chlapcově dosavadním životě bez budoucnosti a srovnávala ho s tím, co pro něj přichystal Kell. Připomněla si, že Nate je vlastně levoboček, a ucítila zvláštní pocit viny a studu, že svůj vlastní původ tolik let proklínala. Vždyť ona měla alespoň milující matku, kdežto Nate nikoho. Jen Kella, který ho zachránil od života na ulici.

Na první pohled pochopila, že Kellovi na chlapcích záleží. „Je to od tebe opravdu ušlechtilé," řekla Raven.

Kell se jen ušklíbl. „Jestli tím chceš říct, že jsem svatý, tak to jsi na omylu."

„Ne, svatým bych tě tedy nenazvala. Ale možná snad strážným andělem. Řekni mi…" Vážně se Kellovi podívala do očí. „Proč vynakládáš tolik úsilí, abys pomohl chlapci, kterého vlastně ani neznáš?"

Dlouhou chvíli mlčel. „Protože mi někoho hodně připomíná. Vím, jaké je být bezmocný. Vyrůstat na ulici. Být sám a nemít nikoho, kdo by ti pomohl."

V jeho hlase slyšela bolest osamělého muže, který se skrýval pod maskou lhostejnosti. Náhle jí přišlo líto, že bezohlednými otázkami otevřela staré rány, ale nedokázala to zastavit. „Ty jsi se jistě nikdy neocitl v tak bezútěšné situaci jako Nate."

„Ne, ale nějaký čas jsem byl stejně bezmocný. Nesnáším ten pocit. Nate mi připomíná bratra. Když jsme se dostali do něžné péče našeho strýce, Sean se věkem rovnal Nateovi. Připouštím, že mám v sobě zvláštní touhu zachránit všechna nešťastná stvoření, která mi zkříží cestu."

„Včetně mě? To proto ses rozhodl zachránit mě a nakonec si mě i vzít?"

Kell si ji zamračeně prohlížel. Zřejmě jí nechtěl ublížit. „Jsi neobyčejně vlezlá ženská."

„Asi ano."

„Pokud si dobře vzpomínám, slíbila jsi mi, že s tebou nebudou žádné problémy."

„Ale občas se prostě nedokážu ovládnout. Jestli ti to pomůže, můžeš mě za to zbít nebo mě nechat jen o chlebu a o vodě."

„Nepokoušej mě," varoval ji, ačkoliv koutky úst mu škubaly smíchem. Opřel se o polstrované opěradlo, odhodlaně zavřel oči a prostě se rozhodl ji ignorovat.

Raven ho chvíli pozorovala a přemýšlela o neuvěřitelně dobrém srdci, které u něj objevila. Kell působil jako tvrdý muž s prudkou

povahou a leckdy nevhodným chováním, zvláště když se jednalo o ni. Pomalu si však začala uvědomovat, že uvnitř se spíše než žule podobal rozměklému vosku. Prostě nemohl vidět, jak někdo trpí.

A to pro Natea znamenalo jediné štěstí. A možná i pro ni.

Raven se zavrtěla a rychle se snažila zbavit dotěrných myšlenek. Nesměla zapomínat, že sňatek s Kellem pro ni znamenal jen krutou ránu osudu.

Naklonila se dopředu a raději vystrčila hlavu z okna. Když se trochu ochladí studeným větrem, třeba se zbaví nevhodných myšlenek týkajících se Kella. Musela však připustit, že nedokáže zastavit vřelé pocity obdivu, které se v ní k nechtěnému manželovi začaly probouzet.

* * *

Kellova laskavost a štědrost Raven jen ubezpečila v tom, že musí svému manželovi pomoci, aby kvůli ní netrpěl. Denní hlášení, která obdržela od svých přátel, však nezněla nikterak povzbudivě.

Doufala, že s přímluvou markýze Wolvertona a hraběte Wycliffa dostane svého manžela mezi vyšší šlechtu, kde získá šanci očistit svou špatnou pověst. Spolu s Darem navštívil desítky různých akcí, kde si potřásal rukama i s těmi nejurozenějšími a nejvlivnějšími představiteli společnosti včetně samotného regenta. Dare rovněž dodržel své slovo a všichni členové Ligy pekelníků pravidelně docházeli do Zlatého rouna, aby tak přilákali i ostatní.

Nicméně všechno se zdálo marné. Podle Emmy návštěvnost klubu neustále upadala a nechutných pomluv o pochybnosti hráčského doupěte jen přibývalo.

Následující týden si Raven uvědomila, že už zůstala jen jediná věc, kterou by mohla pro svého manžela udělat – osobně navštívit zdroj všech nesnází.

Musela sice vynaložit určité úsilí, přesto se jí však nakonec podařilo přemluvit jednu z Halfordových služebných, aby jí prozradila, že vévoda se ten večer chystá k návštěvě divadla. Když se se svým plánem svěřila Brynn a Lucianovi, oba s ním souhlasili a rozhodli se ji podpořit.

Pečlivě se oblékla do empírových večerních šatů z modrého saténu, Halfordovy oblíbené barvy. Dobře si uvědomovala skutečnost, že blankytný odstín dodá jejím očím živoucí nádech, zatímco hluboký výstřih nechá vyniknout jejím bujným vnadům a štíhlému pasu.

Když dorazili do divadla, Halford už seděl ve své lóži, která se nacházela přímo naproti Wycliffově. Vévoda se však odmítal na Raven jen podívat, ke své velké škodě. Raven si byla dobře vědoma, že polovina kukátek je otočená jejím směrem, což ji však nemohlo vyvést z míry. Nestarala se o obdivovatele a ani netušila, co se děje na jevišti, zůstávala totiž zcela soustředěná na svůj úkol.

Po prvním jednání uviděla, že Halford odchází z lóže, a tak požádala Brynn, aby se s ní šla projít po chodbě. Jak doufala, netrvalo dlouho a narazily na vévodu, kterého obklopovali jeho přátelé.

Raven ho z bezpečné vzdálenosti sledovala a čekala, až opustí společnost. Pak se zhluboka nadechla a vstoupila mu do cesty.

Překvapeně zůstal stát, zvedl brýle a podíval se na ni jako na hmyz, který je možno zašlápnout.

Bez hnutí přetrpěla jeho teatrální úvod. „Dobrý večer, Charlesi."

„Madam." S úklonou se ani nenamáhal. „Musím přiznat, že mě udivujete. Takhle nestydatě mě přepadnout na veřejnosti."

„Ujišťuji vás, že jde o mou jedinou šanci s vámi mluvit," odpověděla Raven. „Ani na chvíli nepochybuji o tom, že v soukromí byste mě nepřijal."

Halford výsměšně pozvedl obočí a rozhlédl se kolem sebe. „Divím se, že tady nikde nevidím vašeho manžela."

„Můj manžel je v této chvíli zaměstnán. Zajisté víte, že je vlastníkem klubu."

„Ale ano." Halfordovy rty se stáhly do jízlivého úšklebku. „Teď jsem si vzpomněl, že váš manžel je vlastně hazardní hráč. Měl jsem si hned uvědomit, že jste tady, jak jsem ucítil ten zápach."

Raven se kousla do jazyka. „Charlesi, chtěla jsem si s vámi jen promluvit."

„Klidně si šetřete dech, madam. Vy totiž nemůžete říct nic, co by mě zajímalo."

Otočil se na podpatku a nechal ji tam stát uprostřed chodby.

Ke konci hry Raven předstírala, že ji bolí hlava, a požádala své přátele, aby jí najali kočár. Lucian ji doprovodil z divadla a jeden jí zajistil. Raven však ujela několik bloků a rychle se nechala dovézt zpátky.

Kočí ji vysadil na konci dlouhé řady povozů, které čekaly na své pány. Naštěstí většina sluhů a vozků se snažila uniknout tuhé zimě a schoulení do sebe se tísnili u nedalekého ohně. Hráli kostky a všemožně se pokoušeli zkrátit dlouhý čas.

Raven se přikrčila a opatrně postupovala dopředu, dokud neuviděla Halfordův kočár, na jehož dveřích se blyštila vévodská korunka. Rozhlédla se kolem sebe a rychle skočila dovnitř. Doufala, že ji nikdo neviděl, neboť tím riskovala další skandál. Pravá lady by se nikdy takhle neplížila a nesnažila by se konfrontovat rozzlobeného muže. Ale ona neměla na výběr.

Přitiskla se do temného kouta a přes hlavu si přetáhla jednu z přikrývek, které ležely na polstrovaných sedadlech. Strachy ani nedutala a v duchu se modlila, aby ji Halford neobjevil dříve, než budou na cestě.

Trvalo celou věčnost, než se kočár začal konečně pomalu pohybovat, a ještě déle, než uslyšela Halforda, jak nastupuje do vozu. Počkala, dokud nevyjeli, pak teprve odkryla deku a napřímila se.

„Charlesi?" Zašeptala tichým hlasem.

S vylekaným výrazem napřáhl vycházkovou hůl připravený k sebeobraně.

„Charlesi, to jsem já, Raven," pospíšila si s vysvětlením.

Natáhl se, aby zaklepal na střechu kočáru, ale ona ho chytila za zápěstí. „Prosím, jen mě vyslechněte."

„Jste snad hluchá? Už jednou jsem vám řekl, že mě nezajímá nic, co mi můžete říct. A teď odejděte. Chci, abyste okamžitě opustila můj kočár…"

„Charlesi, lhala jsem vám," vyhrkla dříve, než ji stihl vyhodit. „Pokud jde o můj sňatek s Lasseterem, nejednalo se o akt lásky. Vzala jsem si ho z čistého zoufalství."

Její přiznání Halforda vyvedlo z míry. „Co to říkáte?"

Raven se zhluboka nadechla. Nenašla jiný způsob, jak získat vévodovy sympatie, než mu říct celou pravdu a doufat v jeho slitování. „To nebyl Kell Lasseter, kdo mě unesl. Ale jeho bratr Sean."

„Jeho bratr?"

„Ano. Sean se mi chtěl pomstít, protože jsem kdysi odmítla jeho dvoření. Kell s tím neměl vůbec nic společného."

Halford se opřel a pozorně ji sledoval. „Doufám, že mi to vysvětlíte."

„Je to dlouhý příběh…"

„Poslouchám," řekl drsným hlasem.

Vyprávěla mu tedy o Seanově dvoření a o tom, jak ji napadl v zahradách. O jeho nucené službě u námořnictva a jeho touze po pomstě. O tom, jak ji unesl, právě když se chystala na cestu k oltáři.

„Sean mě uhodil tak silně, až jsem upadla do bezvědomí. Pak do mě nalil nějakou drogu a uvázal mě k posteli. Ani na chvíli nepochybuji o tom, že mě chtěl týrat a nakonec znásilnit, ale naštěstí se tam objevil Kell, který mě zachránil před vlastním bratrem. Pomohl mi vlastně naprostý cizinec."

„Cizinec?"

„Ano. Před mým únosem jsem ho nikdy neviděla. Vzal si mě jen proto, aby mě uchránil před společenským skandálem."

„Takže jste ho nemilovala?" Zeptal se Halford pomalu. „Ne, vůbec ne."

„Tak proč jste mi tedy lhala a tvrdila, že ho milujete?"

„Protože jsem se bála, že jinak byste ho vyzval na souboj."

Vévoda potřásl hlavou. „Ještě stále nevím, jestli to chápu. Raději jste ze mě udělala hlupáka, než abyste mi řekla pravdu?"

„A v čem by vám ta pravda pomohla? Odmítnout vás kvůli lásce k druhému muži mi připadalo zcela jistě přijatelnější, než kdyby vám ve svatební den unesli nevěstu přímo před nosem. A také bezpečnější. Jistě byste považoval za svou povinnost hájit mou čest a došlo by k souboji, v němž byste mohl být zabit. Něco takového jsem nemohla připustit."

Halford mlčel. Z jeho kamenné tváře se nedalo vyčíst, co si o tom všem mysli.

„Tvrzením, že jde o akt lásky," pokračovala Raven, „jsem měla určitou šanci na záchranu své pověsti. Přísahám vám, Charlesi, nikdy jsem si nechtěla vzít nikoho jiného než vás, ale Kell Lasseter představoval mou jedinou záchranu. Jako vdaná žena jsem měla šanci přežít, ale bez manžela… Tušila jsem, že mě po únosu odmítnete, nicméně zde existovala ještě jedna možnost. Možná byste se ke mně cítil povinován a nakonec si mě ze soucitu přece jen vzal. Nemohla jsem vám dovolit, abyste se pro mě obětoval. Vaše vévodkyně by měla být bez poskvrny a já jsem se stala použitým zbožím."

Odvrátil hlavu stranou a dále mlčel.

„Skutečně," pokračovala Raven zoufalým hlasem, „myslela jsem si, že takhle to bude nejlepší. Má budoucnost byla zničená a nechtěla jsem ohrozit i tu vaši."

„Ten den jsem ztratil všechno, o co jsem stál, má drahá," promluvil tiše. „Ztratil jsem vás."

Raven se dojetím stáhlo hrdlo. „Charlesi, to nemůže být pravda. Vždyť vy jste mě ve skutečnosti nikdy nemiloval."

„Ach, jak se mýlíte.“ Konečně se na ni podíval. „Přál bych si, abyste mi více věřila.“

V jeho hlase slyšela skutečnou lítost a bolest. Do očí se jí nahrnuly slzy. „Mrzí mě to, Charlesi. Nechtěla jsem vám ublížit.“

Sundal si rukavici, předklonil se a konečky prstů ji pohladil po vlhké tváři. „Věřím, že vaše úmysly byly čisté.“

„Ano, ty nejčistější,“ potvrdila třesoucím se hlasem.

Halford se znovu opřel a v chabém osvětlení ji zkoumavě sledoval. „Takže teď jste provdána za známého hráče.“

„Přesně tak,“ hlesla. „A jsem mu nesmírně zavázána. Nezaslouží si váš hněv, Charlesi. Jediné, co udělal, je to, že mě zachránil od společenské exekuce. Jestli se musíte na někoho zlobit, pak jsem to já.“

Vévoda si povzdychl. „Na vás se nedokážu zlobit, má drahá. Vlastně za to ani nemůžete. Jen bych si přál, abyste tehdy přišla za mnou a požádala mě o pomoc.“

Je mi to líto, Charlesi, ale myslela jsem si, že nemám jinou možnost. Dokážete mě pochopit?“

„Myslím, že ano. Dobře tedy, nyní… vás odvezu domů.“

„Charlesi…“ Na chvíli zaváhala. Nevěděla, jestli ho může požádat o laskavost. „Potěšilo by mě, kdybyste mě někam doprovodil.“

„Kam?“

„Do Zlatého rouna.“ Raven pospíchala všechno řádně vysvětlit. „Jak jsem už řekla, jsem Lasseterovou velkou dlužnicí a on kvůli mně teď trpí. Málem se vám podařilo dokázat to, co jste si předsevzal, Charlesi. Kell je na mizině. Kdybyste se však třeba jen na krátko v jeho klubu ukázal a pobyl u hráčského stolu, zlé pověsti by jistě ustaly. Prosím, kvůli mně, mohl byste to udělat?“

„Asi jste zapomněla, že já hazard nikdy nehraji.“

„Ale tentokrát byste mohl udělat výjimku. Kdybyste třeba vsadil tisíc liber, šlo by to na dobrou věc. Samozřejmě že vám veškerou ztrátu nahradím.“

„Nebuďte směšná. Přijít o několik tisícovek si snad ještě mohu dovolit.“

„Takže půjdete se mnou?“

Halford si povzdychl. „Nechápu, jak je možné, že jste mě přemluvila k něčemu, s čím z duše pohrdám.“

Raven se na něho mile usmála, vzala do dlaní jeho ruku a s vděčnosti si ji přitiskla ke rtům. „Neboť jste skvělý muž, který dělá vždy to, o čem je přesvědčen, že je správné."

Hodiny ukazovaly půlnoc, ovšem na ulici St. James to až překvapivě žilo. Pro prostopášníky a hazardní hráče se jednalo o skutečný ráj. Před dveřmi Zlatého rouna však nepostávala ani noha.

Raven a jejího hosta přivítal úslužný lokaj, který je uvedl do místnosti s hráčským stolem. Když se rozhlédla okolo sebe, hned pochopila, o čem Emma mluvila. Až na několik málo hráčů místnost téměř zela prázdnotou. Mohla se jen modlit, aby se to brzy změnilo.

Se srdcem až v krku Raven přijala vévodovo rámě a s hrdě zdviženou hlavou vstoupila dovnitř. Přesně, jak předpokládala, ozval se tichý šepot a všechny oči se obrátily jejich směrem.

Když zahlédla Kella, srdce se jí divoce rozbušilo. S netečným výrazem se k nim pomalu blížil, avšak Raven by klidně vsadila celé své věno, že ji tady vidí v Halfordově společnosti jen velmi nerad.

Zastavil se těsně před nimi, ani je nepozdravil, ani se neuklonil.

Oba muži si hleděli přímo do očí a atmosféra v místnosti rychle houstla. Vypadali jako dva bojovníci, kteří měří své síly.

Raven se zhluboka nadechla a rychle se snažila všechno vysvětlit. „Vaše Lordstvo, dovolte mi, abych vám představila svého manžela, pana Kella Lassetera. Kelle, to je Charles Shawcross, vévoda z Halfordu."

„Vaše Lordstvo," řekl Kell upjatým tónem, „smím se zeptat, čemu vděčíme za vaši návštěvu?" Na slovo vděčíme kladl zvláštní důraz, čímž dával jasně najevo, že je tomu zcela naopak.

Halford se odměřeně usmál. „Zdá se, že vám dlužím omluvu, pane Lassetere. Bohužel jsem proti poctivosti vašeho klubu utrousil některé neopodstatněné pomluvy, kterými jsem pošpinil vaše dobré jméno a ohrozil existenci. Musím se přiznat, že mé pohnutky poněkud pozbývaly na čestnosti. Až chorobně jsem na vás žárlil, pane Lassetere. Ukradl jste mi totiž snoubenku přímo před nosem. Proto doufám, že mě pochopíte a dokážete mi odpustit."

Když Kell neodpovídal, vévoda se otočil na Raven. „Je to v pořádku, má drahá?"

V jeho tak upřímnou omluvu ani nedoufala. Nejraději by ho z vděčnosti políbila, ale věděla, že na veřejnosti by jednala velmi nemoudře. Zvláště pak, pokud nechtěla zadat důvod dalším pomluvám.

Místo toho vykouzlila na rtech překrásný úsměv. „Děkuji vám, Charlesi," pronesla něžně. „Jste ten nejušlechtilejší muž, jakého znám."

Halford se znovu obrátil na Kella a s přísným výrazem pokračoval: „A vy jste ten nejšťastnější muž, Lassetere. Doufám, že se o ni budete dobře starat."

Raven cítila, jak po ní Kell šlehl ostrým pohledem. „Mám to v úmyslu, Vaše Lordstvo."

Vévoda se zvědavě rozhlédl kolem sebe. „Nejsem žádný velký hráč, ale jsem v pokušení vyzkoušet to. Jen bych potřeboval určitou instruktáž."

Kell pohledem zavolal svou hostesku, která volně proplouvala mezi stoly. „Představuji vám Emmu Walshovou, Vaše Lordstvo. Ta vám bude po dobu vaší návštěvy zcela k dispozici stejně jako všechny hráčské stoly. Ale teď, jestli mě omluvíte, bych si rád promluvil se svou ženou."

Jestliže se Halfordovi dané uspořádání věcí nelíbilo, ani v nejmenším to nedal najevo. Uctivě se uklonil. „Je mi ctí, slečno Walshová."

Emma jeho poklonu opětovala zářným úsměvem. „Budu potěšena provést vás naším klubem, Vaše Lordstvo, a zasvětit vás do všech tajů hazardní hry."

Raven zůstala sama s Kellem, který se doslova dusil hněvem. Když se setkala s jeho nebezpečným pohledem, málem uskočila stranou.

„A nyní mi prozraď, co jsi slíbila vévodovi za jeho omluvu, drahá ženo?" Zeptal se přesladkým tónem.

Jeho obvinění se jí vůbec nelíbilo. „Neslíbila jsem mu vůbec nic. Jednoduše jsem mu řekla pravdu. Že jsme naše manželství neuzavřeli z lásky, ale že jsi mě zachránil nejen před vlastním bratrem, ale i před veřejným zostuzením. Měli jsme štěstí, že Halford je v jádru šlechetný člověk – šlechetnější, než jsem si myslela. Jen jsem ho požádala, aby se ukázal v tvém klubu, a pomohl tak zastavit pomluvy, které sám rozšířil. Zbytek už záleželo na něm." Významně pozvedla obočí. „Mohl bys mu prokázat alespoň trochu vděku. Tvůj klub je zachráněn."

Otočila se na podpatku a odcházela. Nechala Kella, aby se dál opíjel svým vlastním vztekem.

V žádném případě *nehodlal* vévodovi prokazovat žádnou vděčnost. Nesnášel vědomí, že by měl být komukoliv zavázán, tím

spíše vévodovi. Dohánělo ho k zuřivost, že někdo má takovou moc nad jeho životem. Náhle se znovu cítil bezmocný a bezcenný.

A za to všechno mohla jeho žena. Přímo nestydatě porušovala jeho přání. Kell upřeně pozoroval Raven, která se postavila u hazardního stolu vedle vévody.

Vedle svého vévody.

Jeho rivala.

Kell zatnul pěsti. Cítil, jak jím lomcuje vztek podpořený žárlivostí. Ať se to snažil sebevíce popírat, pohled na ty dva stojící blízko sebe v něm vyvolával zvláštní pocity, které měly být cizí muži, jenž se oženil čistě z povinnosti chránit svého mladšího bratra.

Když si ve své rozjitřené fantazii představil, jak se urozený vévoda dotýká jeho ženy, těší se z jejího krásného těla, laská její plná ňadra, hladí ji po dlouhých stehnech, začala mu vařit krev v žilách. Do horoucích pekel! To on chtěl být tím, kdo saje její touhou zduřelé bradavky, kdo ji hladí po slonovinově bílé kůži, tiší žár, který v ní doslova pulzuje…

Stačila pouhá představa a Kell cítil, jak jeho úd okamžitě reaguje a tuhne.

S nadávkou na rtech se raději podíval jiným směrem. Musí se naučit ovládat, nebo za chvíli nebude lepší než jeho bratr. Plný chlípného chtíče a žárlivosti, připravený bít se pro svou svůdnou Raven.

Raven roztržitě sledovala hru. Mrzutý pohled jejího manžela jí nedovoloval, aby se plně soustředila. Kell stál stranou a dokonce v místnosti plné lidí se zdál opuštěný. Šlo o samotáře. Rebela.

Jeho nesouhlasný výraz jen podporoval dojem skličující izolace stejné, jako jizva pod okem hyzdila jinak bezchybnou tvář.

Nedivila se, že se její manžel cítil jako vyhnanec, pomyslela si Raven, když si připomněla téměř urážlivé přijetí vévodovy omluvy. Slušná společnost neměla příliš slitování s muži, kteří na veřejnosti nedokázali ovládat své emoce a uznat své podřízené místo, v čemž Kell přímo exceloval. Na první pohled nikomu neušlo, že je černá ovce a ještě se v tom vyžíval.

Raven z něho nedokázala spustit zrak. Vypadal temný, záhadný, navíc se špatnou pověstí. A přesto ji přitahoval více než kdokoliv jiný.

Mohlo to způsobit vědomí, že i ona je černou ovcí? Ze věděla, jaké to je, být sám? Nebo proto, že ji Kell nechtěl? Protože se stavěl

zcela lhostejně k jejím půvabům? Nebo se jednalo o kouzlo zakázaného nebezpečí, které ji tolik přitahovalo?

Od první společné chvíle vnímala zvláštní vůni napětí, jako by se procházela po okraji rozeklaných útesů. Šlo o zvláštní pocit, který ji uvnitř rozechvíval a dráždil.

Raven se otřásla. Jak může být okouzlená mužem, který k ní je zcela lhostejný? Jak ji může přitahovat někdo, kdo ji nechce?

Znovu se podívala na Kella a ztuhla. Po jeho boku stála Emma Walshová. Nakláněli se k sobě a cosi si špitali a Raven náhle ucítila, jak v ní pulzuje žárlivost.

Málem si ani nevšimla, že se vedle ní objevil Dare.

Chvíli sledoval směr jejího zamračeného pohledu a pak s pobaveným úsměvem podotkl: „Kdybych se já ocitl v kůži slečny Walshové, dával bych si pozor. Vypadáš, jako bys jí chtěla vyškrábat oči."

Raven pevně stiskla rty a vší silou se snažila nemyslet na svého nevěrného manžela a jeho krásnou milenku. „Právě jsi dorazil?"

„Ano. Měl jsem důležitou schůzku. Škoda," řekl Dare. „Prý jsem přišel o skvělé představení. Celým městem se nese novina o Halfordově veřejné omluvě. Myslím, že za to tvůj manžel vděčí tobě."

„Jen jsem vévodu požádala, aby mě doprovodil. Zbytek je už jeho práce."

„Tvůj manžel má určitě radost."

„Kell? Je vidět, že ho neznáš," odvětila Raven. „Považuje vévodovo gesto za charitu."

„No, muž má svou hrdost. Ale i přesto věřím, že je ti Lasseter vděčný."

„Nechce se mnou nic mít."

Dare si ji zkoumavě prohlížel. „A tebe znepokojuje, že by snad mohl hledat milostné opojení někde jinde?"

Raven už nevydržela Dareův vědoucí pohled a odvrátila se. „Vím, že na něco takového nemám nárok. Naše manželství je čistě obchodní záležitostí. Má plné právo vydržovat si milenku nebo třeba i celý harém, když se mu zamane."

„Ale to přece můžeš změnit, kotě. Vůbec nepochybuji o tom, že by ti Lasseter za chvíli zobal z ruky, jen kdybys chtěla."

Raven musela připustit, že ta představa zněla značně lákavě. Nenápadně se znovu podívala na Kella. Upřeně ji pozoroval svým tmavým pronikavým pohledem, který ji tolik fascinoval. Nicméně v

jeho očích spatřila i podivný chlad, téměř nesouhlas. Možná se mu nelíbilo, že se na veřejnosti ukazuje po boku markýze Wolvertona stejně, jako jí vadí jeho okázalé flirtování s jeho milenkou.

Provokativně se obrátila k Dareovi a obdařila ho koketním úsměvem. „Jistě jsi ten pravý, koho bych mohla požádat o radu. Ani v nejmenším nepochybuji, že Pán rozkoše nejlépe ví, jak uchránit záletného manžela před pokušením."

Usmál se. „Ty tedy rozhodně nepotřebuješ radit, jak udržet mužskou pozornost. Vždyť minulou sezonu jsi zlomila srdce dobré polovině mužů z Londýna a širokého okolí."

„Jenže ani netuším, jak jsem to dokázala."

„Řeknu ti jak. Protože jsi svěží a přirozená. Díky tvé upřímnosti a veselé náladě. Jsi zcela jiná než ostatní debutantky. Jsi osvěžující jako citrónový koláč mezi pudinkem."

Raven se ušklíbla. „To od tebe není příliš galantní, Dare, takové srovnání. A kromě toho, já mám vanilkový pudink docela ráda."

Dare se přestal usmívat. „Jestli to se svým manželem myslíš vážně, trocha toho svádění by určitě pomohla." Podíval se směrem k hracímu stolu. „Asi se půjdu podívat, jak se daří Halfordovi." Nechal ji o samotě, aby mohla uvažovat o jeho radě. Raven našla pohledem manžela a zamračila se. Opravdu to myslí vážně? Chce Kella ochránit před pokušením s jinou ženou?

Jak to říkal? Trocha toho svádění? Ačkoliv ji vychovali vcelku nekonvenčním způsobem, přesto v sobě měla dostatek studu a hrdosti, než aby se propůjčila k takovému prostopášnictví. Na druhou stranu musela uznat, že ji zkostnatělé zásady společnosti začínaly nevýslovně nudit.

Kromě toho už několik dlouhých týdnů nebyla žádnou neposkvrněnou pannou s bezchybnou pověstí, kterou by snad musela bránit. Svým způsobem se skandál s odmítnutím vévody ukázal jako vcelku osvobozující. Měla daleko více volnosti, než by si kdy mohla dovolit sledována přísným pohledem společenské smetánky. A jestli se jí zachtělo svést svého manžela, mohla to udělat bez kouska studu.

Pomalu si začala uvědomovat, že je v pokušení. silném pokušení.

A když viděla, jak se Kell směje něčemu, co řekla Emma, uvědomila si, že je přímo chorobně žárlivá.

Zvláštní intimnost jejich vzájemných doteků ji přiváděla k šílenství. Mimovolně zatnula pěsti a vydala se k zamilovaně vrkající dvojici. Náhle zjistila, že stojí před Kellem a tento večer se již

podruhé domáhá rozhovoru se svým manželem. Tentokrát však cítila podivnou úzkost a zároveň žár.

„Mohla bych si s tebou promluvit, *drahý?*“ *P*rocedila skrze zatnuté zuby.

Kell tázavě pozvedl obočí, zatímco Emma se na ni mile usmála.

Hosteska se podívala z Raven na Kella, který krátce přikývl.

V tu chvíli se Emma otočila na podpatku a zmizela, což Raven rozesmálo. „Veřejným koketováním se svou milenkou se jen stěží vyhneš skandálu.“

Spatra si ji změřil chladným pohledem. „Nevěděl jsem, že se zabýváš mými milenkami.“

„Ne, jen kdyby ses s nimi tak neproducíroval na veřejnosti.“

„Jestli ti tolik záleží na veřejném mínění, možná by bylo lepší, kdybychom s naší hádkou pokračovali někde jinde.“

„Dobře,“ odpověděla Raven upjatě. Náhle si uvědomila, že se skutečně stali středem zájmu. „A kde?“

Krátce se před ní uklonil. „Počkej na mě v mém apartmá. Jsem si jistý, že cestu znáš i sama.“

14

Pracovna se zdála jako rozumné místo oproti nebezpečnému soukromí ložnice. Oheň v krbu téměř vyhasl. Přihodila několik lopatek uhlí, postavila se čelem k ohni a nahřívala si prokřehlé ruce. duchu se ptala sama sebe, jestli to, co dělá, je správné.

Opravdu chtěla s Kellem mluvit o jeho milence? Toužila mu snad dát najevo, jak žárlí?

Na přemýšlení však neměla příliš mnoho času. Netrvalo dlouho a Raven uslyšela tiché zaklapnutí zámku. Otočila se a uviděla Kella, jak se líně opírá o zavřené dveře a pobaveně ji pozoruje.

„Myslím, má *drahá ženo,* že nyní bys mi mohla konečně vysvětlit, co tě vedlo k takové scéně?" Řekl chladným tónem.

Raven polkla. Teď najednou litovala svého neuváženého činu. Prostě se nechala unést a až příliš dala všem okolo najevo, jak žárlí. „Nejednalo se o žádnou scénu. Lépe řečeno šlo o stížnost."

„A na co si vlastně stěžuješ?"

„Na tvou indiskrétnost," vyštěkla. „Je to nehorázná drzost, takhle se předvádět se svou milenkou v místnosti plné cizích lidí."

„Kdybys uposlechla mé rady, nemusela ses na to dívat."

Kell se odpoutal od dveří a vydal se k Raven. Ta vyděšeně couvla, ale těsně za zády už cítila plápolající oheň.

„Sváděl jsi svou milenku přímo před mýma očima," řekla stísněně. „S něčím takovým nemohu souhlasit."

Podíval se na ni drzým, vyzývavým pohledem.

Raven se začervenala a rychle pokračovala: „Souhlasil jsi, že se budeme chovat tak, aby si všichni mysleli, že se milujeme. Veřejným sváděním slečny Walshové takového zdání jistě nedosáhneš."

„Pevně věřím," odpověděl Kell ochraptělým hlasem, „že sis nemyslela, že budu žít jako mnich. Sňatkem s tebou jsem snad nesouhlasil s celibátem?"

„Ne, ale mohl by ses trochu ovládat a netahat si tu ženskou do postele."

Tázavě pozvedl obočí. „Žádáš mě snad o věrnost, lištičko? Něco takového v naší dohodě nezaznělo, takže to od tebe není fér. Musím tě upozornit, že se v žádném případě nechováš jako správná žena, takže nemáš nárok něco takového po mně chtít."

„A ty se zase nechováš jako správný manžel!"

Slehl po ní rozzlobeným pohledem. Jestli nechceš, abych nacházel potěšení se slečnou Walshovou, možná zaujmeš její místo."

Raven cítila, jak jí zběsile buší srdce. „Co přesně navrhuješ?"

„Abys mě potěšila sama. Pro roli milenky jsi přímo skvěle vybavená. A i když jistě nemáš tolik zkušeností jako slečna Walshová, přinejmenším jistě dokážeš ukojit mé mužské potřeby."

Jejich pohledy se střetly.

„Tak, lásko," řekl Kell, „jsi připravená stát se mou řádnou ženou?"

Ano? Nemohla popřít, že po Kellovi bolestně toužila. A chtěla ho dostat z postele krásné hostesky.

Znovu se podívala do jeho pronikavých očí, ve kterých viděla napětí a očekávaní.

„Dobře tedy," hlesla.

„Co jsi říkala? Neslyšel jsme tě."

„Řekla jsem, že jsem připravená!"

Sklouzl po ní zkoumavým pohledem. „Jsi připravená ukojit mé mužské potřeby?"

„Ano! Ačkoliv jsem si dobře vědoma, že ukojit sexuální potřeby takového nenasytného chlípníka nebude vůbec snadné."

Svá slova myslela jako urážku, ale Kell je přijal s nadšeným úsměvem. „Mám zato, že budeš dobrou studentkou. Koneckonců, čtením vybrané literatury jsi jistě získala více zkušeností, než by od tebe kdokoliv čekal. Čemuž jistě pomohly i dlouhé noci strávené v náručí vysněného milence."

Znechucená jedovatou poznámkou se na něho zle zamračila. Najednou jí nepřišlo až tak moudré říkat mu o svých erotických snech.

„Nechápu tedy, na co čekáš?" Zeptal se nevzrušeným tónem, jako by se nic zvláštního nedělo. „Souhlasila jsi přece s tím, že mě uspokojíš."

„Ty po mně chceš, abych… *A tady?*"

„Proč ne? Je to skvělá příležitost dokázat mi, že to myslíš vážně. Můžeš začít tím, že mé svlékneš."

„To se nemůžeš svléknout sám?"

Jeho úsměv odrážel pochopení a trpělivost. „Copak jsi zapomněla, že mě máš potěšit? A já nacházím zvláštní potěšení v tom, že to uděláš ty."

Kousla se do jazyka, postavila se těsně před Kella a odhodlaně mu vysvlékla kabát. Pak rozepnula vestu a rozvázala kravatu. rozevřené košili probleskovala bronzová kůže hustě porostlá hebkými chloupky.

„Potěš mě, Raven," ponoukal ji, když zaváhala. „Svlékni mi košili."

Poslušně vsunula ruce pod tenkou látku a dotkla se horké pokožky. S Kellovou pomocí mu košili přetáhla přes hlavu a zůstala ohromeně stát. Nedokázala se ani hnout. Jen tak stála a rozšířenýma očima hleděla na jeho svalnatou hrud.

„Raven?"

S vypětím všech sil od něj odtrhla zrak a podívala se mu do očí. Kolem neuvěřitelně smyslných rtů mu pohrával sebevědomý úsměv. Moc dobře věděl, jaký účinek na ni bude mít jeho nahota.

„A teď kalhoty."

Pod jeho vědoucím pohledem se zachvěla. Zhluboka se nadechla a roztřesenými prsty rozepnula knoflík. Pak druhý a třetí, když vtom se z uvolněného otvoru vymrštil nespoutaný penis a přejel jí po prstech. Dával najevo, že je zcela připravený, tvrdý jako žula.

Raven prudce ucukla, jako by se popálila. Pouhý dotek pro ni znamenal hru s ohněm. žádném případě nebyla tak odvážná, jak si o ní Kell myslel. Jedna věc je milovat se ve snu a druhá dotýkat se skutečného muže z masa a kostí.

Letmo na něho pohlédla s nadějí, že snad konečně převezme iniciativu. „Jestli si myslíš, že vím, jak potěšit muže, pak jsi na omylu. Zřejmě mi chybějí tvé zkušenosti."

K jejímu velkému překvapení ji Kell už k ničemu nenutil. Místo toho si přitáhl křeslo a posadil se do něj.

„Pojď sem." Napřáhl pravou ruku a naznačoval, aby se mu posadila na klín. Z kalhot mu bezostyšně trčel ztopořený úd.

Jako v mátohách se k němu přibližovala, pak si však vzpomněla na jeho zranění a s očima upřenýma na levou nohu zaváhala. „Už se ti to zahojilo?"

„Docela ano. Jsem na sebe opatrný."

Nesměle se posadila na jeho pravé stehno. Pod tenkou látkou kalhot cítila napjaté svaly.

Majetnicky ji objal kolem pasu a přitáhl si ji na klín. temných očích se odrážela podivná směsice dychtivosti a napětí.

„S mým tělem je všechno v pořádku," zamumlal ochraptělým hlasem. „Máš v plánu svou práci vykonat řádně, drahá?"

Raven neodpověděla. Škrobeně seděla a snažila se nevnímat žár, který jí pulzoval v žilách. Ještě stále setrvávala v upjatém postoji, když se Kell natáhl a jednou rukou jí rozepnul knoflíčky na šatech.

„Uvolni se," nabádal ji tichým hlasem. Zřejmě cítil její vnitřní napětí. „Nebudu ti dělat nic, co nebudeš chtít."

I přes jeho ujištění se nedokázala uvolnit. Na hýždích cítila nezvyklou tvrdost mužného těla a stačilo, aby si uvědomila, o jakou část se jedná, jak by ji dokázal vyplnit, ukojit její žár…

Naklonil se dopředu a jazykem lehce přejel po pulzujícím místečku těsně pod krkem. „Sundej si živůtek."

Stačilo krátké pohlazení, aby jí celým tělem projela prudká vlna touhy. Po chvilkovém zaváhání si přes ramena stáhla modrý samet a šaty nechala u pasu. Podívala se dolů a uviděla, že přes tenkou látku spodničky se jí jasně rýsují růžové hroty bradavek.

Sklonil hlavu a jednu bradavku přes látku políbil. Jazykem si ji nadzvedl a vložil ji mezi zuby.

Raven se zachvěla.

„Spodničku také. Chci tě vidět nahou."

Když si nemohla uvolnit ruce, Kell jí ochotně pomohl. Na zádech rozepnul knoflíčky a jedním mocným trhnutím stáhl látku tak, že Raven zůstala až k pasu nahá. Kdekoliv se jí dotkl prsty, cítila horkou stopu rozechvění.

Pomalu po ní klouzal líným, smyslně mužným pohledem. „Málem jsem zapomněl, jak jsi krásná," řekl ochraptělým hlasem. „Tvá ňadra jsou ještě svůdnější, než jak si je pamatuji. Jsou tak plná a hebká."

Raven si v jeho náručí připadala bezmocná. Ztuhlé bradavky se napínaly touhou a přímo žebraly o pohlazení. Kell je však jen upřeně pozoroval, v temných očích zvláštní žár, který neměl nic společného se zlobou, jež se v nich zračila ještě před malou chvílí. „Tvé bradavky jsou tak tvrdé, a to jsem je ještě ani neměl v ústech… Chceš, abych je sál?" Něžně se rty dotkl citlivého vrcholku.

Raven zavřela oči. Nedokázala zapírat svou touhu. „Ano…," vydechla.

„Pak mi je nabídni," rozkázal hlasem hebkým jako samet.

Prudce otevřela oči. Kell ji pozoroval se skrytou výzvou v očích. Myslel to zcela vážně. Chtěl po ní, aby ho sváděla. Ale jestli si myslel, že ji zastraší, pak se mýlil.

„Na milenku nejsi moc úslužná," pronesl hlasem sladkým jako tekutý med. „Copak tě ta knížka ničemu nenaučila?"

„Ano, ale zřejmě jiným věcem, než chceš ty."

„ V tom případě ti budu muset dát lekci, jak má žena uspokojit muže."

„Předpokládám, že slečna Walshová je v těchto věcech velice zběhlá."

Přejel po ní chladným pohledem. „Ano, ta moc dobře ví, co to obnáší." Jeho oči byly náhle pronikavé, jeho tón tvrdý. „A co tvůj milenec? Umí tě uspokojit?"

„Ano," odvětila Raven. Potěšilo ji, že může Kellovi něco vmést do tváře.

„Pak si mě tedy zkus představit na jeho místě. Dnes večer chci být tvým milencem já. Tak tedy udělej, co jsem řekl, a dej mi ji do pusy."

Znovu ucítila prudkou vlnu vzrušení. Kell se choval troufale, nestydatě, domáhal se svého přesně jako její milenec ze sna, což ji rozněcovalo více, než si chtěla přiznat. Polkla svou pýchu a udělala, co jí poručil. Vzala jedno ňadro do dlaně a pozdvihla ho tak, aby zduřelá bradavka směřovala k jeho ústům.

Kell s úsměvem predátora přikývl. „A teď řekni: Prosím, přisaj se k mým ňadrům, lásko."

„Kelle…"

„Řekni to."

„Prosím…, přisaj se k mým ňadrům…, lásko."

„Jak si přeješ, miláčku."

Sklonil hlavu a našel to, co hledal. Jeho ústa sálala horkem a Raven cítila, jak jí tělem začaly proudit příjemné vlny vzrušení.

Raven propletla prsty s hedvábnými kadeřemi černých vlasů a odevzdaně zavřela oči. Dráždil ji takovým způsobem, o jakém neměla ani potuchy. Jeho rty připomínaly žhavé pochodně a ona nemohla dělat nic jiného než zhluboka přijímat rozkoš, kterou jí způsoboval.

O chvíli později ucítila, jak ji jednu ruku sune mezi nohy, a zachvěla se. Aniž by si to uvědomila, vykasal jí sukni a dlaněmi pomalu přejížděl po vnitřní straně stehen. Jakmile ruku položil na citlivé ženství porostlé hebkými chloupky, gesto jí připadalo tak sexuálně majetnické, až Raven hlasitě vykřikla.

„Pohlaď se. Zkus, jak jsi vlhká."

Nemusela se dotýkat. Moc dobře věděla, že její skryté místo vlhlo a zduřelo, tepalo touhou po ukojení.

Ale Kell trval na svém. Vzal ji za ruku a vedl jí prsty až k citlivému místečku v centru jejího ženství. Pomalu pohyboval rukou nahoru a dolů a nechal Raven, aby hladila sama sebe a objevovala nejcitlivější místa své sexuality.

Měl pravdu. Byla vlhká, toužící, připravená. Raven cítila, jak se vzrušením celá chvěje.

Pak přejel palcem po vlhké blizně rozkoše a dlouhý ukazovák prudce vsunul do úzké štěrbinky. Tiše vzdychla a přimkla se k jeho laskající ruce.

Dlouhou chvíli ji dráždil a rozeznával všechny smysly jejího bytí.

„Myslím, že už jsi připravená," zhodnotil s uspokojením.

Chytil ji v pase a posadil ji na stůl, který stál těsně před ním. Pak ji lehkým tlakem donutil, aby se položila na tvrdý povrch. Raven si připadala vším tím nepohodlím zmatená, zvláště pak, když jí vykasal sukně, a zcela ji tak odhalil svým lačným pohledům.

Doširoka jí roztáhl nohy a prsty pomalu odkrýval okvětní plátky křehkého ženství. Jeho oči plály jako temné onyxy. Způsob, jak se na ni díval, považovala za syrově sexuální, a způsoboval, že jí v žilách začala vařit krev.

S touhou potemnělým pohledem se sklonil a rty se vnořil mezi její stehna. Když si uvědomila, co má v úmyslu, ztuhla.

Odmítavě zavrtěla hlavou a snažila se ho odstrčit.

Kell zvedl hlavu s plameny odhodlání v očích. „Líbá tě tak tvůj milenec?"

Ta otázka jí přišla příliš intimní a Raven se na ni nechtělo odpovídat.

„Tak líbá?" Dožadoval se Kell, když mlčela.

„Ano!"

Znovu sklonil hlavu, horký dech spaloval nahou pokožku. „Pak mi neodpírej to, co jemu tak ochotně nabízíš."

Po prvním doteku se zachvěla. Bylo to překrásné. Její tělo doslova křičelo touhou. Přestala se starat, jestli to je moudré či ne. Téměř cítila, jak se citlivé ženské záhyby pohybují jako skutečné rty a žebrají o jeho polaskání.

„Chci ochutnat tvůj nektar," zamumlal tichým hlasem a špičkou jazyka přejel po lepkavé blizně.

Náhlá rozkoš ji málem zahltila. S divokým zaúpěním Raven vpletla prsty do jeho vlasů, ne však proto, aby ho odstrčila, ale aby ho ještě více přitiskla mezi roztoužená stehna. Kell její reakci odměnil hladovým polibkem. Jeho vášeň připomínala ničivý žár. O chvíli později vsunul jazyk hluboko dovnitř smyslné hebkosti. Omámeně zavzlykala a horečně se snažila uniknout erotickému týrání.

Kell jí to však nedovolil. Pevně ji uchopil za zadeček, čímž ji nepatrně pozdvihl, a její nohy si položil na ramena. Jazykem ji neustále dráždil, něžně ji olizoval, hbitě kmital po citlivém uzlíčku, vnikal do středu horkého ženství a způsoboval jí takovou rozkoš, jakou ještě nikdy nezažila. Raven měla dojem, že zešílí. Naléhavě se tiskla k jeho horkým rtům, její boky se pohybovaly v pradávném rytmu, z hrdla jí unikaly nekontrolované výkřiky blaha a rozkoše.

O chvíli později ucítila prudkou vlnu vyvrcholení, která ji v bouřlivé extázi vynesla až na samotný vrchol a potom se v ohnivých gejzírech tříštila a v neovladatelných křečích uvolnění ji pomalu snášela znovu na zem.

Sotva se vzpamatovala, Kell se přenesl výše a líbal ji na citlivá ňadra, vlhké hrdlo, do koutku úst. Raven ležela a stěží lapala po dechu, nicméně mlhavě si uvědomovala, že její tělo ještě stále prahne po milování.

Chtěla se s ním spojit, chtěla ho cítit hluboko uvnitř. „Vezmi si mě," zašeptala.

Oči mu ztmavly divokou touhou a vzrušením, ale neposlechl ji. Vstal a pomalu se zbavoval zbytku šatstva.

Raven se nadzvedla na chvějících se loktech a jako ve snách ho sledovala. Když před ní stanul nahý, všimla si, že levé stehno má ještě stále obvázané. Avšak krása dokonale tvarované atletické postavy jí vzala řeč. Kell se choval jako smělý muž a chtěl ji. Právě tak jako ona chtěla jeho. Dokázala myslet jedině na představu, jak do ní Kell zasouvá svůj dlouhý, tvrdý, pulzující úd…

Když se k ní Kell naklonil, podle divokého třpytu v očích poznala, že myslel na totéž.

S přerývaným dechem natáhla ruku, aby se dotkla mohutné hrudi. Jeho kůže byla horká a jemná jako samet, pevné svaly se pod letmým dotekem prstů chvěly. Raven si náhle uvědomila, že se jí třesou ruce.

Kell se však zdál být jejím roztouženým stavem zcela neovlivněný. S chladným úsměvem jí roztáhl nohy a vstoupil mezi ně. Pak si ji přitiskl na hruď, dokud se touhou zduřelé bradavky

nepřimkly k pevným svalům a tvrdý důkaz mužské touhy se neusadil přímo do hnízdečka horkého ženství.

Raven ucítila v podbřišku zvláštní tlak a zachvěla se.

„Chceš mě?“ Zeptal se jí.

„Ano,“ odpověděla zpola šílená touhou.

Když ji znovu položil na chladivou desku stolu, která se ji už nezdála tak nepřívětivá, ochotně se podvolila, a jakmile na sobě ucítila jeho tvrdé tělo, přidušeně vykřikla. Až do této chvíle si neuvědomila, jak zoufale po něm prahla. Měla pocit, jako by celý svůj život toužila po mužské tvrdosti, po Kellově tvrdosti.

Když dlouhým údem prozkoumával hebké záhyby ženství, cítila, jak je horký…

A zatímco do ní pomalu vstupoval, tutéž horkost viděla i v jeho očích. Raven zatajila dech a ve sladkém očekávání zavřela oči.

Políbil ji na citlivé místečko těsně pod klíční kostí, kde jí zběsile pulzoval tep. „Chceš mě celého?“ Zamumlal hlasem ochraptělým touhou.

„Ano…,“ zalapala po dechu.

Kell se napjal a jedním prudkým pohybem vyrazil kupředu. Pak znehybněl a čekal, až se přizpůsobí jeho délce a plnosti. Trvalo dlouho, než se pod ním Raven uvolnila.

„To je ono,“ šeptal přerývaným hlasem. „Chci, abys mě obklopila jako horký med…“

Pak ji políbil. Do dlaní uchopil plná ňadra a eroticky je dráždil, zatímco jazykem vnikl mezi pootevřené rty, kde se spojil s jejím sladkým jazýčkem a společně tančili odvěký milostný tanec plný touhy a vášně. Když se v ní začal pomalu pohybovat, nevnímala nic jiného než jeho chuť a jeho vůni.

Raven mu tiše vykřikla do úst a cítila, jak se jí napjaly vnitřní svaly a jak pevně sevřela horký úd. Měla dojem, že se ho nikdy nemůže nabažit.

Kell cítil tutéž horečnou nutnost. Věděl, že se již déle nedokáže ovládat. Uchopil svou nádhernou ženu do náručí a zvedl ji. Aniž by se jejich těla oddělila, nesl ji do vedlejší ložnice.

Měl v plánu ji položit do široké postele, ale náhle si uvědomil, že to už nezvládne. Zoufale ji zády přitiskl ke dveřím a naplno do ní vstoupil.

Oba je náhle uchvátila bolestná intenzita rozkoše.

Přimkl se na ni svalnatým tělem a rukama jí vjížděl do vlasů, kde se jako šílený zbavoval ozdobných sponek. Ústy našel její smyslné rty

a nedovolil jí, aby se od něj odtáhla nebo se odvrátila. Horečně vnímal její ochotnou odpověď. Cítil, jak mu svými boky vychází vstříc, jak je oba zaplavuje zvířecí potřeba a hlad po ukojení.

Raven si uvědomovala, že se jí zmocňuje divoce a tvrdě, nicméně nebála se jeho naléhavosti, ba právě naopak ji vřele vítala.

Náhle okolní svět zmizel a neexistovalo nic, jen ona a její milenec. Divoce se svíjela, házela hlavou ze strany na stranu a kdesi z dálky slyšela nespoutané výkřiky. Výkřiky rozkoše a naplnění.

Náhle se celý napjal. Hlava se v křeči zaklonila dozadu, svaly na krku se napružily a on do ní naposledy tvrdě vnikl. Když do ní v extázi vstříkl horké sémě, z hrdla mu unikl divoký sten a současně Raven přenesl až na samotný vrchol rozkoše. Vykřikla a zakousla se mu do ramene.

Pevně se objímali a jejich těla pokrytá potem se chvěla ve vlnách vysvobozujícího uvolnění a slastného ukojení primární potřeby. Trvalo to snad celé věky, než se Kell trochu vzpamatoval. Pohledem zkoumal zarudlou Raveninu tvář a naběhlé rty. „Ublížil jsem ti?“ Zašeptal.

„Ne,“ odpověděla krátce. Přesto však, když viděl zduřené rty, cítil sžíravý pocit viny.

S neuvěřitelnou něhou ji pohladil po bolavých rtech a v duchu si přísahal, že příště bude všechno jiné. Příště se zachová daleko ohleduplněji.

A o tom, že bude nějaké příště, ani v nejmenším nepochyboval. Už se cítil unavený bojem s touhou po své vlastní ženě. A Raven je jeho žena a on ji chce.

Jen doufal, že bude mít dostatek sil, aby se znovu zmocnil jejího těla, a přitom ho nespálila láska, která v něm začala klíčit jako semínko hladově se deroucí za sluncem. Musí se naučit přijímat její svůdné tělo a zároveň se obrnit proti citům, kterými se sám zraňuje.

Bude to obtížné, ale on to dokáže.

Na chvíli ji pevně stiskl v náručí. Pak otevřel dveře a s dlouhými stehny stále obtočenými kolem pasu ji donesl do postele. Položil ji do měkkých přikrývek, sám zůstal stát a upřeně ji pozoroval.

Pokoj byl potemnělý, avšak Raven i přesto viděla třpytivý odlesk touhy, který se mu odrážel v černých očích. Sukně i živůtek jí v cárech visely kolem pasu.

Když si uvědomila svou nahotu, rozpaky celá zčervenala. „Mám zničené šaty…,“ mumlala a marně se snažila alespoň trochu skrýt nahá ňadra.

„Koupím ti nové," řekl a začal ji zbavovat poničené látky.

„Kelle…, co to děláš?"

„Svlékám tě. Dnes v noci zůstaneš tady. Ještě jsi mě úplně neuspokojila."

„Kelle…" Raven se kousla do spodního rtu. Souhlasila s tím, že se stane jeho milenkou, ne však, že bude sdílet jeho postel. „Já tady nemůžu zůstat."

„Proč ne?"

„Protože…, vedlo by to k nechtěným komplikacím." Na chvíli se zarazil.

„Fyzická blízkost v tobě může vyvolat city, o které nestojíš, je to tak?" Zachvěla se. „Ano."

Bez dalších řečí z ní sundal poslední kousek šatstva, pak vytáhl přikrývku a přehodil ji přes Ravenino nahé tělo. krbu přiložil do skomírajícího ohně, a když ze suchého dřeva vyšlehly zlatavé a rudé plameny, vrátil se k posteli a vklouzl vedle své ženy. Chvíli jen mlčky ležel s rukama založenýma pod hlavou, pak konečně promluvil.

„Pochopil jsem to správně? Nechceš mít skutečného milence, poněvadž se bojíš, že by ses do něho mohla zamilovat. A to sis přísně zakázala."

„Ano." obranném gestu si Raven přitáhla přikrývku až pod krk.

Kell se obrátil na bok a s podepřenou hlavou ji upřeně pozoroval. „Musím ti však připomenout, že sex a láska jsou dvě úplně odlišné věci. Vášeň nemusí nutně vést k lásce. Kdyby tomu tak bylo, většina z mužů by se zamilovala do svých milenek."

Jelikož neodpovídala, natáhl k ní ruku a z čela jí něžně odhrnul pramínek vlasů. „Nevidím žádný důvod, proč bychom nemohli být milenci, Raven. Náš vztah by spočíval jen na našich vzájemných tělesných potřebách, nic víc. Stejně jako ty ani já nemám zájem o nic hlubšího."

Raven strnule ležela na posteli a zoufale si přála uniknout jeho upřenému pohledu.

Nemohla popírat, že se bála. Vášeň považovala za nebezpečnou. Zamilovaná žena jí připomínala loutku v rukách bezohledného muže. Nicméně třeba měl Kell pravdu. Skutečné nebezpečí není ve fyzické přitažlivosti, ale v citech. Mohou se vzájemně těšit a poskytovat si rozkoš, a přitom se jeden do druhého nezamilovat.

Raven se zachvěla. Nikdy nechtěla trpět jako její matka. Nikdy nehodlala dovolit žádnému muži, aby si ji podmanil a ona se stala jeho otrokyní.

Souhlasila však, že tělesná vášeň není totéž jako láska…

Jako by Kell věděl, že právě vede svůj vnitřní boj, jednou rukou opatrně vklouzl pod přikrývku a bříškem palce lehce přejel po citlivé bradavce. „Jestliže jsme spolu svázaní jako muž a žena, proč bychom si nemohli dopřát trochu potěšení?“

Jeho důvěrný dotyk ji vzrušil natolik, že se nedokázala soustředit a nemohla mu ani odpovědět.

„Líbí se ti mé dráždění, lištičko,“ řekl tlumeným hlasem. „Tvá reakce je více než výmluvná.“ Usmál se. „Není mnoho žen, které jsou tak citlivé jako ty. Tvé tělo přímo žadoní, abych ho laskal.“ A na ztvrzení svých slov vzal zduřelou bradavku mezi palec a ukazovák a něžně ji hnětl, čímž Raven učinil zcela bezmocnou.

Toužila po jeho dotecích tak silně, až to bolelo. A jeho nestydatý způsob milování… Zcela v zajetí jeho temného pohledu si uvědomila, že Kell ji chce stejně silně, jako ona touží po něm. Tohle se svým pirátským milencem nikdy nemohla zažít.

Ztěžka polkla, aby si tak zvlhčila vyprahlé hrdlo. Je možné, že má pravdu? Mohou se oddávat fyzickým potřebám a neobávat se možných následků svých činů, které by se objevily ve formě hlubšího citu? Může se se svým překrásným a smyslným manželem oddat milostným hrátkám, a přitom se do něho nezamilovat?

Možná ano…

Ale zůstávaly ještě další otázky. „A co děti?“ Zeptala se. Kellův výraz potemněl. „Co je s dětmi?“

„Nechci přivést na svět dítě, které by nemělo otcovskou lásku a péči.“

„Existují způsoby, jak nechtěnému početí předejít. Dneska jsme na to nějak zapomněli, ale příště už budeme připraveni.“

Raven si zamračeně vzpomněla, jak se Kell od ní o svatební noci odtáhl. „Ty nechceš mít děti?“

„Ani ne.“

Nedokázala číst v jeho pochmurném výrazu. „Netoužíš po dědici? Nikdy ho nebudeš chtít?“

„Mým dědicem je Sean. To mi stačí.“

Raven při vzpomínce na jeho bratra ztuhla a raději rychle změnila téma hovoru. „V knížce jsem se dočetla, jak se v takových věcech postupuje, ale netuším, kde bych získala potřebné vybavení.“

„Nechej to na mně,“ řekl Kell stroze, vtom však jeho tón zněžněl. „A zatím…“

Vzal okraj přikrývky a pomalu ji začal stahovat z Ravenina těla. Očima hladově klouzal po jejích plných křivkách a pak jí prsty

vklouzl mezi stehna. Raven cítila, jak v ní jeho horoucí doteky vzbuzují novou touhu po milování.

„Je mnoho způsobů, jak najít sexuální uvolnění…," šeptal hlasem, který se podobal měkkému sametu.

Raven zatajila dech a zoufale se snažila ubránit návalu touhy, který se jí rozproudil v žilách. Chtěla, aby ji Kell ukojil. Zoufale po něm toužila…

Jeho rty se pomalu sklonily k jejím a Raven zavřela oči. Odmítala poslouchat varovné hlasy, které jí zněly v hlavě. Přece si může užívat milostných radovánek, aniž by se přitom zamilovala.

Jejím hlavním úkolem teď bude hlídat si své srdce, přísahala si v duchu, čímž se snažila upokojit své vlastní svědomí. Nikdy se tomuto muži zcela neodevzdá…

Pak ji lehce políbil a myšlenky v hlavě se rozplynuly. Raven tiše vzdychla a se slastným očekáváním se oddala jeho laskání.

15

Raven se probudila zcela dezorientovaná, přesto však prskající oheň v krbu i mohutná postel se jí zdály povědomé. Náhle si uvědomila, že leží nahá v Kellově loži v jeho hráčském klubu. Jednalo se o stejnou postel, ve které jen o vlásek unikla znásilnění.

Když si vzpomněla na včerejší vášnivou noc, polila ji horkost. Chovala se stejně vášnivé a nenasytně jako při prvním setkání s Kellem. Byl v tom však nepatrný rozdíl, včera žádné afrodiziakum nepotřebovala.

Raven se posadila na posteli a rozhlédla se kolem sebe. Na jedné ze židlí ležely její poničené šaty i spodní prádlo. Když vstala, aby se oblékla, mezi nohama ucítila nezvyklou bolest. Není se co divit. Tak vášnivou noc ještě nikdy předtím neprožila.

Pak zahlédla svůj odraz v křišťálovém zrcadle. Vypadala jako žena, která se celou noc milovala a ochotně se učila všem novým způsobům poskytování rozkoše. Vlasy jí v divoké změti padaly na holá ramena, rty měla rozedřené a nateklé, bradavky citlivé od Kellovy přílišné péče. Zasněně přivřela oči a vzpomněla si na jeho dráždivé doteky a na bezbřehou sexuální touhu, která v ní vybuchovala jako elixír věčného života. Vzpomínky v ní vyvolaly divoký pocit…

Tiché zaklepání na dveře ji donutilo rychle vskočit do postele a přetáhnout přes sebe přikrývku.

Objevila se Emma. „Přinesla jsem vám snídani," řekla s milým úsměvem. „Nebo spíše oběd."

Raven se podívala na brokátové závěsy, které zůstaly zatažené. „Kolik je hodin?"

„Skoro poledne."

„Tolik?" Rozpaky celá zčervenala. Cítila se zvláštně – být takto přistižena v posteli svého muže jeho milenkou.

„Kell si myslel, že bude lépe, když se vyspíte. Váš sluha – myslím, že se jmenuje O'Malley – vás tady k ránu hledal. Chtěl se ujistit, že jste v pořádku. Ale Kell ho nakonec přesvědčil, že vám další únos nehrozí."

Raven zmateně blekotala. „Předpokládám… Asi se divíte, co tady dělám…“

„Vůbec ne,“ odpověděla Emma a položila tác se snídaní na servírovací stolek poblíž krbu. „Koneckonců vždyť jste Kellova žena.“

„Přesto vám to musí být nepříjemné, když jste jeho…“

Emma nechápavě pozvedla obočí. Chvíli si Raven zkoumavě prohlížela a pak se rozesmála. „Vy si myslíte, že jsem Kellova milenka? Ach, Raven, Kell a já nejsme milenci a nikdy jsme nebyli. A ani se něčeho takového nikdy nedožadoval.“

Raven se zamračila. Je možné, že by ji o svém vztahu s půvabnou hosteskou úmyslně klamal? Moc dobře si vzpomněla na jeho tvrzení, že Emma ví, jak potěšit muže. Je sice pravda, že ji nikdy přímo neoznačil za svou milenku, ale ani to nepopřel.

Raven si ulehčené oddechla, přesto jí ze rtů uniklo tiché klení, jež rozhodně nepatřilo k výrazům vhodným pro mladou lady. Až ho příště uvidí, řekne mu, co si o něm myslí. Nebýt žárlivosti, kterou v ní probudil, nikdy by nesouhlasila s tím, že s ním bude sdílet jeho postel…

Emma přerušila její pomstychtivé myšlenky omluvným úsměvem. „Je sice pravda, že bych proti tomu nic neměla,“ přiznala se zarážející ochotou. „Když mě zachránil z téměř bezvýchodné situace, dokonce jsem mu něco takového nabídla, ale on to odmítl. Tvrdil, že jednám jen z vděčnosti. Nechtěl zneužívat mého postavení. Ale kdyby projevil třeba jen nepatrný zájem…“ Upřeně se Raven zahleděla do očí. „Myslím si, že jste velice šťastná žena,“ dodala tichým hlasem. Pak však pokrčila rameny a znovu se jí na rtech usadil milý úsměv. „Ale teď si na sebe něco přehoďte a pojďte posnídat dřív, než vám to vystydne.“

Raven se cítila v rozpacích. Jednak ze své nahoty a jednak z nového pohledu na Kella s romantickým srdcem. Oblékla si pánský brokátový plášť, který našla ve skříni, a posadila se ke snídani. Když hostesku pozvala, aby se k ní přidala, Emma na chvíli zaváhala a pak se usadila na protější židli.

„Jestli smím,“ zašeptala Emma, „chtěla bych se na něco zeptat. Týká se to Jeho Lordstva vévody z Halfordu.“

„Halforda?“ Opakovala Raven, když si nalévala šálek kouřícího čaje.

„Ano. Minulou noc… vyjádřil zájem znovu se se mnou setkat. Vadilo by vám, kdybych souhlasila? Zdá se, že potřebuje trochu útěchy, potom co… No, co jste si vzala Kella."

Raven nejdříve polkla překvapením a pak rychle zakroutila hlavou. „Ale ne, vůbec ne. Vždyť já už s Halfordem nemám vůbec nic společného."

„Nestala bych se vévodovou milenkou," podotkla Emma, „dokonce ani kdyby mě o to požádal. Kell mě platí natolik dobře, že nemusím být na nikoho vázaná, takže si můžu vybrat gentlemana, který se mi líbí. Ale být tak sama… Někdy mám dlouhou chvíli a připadám si opuštěná."

Raven pocítila náhlý závan sympatie. Moc dobře věděla, jaké je být osamělá. Po smrti své matky si samoty užila až až. A sňatkem s Kellem se všechno jen stupňovalo.

„Vím, že i Kell se cítí osamělý," řekla Emma tiše, „ačkoliv by to nikdy nepřiznal. Proto jsem tak ráda, že vás má. Doufám, že tady strávíte více času, Raven."

Raven zatřásla hlavou. „To není možné, poněvadž zanedlouho odjíždím. Vánoce chci oslavit se svým dědečkem."

„Copak Kell nepojede s vámi?"

Raven zaváhala. Dědeček ji v posledním dopise upozornil, že její manžel bude vítán, ale ona mu nehodlala pozvání nabídnout. „Ještě jsme o tom nemluvili, ale pochybuji, že by chtěl."

„Doufám, že se vám podaří ho přemluvit. Trochu vám s tím pomůžu."

Raven ovšem netušila, jestli chce Kella přemluvit, aby s ní trávil svátky. Jistě by to vedlo jen k dalším intimnostem a zbytečným problémům.

Když však Emma mluvila o jeho osamění, bezpochyby se nemýlila. Pod slupkou přezíravé lhostejnosti se skrýval citlivý muž, jehož duše přetékala bolestí a hlavně zmiňovanou osamělostí. Jen ještě nevěděla, jestli s tím chce něco udělat.

Právě si do úst vkládala kousek šunky, když se otevřely dveře a do ložnice vešel Kell. Raven se otočila přes rameno a jejich pohledy se střetly. Cítila, jak rudne, a jen ztěžka zalapala po dechu.

Kell však s dýcháním neměl vážné problémy. Významným pohledem zkontroloval její úbor a šibalský lesk v očích svědčil o tom, že poznal svůj župan. Věděl, že je pod ním nahá.

Rychle si přitáhla klopy až ke krku a bosé nohy vsunula pod lem brokátové látky.

Kell se podíval na Emmu. „Za chvíli mám hodinu šermu a potřebuji se obléct."

„Pak asi budeš chtít, abych odešla," doplnila hosteska a s úsměvem vstala.

Jakmile se za ní zavřely dveře, Raven zjistila, že zcela proti své přirozenosti neví, co říct. Ale jak má vědět, o čem se mluví po noci plné vášně a milování?

Kell se zdál zcela uvolněný. Otevřel dveře šatníku a sáhl po naškrobené kravatě. „Co máš v plánu po zbytek dne?" Zeptal se Raven nenuceným tónem. „Můžu tě vzít domů… Jestli ovšem nehodláš tady zůstat…"

Myšlenka, že by měla celý den ležet v jeho posteli, jako by jí v břiše probudila snad stovku neklidných motýlků. „Ne," vydechla jedním dechem. Potřebuje se vykoupat a učesat. „Chtěla bych jet domů…, ale musím se obléct."

Začala vstávat, ale Kell jen mávl rukou. „Klidně se nejdříve nasnídej. Je čas."

Raven znovu klesla na židli a s úlevou si uvědomila, že se nebude muset převlékat před Kellem. Soustředila se na jídlo, ovšem když se Kell postavil před zrcadlo, aby si uvázal kravatu, zjistila, že ho upřeně pozoruje. Pak si uvědomila, co dělá, a rychle se odvrátila. Připadalo jí až příliš intimní sledovat muže, jak se obléká…

„Asi máš šerm hodně rád," podotkla a zoufale doufala, že se jí tak podaří přerušit důvěrnou atmosféru.

„Ano. Mimo jiné fyzické cvičení pomáhá uvolnit sexuální napětí." Lišácky na ni mrkl a Raven cítila, jak doslova hoří studem.

„Vůbec bych se nedivil, kdyby tě O'Malley naučil i šermovat," prohodil Kell, když Raven stále mlčela.

„Ne, jen střílet."

„A podvádět v kostkách."

Zmínka o podvádění jí připomněla, že má s Kellem v tomto ohledu ještě nevyřízené účty. „Myslím, že nejsem jediná, kdo tady podvádí. Včera v noci jsi mě schválně nechal ve víře, že Emma je tvá milenka."

„Copak já nesu vinu za to, že sis udělala chybný závěr?" Zeptal se s nevinným výrazem.

„Samozřejmě," odvětila Raven. „Kdyby nebylo toho podezření, nikdy bych nesouhlasila… s tvým návrhem."

Líně se usmál. „Máš na mysli ten návrh o ukojení mým sexuálních potřeb?"

„Ano…, právě,*ten.* Souhlasila jsem s tím jen proto, abych tě dostala z postele jiné ženy, neboť něco takového se pro zamilovaného novomanžela vůbec nehodí."

„Doufám, že teď z toho nechceš vycouvat?"

„Měla bych na to plné právo! Své rozhodnutí jsem učinila pod falešným nátlakem."

Kell konečně dotáhl uzel na kravatě a oblékl si koženou vestu. „Nevím nic o tom, že by se něco od včerejší noci změnilo. Bez ohledu na postavení slečny Walshové bys měla být natolik čestná, abys dostála svému slovu." Zapínal si knoflíčky na vestě a přitom svou ženu pozoroval pronikavým pohledem. „A jen tak mimochodem, když vezmu v úvahu tvého vysněného milence, vůbec nechápu, proč ty bys mi mohla vyčítat, kdybych i já hledal útěchu v náručí jiné ženy."

Raven se zamračila. „Ale to je přece něco úplně jiného. Sen nemůžeš srovnávat se skutečnou milenkou – což by bylo legálně pokládáno za cizoložství."

„Některé muže by to mohlo urážet," řekl Kell tiše, „být paroháčem na základě představ."

„Moc dobře víš, proč jsem dala přednost fantazii."

„Myslím, že ano. Protože jsi zbabělec."

Tak to už opravdu přehnal. Raven se jen stěží ovládla a nezačala na něho křičet. „Nenechám se vyprovokovat. A v žádném případě ti už dlouho nemíním dělat panenku na hraní. Příští týden odjíždím k dědečkovi, kde budu trávit celé svátky."

„Vím. Luttrell mi o tom psal v posledním dopise."

„ V jakém dopise?"

„Poslal mi pozvání, abych spolu s tebou přijel na Vánoce na jeho panství."

Raven na něho překvapeně zírala. „Opravdu? Ale proč?" Jak to mám ksakru vědět? Možná proto, že jsem tvůj manžel."

„Asi se ti chce odškodnit za hanebný způsob, jakým s tebou jednal."

Kell neodpověděl a mlčky si oblékl kabát burgundské barvy.

„A co, pojedeš?" Zeptala se Raven upjatě. Jeho výraz vypadal nesnesitelně záhadně.

„Ještě jsem se nerozhodl."

Nejraději by ho praštila.

„Myslím, že to není špatný nápad," dodal dříve, než stačila vybuchnout. „Mohli bychom se ukázat jako správní manželé a

jednou provždy tak všechny utvrdit o pravém důvodu našeho sňatku, který jsme uzavřeli přece z lásky."

„Ano," odpověděla Raven se zamračeným výrazem. „Myslím, že to není špatný nápad."

„Samozřejmě počítám s tím, že kromě sexu se zdržíme jakýchkoliv intimností." Zkoumavě se na ni zahleděl. „Věřím, že to dokážu. A co ty?"

„Samozřejmě že ano," odpověděla Raven s daleko větším přesvědčením v hlase, než jaké cítila v srdci.

Kell ji obdařil darebáckým úsměvem. „Nemusíš se bát. Náš svazek je jen čistě formální. Nejedná se o nic jiného než o oboustranně výhodný obchod. O ukojení fyzických potřeb."

Když neodpovídala, přistoupil k ní. „Uvidíme se dnes večer."

„Dnes večer?" Opakovala překvapeně Raven.

„Chci dnes odejít z klubu dříve." Krátce ji políbil na rty. „Kolem půlnoci budu doma a chci, abys mě čekala. posteli. Nahá."

Zcela oněmělá hleděla za Kellem, který se nevzrušeně otočil a odešel z místnosti.

Nekonečně dlouhý zbytek dne a večera Raven trávila v nerozhodnosti.

Jednu chvíli byla skálopevně rozhodnutá – odmítne Kellovu nestydatou nabídku! Rozčilovalo ji vědomí, že je přesvědčený, že jí může něco přikázat a ona ho slepě poslechne. A ještě pořád mu nemohla zapomenout, jak ji schválně klamal ohledně Emmina postavení jako své milenky.

Když si však vzpomněla na neuvěřitelnou vášeň, kterou včera zakoušeli v jeho posteli, její přesvědčení jaksi zesláblo. Proč by si nemohli užívat vzájemného potěšení? Co je na tom špatného? Jestli se omezí jen na ukájení fyzických potřeb, pak se jistě nemůže nic stát. Copak je skutečně takový zbabělec, aby si odpírala potěšeni, které jí manželství může dát?

Nepochybně po Kellovi toužila. jeho přítomnosti si připadala živější a vitálnější, než si kdy vůbec dokázala představit. Kellovy erotické doteky ji snadno vzrušily a vyplnily chladné místo v osamělé duši.

Jak se večer pomalu blížil, Raven nemohla popřít vzrušení, které se jí při představě vášnivé noci začalo zmocňovat. A když hodiny odbily půlnoc, každičký nerv v těle přímo křičel smyslným napětím. O chvíli později v šatně uslyšela Kella.

Jakmile vstoupil do ložnice a zavřel za sebou dveře, srdce se jí divoce rozbušilo. Ačkoliv ztlumila lampu, která stála na nočním stolku, přesto v chabém světle viděla, že má na sobě noční úbor z černého a zlatého brokátu.

Kell nejdříve došel ke krbu, kde přiložil do ohně, a pak přistoupil k posteli. Horkost temného pohledu se jevila stejně provokující jako jeho první slova. „Jsi nahá, jak jsem ti říkal?"

Raven se zhluboka nadechla. „Nevím, jak je to možné, ale jsem," chladně na něho pohlédla. „Jestli si však myslíš, že budu jako tvůj poslušný sluha, tak jsi na omylu."

Ústa se mu zkroutila do smyslného úsměvu. „Nedovedu si představit, že bys mě poslechla, kdybys to sama nechtěla. Přesto jsem rád, že ses mě tentokrát rozhodla potěšit." Očima přejížděl po křivkách jejího těla ukrytého pod přikrývkou. „Celý den jsem na tebe myslel, lištičko…" Jedním tahem povolil uzel na opasku nočního úboru, čímž odhalil svou vlastní nahotu. Jak můžeš sama vidět." Jeho naběhlý dlouhý úd pulzoval vzrušením.

Raven se prudce rozbušilo srdce.

„Ležela jsi tady a těšila se, až za tebou přijdu?" Zeptal se sametovým hlasem.

Nemohla popřít, že přesně to dělala, ale nehodlala poskytnout Kellovi satisfakci svým přiznáním. Dříve však, než mu mohla odpovědět, natáhl se pro černý saténový váček.

Raven tušila, co je jeho obsahem, ještě než se Kell usadil na posteli a ukázal jí ho. Uvnitř se skrývalo několik houbiček a malá lahvička s jantarovou tekutinou.

„Přinesl jsem to, co jsi požadovala," řekl, když jednu houbičku namočil do tekutiny.

„Co je to?"

„Uvidíš," řekl a jedním trhnutím z ní stáhl přikrývku. „Roztáhni nohy."

Zachvěla se chladem, ale udělala přesně to, co po ní požadoval. A když jí ruce vložil mezi stehna, neprotestovala. Místo toho zavřela oči a dovolila mu, aby do ní dlouhým prstem vsunul vlhkou houbičku. Bříškem palce přejel po křehkém poupátku touhy a Raven vzrušeně vydechla.

„Vidím, že jsi připravená," řekl Kell přiškrceným hlasem. „Horká, vlhká a dychtivá…"

Když prsty znovu vnikl do vlhké štěrbinky, ochotně nadzvedla boky, aby mu vyšla vstříc, Kell se však stáhl.

„Ne tak rychle," zašeptal pobaveně. „Včera večer jsem udělal většinu práce já. Teď jsi na řadě ty."

Otevřela oči a nechápavě se na něho podívala. Kell jen potřásl hlavou. „Přece jsi souhlasila s tím, že mě potěšíš, drahá, pamatuješ?"

Svlékl si dlouhý župan, odtáhl přikrývku stranou a lehl si na záda.

Raven se otočila na bok, podepřela si hlavu jedním loktem a nevěřícně si ho prohlížela. Choval se tak nestydatě a troufale! Ale vypadal nádherně. Tak nádherně, až málem zapomněla dýchat.

„Nu?" Škádlil ji. „Chceš takhle promrhat celou noc?"

V duchu zaklela a vší silou se snažila skrýt touhu, která jí pulzovala v žilách. Nicméně jeho vitální intenzita fungovala jako magnet, od kterého se nedokázala odpoutat.

Pohledem klouzala po svalnatém mužském těle, po důkazu mužské touhy, jenž se klenul nad pevným břichem, očima přejížděla po mohutných stehnech a lýtkách…

Když viděl, kterou částí jeho těla je doslova fascinována, líně se protáhl jako mlsný kocour a jakoby náhodou pozvedl boky, čímž dal ještě vyniknout svému dlouhému a tvrdému mužství. „Bojíš se mě dotknout?"

„Ne, nebojím," lhala. „Jen žasnu nad tvou nesnesitelnou arogancí."

Kell na ni chladně pohlédl, v očích příslib sexuálního potěšení. „Tak se mě dotkni," dožadoval se panovačným hlasem.

Raven si dodala odvahy a natáhla ruku, aby si pohladila ztopořený penis. Když konečky prstů přejela po hebké kůži, Kellův úd se prudce napřímil a Raven rychle ucukla, jako by ji popálil. „Jestli potřebuješ instrukce" nabídl se.

„Ne." Odhodlaně si klekla vedle Kella a obě dlaně mu položila na svalnatou hruď. Však ona mu ukáže, jak umí potěšit muže.

Jeho kůže byla jako horký samet, jeho svaly pevné a napjaté a pod dráždivými doteky se chvěly. Pomalu klouzala rukama a dotýkala se ho po celém těle. Bříšky palce ho dráždila na plochých bradavkách, hladila ho po útlém pase, pevném břichu…, po čnící erekci.

Když se ho dotkla na nejcitlivějším místě, celý se napružil, ale Raven nepřestávala. Mazlila se s ním a dráždila ho přesně tak, jak se dočetla v knížce. Používala na něho tytéž metody, jaké včera provozoval Kell.

Po chvíli si s údivem uvědomila, že její hlazení netěší jen jeho, ale i jí poskytuje slast a vzrušení. Líbilo se jí, jaký na něho měla vliv, jak

ho dokázala vzrušit, jak pod jejími doteky tuhl a rozechvíval se. Z knihy se však naučila i to, jak jeho potěšení prodloužit a oddálit slastné vyvrcholení.

Přestala ho dráždit a natáhla se po sklenici whisky, kterou nechal ležet na nočním stolku. Jeden prst smočila v jantarové tekutině a pak se znovu dotkla penisu. Chladivá kapka alkoholu pomalu stékala po horkém údu a Kell vydal táhlý sten plný sexuálního napětí. Jeho impulzivní odezva v Raven vyvolala bouři vzrušení a citu.

„Líbí se ti to?“ Zeptala se provokativním tónem.

„Sama moc dobře víš, že ano.“

Spokojeně se usmála. Nejdříve rty něžně obkroužila kolem mohutného mužství a potom jazykem olízla kapičku alkoholu, která se mezitím smísila s mužnou pižmovou vůní. Kell jen zalapal po dechu. Raven se rty přisála k hebkému hrotu tvrdého údu a začala ho intenzivně sát a dráždit.

Netrvalo dlouho a Kell už déle nemohl snášet tak intenzivní erotická muka, která mu způsobovala hebkými rty a hbitým jazýčkem.

„Čarodějnice,“ šeptal hlasem ochraptělým touhou. „Měla bys s tím přestat, jinak dojdu k vyvrcholení a celou tě postříkám.“

„Ještě ne…“

A dál ho dráždila a laskala se s ním, dokud se nesvíjel a hlasitě nestonal právě prožívanou rozkoší. Čím více musel bojovat, aby se ovládl, tím více rostlo Ravenino uvědomění vlastní moci a síly.

„Chceš snad, abych tě prosil?“ Vydechl.

Raven se na chvíli odpoutala od tepajícího údu a s vyzývavým pohledem se usmála. „Skutečně bys mě prosil?“

„Ano…, svatá dobroto, ano. Prosím, má lásko, Raven…“

„Dobře…“ Lišácky se usmála. Jestli na tom trváš…“

Obkročmo se na něho posadila a naklonila se dopředu tak, aby se špičkami ňader dotýkala jeho mužné hrudi. „Přesto ti nevěřím, že už jsi dostatečně horký.“

Její dráždění se stávalo nesnesitelným. „K čertu s tebou, lištičko… „Ještě chvíli a jistě to nepřežiju.“

Raven se jen usmála a provokativně zadečkem přisedla tvrdé mužství.

Kell se zachvěl. Málem už to nedokázal snést a její pocit moci ještě zesílil. Líbilo se jí, když ho takhle dráždila, přesto chtěla víc.

Vzala ho za zápěstí a ruce mu položila tak, aby ve svých dlaních cítil tuhé hroty zduřelých bradavek. Okamžitě pochopil, co po něm

žádá, a ochotně se do toho pustil. Raven se vyklenula a z hrdla jí unikl divoký sten slasti.

Když ji přestal dráždit, téměř nesouhlasně vykřikla. Kell ji však chytil za zadeček, nadzvedl ji a prudce ji posadil přímo na svůj dlouhý penis.

Raven se zachvěla a odevzdaně vnímala, jak do ní vniká, jak ji celou naplňuje, jak ji zbavuje zdravého rozumu. Bylo to strašlivé a zároveň vzrušující. Kellovo sebeovládání rostlo, zatímco její se vytrácelo.

Konečně přejal kontrolu. Prsty si propletl s hebkými prameny vlasů a přitáhl ji dolů, až se jejich rty střetly v pustošivém polibku. Raven mu sevřela svalnatá ramena, zatímco boky se v rytmickém tempu pohupovala v zoufalé snaze ukojit primitivní hlad po naplnění.

Jeho polibek ji málem uvedl do bezvědomí, když vtom planoucí rozkoš vytryskla a společně je vynesla až na vrchol samotného blaha. Její výkřiky se mísily s Kellovým sténáním a poskytovaly jim tolik potřebné uvolnění.

Poté, co se konečně vzpamatovala, ji Kell hladil po nahých zádech a čelo jí pokrýval vřelými polibky.

„Zdálo se ti to dostačující?“ Zamumlala, jakmile našla dostatek energie, aby promluvila.

Cítila, jak se usmívá. „Myslím, že ano.“

Kell ji posunul stranou, natáhl se pro přikrývku a znovu si Raven přitáhl k hrudi. Malátně se k němu přitulila a zavřela oči.

Trvalo dlouho, než Kell přerušil mlčení. „Jak mu říkáš, svému milenci ze sna?“

Raven ztuhla. Něco takového nečekala. „Nemá jméno.“

„Tak jak vypadá?“

Zaváhala. „Jako pirát. Má černé vlasy a temné oči.“

„Jako já?“ Překulil se na bok a zvídavé se na ni podíval. „Měl bych být polichocen?“

„To těžko. Znám ho dávno předtím, než jsem se seznámila s tebou.“

Kell natáhl ruku a láskyplně jí z čela odstranil pramen vlasů. „Kdybych já měl vysněnou milenku, myslím, že by ti byla podobná... Uhrančivé modré oči, oválná tvář, překrásné štíhlé tělo s bujným poprsím…“

Raven se jen usmála a Kell pokračoval.

„Uměla by však více než mě jen potěšit. Dokázala by, aby mé tělo podle ní doslova předlo. Docela by mě vyždímala a znovu naplnila životní energií…“ Na tváři se mu mihl slabý úsměv. „Dokáže to i tvůj milenec?“

Přetočila se na druhou stranu a přikrývku si přitáhla až k bradě.

„Tak dokáže?“ Opakoval Kell.

„Ano,“ odpověděla Raven rozhodně. „Všechno tohle dokáže a ještě daleko více. Neposkytuje mi jen potěšení, ale hýčká mě a rozmazluje. Jako bych existovala na celém světě jenom já.“

Kell povytáhl obočí, ale jeho zkoumavý pohled zůstal vážný. „Je tohle přání každé ženy? Být hýčkaná?“

„Neznám fantazie jiných žen,“ odvětila Raven. Vůbec se jí nelíbil směr, kterým se jejich konverzace ubírala. „Ale s tou svou jsem docela spokojená.“

„Přesto si nemyslím, že by tě mohl docela uspokojit. Vysněný milenec jistě nedokáže to, co skutečný muž z masa a kostí. Nemůže tě pohladil po ňadrech.

Když Kell mezi dvěma prsty sevřel citlivou bradavku, Raven se od něho odtáhla. „To nemůžeš vědět.“

Kell se zamračil. „Musím se ti přiznat, že se mi vůbec nelíbí představa, jak hledáš ukojení někde jinde než u mě.“

Slehla po něm jízlivým pohledem. „Jen se mi nesnaž namluvit, že žárlíš na fantazii.“

„Ne? A jak si myslíš, že se cítí muž, když jeho láska…, jeho žena… v jednom kuse sní o jiném muži? Prostě to v něm probouzí ty nejprimitivnější pudy a pohání ho to do bitvy.“

Rozzlobeně se na něho podívala. „To přece není žádná soutěž, Kelle.“

„A co když se jednou pokusím vyhrát?“

„Co tím myslíš?“

Pokrčil rameny „Nic. To je jedno. Proč už raději nespíš?“

Zavřel oči, jako by s ní už nechtěl o ničem mluvit, ale Raven do něho lehce postrčila. „Kelle…, dnes v noci bys raději měl spát ve své ložnici.“

Otevřel oči. „Spát společně je příliš intimní, toho se bojíš?“

„Ano. Souhlasili jsem jen s fyzickým uspokojením, nic víc.“

„Dobře tedy,“ prohlásil nevzrušeně. „Když na tom trváš…“

Vstal z postele a přes ramena si přehodil župan. Pak se k ní sklonil, přikryl ji až po bradu a na čelo jí vtiskl polibek. „Sladké sny, lištičko.“

Vůbec se nezdál rozzlobený, že ho vykázala z postele. Místo toho se s ní v klidu rozloučil a odešel.

Raven se zamračila. Ta jeho přehnaná ochota jí připadala více než podezřelá. Jistě měl něco za luhem.

Samozřejmě že se ho na to mohla zeptat, ale Kell by se jí jen těžko svěřil se svými plány. Tak hloupý by přece nebyl.

Snažil se ji poštvat proti jejímu pirátovi.

Jenže čím urputněji Kell proti pirátovi bojoval, tím více ji ubezpečoval v přesvědčení, že právě bezejmenný pirát je ten pravý. Ať se to Kellovi líbilo nebo ne, s Raveniným vysněným milencem nic nenadělá. Prostě se ho nevzdá. Poháněn mužskou pýchou či žárlivostí Kell chtěl, aby se jediným mužem v jejím životě stal on. *Trval* na tom.

Jestli si ale myslel, že ji dokáže vytrhnout z náručí jejího vysněného piráta, pak se hluboce mýlil.

16

Následující noc k ní přišel znovu a pak zas a zase, až uběhl celý týden. Milovali se s vášnivým odevzdáním, ale Raven vždy trvala na tom, aby zbytek noci strávil ve své posteli. Ochotně mu dávala své tělo, ale nic víc.

Zneklidňoval ji fakt, že hranice mezi Kellem a jejím pirátským milencem ze sna se stávala stále mlhavější, a Raven pomalu přestávala vnímat rozdíl. Nejsilněji to pocítila, když ji doprovodil do nevěstince.

Jeho nabídka ji opravdu překvapila.

„Myslím si, že je čas prohloubit tvé vzdělání a zasvětit tě do některých velice diskrétních fantazií," řekl, když po bouřlivém milování leželi vedle sebe a ztěžka oddychovali.

„Asi tě nechápu," zamumlala Raven a s rozkoší se přimkla ke Kellovu horkému tělu.

„Salon madam Fouchetové je ten nejelegantnější dům hříchu v celém Londýně. Specializuje se na určité specifické požadavky svých zákazníku a dokáže vyplnit i ty nejfantastičtější sny. Chtěl bych tě tam vzít. Je to něco, co ti tvůj pirátský milenec zcela jistě nemůže dát."

Raven zvedla hlavu z Kellova ramene a skepticky se na muže podívala. „Celou tu dobu se snažím o záchranu své dobré pověsti a ty po mně chceš, abych šla do nevěstince?"

„Mám za to, že tvá reputace je zcela v pořádku. A jako vdaná žena už na sebe nemusíš být tak přísná."

„Ale…"

„Co je s tvou duší dobrodruha, lásko? Snad jsi mi nezlenivěla?"

Raven musela přiznat, že návštěva takového podniku má v sobě nádech určitého kouzla a nebezpečí. O dvě noci později spolu s Kellem stála před dveřmi madam Fouchetové.

Majordomus je uvedl do předpokoje, kde je přišla uvítat majitelka osobně, která jim vyjádřila hlubokou vděčnost za jejich návštěvu a podporu.

„Všechno je připravené přesně tak, jak jste si přál, *monsieur* Lassetere," řekla Francouzka. „Můj dům je celý váš. Když budete něco potřebovat, stačí jen zazvonit."

„Děkuji vám, madam."

„Jsme tady pro vaše potěšení."

S hlubokou úklonou zmizela v zadních dveřích a nechala Raven s Kellem o samotě.

Ten ji vedl dlouhou chodbou a cestou jí všechno vysvětloval. „Pokoje na tomto poschodí jsou vyhrazeny pro hromadný sex, ale v prvním patře je několik ložnic, kde klienti najdou mnohem větší soukromí."

Raven si náhle uvědomila, že všude je až nepřirozené ticho. „Zdá se, že tady nikdo není."

„Poněvadž jsem pro dnešní noc pronajal celý dům."

„Celý dům?"

„Ano, abych nám tak zajistil soukromí."

Překvapilo ji, že Kell vynaložil takové úsilí a utratil nehoráznou spoustu peněz jen proto, aby jí poskytl soukromí, nicméně byla mu za to nesmírně vděčná. Přestože se považovala za velice nekonvenční, představa hromadného sexu ji nikterak nevzrušovala.

„Obvykle," pokračoval Kell, „si klient vybere společnost už oděnou do patřičného úboru. Nejnavštěvovanějším místem je turecký harém."

Zastavil se u malého výklenku s nezaskleným oknem. Když Raven přistoupila blíže, ucítila příjemný závan vonných olejů. Nahlédla do okna a uviděla orientální scénu jižního paláce se spoustou průsvitných závěsů, hedvábných polštářků a cizokrajných květin. Uprostřed místnosti plál nevelký oheň, z kterého stoupal šedobílý dým a místnost naplňoval opojným aroma.

Poté ji Kell dovedl k dalšímu výklenku, tentokrát se zavřeným oknem, a oni vešli rovnou dovnitř. Tuto scénu jen chabě osvětlovaly blikající pochodně a místnost připomínala palubu zaoceánské lodi s plachtami a dřevěnými stožáry.

„Také pirátská loď je velice oblíbená. Klienti se převléknou za piráty a nechají se zajmout svými krásnými cestujícími."

Raven povytáhla obočí. „A co se děje potom?"

„Co myslíš?" Zeptal se Kell s provokativním úsměvem. „Znásilnění je tou nejoblíbenější fantazií. Tady mohou muži povolit uzdu svému horšímu já bez jakýchkoliv následků. A odvážné ženy,

které touží po dobrodružství, si rády připlatí, aby se staly jednou ze zajatkyní."

„Předpokládám, že já budu hrát roli zajatkyně."

„A já budu tvůj pirátský milenec. Říkala jsi přece, že je pirátem?"

Váhavě přikývla. Netušila, zdali se jí tento vývoj situace líbí.

„Řekni mi, už tě někdy tvůj pirát uchvátil?"

Raven cítila, jak se červená. „Mé fantazie jsou jen mé," odpověděla vyhýbavě.

„Ne dnešní noci, lištičko. Dnes budu tvou fantazií já."

Vzal ji za předloktí a vedl ji přes palubu k malým dveřím. Raven předpokládala, že za nimi bude kapitánská kajuta. Všude stály mnohoramenné svícny, ve kterých hořely svíce ze včelího vosku. Jejich plameny se odrážely v obrovském křišťálovém zrcadle, jež zaujímalo celou jednu stěnu přímo naproti široké posteli s černými saténovými povlaky a červenými polštářky.

Kell vzal průsvitnou noční košilku, která ležela přehozená přes postel, a podával ji Raven. „To je tvůj kostým, má drahá."

Raven se nevěřícně podívala na téměř nehmotnou látku. „Ale v tom budu jak nahá."

Kellovi se v očích uličnicky zablýsklo. „Myslím, že to je ten pravý důvod."

Na stole ležela vykládaná skříňka, ze které vytáhl damaškovou masku. „To je kvůli anonymitě," vysvětloval Kell a podal ji Raven. Rovněž vytáhl několik hedvábných šátků.

„A ty jsou k čemu?" Zeptala se, ačkoliv pojala určité podezření.

„To jsou pouta. Copak tě tvůj vysněný milenec nikdy nespoutal?" Raven zatřásla hlavou, nicméně Kellovo vysvětlení ji nepřekvapilo. V knize často četla o podobných praktikách. „Pak to bude poprvé." Když však viděl její nejistý výraz, musel se usmát. „Copak si myslíš, že bych ti ublížil?"

„Ne…, to ne."

„Tak si je vezmi. Budeš je potřebovat."

Podal jí pouta a nechal ji převléci, zatímco odešel do vedlejší místnosti, aby si rovněž oblékl svůj kostým.

Raven se převlékla do průsvitné košilky, sedla si do kapitánského křesla a čekala. S vděčností pohlédla na plápolající oheň v krbu, přesto se však nepatrně chvěla. Nebylo to z chladu nebo kvůli své nahotě. Navzdory zlým předtuchám musela uznat, že nadcházející noc v ní vyvolávala vzrušující představy.

Když se o chvíli později otevřely dveře, stáhlo se jí hrdlo. Stál tam její pirát, oděný v bílé košili, těsných černých kalhotách a vysokých botách. Za pasem měl zasunutou dýku s vykládanou rukojetí. Damašková škraboška zakrývala vrchní část jeho obličeje, přesto však, zatímco se k ni blížil, poznala planoucí pohled svého manžela.

„Vstaň," nařídil jí hlubokým hlasem. „Chci se podívat, jaký poklad pro mě ukořistili mí hoši."

Pomalu se postavila. Když si ji Kell prohlížel nestoudným pohledem, cítila, jak jí buší srdce.

„Perfektní," řekl se spokojeným úsměvem a okázale se kochal růžovými hroty bradavek a jemným chmýřím mezi dlouhými stehny. Vzal ji za loket a vedl ji k dalším dveřím. „Půjdeš se mnou, zajatkyně."

Jakmile sebou vzpurně trhla, vytáhl dýku a bez zaváhání ji přeložil Raven k hrdlu. „Nezapomínej, že jsi má zajatkyně, *mademoiselle*. Klidně tě mohu hodit přes palubu."

Raven mu rozechvěle vyhověla a rozhodla se, že bude lepší, pokud se zcela oddá tentokrát ne své, ale Kellově fantazii.

Pirát ji vedl dlouhou temnou chodbou až ke stožáru, kde ji prudce otočil tváří k sobě. Dýku zastrčil do pochvy, ruce Raven ovinul kolem stěžně a pevně ji svázal hedvábnými pouty. Pak se naklonil a políbil ji. Vzal její vrchní ret mezi zuby a něžně ho sál.

Když ze sebe vydala náznak nesouhlasu, dlouhé prsty jí obtočil kolem hrdla a celým tělem ji přitiskl k pevnému dřevu za zády. Jeho polibek se rychle prohluboval, a zatímco jazykem vnikal dál do sladkosti jejích úst, boky se začal svůdně vlnit a třít se o Ravenin klín. Cítila, jak jí v žilách pulzuje horká krev.

Poté, co konečně přestal, Raven jen ztěžka zalapala po dechu. Znovu vytáhl ostrou dýku a zamával jí Raven před očima. Pak špičku čepele zasunul pod tenkou látku výstřihu a mučivě pomalu ji sunul dolů. V tichu šlo slyšet jen jemné praskání látky. Náhle před ním stála zcela nahá.

Raven tiše zasténala.

„Nemá smysl, abys křičela," řekl varovným tónem. „Má posádka mi je zcela oddána."

Na nahém těle ucítila závan chladného vzduchu. Raven si navlhčila rty a čekala, co bude dál. Byla zcela v jeho moci. To vědomí ji děsilo a zároveň vzrušovalo.

Všiml si, jak se chvěje, a sebevědomě se usmál. Dýku vrátil zpět na její místo a z vlasů ženě uvolnil několik ozdobných sponek. Těžké

kadeře se jí rozlily po ramenech a pohladily citlivé bradavky. Raven věděla, že si s ní schválně pohrává.

„Máš tak hebkou pokožku," řekl uznale. Zvedl ruce a konečky prstů lehce přejel po plných ňadrech, obkroužil růžové prstence zduřelých bradavek a pak objemná ňadra potěžkal v horkých dlaních. „Jsi nádherná."

Vzal bradavky mezi palec a ukazovák a jemně je mnul. „Tyhle zralé maliny jsou připravené pro mě k ochutnání."

Raven se zprudka kousla do vrchního rtu, aby nevykřikla blahem. Bylo to tak pokořující a přitom tak nádherné, že cítila, jak pod jeho doteky doslova hoří.

„Myslím, že to už déle nevydržím. Musím je ochutnat." Sklonil hlavu a Raven cítila jeho horký dech. Celým tělem se jí rozlila slastná vlna vzrušení a usídlila se mezi nohama. On ji však nepolíbil. Místo toho jen jazykem lehce přejel po napjatých vrcholech ňader.

Raven zavřela oči a pevně stiskla rty. Musela sebrat všechnu svou sílu, aby nevykřikla a nedala tak na sobě najevo, jak se jí Kellovo pohrávání líbí.

Odstoupil od ní a zachmuřeně si ji prohlížel. „Cože? Žádná reakce? No, to nevadí. Nebude to trvat dlouho a budeš mě prosit, abych si tě vzal."

Vzdorovitě zvedla bradu. „Nikdy."

Na tváři se mu objevil ďábelský úsměv. „Ne? Jestli nebudeš poslušná, budu tě muset nabídnout své posádce."

„To bys neudělal," odpověděla nejistým hlasem.

„Ne," řekl zastřeně. „To bych opravdu neudělal. Nebudu se s nikým dělit. Ty jsi jen *má.*"

Přejel ji vlastnickým pohledem.

„Řekni mi, *mademoiselle,* jsi panna?"

Raven na chvíli zaváhala. „Ne."

„Výborně. To si to s tebou daleko lépe užiju. „Jsem muž silného apetitu a jen tak lehce mě někdo nenasytí."

Jeden prst jí nečekaně zasunul mezi stehna a pronikl do úzké štěrbinky. Po chvíli ho nepatrně povytáhl a navlhčeným konečkem přejel po citlivém hrbolku Raveniny rozkoše.

„Jsi velice horká, *mademoiselle.*"

Raven přivřela oči a křečovitě vyklenula boky. Pouta se jí zařezávala do zápěstí.

„Jak je lehké tě vzrušit.“

Jednou rukou ji dál dráždil mezi nohama a druhou pozvedl, aby se potěšil s růžovými hroty. Když ji štípl do bradavky, ze rtů jí unikl tichý výkřik.

„Buď tiše, zajatkyně,“ nařídil jí. Jestli budeš křičet, mí muži se přijdou podívat, co se děje. Nechtěla bys, aby tě tady viděli nahou a zcela bezbrannou, že?“

Raven spolkla další sten, nicméně představa chlípné posádky, kterak se pase na jejím těle, v ní vyvolala bolestné chvění.

„Dobře – víš, kdo je tvým pánem.“ Jeho nestoudně sebejistý úsměv ji rozčiloval a zároveň rozněcoval.

„Musíš zůstat naprosto tiše, jinak tě neuspokojím.“

A pak ji začal laskat, mazlil se s ní, škádlil ji, schválně oddaloval moment osvobozujícího uvolnění. Raven se už nedokázala ovládat a vykřikla.

„Říkal jsem ti, že musíš být zticha! Jestli chceš, abych si tě vzal, musíš mě poslouchat.“ Vsunul do ní dlouhý prst a znehybněl. „Chceš, abych si tě vzal, zajatkyně?“

Zhluboka vydechla. „Ano,“ procedila skrze zaťaté zuby.

„Pak mě musíš poprosit.“

„To neudělám!“

„Uvidíme, jak dlouho mi budeš vzdorovat.“

Poklekl na jedno koleno, roztáhl jí stehna a rty přiložil k okvětním plátkům vlhkého ženství. Raven do sebe ztěžka nasála vzduch a instinktivně roztáhla nohy.

Jeho dlouhý jazyk ji promyšleně dráždil, škádlil ji a vzrušivě si s ní pohrával, dokud se celá nechvěla a omámeně nesténala.

„Nyní jsi ochotná mě poprosit?“ Zeptal se touhou ochraptělým hlasem a znovu špičkou jazyka přejel po lepkavé blizně rozkoše.

„Ano…, prosím, ano! Vezmi si mě…“

Kell se k ní naposledy přitiskl a tvrdým polibkem jí přinesl toužebné vysvobození. Raven sebou bezmocně zmítala a nechala se unášet na slastných vlnách vyvrcholení.

„Doufám, že příště budeš poslušnější,“ podotkl triumfálním hlasem.

Vstal a kousek poodstoupil. Ještě v omámení Raven viděla, jak si rozepnul kalhoty a uvolnil svůj vždy připravený a mohutný pyj.

„Můj přítel už je celý vyhladovělý. Chceš cítit, jak ho pomalu sunu hluboko dovnitř *tvého* smyslného těla?“

Ta představa se zdála tak intenzivní a smyslná, že jí Raven nemohla odolat. Vzrušeně si navlhčila rty.

„Ano, můj pane." Měla přiškrcený hlas. „Ale nejdříve mě rozvaž. S volnýma rukama ti mohu poskytnout více potěšení."

„Správně, zajatkyně."

Kell se natáhl a rozvázal jí pouta.

„Děkuji ti, pane," zašeptala. „Nebudeš litovat." Podívala se dolů a hlavou ukázala na dýku. „Opravdu si myslíš, že ji budeš potřebovat? Slibuji, že budu poslušná."

S provokativním pohledem vytáhla dýku z pochvy, a když mu ji přitiskla k hrdlu, spokojený úsměv z jeho tváře náhle zmizel.

Přes masku piráta mohla vidět, jak mu nebezpečně žhnou oči.

„Běž zpátky," nařídila. Ještě!" Trvala na svém, dokud nestál tři kroky od ní. „A teď jsem na řadě já, *monsieur.*"

„Ty?" Dovedla si představit, jak pod maskou překvapeně zdvihl jedno obočí.

„Teď ty budeš poslouchat mě. Poklekni přede mnou."

Koutky úst se mu zkřivily do šibalského úsměvu. Udělal přesně to, co požadovala.

„A teď, tvé mužství. Odhal se. Chci ho vidět."

Z rozepnutých kalhot si vytáhl košili a odhalil tak pevné břicho a ztopořený úd. Raven fascinovaně sledovala, jak jeho mohutné mužství pyšně ční do prostoru.

„Teď se potěš."

„Mademoiselle?"

„Slyšel jsi mě! Chci vidět, jak se hladíš, jak vzdycháš touhou a chvěješ se vzrušením."

Poslušně vzal tvrdý úd do dlaně a Raven vzrušeně sledovala, jak sebou penis nekontrolované trhl. Kell se však nehýbal. Se zatnutými zuby upřeně sledoval Raven.

„No tak, piráte, čekám."

Hrdě zvedl hlavu, pevně sevřel své mužství a rukou začal pomalu pohybovat nahoru a dolů. „Takhle, *mademoiselle?"*

Raven jen stěží potlačila vzdech, který se jí dral na rty při představě, jak do ní pomalu vstupuje, stále hlouběji a hlouběji…

Podle pirátova upřeného pohledu na Raveniny prokrvené záhyby vlhkého ženství myslel na totéž.

„Ale to nás ani jednoho neuspokojí," řekl hlasem ochraptělým touhou.

„Snad si nemyslíš, že mi záleží na chlípném chtíči piráta?"

„Ano."

Jejich pohledy se střetly a jako by se do sebe uzamkly.

„Ne," zaváhala. „Líbí se mi, když tě mám ve své moci."

Líně se usmál. „Ale je tady jeden problém, *mademoiselle*." Prudce vyskočil na nohy a mužným tělem ji přitiskl ke zdi. „Nedokážu se uspokojit tak, jak to se mnou umíš ty."

Raven vydechla a nechala dýku spadnout na zem.

„Má odplata bude sladká," vyhrožoval se rty přiloženými k jejím. „Budu tě dráždit a milovat se s tebou, dokud nebudeš křičet rozkoší."

Vzal ji do náručí a odnesl ji do kajuty, kde ji položil na širokou postel. Klekl si nad svou zajatkyni a ruce jí přidržel nad hlavou.

Když sebou zmítala a snažila se osvobodit z jeho sevření, spokojeně se usmál. „Jen se mnou bojuj, liščičko," pobízel ji a střídavě něžně okusoval růžové hroty bradavek. „Ale dříve či později se mi stejně odevzdáš. Chci všechno, co mi můžeš dát."

A pak do ní prudce vnikl. Následující rozkoš přišla tak nečekaně a s takovou intenzitou, až Raven vykřikla. Impulzivně se vyklenula, její vlhká štěrbinka sevřela tvrdý penis, přesto s ním však nepřestávala bojovat.

Pomalu se povytáhl a znovu do ní prudce vnikl. A pak znovu a znovu, až Raven přestala vnímat okolní svět, odevzdaně zavřela oči a na křídlech divoké extáze a hladu po ukojení se nechala unášet až tam, odkud již nebylo návratu.

Náhle se jeho tělo prudce zachvělo a s divokým výkřikem do ní naposledy tvrdě vstoupil. Pevně ho sevřela a nechala se provést divokou bouří explozí a vášně, která zcela pozbývala reality. Neexistovalo zde nic než jejich fantazie.

Později, mnohem později, Raven ležela v Kellově náručí a pozorovala ho, jak spí. Vypadal tak nádherně, že od něho nedokázala odtrhnout zrak.

Náhle si uvědomila, že se jí stal nebezpečným. Jejich vzájemné uspokojení fyzických potřeb začalo být až příliš důvěrné.

Chci všechno, co mi můžeš dát, řekl. A ona si to dovedla docela dobře představit. Viděla samu sebe, jak mu odevzdává nejen své tělo, ale i své srdce a svou duši.

Něco takového nemohla připustit. Přísahala si. Musí se s ním přestat milovat dříve, než Kell zcela ovládne i její fantazii.

O tři dny později se Kell přistihl, jak nevzrušeně hledí na vyspělá ženská těla a přemýšlí, jak pokračovat se svou manželkou.

Jako Dareův host navštívil jeden z domů plných hříchu, ve kterém se konalo představení na počest Ligy pekelníků. Zábava, která začala jako erotický balet, se zvrhla v pustošivé orgie. Urození prostopášníci se s chutí oddávali milostným hrátkám a za noc vystřídali i několik partnerek.

Jejich zhýralost Kella nepřekvapovala. I on sám se v minulosti často zúčastňoval podobných zábav, ačkoliv nikdy se neocitl mezi tak urozenou společností. Díky Dareovi ostatní členové spolku vzali Kella mezi sebe a k jeho velké radosti hojně podporovali Zlaté rouno.

Trpce se pousmál a do hrdla si nalil další doušek whisky. Kdyby mu před dvěma měsíci někdo řekl, že vděčně přijme ochranná křídla markýze Wolvertona, vysmál by se mu. Nyní však musel přiznat, že má Dareovi co splácet. A stejně tak Halfordovi.

Klub se opět nacházel v bezpečí. Halforda hra uchvátila natolik, že do Zlatého rouna dokonce přivedl i prince regenta. Princ vyhrál malou sumu a prohlásil hru za spravedlivou. S pečetí královského požehnání nepotrvá dlouho a klub se rychle vzpamatuje z katastrofy, kterou mu přivodily vévodovy pomluvy.

Nicméně budoucnost jeho manželství se zdála ještě stále nejistá.

Duchem nepřítomen Kell bloumal pohledem od jedné ženy ke druhé, jeho tělo však zůstávalo chladné. Žádná ze zdejších krásek v něm nemohla vyvolat to, co jeho žena. Několik dívek kolem něho neustále poletovalo a nabízelo mu sladké ukojení, ale on s úsměvem odmítal.

Na světě existovala jen jediná žena, po které toužil, jediný pár nohou, které chtěl cítit kolem svých beder, jediné sladké rty, kterých se chtěl zmocnit.

Odvrátil zrak a soustředil se na jantarovou tekutinu na dně sklenice, ve které viděl svůdné rysy své nádherné ženy. Hebkou pokožku, plná ňadra a safírové oči. Když zavřel víčka, dovedl si představit, jak do ní vstupuje, pomalu a něžně…

Dokázala ho tak lehce vzrušit.

Ale od vášnivé noci v nevěstinci mu Raven nedovolila, aby na ni třeba jen sáhl. Věděl, že lituje toho, co se mezi nimi odehrálo. Stejně jako on.

Zatraceně, v první řadě si ji vůbec neměl brát. Zpočátku si myslel, že když se s ní bude milovat, ukojí tak svůj hlad a vyžene si ji z mysli. A potom ho dostala jeho vlastní mužská pýcha. Nesnesl pomyšleni, že se jeho žena raději než jemu oddává jakémusi milenci ze sna.

Hluboce se však mýlil, a to v obou případech. Čím častěji trávil se svou ženou noci plné vášně, tím více na ni musel myslet, a jak se zdálo, Raven ten její zatracený pirát navštěvoval i nadále.

Kell zaklel a vypil poslední doušek whisky.

Právě v tu chvíli uviděl Darea, který se blížil jeho směrem, a ucítil prudký závan žárlivosti. Žárlil na markýze a na jeho přátelství s Raven. Dareovi bezmezné důvěřovala a vážila si ho. A dokonce i s Halfordem vypadala uvolněnější než s ním.

Když Raven viděl v přítomnosti některého z těchto dvou mužů, byl vzteky nepříčetný, jenže jen stěží jí mohl zakázat, aby se s nimi stýkala. Neměl k tomu žádné právo. Ačkoliv vnitřně ho to sžíralo, musel se ovládat. jejich manželství šlo přece o obchodní záležitost. Propadl by bláznovství, kdyby se do Raven zamiloval, neboť ona by jeho city nikdy neopětovala.

Dare se posadil vedle něho a Kell si nasadil svou obvyklou masku nenucenosti.

„Musím se omluvit za tu nechutnou podívanou," řekl Dare s elegantním úšklebkem. „Občas se to může zdát dosti nudné. Myslím, že tě to neuchvátilo o nic více než mě."

„Přiznávám, že dávám přednost většímu soukromí."

„Proč tedy neodejdeme? Třeba do tvého klubu."

Kell ochotně souhlasil. Společně scházeli po širokém schodišti a až do té doby, než seděli v Dareově kočáře, oba mluvili o nepodstatných věcech.

Ještě jsem ti ani nepoděkoval za tvou podporu," řekl pak Kell.

Dare mávl rukou. „Vždyť o nic nešlo. A dělal jsem to především pro Raven. Ze všeho nejvíce si přeji, aby byla šťastná." potemnělém kočáře se zkoumavě podíval na Kella. „Co se týče mého přátelství s tvou ženou, nemusíš se ničeho obávat," dodal. „Přemýšlím o Raven jako o milované mladší sestře."

„To jsi mě uklidnil," podotkl Kell lehkým tónem.

Dare na chvíli zaváhal. Jsem rád, že mám tu příležitost a mohu s tebou mluvit o samotě."

Kell zostražitěl. Netušil, kam tato konverzace může směřovat.

„Musím přiznat," začal Dare, „že když Raven přišla s nápadem, že si vezme právě tebe, vůbec jsem se nestavěl proti. Ta kombinace jí a Halforda mi prostě neseděla. Mám za to, že jsi daleko lepší volbou."

Kell si markýze skepticky prohlížel. „Považuješ mě za lepší volbu než bohatého vévodu?"

„Samozřejmě. Ty jistě dokážeš daleko lépe ocenit Raveniny unikátní kvality. Má většího ducha než tucet žen dohromady,
I když od té doby, co přijela do Anglie, se ho snaží všemožně potlačit."

„Je pravda, že její duše je tak zářivá, že jí prostě nelze odolat." uznal Kell.
„Tvrdě na sobě pracovala, aby se dokázala přizpůsobit a aby ze sebe udělala to, co z ní chtěla mít její matka."
„A to bylo co?"
„Dívka krev a mlíko, která se za každých okolností řídí zkostnatělými a zatuhlými pravidly vyšší společnosti," řekl Dare s nádechem posměchu.

„Tak se mi zdá, že Raven znáš velice dobře."

„Dokonce znám i některá její tajemství."

„Tajemství?"

„Kdyby se dozvěděla, že jsem ti to prozradil, asi by mi vyškrábala oči, ale já si přesto myslím, že bys měl vědět něco o její minulosti. Když mě její nevlastní bratr Nicholas pověřil, abych Raven chránil, nejdříve mi o ní vše pověděl."

A pak vylíčil Kellovi příběh Raveniny matky a její vášnivé lásky k ženatému muži, o Elizabethině nechtěném otěhotnění a o tom, jak ji vlastní otec donutil vzít si muže, kterého nemilovala.

„Takže Kendrick nebyl Ravenin skutečný otec?" Zeptal se Kell zamyšleně.

„Ne. Raven o něm skoro nikdy nemluví, ale já si myslím, že se neměli příliš v lásce. Neskonale však milovala svou matku. Na smrtelné posteli jí přísahala, že se provdá za muže s titulem. Elizabeth se pravděpodobně obávala, že jednoho dne může skandál o Ravenině nemanželském původu vyjít najevo, a chtěla tak svou dceru ochránit od možných následků. Ačkoliv, jak tvrdí Nick, Raven po svém skutečném otci zdědila nemalé jmění. Je však pravda, že bohatství dokáže smazat nejeden hřích, avšak čistotu krve jím nezískáš."

„Což já mohu jen potvrdit," souhlasil Kell chmurně.

Náhle mu na mysli vytanula Ravenina poznámka o tom, že nechce děti. Bála se, že by mohly vyrůstat bez otcovy lásky a zájmu. Pramenila snad její obava z vlastní zkušenosti?

Kell se zamračil. Vždyť ani on nevěděl, jestli vůbec nějaké děti chce. Krev Lasseterů byla tak pošpiněná, že se mohl oprávněně

obávat, aby něco špatného nepřešlo i na jeho potomky. Třeba strýc William, jeho bratr Sean…

Vzpamatoval se až ve chvíli, když Dare začal znovu hovořit. „Navzdory tvému nedostatku titulu jsi právě tím mužem, jakého Raven potřebuje."

„Nenapadlo tě, že bych jí mohl ublížit?"

„To ani v nejmenším. Viděl jsem, jak k ní vzhlížíš."

„Jako každý druhý zdravý chlap, který na ní spočine pohledem," podotkl Kell neradostným tónem. Nemohl však zapírat, že jeho největší obava se naplnila: Nechal se okouzlit nevěstou, kterou se původně rozhodl ignorovat. „Předpokládám, že jsi měl pro odhalení Ravenina tajemství pádný důvod," řekl nakonec.

„To ano," souhlasil Dare. „Považuji tě za vysoce inteligentního muže. Když budeš vědět, co ji pohání, naučíš se jí lépe rozumět. Raven je vášnivá ve všem, co dělá. Kdyby se do tebe zamilovala, a ty bys její city neopětoval… Nechtěl bych ji vidět se zlomeným srdcem."

„Raven je na lámání srdcí hotový expert," řekl Kell suše. „Obávám se, že to já jsem v daleko větším nebezpečí než ona."

„I přesto…, kdybys třeba zjistil, že ji nemůžeš milovat, prostě ji nechej jít její vlastní cestou."

Kell zaváhal. „Lord Luttrell mě pozval, abych s Raven o Vánocích přijel na jeho panství."

Dare pozvedl obočí. „Takže Luttrell se nakonec rozhodl, že bude vaše manželství akceptovat. Pojedeš tam?"

„Ještě nevím." Obdržel od Seana překvapivý dopis, že na svátky zůstane v Irsku, a Kell zvažoval, jestli by ho neměl zajet navštívit.

„Jestli zůstaneš v Londýně, pak budeš více než vítán, abys se mnou strávil svátky na panství Wolvertonů," nabídl Dare. „Upřímně bych společnost uvítal velice rád. Od smrti starého pána jsem tam byl jen jednou. Je tam příliš mnoho věcí, co mi toho parchanta připomínají. Udělal bys mi laskavost."

„Děkuji za pozvání. Ještě to zvážím."

Kell se zahleděl z okna a ponořil se do svých vlastních neradostných vzpomínek jak na svého strýce, tak na Vánoce. Právě o vánočních svátcích se tehdy vrátil domů a odhalil krutou pravdu o strýci a jeho zvrhlých citech k Seanovi. A pak utekli do Irska, kde je nečekalo nic jiného než bída a hlad. Považoval to za nejhorší úsek svého života.

V žádném případě nechtěl zůstat o Vánocích sám. Hodlal však riskovat natolik, aby je strávil s Raven? její přítomnosti se z něho stával hlupák bez vlastní vůle.

Ona rovněž neprojevila přílišné nadšení nad představou, že by měli svátky trávit společně. A ještě tady byl jeho bratr. Jestli se vrátí a zjistí, že se Kell zamiloval do ženy, kterou on chtěl učinit svou milenkou, a to dokonce i proti její vůli, bude vzteky nepříčetný.

Kell potřásl hlavou. Nesmí svému bratrovi dovolit, aby nadále ovládal všechny aspekty jeho života, zvláště pak ty, jež se týkaly jeho manželství. A navzdory nebezpečí – chtěl jet.

Pokušení být v Ravenině blízkosti, i když jen na krátkou dobu, se jevilo jako příliš lákavé, než aby mu dokázal odolat. Připadal si jako posedlý námořník, kterého Siréna láká na skalnaté pobřeží. Nedokázal změnit směr.

Kell se ironicky ušklíbl. Zcela jistě se jednalo o bláznovství, ale chtěl Vánoce trávit se svou ženou. A jestli jí znovu nedokáže odolat, pak ho ochraňuj Bůh.

17

Jestliže si Raven myslela, že si Vánoce vychutná v klidu bez Kellový nežádoucí přítomnosti, pak svůj omyl poznala právě v tu chvíli, kdy nasedla do kočáru.

Dědečkovo panství v jižním Sussexu leželo něco přes šedesát kilometrů od Londýna, ale strávit téměř celý den v uzavřeném kočáře spolu s Kellem poskytovalo více možností k rozhovoru než za celou dobu jejich manželství. Tentokrát ji nezachránil dokonce ani O'Malley, neboť jel ve druhém kočáře spolu s Raveninou služebnou a s Keltovým komorníkem.

Raven se zdálo, že se proti ní spiklo dokonce i počasí. Ledový vítr a poletující sníh nedovolily, aby třeba jen na chvíli otevřela okno. Navzdory horkým cihlám a několika vlněným dekám se Raven nedokázala zahřát a stále se chvěla.

„Nikdy jsem si nemyslela, že může být taková zima," stěžovala si a překvapeně sledovala obláček zmrzlého dechu, jež jí vycházel z úst.

„V Západní Indii ses se sněhem jistě nesetkala," odpověděl Kell s pobavením.

„Ne. Až do svého příjezdu do Anglie jsem sníh nikdy neviděla."

„A zcela jistě bude ještě hůře. Pojď sem," nařídil jí a přitom zvedl paži.

Poté, co si ji přitáhl k sobě, aby ji zahřál svým tělem, nejdříve protestovala, ale pak se jí Kell zeptal na Vánoce strávené v britské Západní Indii a Raven náhle zjistila, že mu vypráví o svém dětství na karibském ostrově Montserrat, o průzračném moři a bílých plážích, na kterých si hrála na piráty, o zelených kopcích a stráních porostlých bujnou vegetací.

„Slyšel jsem, že Montserrat něčím připomíná Irsko," řekl Kell zadumaně.

„Tak to nevím, poněvadž jsem se do Irska nikdy nedostala. Ale většina obyvatel ostrova opravdu z Irska pochází. Jezdívali jste tam během tvého dětství často?"

Vzápětí však své otázky litovala. Poslouchat Kella, jak s dojetím v hlase vypráví o svém dětství, o nejšťastnějším období svého života, neboť tehdy ještě žili oba jeho rodiče, Raven moc nepomohlo. Jak se má potom ubránit náhlým návalům citů, které se jí tak často zmocňují?

„Jako malému mi maminka vždy před spaním vyprávěla o malinkých pidimužíčcích. Takže když jsme byli na návštěvě v Irsku, většinu času jsem trávil tím, že jsem na ně líčil různé pasti." Jeho omluvný úsměv vypadal téměř neodolatelně. „Přísahám, že jsem na ně věřil ještě jako mladý muž."

Raven se zavrtěla a snažila se osvobodit z Kellova náručí. Najednou se jí zdálo nějak horko. Moc dobře si uvědomovala, že by si od něho měla držet co největší odstup.

Když dojeli na Luttrellovo panství, všechno se ještě zhoršilo. Nejdříve ze všeho se Raven obávala, že bude muset svého manžela před starým pánem obhajovat. Pak je dovedli do poschodí a Raven zjistila, že dědeček pro ně nechal přichystat jen jednu ložnici, ačkoliv v ohromném domě jich muselo být nejméně tucet.

Když zamračeně pohlédla na postel, Kell jenom pokrčil rameny. „Budeme to muset nějak zvládnout. Co by si o nás jinak pomysleli?"

Převlékání k večeři přineslo další nepříjemný zážitek, poněvadž musela se svým manželem sdílet jednu malou šatnu. Raven s nadšením kvitovala zvuk zvonku, který je zval k prostřenému stolu.

Celý dům nechal dědeček pečlivě vyzdobit ve vánočním duchu. Na zlatých stuhách visely rozvěšené snítky cesmíny a zábradlí širokého schodiště zdobil břečťan a větve stále zelených stromů. Raven sledovala Kella, který si se zájmem prohlížel zelenou výzdobu, a uvažovala, o čem přemýšlí.

„Od dětství jsem podobnou výzdobu neviděl," odpověděl na nevyslovenou otázku. „Maminka si na podobné věci vždycky potrpěla."

Kellově hlase slyšela náznak smutku, jemuž velice dobře rozuměla. Sama měla několik milých vzpomínek na Vánoce, a vždy k nim patřila maminčina láska a starost.

Nejkrásněji však sloužící vyzdobili jídelnu. krbu hořela mohutná buková polena a všude připevnili červené pentle a větvičky cesmíny..

Dědeček na návštěvu čekal ve svém oblíbeném křesle. Když vešli dovnitř, natáhl se po vycházkové holi a chtěl vstát, ale Raven jen odmítavě mávla rukou.

„Ta výzdoba je překrásná, dědečku," řekla a sehnula se, aby ho políbila na tvář.

„Chtěl jsem, aby se ti tady líbilo, dítě. Pak snad budeš jezdit častěji. Jsem velice osamělý starý muž."

Poté se obrátil k jejímu manželovi. „Povězte mi, pane Lassetere," nadhodil vikomt v chabé snaze zapojit Kella do rozhovoru, „jak vycházíte s mou divokou vnučkou? Doufám, že s ní nejsou žádné potíže?"

Kell po Raven šlehl provokativním pohledem. Oči mu náhle zářily pobavením. „Ach, s Raven jsou velké potíže, sire, ale já si s ní už nějak poradím."

Dědeček se krátce zasmál a pak se zmínil o své sestře Catherině, která zůstala v Londýně. „Raději jsem ji ani nepozval," vysvětlil Luttrell. „Nechtěl jsem, aby nám kazila tak vzácné chvíle. Catherinin ostrý jazyk by otrávil i samotného satana, nemám snad pravdu, dítě?"

Raven jen s úsměvem jemně přikývla, cítila se nesmírně šťastná, že nemusí čelit tetinu osočování a neustálému očerňování svého manžela.

Večeře se ukázala daleko příjemnější, než Raven vůbec očekávala. Ačkoliv oba gentlemani měli pramálo společného, očividně se ze všech sil snažili, aby se ukázali v tom příjemnějším světle.

Dojedli moučník a Raven se tázavě podívala na dědečka. Nevěděla, jestli se na venkově dodržuje formální zvyk, aby dámy po večeři odešly z místnosti, zatímco pánové si nalijí sklenici vína a zapálí doutník.

„Jen běž, děvče," pobídl ji dědeček. „Za chvíli přijdeme za tebou. Mám skvělé portské a věřím, že pan Lasseter rád ochutná."

Raven spolkla svůj nesouhlas, vstala od stolu a nechala je o samotě. Pak jen tak bloumala po vedlejším přijímacím salonku a bez zájmu se snažila rozpoznat melodii, kterou podle rozprostřených not vybrnkávala na starém pianinu. Stále častěji však hleděla na velké nástěnné hodiny.

Rovněž Kella rozhovor s Raveniným dědečkem více než pře kvapil.

Luttrell se ze všeho nejdříve srdečně omluvil za chladné přivítání, jaké se Kellovi dostalo od jeho rodiny. „Znepokojilo mě, když jsem se dozvěděl, že by se má vnučka měla provdat za muže s vaší pověstí, pane Lassetere. Až mnohem později jsem si však uvědomil, že vám

vlastně dlužím poděkování za její záchranu. A Raven se mi zdá spokojená. Jen doufám, že se mě nesnaží oklamat."

Kell se nehodlal někomu zpovídat ze svého soukromého života, a proto se odpovědi takticky vyhnul. „To se budete muset zeptat Raven, pane."

Luttrell jen mávl rukou. „Pochybuji, že by se mi s něčím takovým svěřila. Ona totiž nechce, abych se trápil." Naklonil se dopředu a probodával Kella ostrým pohledem. „Doufám, že vám nebude vadit, když budu upřímný, sire. Jsem už starý muž a dlouho na tomto světě nepobudu. Chtěl abych, aby má vnučka byla zajištěná – a nemyslím tím jen finanční stránku věci. Až umřu, Raven zůstane úplně sama. Tedy až na mou sestru Catherinu, která si osvojila mateřský instinkt buldoka."

„Pokud jsem tomu dobře rozuměl, Raven má nevlastního bratra," řekl Kell opatrně.

Luttrell se zamračil. „Takže o tom víte. No, skutečně má nevlastního bratra, ale nemůže se k němu nikdy veřejně přiznat, aniž by tak odhalila minulost a svůj původ. A kromě toho je to Američan a vzhledem k právě probíhajícímu konfliktu Anglie s Amerikou je plavba přes oceán téměř nemožná. Zůstanete jediný, kdo ji bude moci chránit před krutostí světa."

„Ujišťuji vás, sire," řekl Kell upřímně, „že se o Raven postarám." Pak na chvíli zaváhal. „Připadal bych si však daleko lépe připravený, kdybych se dozvěděl vše o její minulosti."

„Chcete vědět o Ravenině matce?"

„Pochopil jsem, že jste se odcizili."

„Ano." Oči starého vikomta se zalily slzami. „To, co jsem udělal, je neomluvitelné. Kéž bych se tehdy zachoval jinak…" Po vrásčitých tvářích se kutálely hořké slzy lítosti. „Pro svou pýchu jsem zatratil své jediné dítě. Pak jsem ji už nikdy neviděl. Byl jsem hlupák." Vyčerpaně zavřel oči. „Až budete tak starý jako já, poznáte, jak je rodina důležitá. Jsem osamělý a můžu si za to jen já sám."

Strávili spolu více než půl hodiny a starý muž celou tu dobu naříkal nad svou chybou a snažil se Kellovi odhalit něco málo, co věděl o dětství své jediné vnučky. Když se trochu vzchopil, přidali se k Raven, která na ně čekala ve vedlejší místnosti.

Pohledem okamžitě vyhledala Kellovu tvář, ale z jeho výrazu jako obvykle nic nevyčetla. Přesto si oddychla, když oba muže uviděla ve vzájemné shodě.

Lord Luttrell došel k polstrovanému křeslu a s hlasitým povzdychnutím usedl. „Zahraj nám koledu, má drahá. Já si zatím u krbu prohřeji své staré kosti. Tak se mi zdá, že každým rokem je ta zima stále chladnější a chladnější. Zpíváte, pane Lassetere?“

„Už celé věky ne,“ odpověděl Kell a postavil se poblíž Raven. „Od smrti své matky.“

„No, já zním tak trochu jako rezavý otoman, ale Raven má hlásek jako anděl a jistě nás dokáže udržet v patřičné tónině. Jestli si na nějaký ten kousek troufnete, rád se přidám.“

A tak se stalo, že Kell stál vedle pianina, obracel Raven stránky s notami a spolu s ní a s jejím dědečkem zpíval vánoční koledy, což naposledy činil jako malý kluk.

Večer zhodnotil jako kouzelný a zároveň vzrušující, neboť Kellovi připomněl vše, co kdy ztratil a na co již dávno zapomněl. Od smrti svého otce necítil tak příjemnou rodinnou pohodu.

Líbilo se mu, jak vnučka se svým dědečkem vede nenucenou konverzaci a jak se často smějí. Na Luttrellovi šlo na první pohled poznat, že má pro svou vnučku slabost. Litoval jen toho, že ji neviděl, jak z ní vyrůstá mladá dáma.

Kell stál vedle Raven a v uších mu zněla smutná slova starého pána o pocitu osamění a o důležitosti rodiny. Teplo a příjemná atmosféra večera v něm jen povzbudily jeho vlastní izolovanost, zatímco diskuse o rodině vyvolala nechtěné vzpomínky na hořkou minulost plnou bolesti a zklamání. Rovněž musel myslet na to, o co v životě přišel a co ještě mohl získat.

Dlouhé roky neměl nikoho jiného než Seana… Ale nyní mu do života vstoupila žena. Raven. Záhadně ho naplňovala nepojmenovanou touhou. Touhou, která se ukázala silnější než fyzická přitažlivost. Když s ní trávil čas, jeho vnitřní pocit osamění se rozplý val a on téměř viděl svou budoucnost, která vedla někam jinam než k věčné prázdnotě.

Kell sklopil zrak a podíval se na ni. Právě dohrávala jednu kole du a jemu se sevřelo srdce. Tolik se v ní mýlil. Považoval ji za vychytralé stvoření, které nezajímalo nic jiného než titul a bohatství. Zařadil ji do stejné přihrádky, jakou si vytvořil pro anglickou smetánku, již upřímně a z celého srdce nenáviděl. Ale Raven byla zcela jiná, což ho překvapilo i potěšilo. Musel však připustit, že ať záměrně či ne, provokovala ho a trápila jak jeho tělo, tak i srdce.

Náhle si uvědomil, že by si přál, aby se okolnosti jejich seznámení seběhly zcela jinak, aby jejich manželství představovalo něco jiného než jen sňatek z rozumu a obchodní záležitost.

Vzápětí se však za své myšlenky v duchu proklínal. Vždyť Raven o skutečné manželství nikdy nestála. A určitě netoužila ani po lásce. A od něho nechtěla dokonce ani vášeň. To raději unikla do bezpečí fantazie a oddala se svému pirátskému milenci ze sna.

V srdci ucítil náhlý osten žárlivosti a Kellova ústa se stáhla do jízlivého úšklebku. Dobrotivé nebe, už se dočista zbláznil. Vždyť on žárlí na představu. Přesto však chtěl Raven vytrhnout z jeho náručí, vymazat ho z její mysli a nahradit jeho místo…

Právě se na něho podívala těma svýma neskutečně modrýma očima orámovanýma oponou z černých řas. Proti jejím očím nenacházel žádnou obranu – ani proti Raven. Děsilo ho vědomí, že se jeho pevné odhodlání pomalu, ale jistě bortí…

Oba mlčeli a vzájemně si upřeně hleděli do očí. krbu zapraskalo hořící poleno. Kell sebou škubl a rychle se vzpamatoval.

Podíval se na vikomta, který dřímal ve svém pohodlném křesle. Pravděpodobně již delší doby zpívali sami, aniž si toho všimli.

Lehký ruměnec na Ravenině tváři prozradil, že i ona si uvědomila, v jaké situaci se ocitli.

„Neměli bychom někoho zavolat, aby ho uložil do postele?“ Zašeptala.

Kell zakroutil hlavou. „Nechme ho spát. Jistě se za chvíli probudí sám, a když ne, najdou ho tady jeho sluhové, kteří si s ním už budou vědět rady.“

Raven pohlédla na hodiny, jejichž ručička směřovala k desítce. „Je pozdě. Asi si půjdu lehnout.“

Kell si dobře uvědomoval, že se nejednalo o pozvání, aby se k ní přidal. Udržovala si od něho co největší fyzický odstup. Šlo o jediný způsob, jak se obrnit proti nechtěným citům.

Kellovi se to vůbec nelíbilo a nejdříve chtěl protestovat, ale pak moudře ustoupil. Vždyť i pro něho bude lepší, když se jí nebude dotýkat. I tak mu dalo dost práce, aby se dokázal ovládat. Vůbec neměl zapotřebí nechat se zbytečně trápit.

Jízlivě se usmál. „Na mě je to poněkud brzy. Kvůli rušnému životu v klubu se do postele málokdy dostanu dříve než ve tři ráno. Podívám se, jestli bych tady nenašel nějakou knížku, která by mě zabavila.“

„Dědečkova knihovna vypadá vcelku slušně," zhodnotila Raven.

„Dobře. Uvidím, co tam najdu."

Když společně vyšli z místnosti a Kell šel Raven doprovodit ke schodišti, nervózně se na něho podívala. Pravděpodobně vyčkávala, co má v plánu.

„Spi sladce," to bylo vše, co řekl.

Ze všeho nejvíce ji chtěl doprovodit až do ložnice a pokračovat tam, kde minulý týden skončili. Nejdříve však musel najít odpověď na dvě otázky:

Jak proniknout Raveninou obranou, když je stále na pozoru? A skutečně chce riskovat, že přitom ztratí své srdce?

Netrvalo dlouho a Raven ke své velké nelibosti zjistila, že prostě není možné udržet si od Kella patřičný odstup, když společně tráví Vánoce v domě jejího dědečka. Bezpochyby k tomu přispěl ten fakt, že byli nuceni sdílet společnou postel.

Třebaže si chodila lehnout dlouho před Kellem a trvala na tom, aby každý zůstal na své straně postele, stačilo jen, aby v noci vyhasl oheň, a vlezlý chlad ji přinutil hledat útěchu v teplém náručí svého manžela. Každé ráno se probouzela přitisknutá k jeho pevnému tělu, slastně do sebe vstřebávající jeho horkost.

Poprvé ji to vylekalo. Ležela a pozorovala Kella, jak spí. Vypadal tak nádherně, až se jí tajil dech. S jizvou pod okem a strništěm neoholených vousů působil tak trochu nebezpečně a zároveň svůdně. Mírumilovný odpočinek ho činil mladším a zranitelnějším –a daleko svůdnějším.

Raven prudce potlačila své pocity a vstala, aby se oblékla. chladné ložnici se třásla zimou.

Dny se vlekly až neuvěřitelně pomalu. Lehce popadávající sníh se změnil v hotovou vichřici, takže její prvotní nadšení z bílých závějí rychle vyprchalo. Obvykle by si každé ráno vyjela na projížďku, ačkoliv dědečkovy stáje nepatřily právě k těm nejlepším, ale riskovat v takovém počasí, to by mohl snad jen úplný blázen.

Raven se celé ráno potulovala po domě a čekala, až se vikomt probudí. Pak mu dělala společnost. Buď mu předčítala, nebo hráli karty. Nikdy však nezůstali sami. Její manžel nelenil a vždy se k nim přidal. A zůstat téměř celý den s Kellem v jedné místnosti, na to se vůbec nepřipravila.

Nejvíce ji znepokojovaly krátké výlety do jeho minulosti. Tehdy mu oči zněžněly milými vzpomínkami a výraz pozbyl obvyklé

jízlivosti. Jedno skutečně chladné odpoledne se všichni sešli u krbu a pochutnávali si na teplém jablečném vínu ochuceném skořicí.

Jen se napij, chlapče," povzbuzoval ho Luttrell. „Vsadím se, žes lepší ještě nepil."

Kell se usmál a zhluboka nasál vůni kouřícího nápoje. „Ne že bych chtěl být nevychovaný, pane, ale vlastně ano. Má matka chovala k tomuto nápoji zvláštní vřelý vztah a dokonce měla i vlastní rodinný recept. O Vánocích nás brzy ráno probudila a s otcem nás poslala pro vánoční polena do krbu. Když jsme se vrátili, dostali jsme hrnek horkého vína. Tehdy mi chutnal jako ten nejsladší nektar. Bohužel jsem si to uvědomil, až když zemřela." Kell jen smutně pokrčil rameny a Raven vytušila, že už nikdy mu žádné víno nebude chutnat tak jako to od maminky. Pak se však odpoutal od vzpomínek a pozvedl svou číši. ‚Ale je pravda, že tohle se mu hodně podobá."

Čtyři dny po jejich příjezdu nastal vánoční čas a výměna dárků.

Raven Kellovi věnovala šermířskou výbavu z kvalitní ocele, a když si ji zkoušel, zdál se potěšený.

„Perfektní kvalita. Jak jsi to všechno jenom sehnala? Nevěděl jsem, že se vyznáš v šermu."

„To ne. Dare mi pomohl."

Kell na chvíli zkřivil ústa, pak jí však podal její dárek.

Raven otevřela velkou krabici, ve které našla modrý luxusní plášť olemovaný kožešinou, klobouk a rukávník.

„A mi zase pomohla Emma," podotkl Kell.

Raven potěšilo, že jeho dárek patřil k relativně neosobním, avšak zmínka o krásné hostesce v ní vyvolala nechtěnou bouři pocitů.

Pak přišla na řadu další mrzutost. Večeře. Odehrávala se totiž až v neuvěřitelně vřelé a příjemné atmosféře. Pochutnávali si na pečené huse a švestkovém pudinku a jako další bod programu následovaly koledy. Dědeček je překvapil duchařskými příhodami, které rovněž nemalou měrou přispěly k pohodě a k veselí. Raven si uvědomila, že by udělala nejlépe, kdyby se co nejrychleji vrátila do Londýna.

Na druhý den lord Luttrell hojně naplnil krabice určené chudým i dětem a jako každý rok otevřel dveře svého honosného domu a pro poddané uspořádal tradiční večírek. Raven musela se svým manželem několikrát tančit, což jí jen připomnělo, jak těžké je si od Kella držet patřičný odstup.

Skončil bál a za okny začal foukat divoký vítr. Nejen že jí sněhová kalamita odpírala ranní vyjížďky do krajiny, ale teď jí dokonce znemožnila návrat do bezpečí Londýna.

Netrpělivá a nervózní Raven si začala uvědomovat chybu, když se uvolila strávit Vánoce s Kellem, poněvadž se mu zde nemohla vyhnout. A jelikož spolu sdíleli i postel, nemohla ani uniknout ke svému pirátskému milenci.

A pak samotný Kell. Byl to úplně jiný muž, než jakého si vzala. Choval se mile, ohleduplně a neustále jí prokazoval pozornosti. Dokonce se zbavil i svých jízlivých poznámek.

Zřejmě si její nervozity všiml, jelikož když si stěžovala na nedostatek zábavy, kterou by si ukrátila volný čas, nabídl se, že ji naučí šermovat. Ochotně souhlasila. Prostě musela něco dělat.

Od toho dne každé ráno trávila několik hodin tvrdým tréninkem. Zdokonalovala se v postřehu a cvičila si pružnost a sílu v zápěstí. Kell ji upozorňoval, že se nic nemá přehánět, ale Raven z neznámých důvodů zoufale toužila po jeho pochvale. I ten sebemenší náznak komplimentu ji rozehřál více, než by kdy čekala.

Ukázala se jako dobrý žák a brzy Kella překvapila svou mrštností a rychlostí. Skutečným zážitkem pro její necvičené oko však představovalo sledování ladných pohybů jejího muže. Když se ho jen tak mimochodem zeptala, jak je možné, že je tak dobrý, překvapil ji upřímnou odpovědí.

„Za své schopnosti vděčím svému strýci. Byl mistrem šermu a já jsem ho přímo horečně toužil porazit. Nikdy nezapomenu na ten den, kdy jsem ho vyzval k souboji a dokonce nad ním zvítězil." Ústa se mu pokřivila temnou vzpomínkou. „Strýc William mě považoval za ďáblova syna a já jsem se vždy snažil, abych ho nezklamal."

Raven by ráda slyšela více, ale raději se už na nic neptala. Kdykoliv jí Kell otevřel svou duši, hořce toho litovala.

Když na začátku dalšího týdne mezi těžkými mraky vykoukly sluneční paprsky, Raven si oddechla. Snad alespoň na chvíli unikne z Kellovy společnosti. Se slovy, že musí jít na čerstvý vzduch, nebo z toho zešílí, se zachumlala do nového pláště a odvážně vyšla do bílé záplavy.

Jak však zůstala překvapením stát, když se vedle ní objevil Kell. Okolní krajina se třpytila krystalky bílého sněhu a poskytovala vskutku nezapomenutelný pohled, Raven se však mohla soustředit jen na muže po svém boku. Zvláště pak poté, co ji vzal za předloktí, aby neupadla na kluzkém chodníku Luttrellovy zahrady. Právě se začínala seznamovat s neznámou texturou bílých závějí, když vtom na rameni ucítila tupý úder a tvář jí pokryla sprška sněhu.

S údivem si uvědomila, že Kell po ní hodil sněhovou koulí.

„Mám za to, že jsi nikdy nevedla sněhovou bitvu, co?“ Řekl s vyzývavým úšklebkem.

„Copak to je vůbec možné? Nevíš tak náhodou kde?“ Odvětila podrážděně Raven s rukama založenýma v bok.

„Udělat dobrou sněhovou kouli, to je hotové umění. Mám tě to naučit?“

„Proč ne?“ Souhlasila Raven, avšak v duchu si spílala.

Jak je jenom možné, že ji vždycky přemluví k něčemu, co vlastně ani nechce? Zcela proti své vůli se nechala zatáhnout do tak dětinské hry.

Vzduchem začaly létat sněhové koule a všude se ozýval veselý smích. Raven si už ani nepamatovala, kdy se naposledy tak dobře bavila. Dokonce i Kell vypadal šťastný. Když ho viděla takhle uvolněného, hřálo ji to u srdce. Jeho smích byl vždy velice prchavou záležitostí, a proto si ho teď zplna vychutnávala.

Pak však poslala dobře mířenou ránu a sestřelila Kellovi klobouk. Muž se na ni vrhl, podrazil jí nohy a třel jí obličej sněhem.

„No tak! Pusť mě,“ křičela a zalykala se smíchy.

Když si však uvědomila, že je přimáčknutá pod jeho tělem, náhle ztichla a upřeně se zahleděla na Kella. Sluneční paprsky, které se odrážely od ebenově černých vlasů, jim dodávaly nádech temně modré barvy, kdežto mrazivý vítr zbarvil jeho tváře i smyslná ústa…

Rovněž Kell znehybněl. Utápěl se v nekonečných hlubinách těch neskutečně modrých očí. Ucítil, jak se Raven pod ním pohnula, a zaplavil ho náhlý nával touhy. Chtěl ji tak silně, až to bolelo. Co by za to dal, kdyby teď spolu leželi v jedné posteli, obdarovával by ji rozkoší a na oplátku by se těšil z jejího svůdného těla.

Podle mizejícího úsměvu na Ravenině tváři Kell poznal, že se nechal až příliš unést barvitými myšlenkami a bolestná touha mu do tváře vepsala své neměnné znamení. Rychle vyskočil na nohy, pomohl Raven vstát a znovu se vrátili ke sněhové bitvě. Přesto už se nedostali do stejné nálady jako před chvílí.

Kell v duchu klel a zvažoval, jak dlouho tohle utrpení ještě může vydržet. Poslední dny považoval přímo za sadistickou zkoušku své vůle a sebekontroly. Ze všech sil se snažil chodit do postele co nejpozději a vstával těsně po kuropění jen proto, aby zkrátil mučivé chvíle, kdy ležel v jedné posteli se svou krásnou ženou.

Ještě chvíli a bezpochyby přijde o rozum, přemítal v duchu a pozoroval, jak si z pláště setřepává sníh. Nikdy se nesetkal se ženou,

která by na něho měla tak zhoubný vliv. Stačil pouhý její úsměv a on ztratil dech. A co potom její dotek.

Musí se naučit ovládat a nikdy nesmí dopustit, aby udělal tak velkou chybu a zamiloval se do ní. Šlo by pak o nejkratší cestu ke zlomenému srdci, poněvadž Raven by ho jistě odmítla… a on by si pak plným právem zasloužil bratrovo odsouzení a jeho zlost.

# # #

Čím více se Kell snažil popírat svou vášeň, tím se jeho touha stávala naléhavější a pomalu se dala přirovnat přímo k posedlosti. O tři dny později, když se probudil s Raven v náručí a celé jeho tělo pulzovalo bolestnou touhou, přestal se vzpírat a bojovat sám se sebou. Tiše ležel a pozoroval ji, zatímco v duši cítil bezbřehou něhu.

Když se Raven začala pomalu probouzet, srdce mu divoce poskočilo až do krku. Vypadala neskonale svůdně – hebká a ospalá, tak bezbranná.

Rozhodl se za každou cenu zlomit její odpor, když vtom se jeho žena odtáhla.

Kell zabořil prsty do hedvábných pramenů. „Nechoď," zašeptal. „Zůstaň a zahřej mě."

Poslušně zůstala ležet, Kell však cítil, jak je napjatá.

„Vlastně jsem ještě nepochopil, proč se tolik bojíš se mi odevzdat."

Sklopila zrak. „Už jsem ti to říkala. Za žádnou cenu nechci dopadnout jako moje matka."

„Nikdy nemluvíš o svém otci," nadhodil Kell jakoby náhodně.

Raven zostražitěla. „A co bys chtěl slyšet?"

„Pokud vím, nebyl to tvůj skutečný otec."

„Dědeček ti to *prozradil?*[1] Na tváři se jí objevil nesouhlasný výraz.

„Říkal, že upřímně lituje toho, že tvou matku donutil ke sňatku, který ona nechtěla. Rád bych se něco dozvěděl o Kendrickovi. Asi jsi ho neměla příliš ráda."

Těsně předtím, než se znovu odvrátila, si Kell všiml, že se jí v očích bojovně zablesklo. „Neměla. A on nikdy neměl rád mě. Nikdy mě nenechal zapomenout, že nejsem jeho dítě."

„Choval se k tobě krutě?"

Zaváhala, ale z jejího mlčení se dala vyčíst trpká bolest. „Ne po fyzické stránce," vysvětlila po chvíli šeptem. „Nikdy mě neuhodil.

Jen mi neustále připomínal, že nejsem legitimní. Na veřejnosti mě prohlašoval za svou dceru, ale v soukromí mi říkal malý bastarde." Ve chvějícím se hlase zazněla hořkost. „Myslím si, že mi tak říkal jen proto, aby ublížil mamince. Její smutek ze ztráty milovaného muže, za něhož se nemohla provdat, ho totiž ponižoval. Matka ho zcela ignorovala a dávala mu najevo svůj nezájem. Možná proto byl tak zahořklý."

Kell vzal Raven za bradu a zvedl jí hlavu tak, aby se mu podívala do očí. „Tak proto sis chtěla vzít vévodu?"

„Ano." Ústa se jí pokřivila do neveselého úsměvu. „Dítě lásky, tak mi často říkávala maminka. Přesto v sobě nemohu potlačit hanbu za svůj původ. Kdybych získala titul, třeba bych si tak konečně zajistila respekt a uznání bez ohledu na to, kdo je mým skutečným otcem."

Mluvila tak tiše, že ji téměř neslyšel. „Maminka o tom věděla a cítila se provinile. Proto se ze všech sil snažila vychovat mě tak, abych se mohla uplatnit ve vyšší společnosti. Říkala, že mi splatí dluh za mé početí mimo manželský svazek." Raven se nepřítomně zadívala někam do daleka, jako by se ztratila ve svých vlastních neradostných vzpomínkách. „Snažila jsem se ji přesvědčit, že mi to nevadí, ale ona na tom trvala. Když umírala, držela jsem ji za ruku a musela jsem jí přísahat, že se provdám jedině za muže s titulem... No a vidíš. Nakonec jsem svůj slib stejně nesplnila."

Modré oči se jí zalily slzami a tělo se začalo otřásat pláčem.

Kell ji objal kolem ramen a přitiskl si ji blíže k sobě. Toužil po ní tak bolestně, že málem přišel o rozum, nicméně hladový chtíč se mísil s touhou chránit ji a utěšovat. Vědomí, že za roztříštění Raveniných snů může jeho bratr, mu drásalo srdce.

„Nesmíš se obviňovat. Vždyť ty za to nemůžeš," řekl tiše.

„Ne," odpověděla mezi vzlyky. „Nemohla jsem to nijak ovlivnit. Ale musím aspoň dodržet slib, který jsem dala sama sobě – že nikdy neudělám stejnou chybu jako moje matka. Nikdy se neoddám muži a neztratím svou vlastní duši nebo srdce. Nikdy nedovolím, aby mi láska zničila život."

Kell se zhluboka nadechl a se rty přitisknutými do jejích vlasů lhal. „Nemusíš se bát, že by mezi námi mohla vzklíčit láska. Už jsem ti říkal, že o takové věci nestojím." Kousek se odtáhl a opřel se o předloktí. „Chci jen tvé překrásné tělo."

Raven zaváhala. Toužila ukojit temnou vášeň, kterou v ní roznítila jeho slova, ale bála se, že se s ním nemůže milovat, aniž by

nechtěla něco více. Se stále vzrůstající obavou si uvědomovala, že by se do svého manžela mohla velice lehce zamilovat.

Bezděčně se konečky prstů dotkla jeho smyslných rtů, pak výše, přes lícní kosti podél jizvy, které si už ani nevšímala, protože ji brala jako jeho nedílnou součást.

Když neodpovídala, Kell se od ní odtáhl a ona s úžasem sledovala, jak vstává z postele. Byl zcela nahý a pohled na jeho krásné svalnaté tělo ji jako vždy připravil o řeč. Cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce.

Došel ke krbu, kde přiložil do skomírajícího ohně, a pak zmizel ve vedlejší šatně. O malou chvíli později se znovu vynořil a v ruce držel černý sáček, jehož obsah Raven důvěrně znala.

„Záleží to jen na tobě," řekl a podal jí váček.

Stáhl z ní přikrývku a lehl si těsně vedle ni, avšak jen tak, aby se jí nedotkl. Dlouhou dobu ležel a pozoroval ji. Čekal na její odpověď.

Raven si náhle uvědomila, že se v místnosti oteplilo. Zasloužil se o to Kellův uhrančivý pohled, kterým ji doslova spaloval.

„Možná jednou bychom mohli," spustila váhavým tónem.

Usmál se, objal ji v náručí a svými rty hledal její.

„Kelle…"

Tichý protest umlčel něžným polibkem. „Je to jen sex," šeptal do pootevřených úst a hladovýma rukama bloumal po smyslných křivkách nádherného těla své ženy.

„Ano," vzdychla Raven, ačkoliv s jistotou netušila, jestli tomu sama věří.

18

Konečně přestalo sněžit a oni se mohli vrátit do Londýna. Kell znovu přespával ve své ložnici a dny trávil v klubu, nicméně Raven se tento vývoj situace vůbec nelíbil. Bez jeho přítomnosti se cítila osamocená jako ještě nikdy předtím.

A ačkoliv se začátkem nového roku zdálo, že by nesmyslná válka s Napoleonem mohla konečně skončit, tato zima patřila k nejchladnějším, jaké si kdy místní obyvatelé pamatovali. Vítr vál tak ledový, že dokonce zamrzla i řeka Temže.

Nepřítomnost Raveniných nejlepších přátel jí také moc nepomáhala. Sama měla spoustu času, aby se věnovala svým vzpomínkám na Kella a na jejich vášnivé milování, na nádherné chvíle rozkoše a na ochromující uvolnění – a na nebezpečné pokušení, které pro ni manžel představoval. Během vánočních svátků se Keltovi podařilo vzbudit v ní zcela nové pocity, a to všechno jen proto, aby ji teď zanechal zcela osamocenou na pospas její touze a strachu.

Kell však rovněž bojoval svou vlastní bitvu. Kvůli svátkům a chladnému počasí čilý ruch ve Zlatém rounu pomalu utichl a on měl spoustu času, aby se věnoval svým myšlenkám na Raven a na její nemanželský původ.

Kell moc dobře věděl, že nebýt lorda Luttrella a Darea, jeho žena by se mu nikdy nesvěřila. Stejně jako on si i Raven svá největší tajemství drželi uzamčené hluboko uvnitř duše. Když mluvila o svém původu a o slibu, který dala své matce těsně před tím, než zemřela, slyšel v jejím hlase bolest a hluboce ho to zasáhlo.

Rozhodl se, že alespoň částečně odčiní to, co jí způsobil jeho bratr. Je dost bohatý, aby mohl Raven koupit šlechtický titul. Na základě přehnaných nároků parlamentu pokladna prince regenta jako vždy trpěla nedostatkem a Koruna se nechala slyšet, že vyhoví novým požadavkům zájemců o titul. Kell nepochyboval, že za správnou cenu může být povýšen do šlechtického stavu nebo se dokonce stát baronem.

Když se Dare koncem ledna vrátil do Londýna, Kell se mu svěřil se svým záměrem a zeptal se ho na jeho názor.

„Ne, nevidím v tom žádnou potíž," odpověděl Dare s lehce povytaženým obočím. „Koruna je tak zadlužená, že princ podobnou aktivitu jen uvítá. Jestli si přeješ, mohu si s ním promluvit. Vždycky jsem si však myslel, že naší snobskou aristokracií pohrdáš."

Kell se mdle usmál. „To máš pravdu. Ale Raven by před svým jménem ráda používala označení lady. Možná se pak bude cítit klidnější. Splní tak slib, který dala své matce."

Dare jen souhlasně přikývl, avšak pobavený výraz z jeho očí nezmizel. Neskonale se bavil tím, kam až Lasseter hodlal zajít.

Dokonce i Kell se nakonec musel usmát. Nikdy nechtěl mít se šlechtou ani vzdáleně nic společného a teď, pro Raveninu záchranu a útěchu její duše, byl dokonce ochotný stát se jedním z nich.

A nejen to. Od té doby, co se oženil s Raven, se změnil jeho celkový pohled na svět. Ještě před dvěma měsíci by si ani nepomyslel, čeho všeho je schopný jen proto, aby se usmála.

Začátkem února Temže zamrzla tak, že by se na ni dalo vjet i kočárem. A tehdy Kell překvapil Raven i sebe tím, že ji pozval na improvizovanou pouť, o které v novinách psali právě jako o pouti na ledě. Kell usoudil, že se Raven musela v těch dnech hodně nudit, neboť s návrhem okamžitě souhlasila.

Krajina mezi Londýnským mostem a Tower Bridgem opravdu připomínala obrovskou pouť. Kolem kolotočů a houpaček stály stánky s jídlem, alkoholem a rozličným zbožím. Lidé se smáli, tancovali a hráli kuželky.

Raven se usmívala a vypadala spokojeně. Zvláště pak ji zaujalo kolo štěstí.

Jsi si jistý, že si tady nechceš otevřít svůj vlastní krámek?" Ptala se Kella se smíchem. „Mohl bys donést svůj hráčský stůl a jistě bys utržil slušný zisk. Proč všechno nechat jen pouličním prodejcům?"

„Myslím, že bez dnešního zisku nezbankrotuji. A kromě toho, ledové podlaze prostě nevěřím. Nerad bych lovil svůj drahý hráčský stůl ze dna Temže."

Společně obcházeli stánky, ochutnávali kořeněný sýr, horké kaštany a sladký perník. Na chvíli se zastavili a obdivné sledovali bruslaře. Raven doslova uchvátili. Někteří se pohybovali velice přirozeně a v ladných kreacích klouzali po ledu jako zkušení tanečníci, zatímco jiní sebou nemotorně házeli a dokonce se se smíchem váleli po zamrzlé zemi.

„ Západní Indii jsem něco podobného nikdy neviděla," přiznala Raven se smíchem.

Kell ji jen tiše pozoroval a obdivoval její krásnou tvář lemovanou tmavými kadeřemi. S rudými tvářemi a s očima zářícíma smíchem vypadala spíše jako nadšená dívka než oslnivá debutantka.

„Chybí ti tvůj ostrov?“ Zeptal se.

„Občas,“ odpověděla téměř melancholicky. „Zcela jistě mi chybí teplo. Ale maminka tam už stejně není a bez ní… Tady jsem začala svůj nový život.“

„Někdy se tam třeba vrátíš.“

„Možná. V Anglii se ještě stále necítím jako doma.“ Podívala se na něho. „Ty snad považuješ Anglii za domov?“

Kell se na chvíli zamyslel. „Vlastně ne. Jenže já žádný domov nemám.“

„Ani v Irsku?“

„Ne. Šťastné vzpomínky na Irsko jsou z doby mého mládí, ale pak, co zemřela matka…“ Nedokončená věta zůstala viset hořce ve vzduchu. „Když jsem se vrátil jako dospělý, kouzlo bylo pryč. A Dublin není Londýn. Velice těžko se tam vydělává na živobytí.“

„Ale teď, když je tvůj klub úspěšný, nechtěl by ses vrátit?“

„Myslím, že ne. Stačilo několik nelehkých, neveselých měsíců života ve městě, abych si uvědomil, že matčiny pohádky můj pohled na tamní lidi poněkud zidealizovaly. A tím, že jsem poloviční Angličan, mezi ně vlastně ani nepatřím. Irové nesmýšlejí o Angličanech o nic lépe, než je tomu naopak.“

„Chtěl bys někdy navštívit Karibik?“

„Proč ne?“ Kell se usmál. „Zvláště teď. Tvé vyprávění o teplém slunci a hřejivých plážích zní velice lákavě.“

Ještě asi tak hodinu se procházeli mezi stánky, ale pak se Raven roztřásla chladem. Kell navrhl, aby se vrátili domů, a Raven s tím ráda souhlasila. Jen ze slušnosti ji napadlo pozvat ho na teplý čaj.

Seděli v přijímacím salonku, usrkávali horkou tekutinu a vyhřívali se u krbu, náhle si všiml své šermířské výbavy, která ležela na stolku.

Raven zrudla. „Nevěděla jsem, že ti bude vadit, když si ji půjčím.“

„Takže ty jsi trénovala?“

„Trochu. Ale nejsem si jistá, jestli postupuji správně. Dare mi sice slíbil, že mě naučí pár výpadů, ale ještě neměl čas.“

Viděla, jak se Kell na chvíli zamračil. Jsem připravený v našich hodinách pokračovat,“ řekl tak rychle, jako by žárlil.

„Myslela jsem, že tě to obtěžuje."

„Jen jsem čekal na vyzvání. Jestli chceš, můžeme začít hned teď."

K jeho velkému překvapení Raven ochotně souhlasila. „Proč ne? Budu ráda, když se trochu zahřeji."

A tak netrvalo dlouho a společně tancovali po naleštěných parketách přijímacího salonku a Raven si procvičovala různé výpady a útoky, které Kell bravurně odrážel.

Po chvíli si však Raven uvědomila, jakou udělala chybu. Celou dobu musela neustále čelit jeho osobnímu kouzlu, jeho smyslnému úsměvu a pohledu temných očí. Ale teď, v teple pokoje, se její sexuální touha ještě zintenzívnila.

Kell si sundal kabát a sako a tenká látka košile se napínala na mohutných svalech. Ten pohled ji tak rozrušil, že zapomněla téměř všechno ze svého bojového umění. A když se nemotorně vrhla dopředu a ucítila pevnost Keltových stehen, projel jí tak prudký závan touhy, až málem omdlela.

Okamžitě se začala zbavovat výstroje a rozepla si ochranný kryt pod krkem.

Kell se ušklíbl. Jeho nestoudný provokativní pohled se tolik podobal tomu, kterým ji často obdarovával její pirát, až se Raven zatajil dech. Kell ji záměrně zatlačil zády ke zdi, s výzvou vepsanou v temných očích. Špičkou rapíru zamířil do hlubokého výstřihu a Raven cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce.

Náhle veškeré napětí zmizelo. Když se jejich pohledy střetly, přeskočila mezi nimi jiskra a oni se již nedokázali déle ovládat.

Kell touhou ochraptělým hlasem zašeptal její jméno, odhodil svou zbraň a nesmlouvavě si Raven přitiskl na hruď.

Jeho polibek byl vášnivý, plný touhy a domáhající se ukojení. Svými rty majetnicky drtil ty její a koleno jí vsunul mezi stehna.

Raven se zachvěla. Nechtěla se s ním milovat, ale když jí rozevřel ústa a jazykem vnikl dovnitř, pevné odhodlání se náhle rozplynulo a změnilo se v živelnou touhu a primitivní chtíč. Chtěla ho cítit hluboko uvnitř sebe. Potřebovala sát jeho živelnou energii a nezkrotnou sílu.

Sice ji překvapilo, když jí Kell jedním trhnutím rozerval šaty a rty se hladově přisál k obnaženým hrotům růžových bradavek, ale neměla dost síly, aby mu odporovala. Stačil jeden jeho dotek a ona cítila, jak vlhne.

Ani nezpozorovala jak a náhle ležela na měkkém koberci s Kellem přisátým k ňadrům. Věděla, že by se měla bránit, že by mu měla

odporovat, ale hřejivé vlny rozkoše jí připadaly příliš krásné, než aby se jich dobrovolně zřekla.

Vyhrnul jí sukni a vztyčil se nad ní. Oči mu zářily jako řeřavé uhlíky a odrážely v sobě veškerou touhu, jež mu pulzovala v žilách. Raven mu vášnivě vyšla vstříc, a když do ní ponořil svůj dlouhý úd, hlasitě vykřikla.

Zmocnil se jí s vášní piráta a ona mu divoce odpovídala. S krůpějemi potu na čele do ní prudce vnikal zas a znovu a stále hlouběji. Choval se jako nezkrotný živel, jako nespoutaný oheň, který ji stravoval.

O chvíli později Raven projela prudká extáze a pak už nevnímala nic, jen křečovité vlny slastného uvolnění a jakoby z dálky přicházející zvířecí chrapot, který se mísil s jejími výkřiky rozkoše.

Kell jí vyčerpaně klesl do náruče. Raven jen mlčky ležela a nehýbala se. Tolik milovala tlak jeho pevného těla. Prsty měla ještě stále propletené mezi jeho ebenovými vlasy a na krku cítila jeho horký dech.

Z hloubi duše jí unikl bolestný sten. Až nyní si uvědomila, co vlastně udělala. Oddala se Keltovi, aniž by se chránila.

Jak mohla udělat takovou hloupost? Vždy, když se ocitla s Kellem o samotě, zapomněla na všechny sáhodlouhé poučky o vhodném chování mladé dámy, které jí matka dennodenně vtloukala do hlavy. Jakmile se jí dotkl, jako by se stala někým jiným, někým bez studu a bez zábran. Okolní svět se rozplynul a zbyla jen vášeň a bezbřehá touha.

Raven zavřela oči. Jedna její část zoufale toužila po tomto muži, po jeho něžnostech, po jeho vzrušujících dotecích, po žáru jeho těla, zatímco ta druhá, ta podstatnější a rozumnější, ho tvrdohlavě odmítala.

Dobrotivé nebe, musí se naučit ovládat. Nesmí Kellovi dovolit, aby ji zatáhl do emocionálního chaosu, kdykoliv ho to napadne. Jestli si nezačne dávat pozor, jednoho dne se mu vydá na milost a bude žadonit o jeho lásku. A místo vřelého citu se jí dostane jen bolesti.

Vtom Kell zvedl hlavu a podíval se na ženu neuvěřitelně něžnými pohledem.

„Dnes v noci zůstanu ve tvé posteli," řekl ještě stále ochraptělým hlasem.

Raven jen přikývla. Věděla, že mu stejně nedokáže odolat.

O několik hodin později si Kell s Raven leželi v náručí a kolem nich vládla naprostá tma. Po večeři se společně odebrali do ložnice a pokračovali v tom, co tak nečekaně začalo v přijímacím salonku. Raven usnula se zadečkem zabořeným do jeho klína a Kell ucítil něco, co až doposud nepoznal.

Štěstí. Poprvé od svého dětství se cítil šťastný. A to všechno díky Raven.

Tíživá osamělost zmizela právě v tu chvíli, kdy tichý dům ožil její vzrušující přítomností. Zdála se mu prostě jedinečná. Kell se naklonil a zhluboka vdechoval omamnou vůni jejích vlasů. Miloval se s ní a cítil něco úplně jiného než s jinými ženami. Něco jedinečného, prostě úchvatného.

Neuměl spočítat, kolik milenek za svůj život už vystřídal, zato věděl úplně přesně, že to, co cítí k Raven, necítil k žádné z nich. Dojem dokonalosti. Stačilo, aby se na něho usmála, a on se rozplýval blahem a přímo zářil štěstím.

Tváří se jí jemně otřel o nahé rameno a pomalu si vychutnával hebkost její dokonalé kůže. Neměl v úmyslu se s ní dnes odpoledne pomilovat, alespoň ne tak vášnivě. Nicméně jeho vlastní touha ho zdolala právě v tu chvíli, kdy se jí dotkl. A když ona tak dychtivě reagovala, zmocnil se ho triumfální pocit vítězství. Její tiché steny rozkoše ho přiváděly k šílenství. A dokonce i nyní, po noci strávené vášnivým milováním, po ní znovu toužil.

Do pasti ho lapila jeho vlastní touha. Ale nejen to…, cítil něco hlubšího. Je možné, že by se tak projevovala *láska?*

Ta myšlenka ho překvapila. Vzápětí si představil svého bratra, jak mu výhrůžně hrozí prstem. Zatřásl hlavou, aby z ní vyhnal ten směšný obraz. Loajalita k jeho bratrovi nemá nic společného s tím, co cítí k Raven.

Chtěl více než ji jen ochutnat. Chtěl ji do sebe vstřebat, zcela a naprosto. Touha po ní v něm pulzovala jako horečka. Raven se mu zdála překrásná, vzrušující, představovala vše, co kdy chtěl. Ale stejně jak toužil po jejím svůdném těle, tak pociťoval zoufalou potřebu chránit ji, bránit před celým světem. Chtěl ji učinit šťastnou.

Láska. Jednalo se o správné pojmenování pro ten cit, který se ho zmocňoval vždy, když na ni jenom pomyslel? Něco, o čem si myslel, že nebude nikdy potřebovat?

Kell se zhluboka nadechl a konečně si přiznal pravdu. Miloval ji. Zdálo se to neskutečné, vzrušující, hrůzné a zároveň krásné. Prohrál svou vlastní bitvu.

Raven však ještě stále bojovala. Dokonce i přitisknutá k jeho hrudi si udržovala určitý odstup. Příliš se ho bála. Bála se mu odevzdat a přiznat, že ho miluje.

Vtom se nepatrně pohnula a Kell znovu ucítil, že se ho zmocňuje vzrušení. Jak je jenom možné, že je stále při chuti?

Potichu zaklel, ale svůj hlad tak neutišil. Pomalu dlaní klouzal po ženských křivkách, přes plná ňadra, křehká žebra, ploché bříško a níže…, až našel její horkou, vlhkou štěrbinku ženství a něžně do ní vsunul dlouhý prst. Pomalu se v ní pohyboval, dokud neucítil lepkavý nektar touhy.

Ještě stále spala. Opatrně jí roztáhl nohy a vklouzl mezi ně. Když do ní však vnikl, prudce otevřela oči a s hlasitým sténáním mu vyšla v ústrety.

Kell omámeně vzdychl, zcela pohlcen rozkoší, a pronikl hlouběji do horkého, vlhkého, neuvěřitelně úzkého a pevného sevření ženského těla. Pohyboval se jen velice pomalu, lehce. Jakoby na motýlích křídlech ji unášel až na samotný vrchol slastného ukojení.

Netrvalo dlouho a Kell cítil, jak se Raven chvěje v pravidelných intervalech rozkoše. Naposledy do ní vstoupil a s tichým zasténáním do ní vstříkl své horké sémě.

Objal ji a tvář zabořil do hebkých vlasů. Už věděl, že ona je ta pravá. Jejich manželství nebyla jen obchodní záležitost, věděl to naprosto jistě. Teď o tom však musel přesvědčit i Raven.

Už dávno se nemilovali jen z fyzické nutnosti ukojit své primitivní pudy. Kell věděl, že Raven v srdci ukrývá nejen divokou vášeň, ale i něžný cit, který se bojí odhalit. Musí jí pomoct. Musí ji zbavit strachu z lásky. Musí jí ukázat, že milovat ho neznamená ztratit samu sebe.

Poté, co poslední záchvěvy rozkoše ustaly, kousek se od něho odtáhla a otočila se tváří k němu. Její rty se zdály horké a hebké, poddajné a tvárné. A když ho políbila, celým tělem mu začaly proudit slastné vlny, které se zastavily až v samotném srdci. Kell si ji přitiskl blíže a něžně ji políbil. Raven se jen spokojeně usmála, rukou ho objala kolem pasu a nohu si přehodila přes jeho silné stehno.

Kell jen tiše ležel, obklopený nočními stíny jejích vlasů, a učinil svatou přísahu. Jednou budou skutečnými manžely. I kdyby to mělo trvat až do konce jejich dnů, bude Raven přesvědčovat o své lásce a o tom, že i ona miluje jeho.

Od toho dne se jejich manželský život zcela změnil. K Ravenině nelibosti Kell začal trávit noci v její ložnici. Přicházel vždy až pozdě v noci a bez pozvání si k ní lehl do postele, kde se jí ve spánku zmocnil a pokaždé ji dovedl k vášnivému odevzdání se.

Rovněž přes den musela snášet jeho společnost. Když se vracela z ranní projížďky parkem, často ho našla sedět u snídaně a číst čerstvé noviny. Také ji doprovázel na různá společenská setkání, které ona považovala za důležitá. A občas ji dokonce pozval, aby zavítala do klubu.

Raven se zoufale snažila bojovat se svou vlastní vášní. Kell ji přiváděl do extáze a naplňoval ji nezkrotnou touhou, zmocňoval se jejích myšlenek, ať už bděla či spala. Asi tak stokrát za den se ho chtěla dotknout.

A pokud hledala útěchu ve své fantazii, přišlo zklamání. Už dávno se neoddávala svému pirátovi, neboť když se teď o to pokusila, viděla zas jen Kella.

Její vysněný milenec se zhmotnil do muže z masa a kostí.

Vědomí, že skončila zcela v jeho moci, ji děsilo. Proti Kellovi neměla žádnou ochranu, vždy a všude mu podlehla. Zdálo se, že se jí pomalu vkrádá do srdce, kámen po kameni boří pevnou zeď, kterou ona tak usilovně vybudovala.

Jednoho dne ke konci února však její obrana selhala kompletně. Právě dojídala poslední sousto míchaných vajíček, když ji Kell požádal, aby za ním přišla do pracovny.

Překontroloval jeden z dokumentů a podal jí ho. Raven zjistila, že se jedná o právní přepis majetku. Druhý dokument byl kopií dopisu s předtištěnou hlavičkou, kterou užívali baroni.

„Má lady Fraynová," řekl Kell a hluboce se před ní uklonil.

Nechápavě na něho pohlédla. „Nerozumím tomu."

„Od nynějška jsme baron a baronka Fraynovi. Chtěla ses přece vdát za muže s titulem, a tak jsem se rozhodl tvé přání splnit."

„Ale… jak?"

„Ukázalo se to snadnější, než jsem si myslel," vysvětloval Kell s cynickým úšklebkem. „Dare měl pravdu. Pokladna prince regenta je na tom tak špatně, že s povděkem přijal mou žádost. Stačilo za přemrštěný peníz koupit panství na divokém severu a vzápětí na to jsem obdržel titul barona."

Raven překvapeně kroutila hlavou. Prostě tomu nemohla uvěřit. Kell se stal lordem Fraynem a ona jeho lady? To štědré gesto ho

muselo stát celé jmění. A udělal to všechno jen kvůli ní, i když sám opovrhoval vším, co jen na dálku zavánělo aristokracií.

„Kelle," hlesla Raven, „já přece vím, jak všechno to snobství nesnášíš. Jestli opravdu po titulu netoužíš, neměl jsi to dělat."

Pokrčil rameny. „Není to nic jiného než přídavek ke jménu. To mě přece nemůže změnit."

„A pravděpodobně to nemůže změnit ani mě," řekla Raven zamyšleně. „Neudělá to ze mě úctyhodnou lady. Vždy budu jen nemanželským dítětem."

Kell pozvedl obočí a zkoumavě se na ni podíval. „Copak skutečně záleží na tom, kdo byl tvým otcem?" Když neodpovídala, pokračoval: Je mi líto, že baron není tak vznešený jako vévoda, ale myslel jsem, že by to mohlo naplnit tvůj slib."

Raven se rozechvěle usmála. Mluvil pravdu. Titul sám nebyl tak důležitý. Teď konečně mohla dodržet slovo, které mamince dala u smrtelné postele.

Náhle cítila, že se jí oči naplňují slzami. „Kelle… Nevím, jak ti mám poděkovat. Maminka by měla ohromnou radost."

Kell se ironicky usmál. „A moje taky. Určitě by ji těšilo, kdyby po tom všem, co musela pro svůj původ vytrpět, viděla svého syna, jak ho oslovují lorde. Kéž by tady mohla být s námi."

Raven slyšela v jeho hlase smutek a uvědomila si, jak zašli daleko. Vždyť Kell jí dovolil, aby nahlédla do jeho srdce a uviděla bolest, kterou v něm skrýval.

Obrátila se k němu zády. Nesmí dopustit, aby mezi nimi docházelo k takovým důvěrnostem. Kdyby ano, věděla, že se do Kella zamiluje.

Nesmím ho milovat, říkala sama sobě. Zamilovat se do něho by nemělo žádný smysl. Šlo by o čiré bláznovství. Několikrát jí dal jasně najevo, že nechce nic než její tělo. Nepatřil k těm mužům, kteří by se dokázali podělit o své srdce, zvláště pak ne se ženou, již si museli vzít z donucení.

Nesmí nad sebou ztratit kontrolu. Zbytek života by strávila bolestným očekáváním něčeho, co by nikdy nedostala.

Nicméně si se strachem uvědomovala, že nemá na výběr.

Pak ucítila manžela těsně za zády. Když ji Kell objal v pase a sehnul se, aby ji políbil na šíji, Raven strnula a zoufale svolávala zbytky své roztříštěné vůle, aby jí přišly na pomoc.

Vtom naštěstí uslyšela tiché zaklepání na dveře. S úlevou se obrátila a s úsměvem přivítala lokaje, který v ruce držel dopis.

„Ano, Knowlesi?“ Zeptal se Kell netrpělivě.

Sluha se omluvně podíval na svého pána a podal mu dopis. „Vzkaz od slečny Walshové, pane.“

Raven sledovala Kella, zatímco pohledem klouzal po řádcích, a viděla, jak se mu na tváři usadila důvěrně známá maska lhostejnosti, kterou před nedávnem odložil.

„Co se stalo?“ Zeptala se.

„Tak se zdá, že se můj bratr vrátil do Londýna.“

19

Kell se snažil najít alespoň jedinou věc, která by ho na bratrově návratu těšila, ale marně. Dokázal vnímat pouze skličující pocit viny za to, že se záměrně chtěl vyhnout nepříjemným povinnostem.

Celé dva měsíce se snažil o bratrovi nepřemýšlet. Dokonce ani když před čtrnácti dny obdržel z Irska alarmující dopis plný stížností, vůbec nic nepodnikl. Podle podkoního Sean zbičoval mladou kobylku tak, až jí z hřbetu visely cáry kůže.

Kell věděl, že se měl okamžitě vydat do Irska, ale příliš ho zaneprazdňovala jeho krásná žena, než aby si udělal čas na mladšího bratra. Ze všeho nejdříve by měl najít nějakého dobrého doktora a poradit se s ním o speciální léčbě.

Jedno totiž věděl s určitostí. Až se Sean dozví, že se do své manželky zamiloval, bezpochyby bude potřebovat pomoc nějakého odborníka. Zajisté se bude cítit oklamaný a zrazený.

Kell doufal, že by si mohli o všem pohovořit v soukromí, ale Sean se nenacházel v klubu a ani ve svém domě. Věděl však, že se co nevidět objeví, a proto raději zrušil plánované pozvání své ženy do klubu. Nemínil se se svými city k Raven tajit, ale raději chtěl rozhovor se Seanem uskutečnit o samotě, neboť bratr se zcela jistě neovládne a vybuchne.

Celý večer přijímal gratulace k povýšení do šlechtického stavu a se sevřenými útrobami si uvědomoval, že o jeho titulu už musí vědět i bratr.

Když se Sean kolem půlnoci konečně objevil, málem se neudržel na nohou.

Kell ho rychle zachytil, aby nespadl na zem. „Vítám tě zpátky," řekl a držel Seana pevně za loket.

Mladší bratr se mu prudce vytrhl. „Slyšel jsem, že je z tebe mizerný lord."

„Proč nezajdeme do mé pracovny a nepromluvíme si o tom v klidu?"

„Není o čem!" Zastřeným pohledem se rozhlédl kolem sebe. „Kde je?"

„Kdo?“
„Ta děvka, kterou sis vzal za ženu. Už si tě omotala kolem prstu?“
„Seane, to by stačilo!“
Sean po něm střelil pohledem plným bolesti a zloby. „K čertu s tebou, Kelle. Já jsem tě varoval.“

Obrátil se a vyvrávoral z místnosti. Kell šel za ním až k hlavním dveřím a sledoval, jak Sean nemotorně nasedá do čekajícího kočáru.

Neschopný potlačit zlou předtuchu si Kell zavolal další kočár a pro jistotu s sebou vzal i hřmotného sluhu. Raven zůstala v celém domě sama jen s několika málo služebnými.

Když dorazil k domu, Sean právě kopal do dveří a z plných plic vykřikoval obscénnosti. Kell rychle vyskočil z pronajatého kočáru a v tu chvíli se v několika oknech objevilo světlo. Současně se otevřely dveře a v nich stál O'Malley.

Sean neváhal a bez varování na něho skočil. Nicméně sluhovy reflexy neochably alkoholem a stačila mu jedna rána pěstí, aby Seana srazil k zemi.

Ten udělal několik kotrmelců, až konečně dopadl tváří na chodník. S tichým klením se držel za čelist a snažil se posadit.

„Nebudu vás prosit za odpuštění, lorde,“ řekl O'Malley směrem ke Kellovi a protahoval si prsty pravé ruky. „Nedovolím, aby paní Raven zase ublížil.“

Kell se na něho podíval a jen matně si uvědomoval, že tím lordem myslí jeho. Všiml si, že u dveří stojí i Raven. jedné ruce držela hořící svíci a druhou si těsně pod krkem přidržovala klopy županu. Černé vlasy měla rozpuštěné a v bohatých kaskádách jí splývaly po ramenech.

Seanovi se podařilo vyškrábat se na kolena a se zatnutou pěstí hrozil sluhovi. „Za to mi zaplatíš!“ Vykřikoval a pak se obrátil na Raven. „A ty taky!“

Kell v duchu zaklel, zvedl bratra ze země a pomohl mu nasednout do kočáru. Kočímu zaplatil dvojitou taxu, aby podnapilého gentlemana dovezl v pořádku domů, a svému sluhovi Belkerovi nařídil, aby na Seana dohlédl, dokud tam ráno nedorazí on sám. Sluha z klubu kdysi boxoval, a proto by si v případě potřeby se Seanem lehce poradil.

Kell počkal, až kočár zmizí v potemnělé ulici, a pak se vydal k domu, kde na něho čekala Raven, O'Malley a tucet dalších sloužících. Všechny je poslal do postele, ale O'Malley zůstal stát na místě.

„Musel jsem ho praštit,“ řekl sluha na svou obranu.

„Ano, asi ano," souhlasil Kell.

„Nedovolím mu, aby jí znovu ublížil."

„Doufám, že se to už nestane. Jsem rád, že tě tady má, O'Malley."

Zkoumavě se na Kella zadíval a pak horečně přikývl.

Raven se nedokázala svého hněvu zbavit tak snadno, ale nechtěla to před sluhou dát najevo. „I já jsem ráda, že jsi tady. Děkuji ti, O'Malley. Ale teď už si běž lehnout."

Lehce se uklonil a vydal se ke schodišti pro služebnictvo.

Jakmile se konečně ocitli sami, šlehla po svém manželovi plamenným pohledem. „Kelle, musíš něco udělat. Takhle to přece nemůže jít dál."

Kell ztuhl.

„Já vím." Obrátil se na podpatku a odešel do pracovny.

Raven, téměř nepříčetná vzteky, ho následovala. Pečlivě za sebou zavřela dveře a svíci odložila na stůl.

„Co s ním chceš udělat?" Zeptala se, zatímco si Kell naléval sklenici brandy. „Není nic jiného než nebezpečný tyran."

Kell sebou prudce trhl. Zaraženě hleděl na dno sklenice a tichým hlasem pronesl: „Doufal jsem, že Irsko Seanovi pomůže vyléčit jeho rány, ale asi to nezabralo."

„Ne, to tedy ne!" Když neodpovídal, Raven se přestala ovládat. „Doufám, že ho nechceš zase ospravedlňovat? Navzdory tomu, že s ním v námořnictvu tak krutě zacházeli, přeci si svůj vztek nemůže neustále vylévat na mně."

„Ne," řekl Kell zachmuřeně. „Už ho nechci obhajovat. Seanova bolest a zlost pramení z něčeho, co se stalo dávno před jeho odvlečením na loď."

„A jaký je v tom rozdíl?"

Kell se hořce usmál. „Obrovský. Hlavně v tom, že si to nikdy nemůžu odpustit."

„Nerozumím ti. Co tím myslíš?"

„Není to hezký příběh."

Zhluboka si přihnul a pak vyčerpaně klesl do křesla. Raven se posadila naproti a s rukama založenýma v klíně trpělivě čekala.

Kell dlouho mlčel, než pak konečně začal. „Sean se neprojevoval vždycky takhle. Za jeho nynější chování je zodpovědný strýc William. Jednou ses mě zeptala, jak jsem přišel k té jizvě, a já jsem ti řekl, že při souboji se strýcem. Ale nevysvětlil jsem ti proč. Celé dlouhé měsíce, zatímco já jsem studoval na univerzitě, strýc… zneužíval mého bratra. Sean měl tehdy jen třináct."

Kellově hlase slyšela odpor a nenávist a cítila, jak se jí žaludek sevřel hrůzou.

Zneužívání se považovalo za vážný trestný čin, ale dopustit se ho na mladém bezbranném chlapci, to bylo neodpustitelné.

Raven ztěžka polkla. Vždy tušila, že se Seanovi v minulosti přihodilo něco zlého, ale že čelil takovému ponížení a utrpení, to ji ani ve snu nenapadlo. A spolu s ním trpěl i Kell.

Tupě zíral do prázdné sklenice, ve tváři vepsanou bolest. „Žít s takovou hanbou…, to Seana tolik změnilo. A já jsem za jeho utrpení zodpovědný stejně jako strýc. Neměl jsem ho s tím parchantem nechávat o samotě."

„Kelle, nemůžeš se vinit za něco, cos neudělal."

„Ne?" Šlo o výkřik plný zoufalství. „Ty přece víš, Raven, jaké to je, někomu něco slíbit. Stejně tak i já jsem dal slib, že budu Seana ochraňovat. Ale selhal jsem. Naprosto jsem selhal. A všemu tomu jsem unikl zcela nezraněný, zatímco on trpěl."

Kellův hlas znovu poklesl. „Sean mi nikdy neodpustí, že jsem ho opustil… A neodpustím si to ani já."

Raven bezradně sklonila hlavu. Moc dobře chápala Kellovu bolest. Cítil se provinile, poněvadž unikl zhýralství svého strýce, kdežto jeho bratr nikoliv. Pravděpodobně se celou dobu snažil Seanovi vynahradit vše, co musel snést od Williama.

Přemýšlela, jestli se vůbec kdy Keltovi podaří zbavit se hořkého a neopodstatněného pocitu viny, a náhle si uvědomila, že její strach ze Seana je naopak zcela opodstatněný. Stal se z něho nebezpečný muž. A ona musela Keltovi otevřít oči, aby to viděl. Neustále se snažil svého mladšího bratra ochraňovat, a přitom si ani neuvědomoval, co všechno se mohlo stát.

„Kelle, to, co se Seanovi přihodilo, je opravdu strašné," řekla jemně. „Ale přesto to stále neomlouvá jeho násilnosti. Nemůžeme mu dovolit, aby dále strašil lidi. Obávám se, že ty jsi jediný, kdo ho dokáže zvládnout."

„Já vím." Kell jen ochraptěle zašeptal. „Měl jsem jednat hned, jak tě unesl. Ale výběr je tak neradostný – vězení, nebo blázinec. Nejsem si jistý, jestli dokážu žít s vědomím, že jsem svého bratra nechal strčit pod zámek."

„Teď už nemáš na výběr," řekla tiše.

Když k ní zvedl své temné oči, viděla v nich bolest a utrpení, přesto jí nic nevyvracel.

„Zajistím pro Seana dům nedaleko Londýna, kde bude žít pod stálým dohledem specializovaného lékaře. A jestli se to nepodaří… Budu ho muset svěřit do blázince."

Příští ráno Kell vyzvedl bratra a odvezl ho do jeho nového domova na venkově.

Když Sean slyšel, co má Kell v plánu, zbledl jako stěna a se sevřenými pěstmi se celý roztřepal. Řekl však jen jediné slovo.

„Zrádce."

O dva dny později Kell pracoval ve svém klubu a s chmurnou myšlenkou na Seana, zdali své rozhodnuti příliš dlouho neodkládal, se rozhlížel po přeplněné hráčské místnosti. Vtom se objevil Timmons a cosi mu šeptal do ucha.

„Pane Lassetere…, lorde…, asi byste se měl jít na něco podívat."

„Bratr?" Zeptal se Kell a srdce se mu sevřelo hrůzou. Jako první ho napadlo, že se Seanovi nějak podařilo uniknout lékařskému dozoru a přišel do Londýna, aby zde udělal více nepříjemností než při své poslední opilecké návštěvě. „Ne, pane, Sean ne."

Sluha vypadal nezvykle bledý. Kell nemeškal a rychle vyběhl na chodbu. Timmons si ústa otíral kapesníkem a zdálo se, že se nemůže vymáčknout.

„No tak, co se stalo?" Chtěl vědět Kell. „Tak už mi to řekni, chlape."

„Leží tam muž…, v aleji. Obávám se…, že je mrtvý."

„Mrtvý?" Kellovi se úzkostí stáhl žaludek. „A není to Sean?"

„Ne… Myslím, že to je sluha vaší paní, O'Malley."

Kell přestal dýchat. Už na nic více nečekal a vyběhl do ale je za klubem. Kolem nehybné postavy stálo několik jeho sloužících a v matném světle lucerny mohl vidět, že mrtvý muž je skutečně O'Malley. Chyběl mu kabát a prsa mu pokrývala temná krev.

Kellovi se podlomila kolena. Dobrotivé nebe, snad to neudělal Sean? A kdo jiný? Pomyslel si se zatnutými pěstmi. Kdo jiný by se dopustil tak hrůzného činu? Sean Irovi sliboval, že se mu pomstí, a to nejen za ránu pěstí před dvěma dny, ale i za své násilné odvlečení na loď.

Kell si všiml, že na zemi chybí krev. Tělo tady vrah dopravil až po smrti. Sklonil se, aby prozkoumal ránu. Jistě najde něco, co dokáže Seanovu nevinu. Přece ho nemůže obviňovat jen proto, že měli s Raveninym sluhou určité neshody…

Náhle však ztuhl. Muž měl v hrudi jen nepatrnou díru. O'Malleyho někdo bodnul do srdce jistým druhem zbraně. Stejným, jakým byl zabit i strýc William.

Kellovi se udělalo nevolno a chtělo se mu zvracet.

„Sire?" Ozval se někdo z přítomných.

„Co budeme dělat s tělem?"

Kell ztěžka polkl. „Pošlete pro policii… A také pro kněze. Zaslouží si řádný pohřeb." Měl by o tom říct Raven…

Vtom se vedle něho objevila Emma Walshová. „Kelle," začala, avšak její šepot se změnil v tichý výkřik. „Ach, pane bože…"

Kell vyskočil na nohy, objal Emmu kolem ramen a otočil ji stranou, aby ji uchránil hrůzného pohledu.

„Kdo je to?"

„O'Malley," promluvil zachmuřeně a pomalu ji doprovázel zpátky ke klubu. „Co jsi vlastně chtěla?"

„Raven… je tady… A zdá se celá vyděšená. Požádala jsem ji, aby na tebe počkala ve tvém apartmá."

„Půjdu za ní."

Raven nervózně přecházela po pracovně, když se otevřely dveře a v nich se objevil Kell. „Kelle, bojím se o O'Malleyho. Ještě se nevrátil domů. Vlastně jsem ho od rána neviděla. On takový není, aby zmizel a nic neřekl."

„Raven…, je mi to líto," řekl a objal ji kolem ramen.

„Líto?"

„Mám pro tebe bolestnou novinu… O'Malley je mrtvý."

„Ne. To není možné. O'Malley nemůže být mrtvý. To není pravda."

„Právě jsem ho viděl. Jeho tělo někdo dovlekl do ale je za klubem."

Přitiskla si ruce k ústům, v očích vepsanou hrůzu a děs a snažila se vstřebat, co jí řekl.

„Neeeee!" Její výkřik překypoval bolestí.

Rovněž Kell cítil bolest. Tolik chtěl Raven utěšit, chtěl ji obejmout ve svém náručí, ale ona se od něho odtáhla, posadila se na podlahu a s tváří ukrytou v dlaních začala hlasitě naříkat. Ramena se jí otřásala žalostnými vzlyky.

Kell tam jen stál a bezradně přihlížel, jak pláče. Trvalo dlouho, než se začala alespoň trochu uklidňovat. Celé tělo se jí ještě otřásalo žalostnými záchvěvy, ale už neodmítala, když ji objal kolem ramen. Zvedl ji do náručí a s Raven na klíně se posadil do křesla.

Líbal ji na chvějící se rty a všemožně se ji snažil utěšit. Ani se na něho nepodívala. Tváře měla vlhké a na černých řasách se třpytily

kapičky slz. „Stále tomu nemohu uvěřit. Byl jako můj otec. Vysadil mě na prvního koně a naučil mě plavat… Ach, bože, já to nesnesu…“
Tváře se jí znovu zalily slzami a Raven skryla obličej do Kellova ramene.
Něžně s ní pohupoval a utěšoval ji jako malé dítě. „Je mi to líto,“ vydechl.
„Můžu za to já. Zemřel, protože mě chránil.“

Kella bodlo u srdce. Nemohl se dívat, jak trpí. Něžně ji k sobě přivinul. Cítil takovou lítost a zároveň zlost. Zlost na svého bratra.

Trvalo dlouho, než mohla znovu popadnout dech. „Jak… jak ho zabili?“
„Bodnutí do hrudi. Myslím, že šlo o tenkou zbraň.“ Cítil, jak ztuhla. „Emma říkala, že přesně tak někdo zabil tvého strýce.“

Kell jen pokrčil rameny. Celé ty dlouhé roky věřil, že strýcova smrt byla jen nehoda, o čemž teď začal pochybovat. Oba případy se však podobaly až příliš, než aby se jednalo o náhodu.

Raven ho pozorovala s rozšířenýma očima. Náhle zbledla. „Ty jsi strýce nezabil. To Sean.“

Kell zavřel oči, neschopný odpovědi.

„A tys to vzal na sebe.“

„Nechtěl jsem, aby Sean znovu trpěl,“ vydal ze sebe Kell. Jsem silnější než on, dokázal jsem těm pomluvám odolat. Seana by to zničilo.“

„Celou tu dobu… jsi nechal lidi, aby si o tobě mysleli, že jsi vrah. Ale *skutečným* vrahem je Sean.“
„Raven…“

„Ne!“ Začala sebou divoce házet ve snaze osvobodit se z jeho objetí. Když ji pustil, prudce vyskočila na nohy. Vypadala zároveň rozzlobeně a lítostivě. „Už toho vykonal až příliš. Přísahám, že mi neuteče. Dovedu ho ke spravedlnosti!“

„O potrestání svého bratra se postarám sám,“ řekl Kell s bolestí v hlase.

„Jak, Kelle? Jak bys to mohl dokázat? Chceš ho ochraňovat tak, jak jsi to dělal celé ty dlouhé roky.“

Bojovně zvedla bradu a z očí si otřela poslední slzy. „Sean je dospělý muž, Kelle! Za své činy je zodpovědný jen on sám!“

Kell přikývl, rozpolcený láskou ke svému mladšímu bratrovi a nezbytnosti podívat se pravdě přímo do očí. Jen těžko mohl uvěřit, že by se ze Seana mohlo stát takové monstrum. Nicméně jestli skutečně vraždil, musel *být* potrestán.

A Raven měla pravdu. Nemohlo mu to jen tak projít.

Kell se obrátil na podpatku a odcházel ke dveřím.

„Kam jdeš?“ Zeptala se Raven.

„Najít Seana.“

„Jdu s tebou.“

„Ne, nechci tě vidět na kilometr v jeho blízkosti. Chci, abys zůstala v bezpečí. Belker tě vezme domů.“ Jejich pohledy se střetly. „Slibuji, že ho najdu.“

Raven pomalu stoupala po schodech Kellova domu a v srdci cítila bolest a prázdnotu. Když ji lokaj pozdravil, jen mlčky přikývla. Měla by jeho i ostatní služebnictvo informovat o O'Malleyho smrti, ale ne teď. Snad až později. Teď o tom nemohla mluvit.

Odebrala se do ložnice, aby se o samotě oddávala svému smutku. krbu praskal oheň a Raven unaveně klesla do hlubokého křesla. Uvnitř duše cítila obrovskou černou díru.

Bože, kéž by šlo jen o noční můru. Každou chvíli se probudí a…

Po tvářích se jí znovu rozkutálely slzy, zatímco myšlenkami se vrátila ke šťastným dnům stráveným s O'Malleym. Celé ty dlouhé roky ji chránil a staral se o ni. Činil tak od prvního dne, kdy ji nevlastní otec nazval bastardem. O'Malley ji učil, jak se vypořádat s krutostmi života a obrátit osud ve svůj prospěch…

Bolest z jeho ztráty byla příliš velká a Raven se znovu hlasitě rozplakala.

Náhle za sebou uslyšela tichý smích.

Raven ztuhla, v žilách jí zmrzla všechna krev.

„Říkal jsem ti, že mi za to zaplatíš.“

Se srdcem v krku se Raven podívala přes rameno. Sean stál ve dveřích do šatny, nabitou pistolí mířil přímo na její hrud.

„Být na tvém místě, raději bych zůstal zticha,“ řekl jemně.

„Nechceš snad, aby stejný osud potkal i ostatní služebnictvo?“

„Co chceš?“

„Chci tě vzít na menší výlet, má drahá. Na vedlejší ulici na nás čeká kočár.“ Pistolí ukázal ke dveřím. „Odejdeme zadním vchodem, jestli dovolíš.“

Vstala a tváří se obrátila ke svému nepříteli. „Myslíš snad, že tě budu poslouchat?“

„Přesně tak. opačném případě budu muset zabít každého, kdo se mi postaví do cesty.“

„Nemysli si, že ti to jen tak projde," řekla Raven s předstíranou odvahou. „Kell tě zastaví."

Ze Seanova úsměvu ji zamrazilo. „Snad. Abych řekl pravdu, tak v to upřímné doufám. Chci se totiž svému milovanému bratříčkovi pomstít za to, že si místo mě vybral tebe."

20

Snad ještě nikdy tolik netrpěla zimou. Raven se třásla na židli, ke které ji asi před hodinou Sean přivázal. Téměř celou noc se drkotali ve starém kočáře, než dorazili k venkovskému panství, které, jak tvrdil Sean, mu patřilo. Kočího poslal zpátky do Londýna a ji uvázal v nevytopené ložnici, aniž by přes ni alespoň přehodil plášť. Ještě že jí nedal žádnou drogu ani ji nepraštil jako minule. Stejně by mu to nepomohlo. Všechny údy měla tak ochromené, že by ani nic necítila. Sean ji rozvázal jen jednou, a to když si potřebovala ulevit. Ani za sebou nemusel tak důkladně zamykat. Stačil jí totiž jediný pohled na promrzlou krajinu a veškeré nápady na útěk ji rázem opustily. Za oknem skučel divoký vítr a z temného nebe padaly těžké sněhové vločky. Takže i kdyby se jí podařilo Seana nějak oklamat a uprchnout z domu, daleko by neutekla. S velkou pravděpodobností by zmrzla dřív, než by se dostala za hranice Seanova pozemku. A tak, když se Sean vrátil, aby ji znovu přivázal, ani se nebránila. Pozorovala ho, jak stojí u okna a vyhlíží ven, a snažila se uklidnit. Když se občas otočil a zkoumavě si ji prohlížel, raději sklopila oči, aby neviděl, jak je rozzlobená a pobouřená. Vůbec nepochybovala, že by dvakrát neváhal a způsobil by jí další bolest. Od jejich příjezdu se Sean pohroužil do ledového ticha a vůbec nijak se neprojevoval. Jeho netečná pasivnost ji děsila více, než kdyby po ní křičel a vyváděl by jako šílený. Jeho oči se zdály prázdné, bez jakékoliv známky života. Když po dlouhé chvíli konečně přerušil tíživé ticho, téměř se lekla.

„Už mu to nemůže dlouho trvat," mumlal si polohlasně a upřeně hleděl přes hustou oponu padajících vloček.

„Nechal jsem po sobě tak viditelné stopy, že by je musel najít i slepý."

„Co budeš dělat, až přijede?" Zeptala se Raven.

Střelil po ní chladným pohledem. „To není tvoje starost."

„Neublížíš mu, že ne? Vždyť je to tvůj bratr."

Ústa se mu pokřivila do hrůzu nahánějícího úšklebku. „Jak dojemné, předstírat, že ti na něm záleží. Ale já moc dobře vím, že místo srdce máš kus ledu."

„Záleží mi na něm. Je to můj manžel."

Když Sean zúžil oči, poznala svou chybu. Ať cítí ke Kellovi cokoliv, Seana tím jen vyprovokuje k dalším činům. „Ale Kellovi na mně moc nezáleží," zašeptala. „Náš sňatek je jen obchodní záležitostí, nic víc."

„Lžeš." Přešel místnost a uštědřil jí políček.

Raven zatnula zuby, aby nevykřikla bolestí.

„Kell po tobě slintá jako pes po čubce. Svedla jsi ho a on se nechal. Za to mi zaplatí."

Tón jeho hlasu zněl vyrovnaně a klidně, jako by hovořil o počasí. Hrůzou se jí sevřel žaludek. Tak nějak si představovala bezcitného vraha bez kouska svědomí.

Věděla, že by neměla Seana znovu provokovat, že na něho žádné prosby neplatí, ale nemohla si pomoct. „Prosím, Seane, ať máš v úmyslu cokoliv, Kell si tvůj hněv nezaslouží."

„Ukradl mi tě."

Raven se kousla do jazyka. Uvědomila si, že další argumenty jsou zbytečné. Sean byl tak naplněn hořkostí a zapleten do své trpké minulosti, že ztratil jakoukoli soudnost. Přesto však nemohla Kellovi dovolit, aby slepě padl do léčky.

„Co vlastně chceš? Mě? Jestli ano, pak…" Těžce polkla. „Můžeš mě mít."

Zasmál se tak strašlivým způsobem, až jí po zádech přejel mráz. „Už dávno ne. A teď bud zticha."

Sean se vrátil zpátky k oknu. Než znovu promluvil, uběhlo několik dalších dlouhých minut. „Konečně přišel."

Jeho spokojený výraz se jí vůbec nelíbil.

Pomalu ji odvázal od židle, ale ruce jí nechal spoutané. A jakmile s ní trhl a prudce ji postavil na ztuhlé nohy, vykřikla bolestí.

„Kam mě vedeš?" Zeptala se, když ji násilím strkal do dveří.

„To už brzy zjistíš."

***

Kell hlasitě nadával a prodíral se vysokými závějemi Lasseterova panství. Před několika hodinami dorazil do svého domu, kromě několika sloužících v kuchyni, ovšem zel prázdnotou. Podle jejich vyděšených pohledů směrem k zadnímu východu hned věděl, kde má Seana hledat.

Kell se předklonil, aby se vyhnul ostrému větru, a následoval hluboké stopy ve sněhu. Chumelenice však tak zesílila, že za chvíli

neviděl ani na krok. Ale to mu nevadilo. Moc dobře věděl, kam se Sean odebral. Právě v besídce ho William zneužíval.

Náhle si uvědomil, že se k němu minulost znovu vrací, a bodlo ho u srdce.

Netrvalo dlouho a uviděl kopuli besídky a zdobné zábradlí. Okrasné jezírko zamrzlo a vysoké jilmy v jeho pozadí pod tíhou třpytivého sněhu zohýbaly nahé větve. Vypadaly jako němí duchové minulosti.

Jakmile dorazil k besídce, v žilách mu hrůzou ztuhla všechna krev. Na lavičce seděly dvě postavy, Sean držel rapír v úrovni Ravenina hrdla.

Kellovi se zatajil dech a ze všech sil se musel ovládat, aby nevyběhl po zasněžených schodech a nevrhl se na pološíleného Seana. Srdce mu bušilo jako o závod a útroby se svíraly hrůzou. Bál se o Raven a zároveň litoval mladšího bratra, kterému odporný parchant zničil celý život.

Kell věděl, že Sean mu nechá vybrat mezi ním a jeho ženou. Ale on neměl na výběr.

Raveniny rty dávno zmodraly a celá se třásla. V očích se jí zračila bolest a strach.

„Seane, nechej ji jít. To je přece jen mezi námi."

„Ano, je to mezi námi, můj drahý bratře. Chtěl jsi mě strčit pod zámek."

„Už jsi ublížil mnoha nevinným lidem. Nemůžu ti dovolit, abys v tom pokračoval."

„A co já? To já jsem byl nevinný, když mě ten hajzl zneužíval." Kell cítil, jak jím projela známá bolest. „Já vím."

„Tak ty víš?" Vyštěkl Sean. „Nic nemůžeš vědět, Kelle. Nemůžeš vědět, jaké to bylo, snášet jeho doteky, cítit ho v sobě… Sem mě vodil, to taky víš? Musel jsem se vysvléknout do naha a pak mě zneužíval… Poprvé jsem zvracel. A jednou jsem dokonce pozvracel i jeho, to když mi ho strčil do pusy. Tehdy mě zbil. Kopal do mě jako šílený. Potom jsem se svůj žaludek naučil ovládat. Naučil jsem se skrývat svou hanbu. Pomáhala mi v tom jen jediná myšlenka. A to zabít ho."

Seanova tvář se pokřivila v žalostném úsměvu. ‚A nakonec jsem ho zabil. Donutil jsem toho hnusáka, aby mi zaplatil za vše, co mi udělal." Hlas se mu třásl. „A zabil jsem i O'Malleyho, i když jsem to vlastně nechtěl udělat. Prostě jsem musel."

Raven z hrdla unikl bolestný sten a Sean s ní prudce škubl.

Kell zatnul zuby. tuto chvíli nemohl vůbec nic dělat.

Seanův hlas klesl k naprostému šepotu. „Víš, Kelle, myslel jsem si, že chci, abys mi zaplatil i ty. Byl jsi můj bratr. Měl jsi mě před ním ochránit. Nenáviděl jsem tě."

Kell cítil, jak mu do srdce vniká ostrý nůž. Sean to celou tu dlouhou dobu držel v sobě a teď všechna jeho bolest konečně vyšla najevo. „Seane, nemůžeš ani tušit, jak nenávidím sám sebe."

Mladší bratr zakroutil hlavou. „Ne, mýlil jsem se. Nemohl jsi mě zachránit. Tehdy ne," na chvíli se odmlčel. „Ale teď můžeš Kelle."

„Samozřejmě, to víš, že ti pomůžu."

„Jeho zelené oči posmutněly. Jak? Necháš mě strčit do vězení?"

„Myslím, že lepší by byl azyl."

„Nemůžu zbytek života prožít za mřížemi."

„Ale já ti nemohu dovolit, abys nadále vraždil."

„Je jen jediný způsob, jak mě zastavit, Kelle. Ty to víš." Sean ukázal hlavou ke druhému rapíru, který ležel na lavičce. „Poznáváš ho? Ten patřil strýci."

„Chceš mě snad vyzvat na souboj? Vždyť s rapírem skoro neumíš zacházet. Nechci tě zranit."

„Myslím, že nemáš na výběr." Sean se podíval na svou zajatkyni. Jestli nechceš, abych jí prořízl hrdlo, musíš mě zastavit, bratře."

Kell zaváhal. Seanův návrh se mu vůbec nelíbil, nemohl však dovolit, aby Raven znovu ublížil. „Dobře tedy."

Sean zbraní zamířil na Kella. Raven využila jeho chvilkové nepozornosti a prudce do něho strčila v naději, že snad ztratí rovnováhu a spadne. Dosáhla však pouze jeho kruté odplaty. Sean se rychle napřímil a jedinou prudkou ranou ji srazil k zemi.

Kell jí vyrazil na pomoc, ale když viděl Seanův rapír namířený přímo na Ravenino srdce, neochotně se zastavil.

„Chop se zbraně," nařídil Sean přiškrceným hlasem.

Kell upřeně pozoroval čepel bratrova rapíru, která probodávala Raveninu hebkou pokožku. „Nemusí to takhle dopadnout, Seane."

„Ty víš, že musí. Tak už s tím skoncuj." Ústa se mu pokřivila do neradostného úsměvu. „Vždycky ses o mě chtěl starat, Kelle. Tak prosím…, udělej to ještě jednou. Naposledy. Zvedni svou zbraň."

Kell si povzdychl a chopil se bodného nástroje. „Tak tedy, en garde."

Sean pozvedl rapír a pohnul se dopředu.

Ze své pozice na zemi Raven se srdcem v hrdle sledovala smrtelný zápas dvou mužů. Od první chvíle viděla, že Kell je daleko

zdatnější než jeho bratr. Sean se pohyboval nemotorně, pomalu, jako by se už smířil s porážkou. Netrvalo dlouho a jeho zbraň s řinčením dopadla na zem.

Záblesk v Seanových očích byl téměř triumfální. Chtěl prohrát, chtěl zemřít a chtěl, aby ho zabil Kell.

A právě v tu chvíli se Sean předklonil a prudce se vrhnul na bratra jako splašený býk s jasným úmyslem napíchnout se na jeho zbraň. Kell však v poslední chvíli ucukl, ale Sean do něho prudce narazil. Oba s žuchnutím dopadli na dřevěné zábradlí, které se pod jejich tíhou prolomilo, a zřítili se na zmrzlou zem.

Raven vyděšeně zalapala po dechu. S hrůzou si uvědomila, že Sean by snad nakonec přece jen mohl vyhrát. Překonala bolest v nohou a doklopýtala k zábradlí. Naštěstí nespadli příliš hluboko. Oba muži bojovali o vládu nad rapírem a společně se kutáleli k zamrzlému rybníku. Od úst jim vycházela oblaka páry a hlasité nadávky.

Promrzlá a vystrašená Raven se zoufale snažila zbavit svých pout. Tolik chtěla Kellovi pomoct, ale nevěděla jak. Sean se pokoušel svého bratra oslepit, a tak mu křečovitě zabořil nehty do obličeje, přičemž Raven zděšeně vykřikla. Kellovi se naštěstí podařilo uhnout hlavou a vyhnout se jeho útoku. Dokonce se zbavil i rapíru.

Pak se stalo něco nečekaného. Sean přestal bojovat, prudce vyskočil na nohy a přes čerstvě napadané závěje sněhu se brodil přímo do středu malého jezírka.

Kell se vydal za ním. Už téměř svého bratra dohnal, když vtom Raven uslyšela zlověstné praskání ledu. Sean sebou náhle trhl a přímo před jejich zraky zmizel pod ledovým krunýřem.

Raven svírala zábradlí a se srdcem v hrdle vyděšeně hleděla na prázdnou hladinu.

„Seane!“ Kellův zoufalý výkřik v hlasitém poryvu větru téměř zanikl. Bez zaváhání klesl na kolena a plazil se k díře v ledu.

Náhle se objevila Seanova hlava. Byl v šoku, zmrzlými ústy lapal po dechu a mával kolem sebe rukama. Jakmile se konečky prstů zachytil okraje díry, Kell si lehl na zem a snažil se na něho dosáhnout.

Raven měla výhled zastřený padajícími vločkami sněhu, přesto však viděla Kella, jak se zoufale snaží pomoci svému bratrovi. Natahoval ruku a nabádal Seana, aby se ho chytil. V jednu chvíli to vypadalo, že se záchrana podaří, ale vtom sebou Sean škubl a ruku

nechal bezvládně klouzat po ledovém povrchu. Pomalu mizel v zamrzlém jezírku.

„Seane!“ Kell se nemínil vzdát. Znovu a znovu se pokoušel zachytit bratrovu ruku. Sám už téměř celý ležel v ledové vodě, přesto se nevzdával.

Sean však Kella oběma rukama uchopil za rameno a ze všech sil se ho snažil odstrčit. Raven si uvědomila, že by ho Sean mohl stáhnout s sebou a oba by se utopili.

Bolestně se kousla do horního rtu, ale mohla pouze sledovat němou bitvu dvou bratrů.

Kell už měl celou paži až po rameno ponořenou ve vodě, ovšem Raven v tu chvíli uviděla Seanova ústa jasně formulující slovo: „Prosím…“

Uvědomila si, že svého bratra žádá, aby ho nechal jít.

Kell zarputile zakroutil hlavou v pevném odhodlání vytáhnout ho z vody, a to za každou cenu. Náhle se však ozvalo další zapraskání a narušený led se pohnul. Sean využil situace, prudce sebou trhl a v jediném okamžiku zmizel pod zamrzlou hladinou.

Kell ztuhl a nevěřícně zíral do prázdné díry. Když se jeho bratr ani po delší chvíli neukázal, zavřel oči a v bolestné agónii mu z hrdla vyšel srdceryvný výkřik. Jeho hlas zněl tak zoufale, že se podobal řevu poraněného zvířete.

Raven se rozplakala. Vtom se ale ozvalo další zlověstné praskání. Led se pod Kellovou vahou bořil a on se začal propadat. Dobrotivý bože, jestli se Kell okamžitě nedostane na břeh, ledová voda ho pohltí a on skončí stejně jako jeho bratr…

Vykřikla manželovo jméno a rozběhla se k jezírku. Sklouzla po příkrém břehu a bez váhání vběhla na led.

„Raven, běž zpátky! Led je příliš tenký, každou chvíli může povolit.“

Neochotně se zastavila. Je pravda, že by je led oba neunesl a ona by je svým neuváženým činem poslala do chladné hloubky. Ale jestli nic neudělá, Kell nemá téměř žádnou šanci na záchranu.

Koutkem oka v dálce zahlédla pohyb. Přicházelo služebnictvo z domu. Ale než se sem dostanou, bude pozdě. Musí Kella zachránit sama.

Podle Kellova vzoru si i se zavázanýma rukama klekla na led a pomalu se plížila dopředu.

„Zatraceně, Raven, můžeš zemřít!“

Neopustí ho, i kdyby se tady měla utopit. Milovala ho více než svůj vlastní život.

Už byla skoro u něho. Uplakanýma očima viděla jeho boty. Teď ho jen musí pevně chytit za podrážky a odtáhnout ho.

„Kelle pomoz mi…“

Hlasitě zaklel, ale natáhl nohu, jak nejdále dokázal. Měla tak ztuhlé prsty, že s nimi skoro nemohla ani pohnout, ale kdesi hluboko v sobě našla vnitřní sílu, která jí pomohla pevně uchopit Kellovu botu.

S maximálním úsilím se snažila Kella odtáhnout do bezpečí, ale na kluzkém povrchu, kde se neměla o co zapřít, se to zdálo téměř nemožné.

„Zkus to znovu,“ pobízel ji Kell.

Zhluboka se nadechla, zavřela oči a znovu zatáhla. Tentokrát přeci jen zaznamenala úspěch. Kell se nepatrně posunul.

S tichou modlitbou se znovu a znovu pokoušela zachránit svého manžela a centimetr po centimetru ho táhla na pevný břeh.

Náhle ucítila něčí ruce, které ji chytily za ramena a oba je vytáhly do bezpečí. K smrti vyčerpaná si uvědomila přítomnost sloužících. Kell se cítil podobně. Na břehu se zhroutil na kolena, neschopný dalšího pohybu.

S nadlidským úsilím se Raven vymanila z rukou muže, který ji podpíral, a klesla vedle Kella. Ještě stále spoutaná ho objala kolem krku, pevně se k němu přitiskla a začala usedavě plakat.

Ovinul kolem ní ruce a bez jediného slova zabořil tvář do jejích vlasů.

Ramena se mu lehce třásla a Raven věděla, že pláče. Plakal pro bratra, kterého nemohl zachránit.

21

Raven zůstala stát před dveřmi do knihovny a snažila se dodat si odvahy. Poslední dvě hodiny Kella vůbec neviděla a každičkým dalším okamžikem, kdy se jí vyhýbal, se jí to stále méně zamlouvalo.

Stál u francouzského okna a zíral na zasněženou krajinu. Převlékl se a jeho čokoládově hnědý kabát a žlutohnědé kalhoty nenesly ani stopy po tom, že by před chvílí bojoval o holý život.

Samozřejmě se i ona převlékla. Sloužící jí našli teplé a pohodlné šaty a do krve rozdrásaná zápěstí jí ovázali čistým plátnem. Nicméně neexistoval lék, který by mohl vyléčit bolest v její duši.

Cítila se vyčerpaná, bolavá, naplněná lítostí. Ne pro Seana, ale pro Kella. Nedokázala litovat muže, který spáchal taková zvěrstva. Ale litovala Kella.

Vypadal tak vzdáleně, tak nepřístupně, tak bolestně sám.

Chtěla mu pomoci, chtěla být s ním. Jak mohla být tak slepá. Vždyť ona ho miluje. *Miluje* Kella.

Jakmile si uvědomila pravdu, ohromilo ji to. Otřásla jí představa, že by mohl zemřít a ani by nevěděl, jak hluboce a upřímně ho miluje. Teď mu to však nemohla říct. Kell nechtěl slyšet o jejích pocitech. Ne teď, když je zničený bratrovou smrtí.

A třeba ani nikdy nedostane příležitost, aby mu to řekla. Je možné, že by Seanova smrt mohla zničit jejich manželství? Je pravda, že jeho pomstychtivý bratr přece přesně tohle chtěl. Chtěl zničit všechno krásné, co mezi nimi vzniklo.

Kell vycítil její přítomnost a přes rameno se na ni podíval. Upřeně sledoval uplakané oči, odřenou kůži na krku, zavázaná zápěstí.

„Jsi v pořádku?"

„Ano," lhala.

„Je mi líto, že jsem mu dovolil, aby ti ublížil," řekl tichým hlasem.

A já lituji, že ublížil tobě, pomyslela si Raven. „Odřeniny se zahojí, Kelle. Za chvíli o nich ani nebudu vědět."

Zatnul pěsti, ale ve tváři viděla vepsanou hlubokou bolest. „Slíbil jsem, že tě budu chránit. I *jemu* jsem slíbil, že ho budu chránit."

Než se obrátil zpátky k oknu, v jeho temných očích spatřila zoufalství a beznaděj.

Raven se k němu pomalu blížila. Chtěla ho obejmout, utěšit ho, ale nevěděla, kde začít.

„Udělal jsi všechno, co bylo v tvých silách, Kelle," řekla po chvíli. „Sean nechtěl, abys ho zachránil. On… on chtěl ukončit své utrpení."

Kell mlčel.

Navlhčila si suché rty. „Nemůžeš se za to vinit. Nemohl jsi přece obětovat svůj život, abys zachránil bratrův."

„Ne?" Zeptal se tiše a sklonil hlavu.

Raven se do očí draly slzy. Srdce se jí sevřelo lítostí a v hrudi cítila tak strašnou bolest, že málem nemohla popadnout dech. Jeho smutek připomínal krvácející ránu, kterou ona nemohla vyléčit.

Polkla hořkost, již cítila v hrdle, a zkusila to znovu. „Kelle, nic víc jsi udělat nemohl."

„Mohl jsem mu pomoci. *Měl* jsem to udělat."

„Ale on to nechtěl. Sean chtěl zemřít, Kelle. Nedal ti na výběr."

„Dal mi na výběr." Tiše zašeptal. „A já jsem si vybral tebe."

Hořkost v jeho slovech ji hluboce zasáhla. Viní snad ze Seanovy smrti ji? A vlastně proč ne? Jejich manželství k Seanově zhoubě jistě přispělo. Kdyby se nepostavila mezi oba bratry, Sean by stále žil. Kdyby si ji Kell nevzal…

„Nenávidíš mě?" Zeptala se.

„Ne. Tebe ne." Poskytl jí odpověď tak pohotově, že si nebyla jistá, jestli mu může věřit.

„Nenávidím sebe," pokračoval. „Nikdy si to neodpustím."

„Kelle…"

Ale on zvedl ruku, jako by už nic nechtěl slyšet. Raven věděla, že Kell její slova útěchy nechce přijmout. Nemohla mu pomoci. Nemohla vyléčit jeho bolavou duši. A ani se nemohla obhájit, že ona za tragický konec jeho bratra nenese žádnou zodpovědnost.

Alespoň že Kella neobviní z vraždy. Naštěstí měl svědky, kteří viděli, jak se to všechno odehrálo. Vždyť smrtelnému zápasu přihlíželo více než půl tuctu sloužících. Samozřejmě tragédie bude dávána do souvislosti se smrtí Michaela O'Malleyho a s velkou pravděpodobností Seana označí za vraha.

A také není vyloučeno, že konečně vyjde najevo pravda o smrti jejich strýce. Ačkoliv pochybovala, že Kell bude ochotný někomu poskytnou jakékoliv informace. Nikdy by Seana nezradil a neodhalil

by jeho zločin celému světu. Raději dál připustí, aby si všichni mysleli, že vrahem je on sám.

Nenastal ovšem příhodný čas, aby se s ním dohadovala o možných řešeních.

Jeho následná slova ji naplnila hrůzou. „Chci, abys jela domů, Raven. Můj kočár tě zaveze zpátky do Londýna."

Ruce si přitlačila k hrudi a snažila se zklidnit třes, který se jí začínal zmocňovat. „Ty nepojedeš se mnou?"

„Ne. Nemohu."

„Co chceš dělat?"

„Musím najít Seanovo tělo… a zařídit pohřeb. Asi ho odvezu zpátky do Irska. Možná tam jeho duše nalezne mír."

A co ty? Existuje na světě místo, kde nalezneš mír? Chtěla se zeptat Raven.

„A potom…?"

„Nevím."

Snažila se přesvědčit samu sebe, že její strach je zhola neopodstatněný. Možná Kell jen potřebuje čas, aby se se vším vyrovnal. Se svými démony, se svou vinou a lítostí.

A možná ne. Třeba ji chce poslat pryč, protože už s ní nehodlá mít nic společného. Navzdory své prudké povaze patřil Kell ke galantním mužům. Neřekl by jí, že ji už nikdy nechce vidět.

Vtom se Kell otočil a vydal se jejím směrem. Raven zatajila dech, ale Kell se nezastavil. Bez jediného slova či pohledu kolem ní prošel, jako by ani neexistovala, a opustil místnost.

Zaklonila hlavu a kousla se do rtu, aby nezačala křičet. Možná Sean skutečně vyhrál.

Raven otřásl chlad.

***

Vrátila se do Londýna sama přesně tak, jak to chtěl Kell. Cesta zpátky jí připadala téměř tak bolestná jako ta poslední ve společnosti šílence. Ale tentokrát její utrpení nebylo fyzického rázu. Strach a bolest, kterou cítila během únosu, se ani vzdáleně nedala srovnat s tím, co prožívala nyní. Raven se nemohla zbavit přesvědčení, že Kella navždy ztratila.

Když se vrátila do Londýna, ocitla se tváří tvář přímo bombastickému skandálu. Vražda jejího sluhy, její únos, švagrova

smrt, zmizení jejího manžela – nic z toho nemohlo být jen tak v klidu smeteno ze stolu.

A navíc kolem sebe měla jen pár spojenců, poněvadž její nejbližší přátelé byli stále ještě pryč. Ačkoliv Lucianova práce v cizinecké policii vyžadovala jeho častou přítomnost v Londýně, přesto se svou ženou odjel na Wycliffovo panství. A jak se dozvěděla, Dare teď dobýval srdce i postele vznešených dam na severu.

Ve městě zůstala jen teta Catherina, jenže postarší dáma si nad Raven umyla ruce již před třemi měsíci, kdy spolu měly nehezký výstup, při kterém se Raven třásla vzteky. Teď o ní teta nechtěla ani slyšet.

Emma jí několikrát poslala vyjádření svých sympatií a nabídla jí pomoc, jenže hostesku Zlatého rouna v poslední době zcela zaneprazdňovala práce v klubu, neboť kvůli novým zvěstem se tam dveře téměř netrhly. Kellův klub se skutečně ocitl na výsluní své slávy. Každý, kdo něco znamenal, tam musel být viděn.

Raven si myslela, že se raději klubu vyhne, aby zbytečně nerozvířila již tak dost šťavnatý skandál. A kromě toho jí klub stejně přinášel jen další bolestné vzpomínky na Kella a na jejich milování.

Děsilo ji vědomí, že ho od prvopočátku hluboce milovala a že celou tu dobu sama popírala své vlastní pocity. Snažila se ho udržet co nejdál, aby se uchránila před vlivem, jaký na ni měl, ale selhala. A teď, když si konečně přiznala, co k němu cítí, teď už bylo příliš pozdě.

Zoufale chtěla věřit, že ji Kell poslal pryč jen proto, aby zůstal na chvíli sám. Jakmile uloží bratrovo tělo k odpočinku, snad i jeho duše se začne pomalu hojit. Ale když od něho stále nepřicházela žádná zpráva, Raven pochopila, že ho už nikdy neuvidí. Že Kell viní z bratrovy vraždy ji a že jí nikdy nemůže odpustit.

A ještě ke všemu se teď Raven musela bát o dědečka. Dva dny po jejím návratu do Londýna za ní přijel lord Luttrell, aby jí vyjádřil soustrast a podporu. Raven sice potěšilo, že dědečka zase vidí, ale jeho podlomenému zdraví neprospěla ani příšerná cesta, ani strach o svou vnučku. Ačkoliv mu neustále lhala a snažila se ho přesvědčit, že je v naprostém pořádku, nepřestával se trápit a vyčítat jí, že celé dny se jen bezcílně potuluje po domě a nechce se ukázat na veřejnosti.

Dokonce se vzdala i svých obvyklých ranních vyjížděk. Vždy ji totiž doprovázel O'Malley a už jen samotná představa, že by s ní do parku vyjel nějaký jiný sluha, jí způsobovala bolest. Zajistila, aby

koně měli pravidelný pohyb na čerstvém vzduchu, avšak sama se kromě návštěv O'Malleyho hrobu z domu prakticky nevzdalovala.

Uběhlo dlouhých čtrnáct dní a lord Luttrell vypadal stále stejně vyděšený jako na začátku svého pobytu. Snažil se Raven přesvědčit, aby ho doprovodila do jižního Sussexu, ale ona chtěla zůstat v Londýně pro případ, že by se Kell neočekávaně vrátil domů.

Poté, co dědeček nakonec odjel, zase zůstala sama. Dny se pomalu vlekly a ona stále neslyšela nic o svém manželovi. Dům působil bez něho prázdný a studený. *Ona* byla *prázdná* a studená.

Nemohl ji potěšit ani její milenec ze sna, poněvadž už po pirátovi netoužila. Chtěla jen a jen Kella.

Město se pomalu začalo vzpamatovávat z kruté zimy, avšak chlad v její duši ji neopouštěl. Psala Kellovi tucty dopisů, které nakonec stejně roztrhala. Co by mu měla sdělit?

Kell nechtěl ji a ani její lásku. Vzal si ji jen proto, aby ochránil bratra před pomstou její vlivné rodiny. A teď se Sean nacházel mezi mrtvými. Kellův smutek jistě zabil všechny něžné city, které se v něm kdy k její osobě zrodily.

Dokonce i kdyby ji neobviňoval ze Seanovy tragédie, jeho smrt znamenala příliš, než aby to mohl snést. Po zbytek života se na ni bude dívat jako na důvod bratrovy zhouby. Vždy bude připomínkou jeho viny.

Chtěla, aby jí Kell napsal. Aby jí alespoň naznačil, co má v plánu. Zoufale toužila zbavit se strachu a nejistoty, jež ji zcela pohltily. Vždyť ani nevěděla, jestli je manžel v pořádku, nebo jestli odjel do Irska, jak plánoval. Zcela ji vypudil ze svého života.

Jaro začalo ťukat na dveře a teprve tehdy v sobě Raven konečně našla dost odvahy zeptat se Emmy, co ví o Kellovi.

Pozvala krásnou hostesku na návštěvu a přinutila se počkat, než sluha naservíroval čaj. Pak ze sebe konečně vyhrkla: „Nemáte nějaké zprávy o Kellovi?"

Emma téměř zahanbeně sklopila zrak. „Abych řekla pravdu, tak mám."

Raven cítila, jak ji bodlo u srdce. Je v Irsku?"

Hosteska se na ni překvapeně podívala. „Ano, na své farmě. Myslela jsem, že to víte."

„Ne. Ještě mě nekontaktoval." Cítila, jak se chvěje. „Víte snad, kdy se chce vrátit do Londýna?"

„Raven, já… nejsem si jistá, jestli se vůbec kdy vrátí. Kell se spojil se svými právníky a nařídil jim, aby mi prodali klub…, nebo spíše Halfordovi."

Raven upřeně hleděla na hostesku a snažila se vstřebat Emmino sdělení. Kell se nevrátí do Londýna?

„Vévodovi z Halfordu?" Řekla po chvíli.

Emma se nejisté usmála. „Halford je velice milý člověk," řekla a Raven si uvědomila, že právě tak ho kdysi popsala i ona. „Přepsal klub na mě."

Raven se kousla do rtu, aby se jí přestal chvět.

Je mi to líto, Raven. Kell se jistě chtěl Zlatého rouna zbavit, poněvadž mu přináší jen bolestné vzpomínky."

„Ne, nemusí vám to být líto, Emmo," zašeptala. „Vy přece nemůžete za to, že Kell…" Dlaně si přitiskla k očím.

„Jste v pořádku?"

Raven odhodlaně zvedla hlavu. „Ano, je mi skvěle. Proč mi raději neřeknete o svých plánech s klubem? Říkáte, že ho Halford na vás nechal přepsat? To znamená, že spolu skvěle vycházíte."

Emma se provinile usmála, ale Raven měla z jejich vztahu upřímnou radost a přála jim jen to nejlepší jak v osobním životě, tak v klubu.

Poté, co Emma odešla, Raven zůstala sedět a slepě zírala na podlahu. Kell se nevrátí.

Kdy jí to vlastně chtěl říct? Kdyby mu na ní alespoň trochu záleželo, nemohl by mlčet a nesdělit jí něco tak důležitého. Kolik dalších důkazů ještě potřebuje, než si sama konečně uvědomí, že ji nechce?

Přitiskla si ruce k ústům, aby utlumila hlasitý vzlyk. Dával jí vinu za smrt svého bratra. Už s ní nehodlal mít nic společného. Neměla žádnou šanci.

O chvíli později se její pocit neštěstí změnil ve zlost. Jak je hloupá! Dělá přesně to, co si slíbila, že nikdy neudělá: následuje matčina příkladu. Beznadějně se zamilovala do muže, jehož srdce pro ni zůstane navždy uzavřené, a způsobila si tím bolest, o jejíž existenci dříve ani netušila.

Hřbetem ruky si setřela slzy a vyskočila z křesla.

Není jako její matka! Nikdy taková nebude! Nepromarní svůj život vzdycháním pro jednoho chlapa. Musí něco udělat. *Cokoliv*, čím by změnila svůj osud.

Raven přecházela po místnosti jako zvíře lapené do pasti. Musí jednat. Už tady nezůstane ani chvíli. Všechno jí tady připomínalo Kella. Jestli měla nějakou šanci zapomenout na něho, vyhnat si ho ze srdce, pak určitě ne tady v jeho domě. Nastal čas odjet z Londýna.

Ale kam jenom půjde? Samozřejmě se může odstěhovat ke svému dědečkovi, ale dokonce i na jeho panství před sebou stále uvidí Kellův obličej, který jí bude připomínat vlastní utrpení.

Možná by bylo lepší, kdyby odjela z Anglie. Mohla by odjet někam jinam a tam začít nový život. Někam za teplem. Někam, kde nebude Kell.

Znovu se jí oči zalily slzami. A možná i pro Kella to tak bude nejlepší. Když ho opustí, bude moci zrušit manželství, o které nikdy ani nestál. Je dostatečně bohatý, aby mohl zaplatit všechny formality a dosáhnout tak rozvodu…

Po tvářích se jí řinuly slzy. Už ji nikdy nebude ochraňovat jeho jméno ani titul. A rozvedená žena je ještě míň než nemanželské dítě. Ale copak záleží na tom, co si myslí okolní svět, když ona bude žít bez Kella?

Raven zabořila tvář do dlaní a hlasitě se rozplakala.

***

Jakmile se Raven jednou rozhodla, na nic víc už nečekala. Neviděla žádný důvod, proč by měla svůj odchod oddalovat. A čím drive opustí Anglii, tím dříve může zapomenout na Kella a začít nový život.

Věděla, že dědečka svým rozhodnutím příliš nepotěší, přesto to musela udělat. Jen doufala, že ji pochopí a odpustí jí.

Cílem její cesty se stal ostrov Montserrat, kde prožila své dětství. Bude se tam cítit mnohem lépe, poněvadž tam má několik dobrých přátel a je na život v britské Západní Indii zvyklá. A také je tam stále teplo a nikdy tam nesněží. Koupí si malý domek s výhledem na moře a v poklidu tam prožije svůj život.

Největším problémem byl pokračující válečný stav Anglie s Amerikou, kvůli němuž cestování po moři představovalo velice riskantní záležitost. Když se v několika lodních společnostech informovala o jejich cestovním plánu, nemile ji překvapilo, že žádná z nich do Západní Indie už několik měsíců nejezdila.

Naštěstí se do Londýna vrátil Lucian. Hrabě vlastnil solidní kupecké flotily, a když se přesvědčil, že je Raven skutečně pevně

rozhodnutá opustit Anglii, nabídl se, že do Karibiku vyšle jednu ze svých lodí.

Na jeho doporučení Raven určila termín odjezdu na další týden a pak si začala vyřizovat své osobní záležitosti. Nejdříve ze všeho se musela rozloučit se svými příbuznými a známými.

V zápětí na to přišla dědečkova odpověď:

Tvé rozhodnutí mě hluboce zasáhlo, ale jelikož znám situaci, v jaké ses ocitla, nebudu tě přemlouvat, abys zde nadále zůstávala jako společenský vyvrženec.

Ani si neumíš představit, jak mi budeš chybět. Přesto ti děkuji, že jsi alespoň na krátkou dobu vstoupila do mého života a stala se tak radostí mých posledních dní. Ať uděláš cokoliv, máš mé požehnání.

Dareovi poslala dopis do jeho londýnského domu, aby ho obdržel hned po návratu z cest.

Dopis pro Brynn doručil Lucian osobně. Přítelkyně jí vzkázala, že přijede do Londýna, aby se s ní mohla rozloučit.

Raven dokonce zašla za svou tetou. K tomuto činu ji donutilo nejen slušné vychování, ale i podivná síla, která toužila po usmíření. Předpokládala, že ji teta ani nepřijme, a proto ji překvapilo, když ji sluha doprovodil do přijímacího salonku.

„Bude to tak nejlepší," řekla starší dáma, čímž kladně ohodnotila Ravenino rozhodnutí opustit Anglii. „Ve slušné společnosti se už stejně nemůžeš ukázat. Takže co bys tu ještě pohledávala?"

Raven spolkla odpověď, která se jí drala ze rtů – že její mizérie nemá nic společného s odmítnutím tak říkajíc slušné společnosti, kterou vždy tolik obdivovala. Že si až teď uvědomila, jak málo jí záleží na jejich mínění. Místo toho raději změnila téma hovoru a vyjádřila znepokojení nad zdravím svého dědečka.

Když se novinu o odjezdu dozvěděl Halford, k Raveninu velkému překvapení ji přišel navštívit. Choval se mnohem příjemněji než při posledním setkání. Sice jí stále ještě úplně neodpustil, ale Emma mu přinesla velkou útěchu.

„Vzhledem k tomu, čím jsem povinován svému titulu, si ji nikdy nevezmu, ale myslím si, že nám to tak oběma vyhovuje," řekl Halford s nečekanou upřímností. Obdařil Raven melancholickým úsměvem. „Zvláštní, jak to všechno nakonec dopadlo."

„Ano, to máte pravdu," zašeptala Raven.

Nejhůře ze všech se jí psal dopis pro Kella, a proto si ho nechala až na konec. Vyjádřila v něm smutek nad smrtí jeho bratra a lítost nad tím, že se mu připletla do života. Poté oznámila své rozhodnutí požádat o rozvod. Poslala dopis dva dny před odjezdem. Věděla, že než k němu do Irska dorazí, ona dávno popluje po moři.

Poslední dva dny strávila balením. Její služebná Nan se rozhodla, že se svou paní odjede do Karibiku a na dlouhé cestě jí bude dělat společnici. Největší obavu měla Raven o koně, avšak Halford se nabídl, že je vezme do svých prvotřídních stájí, kde o ně bude skvěle postaráno.

Celé dny se snažila něčím zaměstnávat, aby neměla čas na lítost, která neustále probublávala na povrch jako žhavá láva z hlubin země.

Překvapilo ji, že se Lasseterovi sloužící chovali, jako by jejího odjezdu litovali. Rovněž ji udivilo množství přátel, kteří se s ní přišli rozloučit.

V úterý večer poobědvala s Brynn a Lucianem v jejich londýnské rezidenci a pak se vrátila do ztichlého domu. Už neexistovalo nic, co by mohla udělat. Wycliffovi ji měli ráno vyzvednout a odvézt do přístavu. Zavazadla se už nacházela v docích.

Ráda by se rozloučila s Darem, ale ten pobýval zřejmě ještě stále mimo město, poněvadž od něho nedostala žádnou zprávu.

S těžkým srdcem se chystala do postele. Zavřela oči a snažila se ignorovat bolestné myšlenky na Kella.

Zítra řekne sbohem Anglii, ve které našla štěstí, ale i bolest. Nechá minulost navždy za svými zády a soustředí se jen na nový život. A ze všech sil se bude snažit zapomenout na Kella Lassetera – jestli to ovšem dokáže.

Té noci k ní přišel její milenec. Nahý se položil vedle ní na postel, něžněji objal a do dlaní vzal jedno plné ňadro.

Když se vymanila z jeho objetí, postavil se a z výšky ji upřeně pozoroval. temných očích měl vepsanou otázku, posléze, když odhalil pravdu, bolest. Raven po něm už netoužila.

Beze slova se od něho odvrátila.

„To znamená sbohem?“ Zašeptal. „Posíláš mě pryč?“

„Je mi to líto.“

Něžně ji pohladil po tváři. „Nejsi smutná kvůli mně. Už dlouho po mně netoužíš. Chceš jeho. Miluješ ho.“

„Ano, dobrotivé nebe, pomoz mi. Miluji ho.“

„Ale nemůžeš ho mít. Ani jeho lásku.“
„Ne.“ Chtěla ukrýt slzy a zabořit hlavu do milencovy pevné hrudi, ale prošla jen vzduchem. Náhle se rozplynul.

Pevně zavřela oči. Touha uvnitř duše ji bodala jako čepel ostré dýky. Mohla jen doufat, že jednou, za nějaký čas, bolest zmizí a stane se jen přeludem jako její milenec ze sna.

22

„Jsi si jistá, že to skutečně chceš udělat?“ Zeptala se Brynn, zatímco se s ní v docích loučila.

Vzhledem k Brynninu pokročilému těhotenství jí Lucian nedovolil vyjít na palubu, takže se přítelkyně loučily v soukromí Wycliffova kočáru.

Ne, nejsem, chtěla odpovědět Raven. Čím více se blížila doba odjezdu, tím více se jí svíral žaludek. Občas si kladla otázku, jestli nedělá chybu. Opravdu chce opustit Anglii?

„Nemyslíš si, že bys měla ještě chvíli počkat?“ Dodala Brynn tiše. „Neměl by Kell vědět o tvých plánech?“

Raven zatřásla hlavou. Její plány se ho vůbec netýkaly. Nevěděla, proč by ještě na něco čekala. Nedovedla si představit, že by jí Kell mohl někdy odpustit. Dával jí za vinu bratrovu smrt, a to byla příliš velká bariéra, než aby ji překonal tak něžný cit jako láska. Nesnesla by dívat se do jeho očí a vidět v nich bolest. Svým odjezdem Kellovi jen ulehčí některé otázky týkající se rozvodu.

„Pro nás oba to tak bude méně bolestné,“ vysvětlila tichým hlasem.

Brynn ji objala. „Budeš mi chybět.“

„Ty mi také,“ odpověděla Raven se slzami v očích. „Musíš mi slíbit, že mi budeš často psát, a dej mi vědět hned, jak se to narodí. Jsem zvědavá, jestli to bude syn, nebo dcera.“

Se zasněným úsměvem si Brynn přitiskla dlaně na vzedmuté bříško. „Je to syn. O tom vůbec nepochybuji.“

Raven ještě jednou objala přítelkyni a odhodlaně vystoupila z kočáru, kde na ni čekal Lucian.

„Připravená?“ Zeptal se a nabídl jí rámě.

„Ano,“ lhala.

Doprovodil ji na dlouhou, třístěžňovou jachtu a dohlédl, aby nalodění proběhlo bez problémů. Zatímco Nan v podpalubí vybalovala zavazadla a zabydlovala se ve dvou malých kajutách, které se na šest týdnů měly stát jejich domovem, Lucian Raven zavedl ke kapitánovi.

Důrazně mu kladl na srdce, aby dával dobrý pozor na vzácný náklad, jejž vezl na palubě.

Když znovu osaměli, Raven se k němu na chvíli přimkla a pevně ho objala. Byla mu nesmírně vděčná, že upustil od zvídavých otázek, kterými ji častovala jeho žena. Usmál se a políbil ji na tvář.

„Dávej na sebe dobrý pozor, zlatíčko. A pozdravuj ode mě Nicka. Pravděpodobně se s ním uvidíš dříve než já."

Raven jen přikývla. Její nevlastní bratr sice bydlel ve Virginii, ale britská vojska ho donutila, aby se i se svou rodinou přestěhoval na jeden americký ostrov v Karibiku. Už se nemohla dočkat, až se s ním znovu setká. A samozřejmě se těšila i na jeho ženu Auroru. Představovali jeden z mála zářných bodů stávajících temných dnů.

„Pozdravím," slíbila.

Opřená o zábradlí se dívala za Lucianem, který přes můstek opouštěl loď a vracel se ke kočáru, v němž čekala jeho žena. Jakmile uviděla Brynn, která k jí mává na rozloučenou, do očí se jí vedraly palčivé slzy, a když viděla, jak kočár i s přáteli mizí v dálce, cítila se opuštěná a zoufalá. Tolik jí budou chybět! Po ničem a nikom se jí však jinak stýskat nebude. Rozhodně ne po anglické zimě.

Od moře zavál chladný březnový vítr a Raven se schoulila do teplého pláště. Z paluby lodi pozorovala čilý ruch v přístavu a vzpomínala na loňské jaro, kdy přijela do Anglie. Tehdy se pevně rozhodla, že vezme osud do vlastních rukou a postará se o zářnou budoucnost, kterou si právoplatně zaslouží. Všechno však dopadlo úplně jinak. Proti své vůli se hloupě zamilovala do muže, který její lásku nedokázal opětovat.

A kdyby snad dostala další šanci a mohla všechno změnit, udělala by to? Dala by přednost tomu, aby se s Kellem nikdy nesetkala? Aby nikdy nepoznala slast jeho doteků? Aby nikdy nezjistila, jak chutná láska? Ne. Navzdory utrpení, které teď prožívala, by se vydala znovu stejnou cestou.

„Lady," přerušil kapitán tok jejích myšlenek. „Prokázala byste mi laskavost a sešla do podpalubí? Během půlhodiny se ocitneme na širém moři."

Raven přikývla. Netoužila zůstat na palubě, po níž se za malou chvíli začali hemžit námořníci. I tak měli dost práce s rozvazováním plachet a uvolňováním kotvy.

Vzdálila se do své malé kajuty, kde s povděkem zjistila, že místnůstka je příjemně vytopená. Sundala si rukavice a plášť a

odložila je stranou. Posadila se na lůžko a opřela se o dřevěnou stěnu, připravená k vyplutí.

Aby zahnala pocit zoufalství, otevřela knihu, kterou kdysi dostala od své matky, a začala v ní listovat. Po chvíli se zastavila na stránce s otřepanými rohy, k níž se maminka často vracela.

Láska je extáze i utrpení. Láska mě naplňuje pocitem nespoutaného štěstí a bolestným strachem…

Raven knihu prudce zavřela. Pro ni znamenala láska mnohem více utrpení než extázi.

Lehla si do klubíčka a kolena si přitiskla až k bradě. Hluboko uvnitř srdce cítila palčivou bolest. Už věděla, co je láska. Teď mnohem lépe chápala, čemu musela maminka čelit. Lépe, než by si kdy přála.

Jela do Anglie, aby splnila maminčin sen, ale zjistila pouze, že nemůže žít ze snů jiné osoby. Nemůže žít životem někoho jiného. Maminčiny sny patřily jen jí samotné!

Nicméně ani dosáhnutí svého vlastního cíle ji nenaplnilo o nic větším uspokojením. Nyní se považovala za blázna, když si dříve myslela, že titul je tak důležitý.

Naivně doufala, že titul může zmírnit hanbu nad tím, že je levoboček. Že pak bude dost dobrá, aby ji přijala společnost, která před lety odvrhla její matku. jistém slova smyslu se celý život někomu snažila dokazovat, že je lepší než ostatní. Ale teď už ví, že se nemusí stydět za to, kým ve skutečnosti je: dítětem lásky. Nyní, když ví, jaké je milovat, musí děkovat Bohu za to, že je, jaká je.

Tolik by chtěla Kellovo dítě. Ale teď už neexistovala žádná šance.

Raven zavřela oči a nechala slzy volně kanout po tvářích. Když se jí však z hrdla začaly drát bolestné vzlyky, zabořila obličej do polštáře, aby je ztlumila. Ještě nikdy tolik neplakala. Nenáviděla slzy. Maminka strávila bezpočet nocí vzlykáním do polštáře…

Náhle jí v mysli vytanul obraz zničené matky a Raven se zhluboka nadechla. Můj ty bože! Vždyť už je úplně stejná.

Rozzlobeně si hřbetem ruky otřela slzy a odhodlaně zvedla hlavu. Ne, ona, Raven, *je* jiná. Není bezmocnou obětí, která si nechá život proklouznout mezi prsty místo toho, aby se mu postavila čelem.

Ale proč potom utíká? Není to snad čin zbabělce?

Raven ztěžka polkla. O'Malley by se za ni styděl. Takhle utíkat bez boje. Nemohla popírat, že jí ztráta Kella zlomila srdce, ale musí se naučit, jak se s tím vypořádat.

Útěkem se nic nevyřeší.

Ještě není příliš pozdě, aby si to rozmyslela. A jestli zůstane? Nejdříve ze všeho by měla najít Kella. Alespoň by mu měla říct, že ho miluje.

Bylo by zbabělé zmizet dříve, než sama zjistí, co k ní manžel skutečně cítí. Bude trvat na tom, aby jí řekl přímo do očí, že jí nikdy nemůže odpustit, že ji nikdy nebude milovat, že chce, aby zmizela z jeho života.

A co když to všechno řekne? Strachy se jí sevřel žaludek.

Pak ho bude muset donutit, aby změnil názor. Bude bojovat, aby získala jeho lásku. Ale nejdříve ho musí najít. Měla by říct kapitánovi, že s nimi nepojede…

Vtom ucítila, jak se vedle ní někdo posadil.

Raven ztuhla. Myslela si, že pevná ruka, která ji zvedla a přitiskla na mužnou hruď, smyslné rty, jež ji začaly líbat, byly jen snem.

„Raven… Bože, prosím, lásko…, neplač."

Kell. Slzy jí teď už tekly proudem. S láskou ho objímala a konečky prstů se dotýkala milované tváře. Dobrotivé nebe, copak si s ní její představivost tak krutě zahrává? Je to jen sen?

Ne. Vždyť pod prsty cítila jeho kůži, jeho tep. Vnímala jeho vůni a slyšela jeho hlas. Šlo o skutečnost.

„Co tady děláš?"

Koutky se mu nadzvedly do lehkého úsměvu. „Objímám tě."

„Ne, chtěla jsem říct…, proč jsi tady?"

Intenzita jeho temného pohledu ji nikdy nepřestala ohromovat. „Poněvadž jsem se dozvěděl, že mě má překrásná žena hodlá opustit, uvědomil jsem si, že ji musím zastavit."

Posadila se na lůžko a otřela si slzy.

Kell se opřel o sloupek a pozoroval ji. „Byl jsem v Irsku a právě jsem se chystal na cestu do Londýna, když dorazil Dare."

Raven překvapeně pozvedla obočí. „Dare jel až do Irska jen proto, aby ti řekl o mém odjezdu z Anglie?"

„Ano. A jak to tak vypadá, právě na poslední chvíli. Jel jsem jako blázen, jen abych tě dostihl."

Až teď si všimla Keltových zaprášených šatů, temného strniště neoholených vousů a unaveného výrazu.

„Bál jsem se, že už bude pozdě. Ale i kdybych to nestihl, jel bych za tebou třeba na kraj světa."

Raven zavřela oči. Stěží zvládala situaci. „Myslela jsem, že mě nenávidíš," hlesla tichým hlasem.

„Ach, bože, nikdy bych tě nemohl nenávidět, Raven. Pojď sem."

Kell ji vzal do náručí a tvář zabořil do Raveniných vlasů. „Potřeboval jsem nějaký čas, abych si to všechno ujasnil. Musel jsem se vyrovnat se Seanovou smrtí."

Raven se zhluboka nadechla. Bála se doufat.

„A podařilo se ti to?"

Kell si povzdychl. „Nešlo to lehce, ale myslím, že nakonec jsem se s tím vypořádal. Věděl jsem o Seanově nemoci, ale trápilo mě, že jsem mu nemohl pomoci. Teď už vím, že jsem se trestal za to, co jsem nemohl ovlivnit."

Raven jen mlčky naslouchala pravidelnému tepu jeho srdce. Mohla snad doufat, že se Kell se smrtí svého bratra skutečně vyrovnal? Že se dokázal přestat obviňovat?

Raven se snažila najít správná slova. „Emma mi vyprávěla, jak se snažíš pomáhat všem potřebným a že bys nejraději zachránil celý svět. Myslím si však, že pro Seana jsi nic víc udělat nemohl."

„Teď už to vím. Kdybych se s tím dokázal vyrovnat dříve, možná... Konečně jsem si uvědomil, že Sean za své činy zodpovídal sám." Kell sklonil hlavu a zadíval se své ženě hluboko do očí. Je mi líto všeho, co ti provedl, Raven. Je mi líto O'Malleyho…"

Raven se bolestí sevřelo srdce. Vždy na něho bude vzpomínat s láskou, ale také si uvědomovala, že její přítel by nechtěl, aby život strávila v bolestném zármutku.

„Nikdy na něho nezapomenu," řekla tichým hlasem a ruce pozvedla k hrudi. Jeho památku si navždy uchovám tady, ve svém srdci."

Kell její drobné ruce překryl svými dlaněmi a s vážným výrazem se jí zeptal: „Myslíš, že tam najdeš místo i pro mě? Prosím, řekni mi, že jsem nepřišel pozdě."

Raven naplnil pocit štěstí. „Ne." Se staženým hrdlem nemohla téměř ani promluvit. Ještě není pozdě."

Podíval se na ni přivřenýma očima. „A přesto jsi mě chtěla opustit. Chtěla jsi odplout za oceán a nechat mě tady samotného."

Odvrátila zrak. „Nemohla jsem tady zůstat. Připadalo mi, že mě nenávidíš. Myslela jsem si, že když odjedu, bude to pro tebe jednodušší... Tedy s rozvodem."

„To chceš? Rozvod?"

„Ne," vyhrkla ze sebe. „Vůbec ne. Jen jsem si myslela, že beze mě budeš šťastnější."

Něžně ji pohladil po tváři. „Raději bych si z hrudi vyrval srdce, než bych dopustil ztratit tě, Raven. Nedovedu si představit, že bych mohl žít bez tebe. Ne, když tě tolik miluji."

Dech se jí zadrhl v hrdle. „Co jsi říkal?"

„Říkal jsem, že tě miluji."

Upřela na něho pohled svých krásných očí. „Myslíš to vážně?"

„Ano. Miluji tě už velmi dlouho." Kell vzal její obličej do dlaní. „Nechala jsi mě, abych se do tebe zamiloval, lištičko. Obrátila jsi můj život úplně naruby. Jsi to nejlepší, co mám. Jak bych tě mohl nemilovat?"

Raven se cítila tak šťastná, že ze sebe nemohla vydat ani jediné slovíčko.

„Měl jsem ti to říct už dávno," zašeptal Kell a pomalu svými prsty prozkoumával Raveninu tvář, jako to dělávají slepí lidé. „Neodvážil jsem se vyjádřit své city, abych tě nevylekal. Snad tisíckrát jsi mi tvrdila, že nikdy nechceš nikoho milovat, a já jsem nevěděl, jak tě přemluvit o opaku. Provdala ses za mě jen proto, aby ses vyhnula skandálu. A já jsem dovolil Seanovi, aby ti znovu ublížil. Ztratila jsi O'Malleyho. Nedoufal jsem, že bys mi někdy mohla odpustit, poněvadž jsem byl přesvědčený, že si odpuštění ani nezasloužím."

„Kelle, není nic, co bych ti měla odpouštět. Ty nejsi zodpovědný za činy svého bratra."

„Teď už to vím. Sean způsobil příliš mnoho bolesti," řekl tiše. „Ale za jedno jsem mu přece jen vděčný. Dal mi tebe. Bez něj bychom se nikdy nesetkali, o manželství ani nemluvě." Kell na chvíli zaváhal, jeho temné oči se vpíjely do těch jejích. „Když jsem se dozvěděl, že odjíždíš, rozhodl jsem se, že musím riskovat. Raven, chci skutečné manželství. Chci tě jako svou skutečnou ženu. A já chci být tvůj manžel, tvůj milenec, otec tvých dětí. Prosím, řekni, že mi dáš druhou šanci."

Hlad v jeho očích v ní probudil náhlou touhou.

„Ano, Kelle. Ano."

Na tváři se mu objevil uvolněný výraz, jako by ho zbavila trestu smrti. Jen bych si přál… Já v to doufám, že jednou přijde den, kdy i ty začneš milovat mě. Vím, jak se toho obáváš.

Raven mu prsty překryla rty, aby ho umlčela. „Ale já tě přece miluji, Kelle. Celým svým srdcem."

V očích se mu objevil plamen lásky a Kell sklonil hlavu, aby svou ženu políbil. Když jeho rty překryly její v tiché modlitbě touhy a naděje, Raven se k němu přimkla a ochotně se mu odevzdala.

„Bože, jak jsi mi chyběla," zašeptal jí do pootevřených úst.

Raven jen povzdychla a toužebně ho objala. „Myslela jsem, že tě už neuvidím. Emma říkala, že jsi prodal klub a že se už do Londýna nikdy nevrátíš."

„Ne, chtěl jsem se vrátit do Londýna. Rozhodl jsem se tak ještě dříve, než přijel Dare. Doufal jsem, že tě přesvědčím, abys odjela se mnou."

„Odjela?" Nechápavě se na něho podívala. „A kam chceš jet?"

„Někam – kamkoliv –, kde nejsou vzpomínky na mého bratra. Po pravdě řečeno, Západní Indie zní přímo skvěle. Vadilo by ti, kdybych tě doprovodil?"

Srdce se jí naplnilo štěstím. „S tebou bych jela třeba na konec světa."

„Nebude ti vadit, když odjedeme z Anglie?"

„Ne. Už tady nechci zůstat."

„Ale co tvé sny? Myslel jsem si, že získat vyšší společenské postavení je pro tebe to nejdůležitější."

„Už ne. Až nedávno jsem si uvědomila, jak málo to pro mě znamená." Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „V několika posledních dnech jsem odhalila mnohé pravdy. Myslela jsem si, že splnění matčina snu mi přinese štěstí, že získání titulu je to jediné, co chci. Ale ve skutečnosti to, co chci, je jen tvá láska. Nejvíc mě potěší, jestli se budu moci stát obyčejnou paní Lasseterovou."

Šťastně se na ni usmál, ale po chvíli tázavě zvedl jedno obočí.

„A co tvůj milenec?"

Prsty lehce přejela po Kellových rtech a pak po zarostlých tvářích. Vypadal jako nebezpečný rebel, kterým kdysi býval, milenec jejích snů. „Už delší dobu jsem ho nezavolala. Chci jen tebe."

Kell si přitiskl Raveniny dlaně ke rtům. „Takže jsme domluveni? Montserratu začneme nový život. Minulost necháme navždy za sebou."

„Ano, jsme domluveni."

Zasněně se usmál a vtiskl jí polibek naplněný příslibem šťastných zítřků. Když se na ni podíval, oči mu potemněly touhou.

Zatřásla hlavou. Ještě stále si nejsem jistá, jestli nesním. Jsi si skutečně jistý, že mě miluješ?"

„Více než čímkoliv jiným v celém svém životě." Koutky se mu pozvedly v něžném úsměvu. „Myslím si, že jsem tě miloval od první chvíle, co jsem tě spatřil."

Raven cítila, jak jí do tváří stoupá horkost. „Prosím, nepřipomínej mi to."

Kell se zasmál a znovu ji přivinul do náručí. Miloval ji více než svůj život. A dokáže jí to. Donutí ji, aby mu uvěřila. Na to však měl před sebou celý dlouhý život.

Něžně ji políbil na temeno hlavy. „Vím, že až dosud jsem ti dal jen málo důkazů své lásky, ale slibuji, že to napravím."

„Mohl bys mi to ještě jednou zopakovat?"

„Miluji tě, má nejdražší lištičko. Miluji tě tak hodně, až mě z toho bolí srdce."

Usmála se s tváří zabořenou do svalnatého ramene. „Cítím to úplně stejně."

„Tak mi to řekni." Něžně ji chytil za bradu a pozvedl ji tak, aby jí viděl do očí. „Chci to slyšet."

„Miluji tě, Kelle," řekla s láskou a s odevzdáním a rukama ho objala kolem krku. „Miluji tě, miluji tě, miluji tě," zašeptala dříve, než se k němu přivinula a vášnivé ho políbila.

EPILOG

MONTSERRAT, BRITSKÁ ZÁPADNÍ INDIE, ČERVENEC 1814

Raven se zatajeným dechem pozorovala Kella, který se právě vynořil z mořské pěny. Nahá svalnatá postava se na pozadí akvamarínového moře třpytila kapičkami slané vody. Vypadal tak nádherně, až se jí tajil dech.

Raven ležela na bílém písku ve stínu zelených palem a na tváři jí pohrával tajemný úsměv. Její vysněný milenec se převtělil do Kella a právě se vynořil z mořských hlubin, aby ji uchvátil stejně, jako to často dělával v její fantazii.

Když se pohledem střetla s jeho temnýma očima, cítila, jak její láska k němu roste až do neskutečných rozměrů. Chtěla ho stejně, jako chtěla slunce a vzduch.

A jak málo stačilo, aby o něho přišla! Celé své dětství se dívala na matku a její utrpení, která kvůli nenaplněné lásce jen živořila, až se jako mladá žena nakonec sama bála milovat. Ale mýlila se. Láska představovala nedílnou součást jejího života a vášeň pak její radost.

Člověk musel riskovat, aby nakonec našel to, co ona nalezla v Kellovi. Bez riskování by nikdy nepoznala extázi skutečné lásky. A vlastně jen díky utrpení a bolesti, které v minulosti prožila, si uvědomovala skutečnou intenzitu a sílu lásky.

A věci, které se jí zdály tak důležité – bohatství, titul, postavení ve společnosti –, by nikdy nemohly vyvážit pocit osamění, jejž by zakoušela, kdyby ji Kell nemiloval.

To všechno jí ukázal až Kell. Chtěla se přeměnit v něco, co od ní vyžadovala vyšší společnost. něco, čím ve skutečnosti nebyla.
Ale on ji osvobodil od falešných představ a kostnatých omezení, která řídila její život.

Jeho vášeň uvolnila její uvězněné srdce a ona si už nedokázala představit, že by ho mohla nemilovat.

Raven v dychtivém očekávání sledovala, jak pomalu vystupoval ze stříbrné pěny a přes bělostnou písečnou pláž přicházel. Zůstal stát vedle ní. Působil tak živoucí, energický. Černé vlasy se leskly jako havraní křídla, jeho pohled ji rozpaloval a ztopořené mužství

svědčilo o pulzující touze. Stačil jí jediný pohled na jeho nahé mužné tělo a cítila, jak vlhne a hebké bradavky se stahují do citlivých hrotů.

Kell moc dobře věděl o své moci, kterou nad ní měl. Poklekl vedle Raven na bílý písek, přičemž v nekonečných hlubinách temného pohledu mohla spatřit vepsanou divokou touhu a bezbřehou vášeň.

Často sem chodívali, do nevelké osamělé zátoky poblíž jejich nového domova. Potápěli se v průzračných hlubinách a hledali potopené vraky nebo se procházeli v rozpáleném písku a pátrali po zakopaných pirátských pokladech.

„Měl jsi dneska štěstí?" Zeptala se, když se vedle ní položil.

„Všechno, co chci, mám tady," zašeptal zastřeným hlasem. „To ty jsi můj jediný poklad, po kterém stále toužím."

Jeho mokré svalnaté tělo chladilo Raveninu rozehřátou pokožku, zatímco jeho rty sálaly spalujícím horkem. Sklonil hlavu a začal něžně sát jednu růžovou bradavku.

Z Ravenina hrdla unikl tichý sten rozkoše. Její pokožka citlivě reagovala na jeho doteky a on se jí dotýkal skutečně úplně všude.

A pak jí něžně roztáhl nohy a rty se přisál k tepajícímu vrcholku vlhkého ženství. Zalapala po dechu, vyklenula se a prsty zajela do mokrých vlasů. Jeho rty ji spalovaly více než sluneční paprsky a jeho jazyk… Cítila, jak ji hladí, jak do ní vniká.

Když se svého milence snažila odstrčit, vzal jí zápěstí a přidržel je podél těla a dál pokračoval ve slastném trýznění, dokud se celá nechvěla a nelapala po dechu.

„Kelle… Ach, bože…, prosím…"

Zvedl hlavu a podíval se na Raven s divokým hladem a touhou po ukojení vepsanými v očích. Pomalu se nadzvedl, kolenem jí roztáhl nohy a s tichým zasténáním do ní zasunul pevný pulzující úd.

Jakmile do ní vnikl, vzrušil ji natolik, že ji málem okamžitě zachvátilo vyvrcholení. Zhluboka se nadechla a divoce vyšla muži v ústrety, toužící a dychtivá po jeho vášnivém milování. Kell se však jen pousmál, téměř vytáhl svůj dlouhý vlhký penis a pak do ní znovu prudce vnikl.

Raven vykřikla vzrušením.

Nohama ho zoufale objala kolem útlých boků. Její hlad po milování ho nepředstavitelně vzrušoval. Překryl její ústa svými a tvrdě se jí zmocnil.

Líbal ji divoce a nespoutané, jeho dravá nenasytnost ji vynášela stále výš a výš, až k samotnému vrcholu.

Zalykající se touhou se k němu toužebně přimkla a spolu se svým milencem se nechala unášet na křídlech rozkoše až tam, do země věčného blaha. Kell se s ní nejen miloval, on ji vlastnil, obklopoval ji, stával se její součástí. Esence jeho vášně ji doslova pohlcovala.

Společně došli vrcholu a jejich výkřiky uspokojení se spojily v jeden hlas. Kell se zhroutil vedle ní a pevně ji objal. Jejich srdce bila jako jedno, jejich přerývané dechy se spojily, svůj divoký hlad momentálně ukojili.

Od moře foukal vlahý vánek a omýval jejich horká těla. Raven spokojeně vzdychla a rozkošnicky se protáhla v Kellově náručí. jejich milování bylo něco nespoutaného, divokého až zvířecího, přesto však právě láska jim dávala pocit blaženosti a štěstí.

Raven konečky prstů pohladila Kellovu zjizvenou tvář a srdce ji zabolelo láskou a něhou. Patřila tomuto muži. Potřebovala ho stejně, jako on potřeboval ji.

Raven zavřela oči a vzpomínala na dobu dávno minulou.

Ostrov Montserrat se zdál jako vhodné místo, kde by se mohli usadit. Nesčetná irská populace Kella vřele přijala mezi sebe. Absolutně si nepřipadali jako v Anglii, kde se za svůj původ museli stydět a stávali se vyděděnci společnosti. A i když zvěsti o skandálu za nimi dorazily až sem, místní šlechta se ukázala daleko chápavější než kostnaté lordstvo Anglie. Samozřejmě že jim pomohl i jejich titul. Baron a baronka Fraynovi byli všude mile vítáni a jejich pozvání na večírky se dychtivě očekávala.

Koupili si rozlehlý dům s nádherným výhledem na Karibik a brzy se tady začali cítit jako doma. Kell naplnil stáje prvotřídními koňmi, a Raven tak mohla každé ráno podnikat své oblíbené vyjížďky do okolí.

Kell nedokázal zapomenout na bratra ani na svou roli, jakou sehrál při jeho tragickém konci, ale naučil se odpouštět sám sobě. Stejně tak Raven v srdci stále nosila památku na Michaela O'Malleyho. Společně Irovi postavili malý pomníček, kde mu Raven často nosívala čerstvé květiny.

Rovněž jí scházeli staří známí, ale netrvalo dlouho a pravidelně začala dostávat dopisy jak od Brynn a Emmy, tak i od dědečka. O Dareovi bohužel neslyšela. Asi měl příliš mnoho práce.

Raven opravdu překvapilo, když jí Kell sdělil, čím se Dare poslední dobou zabýval. Vydal se po stopách zrádce, záludného Angličana známého pod jménem Caliban. Jen těžko si představovala okouzlujícího svůdce žen, kdysi věhlasného Pána rozkoše, jako

špiona. Podle Kella se jím stal na Lucianovo doporučení. Své pátrání na chvíli přerušil jen proto, aby Kella navštívil v Irsku a upozornil ho na její úmysly opustit Anglii, a ona mu za to mohla byt jen vděčná.

Cesta přes oceán byla neskutečně krásná. Společně strávili dlouhé hodiny nejen milováním a ukájením svých vášní, ale i poznáváním jeden druhého. Vzájemně si odhalovali svá tajemství, svěřovali se se svými plány a tužbami, se svými obavami i pocity strachu. Zdálo se, že jejich láska každým dnem roste.

Raven se ještě nikdy v životě necítila šťastnější.

Nicméně o Kellovi to s jistotou tvrdit nemohla. Samozřejmě že ji hluboce miloval, ale obávala se, že pouhá láska mu k životu nestačí. Nikdy neuvykl nečinnému životu floutka a Raven věděla, že se za chvíli začne nudit.

Potřeboval něco víc. Přesně jako Dare.

„Kelle, tak jsem přemýšlela…," začala konečně.

„Hmmm?" Tiché zamumlání svědčilo o tom, že téměř spí.

„Co bys řekl na to, založit sirotčinec?"

Kell otevřel oči, náhle zcela probuzený. „Sirotčinec?"

„Ano. Vždyť v Západní Indii je spousta dětí, které přišly o rodiče. Není správné, že musejí v docích žebrat o živobytí. Některé se dokonce nechají najmout k tvrdé práci na kupeckých lodích."

Kell se opřel o předloktí a zkoumavě se na Raven podíval. „Myslíš založit sirotčinec tady, na Montserratu?"

„Proč ne? Ačkoliv přiznávám, že možná by víc vyhovoval některý z větších ostrovů, tady zase snadněji najdeš učitele…, třeba takový Antigua."

Chvíli ji upřeně pozoroval. „Tak se mi zdá, že už to máš všechno promyšlené."

„Není snad žádný hřích, že mi na tobě záleží. A sirotčinec by tě nějakou dobu jistě dokázal zaměstnat. Bez svého hráčského klubu mi občas připadáš jako duší nepřítomný."

Kell se usmál. „Snažíš se mi řídit život, lásko?"

„Ne, to vůbec ne. Jen jsem si myslela, že by tě to potěšilo. Vždyť záchrana nebohých stvoření je tvá největší tužba. A musím říct, že jsi v tom opravdu dobrý."

Díval se na ni s posvátnou úctou a uvažoval, čím si ji jen zasloužil. Možná se skutečně jednalo o osud.

Očima klouzal po jejím nádherném těle. Lehký větřík čechral černé vlasy, které rámovaly krásnou tvář anděla.

„Samozřejmě bych ti pomáhala," dodala Raven, když stále mlčel. „Sice o výchově dětí vůbec nic nevím, ale dokážu řídit domácnost. A byla bych připravená, až budeme mít své vlastní."

Ta myšlenka ho zahřála na duši. Nejen představa vlastních dětí, ale i fakt, že se Raven dokázala v tak krátké době změnit. Zbavila se utkvělé představy, že by snad její děti mohly trpět stejně, jako ona trpěla se svým nevlastním otcem. Věřila Kellovi a věděla, že ji chce stejně jako jejich děti, které bude milovat a s láskou se o ně postará.

Stále nedokázal uvěřit tomu, že ho opravdu miluje.

Něžně ji políbil na bělostné hrdlo a snad už posté přísahal, že jí bude navždy ochráncem a láskyplným manželem.

Raven však stále mluvila. „Nejdříve bychom mohli začít s chlapci, a jestli by se nám to podařilo, pak bychom v jednom křídle ubytovali i děvčata… Jestli chceš, můžeme dům nazvat po Seanovi."

Na jazyku ucítil slanou chuť její bělostné kůže a blaženě vzdychl.

„Kelle, posloucháš mě?"

„Ano, lištičko, poslouchám."

„Tak co si o tom myslíš?"

„Že dokážeš být velice tvrdohlavá."

„Kelle, myslím to vážně!"

„Já taky, má drahá." Vzal její obličej do dlaní. „Už jsem ti řekl, jak hodně tě miluji?"

„Ne. posledních několika hodinách ne."

„Pak mi tedy dovol, abych napravil svůj prohřešek." Jeho rty našly růžový hrot bradavky.

„Kelle, myslím si, že bychom si měli promluvit o naší budoucnosti…" Jakmile Kell něžně skousl citlivou bradavku, blaženě vzdychla.

„Na to budeme mít ještě spoustu času," zašeptal. ‚Ale teď se chci pomilovat se svou krásnou ženou, a proto bych ti byl vděčný, kdyby ses přestala hádat."

Já a hádat se?" Odvětila Raven s hlasitým smíchem, který se za malou chvíli změnil v tiché sténání plné slasti a rozkoše.